

இந்து நாகரிகம்

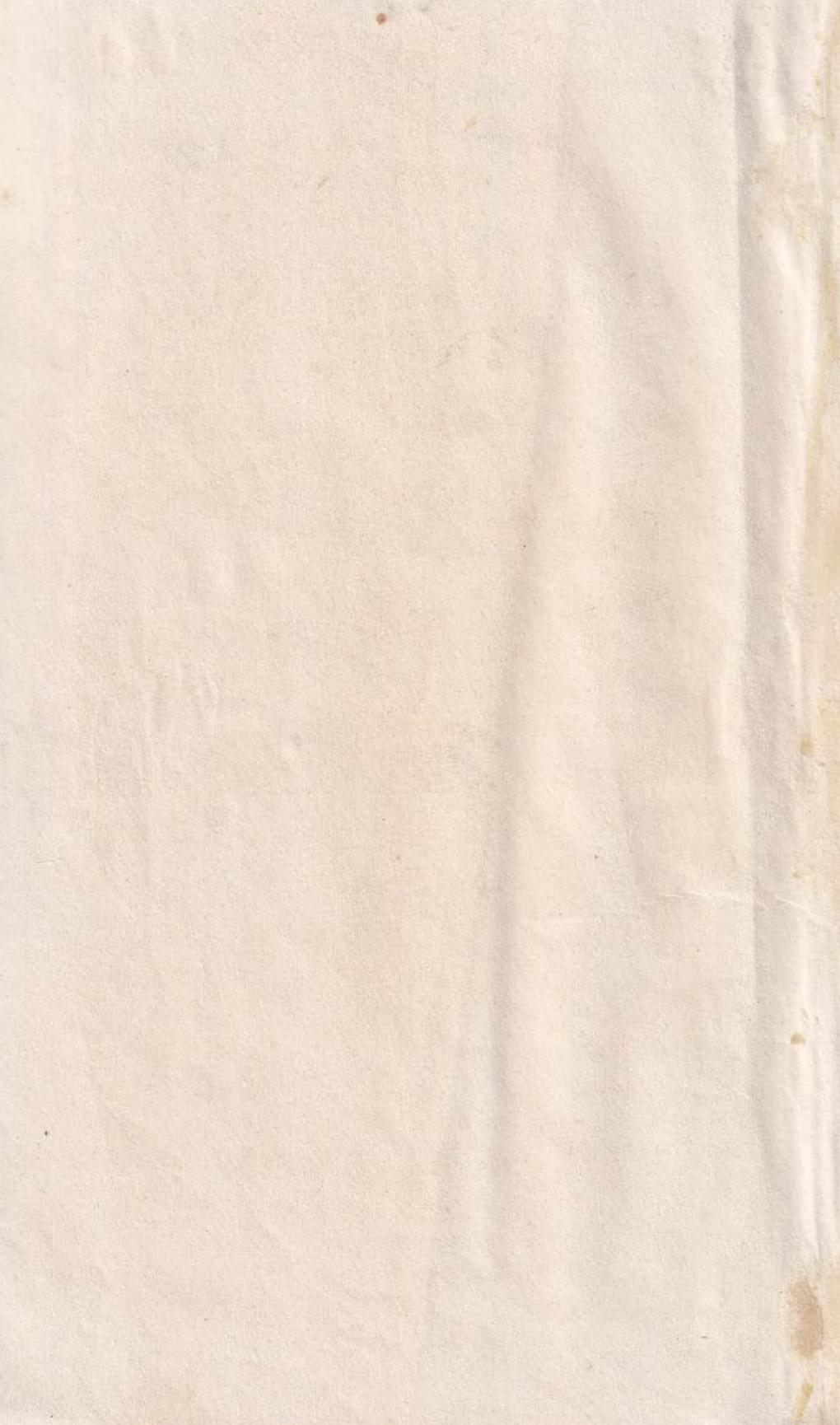
பாகம் 1

பதை இரண்டு

க.சி.குலரத்தினம்

நீலம்பரமணிய புத்தகச்சீலை
யாழ்ப்பாளம்

வ
கிவமயம்

இந்துநாகரிகம்

உயர்தர வகுப்புகளுக்குரியது

முதலாம் பாகம்

பகுதி இரண்டு

ஆக்கியோன்
க. சி. குலரத்தினம்

வெளியிடுவோன்
ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை,
235, காக்கேங்குறைவீதி
யாழ்ப்பாணம்

1980

முதலாம் பதிப்பு: ஆவணி 1980.

பதினெட்டாம் பன்னிரண்டாம் வகுப்புமுதல்
யர்தரவுப்புகளுக்கு அமைய எழுதுபெற்றது:

பதிப்புரிமையுள்ள நூல்

இதனைப் பிரதிபண்ணியோ சுருக்கியோ
பிறரெவரும் பிரசரிக்கலாகாது,

விலை ரூபா 18-00

Printed by Mr; Arumugam Subramaniam at Sri Subramania
Printing Works, 63, B. A. Thamby Lane, Jaffna;
& Publised by Mr; Arumugam Subramaniam, at
Sri Subramania Book Depot, 235, K. K. S. Road, Jaffna.

பதிப்புரிமை ஆக்கியோனுக்குரியது

முகவுரை

இந்து நாகரிகம் என்னும் இந்நாலின் முதற்பாகத்தின் முதல் பகுதி 1979 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ளது. அதில் பின்வரும் பாடங்கள் விரிவாக எழுதப்பெற்றுள்ளன.

1. இந்துநாகரிகத்தின் வரலாற்றியற் காட்சி
2. இந்துநதிக் கலாசாரம்
3. வேதங்களிலும் ஆகமங்களிலும் காணப்படும் நாகரிகம்
4. இதிகாசங்கள், புராணங்கள், தர்மசாஸ்திரங்கள் ஆகியவற்றிற் காணப்படும் மரபுகள்.
5. இந்துசமயத்தின் பஸ்வகைச் சமயவழிபாட்டு நெறிகள்-ஈசவம், வைணவம், சாக்தம், கௌமாரம், காணுபத்தியம், சௌரம்.

இனி, முதற்பாகத்தின் இரண்டாம் பகுதியாகிய இந்நாலில் தென்னாட்டில் நிலசிய பகுதிநெறி என்னும் அலகில், ஈசவசமயத் தின் எழுச்சியும் பகுதி இயக்கமும் முதலில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றைத்தொடர்ந்து தென்னாட்டுப் பகுதிநெறியாளர் இருபகுதேழு அடியார்கள் அருளிய பள்ளிநு திருமுறைகள் மிகவிரிவாக விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

இந்துநாகரிகத்தின் மூன்றாம் பகுதி மிகவிரைவில் வெளிவரும். அதில் வைணவ சமயத்தின் எழுச்சி, வடநாட்டில் நிலசிய பகுதிநெறி, இந்துசமயத்தின் இக்காலச் சீர்திருத்தங்கள், தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் இந்துசமயம் பரவிய வரலாறு, இலங்கையில் இந்துசமய வரலாறு, இலங்கையில் இந்துக் கோயில்கள், இலங்கையில் இந்து நுணக்லீகளின் வார்ச்சி, பிரதேச அடிப்படையில் வீட்டுச் சடங்குகளும் விசேட நாட்களும், இலங்கையில் சித்தர் பரம்பரை என்பன வாதிய அலகுகள் விளக்கப்பெறும்.

இந்நால் காலந்தாழ்ந்து வெளிவருவதற்குப் பல காரணங்கள் நம்மை மிஞ்சித்துடேசு நின்றன. காகித விலையேற்றும், அது கிடையானம், அடிக்கடி மின்சார வெட்டு என்பன எம்மைத் தடுத்துதிறுத்தின. எனினும் திருவருள் துணையால் இவ்வளவிலாவது இது வெளிவருவது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். இது அச்சேறும்போது வழக்கம்போல உடலுக்குடன் அச்சத்தான்களைப் பார்வையிட்டுப் பிழை திருத்துவதில் உதவி செய்த செல்வன் இ. ஸ்ரீதரன் அவர்களுக்கு எம் நன்றி. இதேவுள்ள குற்றங்குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டினால் உங்களுக்கு எம் நன்றி. இதில் உள்ள குணங்கள் யாவும் தரமான நூல்களை எழுதிய பெரியவர்களுக்கே உரியனவாகும்.

அம்மன் லீதி,

கந்தமடம்,

யாழ்ப்பாணம்.

21-8-80.

க. சி. குலரத்தினம்

பொருள்டக்கம்

பாகம் ஒன்று

பகுதி இரண்டு

பாகம்	பக்கம்
தென்னுட்டில் நிலவிய பக்திநெறி	... 1
சைவசமயத்தின் எழுச்சி	... 13
சைவசமயத்தின் எழுச்சியும் பக்தி இயக்கமும்	17
 தென்னுட்டில் பக்திநெறியாளர்	
1. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனூர்	... 28
2. திருநாவுக்கரசுநாயனூர்	... 77
3. சுந்தரமூர்த்திநாயனூர்	... 115
4. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்	... 155
5. ஒன்பதாந்திரமுறை ஆசிரியர்கள்	... 182
6. பத்தாந்திரமுறைதந்த திருமூலநாயனூர் ..	210
7. பதினேராந்திரமுறை ஆசிரியர்கள் ...	220
8. பன்னிரண்டாந் திருமூறைதந்த சேக்கிழார் சவாமிகள்	... 266

இந்துநாகரிகம்

பாடம் ஆறு

வடநாட்டிலும் தென்னூட்டிலும் நிலவிய பக்திநெறி

(ஈ) தென்னூட்டில் நிலவிய பக்திநெறி

மிகப்பழைய காலத்திலேயே ‘மேருத்தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது’ என்னுந் தொடர் வழக்கி விருந்தது. கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரத்திலும் வடக்குப்பகுதி, தெற்குப்பகுதி என வந்துள்ளன. வடக்குப்பகுதி இமயம் சார்ந்தவை என்னுங் கருதி தில் கூறுமதும் எனவும். தெற்குப் பகுதி தென்னூடு சார்ந்தவை என்னுங் கருத்தில் தக்கிணுபதும் எனவும் பெயர் பெற்றிருந்தன. தென்பகுதியைத் தெக்கணம் என்றும் திராவிடம் என்றும் தமிழ் நாடு என்றும் வழக்கினர்.

தென்னூட்டைச் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் முடியுடை முவேந்தர் முப்பெரும் அரசர்கள் அமைத்து முறையாக ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் முவரும் ஒன்றியைந்து முப்பெருஞ் சங்கங்களை வளர்த்து வந்தார்கள். காலத்தாற் பிந்திய கடைச் சங்கம் என்னும் மூன்றஞ் சங்கத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் பல கடைச் சங்கப்புலவர்கள் என அங்கம் வகித்த புலமையாளர் பலர் வெவ்வேறு காலத்தில் வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து பாடிய பாடல் களே இன்று சங்கவிலக்கியங்கள் என நிலவுகின்றன. அவை எட்டுத்தொகை, மத்துப்பாடு என்னும் தொகுதி களுள் அடங்கும் பதினெட்டு நூல்களாகும்.

அக்காலத்து மக்கள் தூயகாதலையும், சிறந்த வீரத்தையும் வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தனர். எனவே சங்ககாலப் புலவர்கள் காதலை யும் வீரத்தையும் வெகுவாகப் பாடியுள்ளார்கள். மக்கள் மானமே போற்றுதற்குரிய அணியெனக் கருதி னர். புலவர்கள் காதல், வீரம் என்பனவற்றை அறம் புறம் எனவகுத்துப் பாடல்களைப் பாடிவந்தார்கள்.

இத்தகைய வாழ்க்கைகளை நெறி கி. பி. முன்றும் நாற்றுண்டு வரை நிலவியது என்பத் எட்டுத்தொகை என்னும் தொகுதியில் கலித்தொகை, புறநாநாறு. பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் முதலிய நூல்களில் கடவுளைப்பற்றிய பாடங்களும் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடல் களும் வருகின்றன. இன்னும் சமய அநுபவம், ஊழி, மறுபிறப்பு, வேதம் ஓதுதல், வேள்விகள் செய்தல், வைத்திக அறங்களில் ஈடுபடுதல், வேதநெறியை மதித்தல், வழிபடுதெய்வ மூர்த்தங்களைப் போற்றுதல், தானம் வழங்குதல், தருமஞ் செய்தல் என்பனவும் பிறவுங்கூறப்பெற்றுள்ளன. பத்துப்பாட்டு என்னும் தொகுப்பில் திருமுருகாற்றுப்படை. சிறபானுற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, மலைபடுகடாம் முதலிய நூல்கள் கடவுள் வழிபாட்டைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. சிவன், முருகன், திருமால் முதலிய தெய்வ வழிபாடுகளையும், இன்னும் தேவி வழிபாடு, வீரர் வழிபாடு என்பன பற்றியும் பழைய நூல்கள் கூறுகின்றன.

இன்று எமக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப்பழைய நூல் தொல்காப்பியம், தொல்காப்பியம் எழுவதற்கு ஆதாரமாயிருந்த மிகப்பழைய நூல்கள் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவை வெள்ளத்தாலும் நெருப்பாலும், கறையானாலும், பகைவராலும் அழிந்தொழிந்தன என்பத் தொல்காப்பியம் செய்த தொல்காப்பியர் தமக்கு முன் வாழ்ந்த பழைய புலவர்கள் கொண்டிருந்த கருத்துக்களைத் தமது பாடல்களில் என்மனுர் புலவர் என்னுந் தொடரமைத்துக் கூறியுள்ளார்,

தென்னூட்டில் சங்ககாலத்தில் நிலவிய பக்திநேரி யின்பாற்பட்ட கடவுள் வழிபாட்டில் முருகவழிபாடு முக்கியமானதொன்று. அதைப்பற்றித் திருமுருகாற் றுப்படையில் நக்கீரர் என்னும் புலவர் அருமையாகக் கூறுகிறார். திருமுருகாற்றுப்படையில் சிவனையும் விஷ்ணுவையும் குறிப்பிடும் நக்கீரர், வடநாட்டு முறைகளையும் தமது பாடல்னிறுதியில் குறிப்பிடுகின் ரூர். இதனை ஆரிய திராவிட ஒற்றுமையெனக்கூறின் மிகையாகாது.

இங்குமொகத்து தமிழ்நாட்டிற் புகுந்த சமணர், பெளத்தர் ஆகிய டிறச்சமயத்தவர் வைதுகப்போக்கைப் பிறக்கணித்து. அறத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் வற்றிருத்தி, அவற்றுக்கு முதன்மை கொடுத்து, உலக வாழ்வில் அவநும்பிக்கையூட்டி. உடம்பை வாட்டு தற்குக் கடுமையான விரதங்களை விதித்து, நூல்கள் பல செய்வாராயினர். சமண பெளத்த மதங்களைச் சேர்ந்த துறவியர் பலர், தமிழ்மக்களுள் பொதுமக்களோடு நெருங்கிப் பழகி, உள்ளறிந்து தம் கொள்கை களை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க வகையில் செந்தமிழ்ப் பாக்களில் வெளியிட்டனர்.

சங்ககாலத்தை அடுத்துவந்த சிலைப்பதிகாரர் என்னும் சமணகாப்பியமும் மணிமேகலை என்னும் பெளத்தகாப்பியமும் நல்ல தமிழ் நடையிலே உருவாக்கப் பெற்றுத் தத்தம் சமயபோதனை செய்வன வாயின. சிலப்பதிகாரஞ்செய்த இளங்கோவடிகள் தமது காலத்தில் தென்னூட்டில் நிலவிய திருக்கோயில் களையும் சிவவழிபாடு, விஷ்ணுவழிபாடு, கௌரி ரவை வழிபாடு, சூரியவழிபாடு. இந்திரவிழா, வேத வேள்வி, திருக்கோயிற்புசை, வழிபாட்டிற்குரிய திருக்கோலங்கள், வழிபாட்டுமுறைகள் என்பனபற்றி வரிசையாகக் கூறுவர். சிவன் கோயில்கள். கொற்றவை கோயில்கள், திருமால் கோயில்கள், முருகன் கோயில்கள், தீர்த்தங்கள், ஜந்தெழுத்து மந்திரம், எட்டெட்டுமுத்து மந்திரம் என்பனபற்றியுங் கூறுவர்.

எனினும் அவர் தமது சமணசமயக் கொள்கைகளை யெல்லாம் ஆங்காங்கே வெளிப்படையாகக் காட்டத் தயங்கவில்லை.

இங்கனமே மனிமேகலை என்னும் பெளத்த காப்பியன் செய்த சாத்தனை என்பாரும் பலவேறு தத்துவக் கோட்பாட்டினர் ஏற்றுக்கொள்கின்ற பிரமாணங்களைக் கூறுவர். சைவவாதி, பிரமவாதி, வைணவவாதி, வேதவாதி, ஆசிவகவாதி, நிகண்ட வாதி எனச்சமயவாதிகள் இருந்தார்கள் எனக் கூறு தின்ற சாத்தனை தமது பெளத்த மதக்கோட்பாட்டினை வற்புறுத்திக் கூறத் தயங்கவில்லை.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் திருவள்ளுவர் தோன்றி எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் உலகியலைக் கூறிப்பொருள் இதுவெனத் திருக்குறள் என்னும் உலகநூலைச் செய்துள்ளார். அவரின் போக்கினை நன்குவைர்ந்த கல்லாடர் என்பார் அவரைச் “சமயக் கணக்கர் மதிவழி கணுது உலகியல் கூறிப் பொருளிது வென்ற வள்ளுவர்” என்று தமது கல்லாடம் என்னும் நூலிற் போற்றுவர். திருவள்ளுவர் பல சமயத்திலருக்கும் பொதுவில் நின்று பாடிய வர் என்பார். அவர் இந்திய பண்பாட்டில் உறுதியான நாட்டங்க் கொண்டிருந்த ஒருவர்.

இவை இவ்வாரூபப் பின்னர் எழுந்த பதினெண் கீழ்க்கணக்குள்ளனும் பதினெட்டுநூல்களுள் ஒன்றுக்கீழ் திருக்குறளையும் சேர்த்துவிட்டனர், பதினெண்கீழ்க்கணக்கிலுள்ள நூல்களிற் பல சமணராஜும் பெளத்தராஜும் செய்யப்பற்றனவாகவில், அவற்றில் அவர்கள் மதக்கோட்பாடுகள் வற்புறுத்தலிப்படலாயின. அவற்றைச் செய்தவர் தங்கள் கவ்த்துவ சக்தியைக் காட்டித் தமிழினிக்கவும், தருக்கம் சுலைக்கவும், விவேகம் முறுக்கேறவும் நூல்கள் செய்து தங்கள் சமயங்களைப் பரப்பிச் சைவசமயத்தையும் வைணவ சமயத்தையும் வண்ணமொத்த தாக்கியமை, வைதி

கரை வெகுவாகத் திகைக்கவைத்ததோடு சிந்திக்க வும் வைத்தது. கவித்துவும் வேறு, சுல்லைவேறு, பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள் நூல்செய்த நாட்டில் கவிகள் நூல்கள் செய்வாராயினர்.

சமணசமயத்தவரும் ஏத்தசமயத்தவரும் இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை முதலியவற்றை வற்புறுத்திக் கூறி உடம்பினை வாட்டப் பலவழிகளைக் கூறியதை வைதிகர்கள் அறவே வெறுத்தனர். அவர்கள் உடம்பின் பயன் பெறிது, என்று விளக்கி, “இந்தச்சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வயங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்” என்னும் கருத்தமைந்த பாடக்களைப் பாடுவாராயினர்.

வேதவாக்கியங்களிலும் வேதவாக்கியற பொருளை வலியுறுத்தும் புராணங்கள், இதிகாசங்கள், தர்ம சாஸ்திரங்கள் முதலிய நூல்களிலும் நன்கு பழகிய வர்தன்; தங்கள் வைதிக ஒழுக்கங்களைப் பேணிய பாதுகாப்பதற்கு வழிவகுக்க வேண்டியவராயினர். சைவசமயத்தவருள் திருமூலநாயனுர் தாம் செய்த ருளிய திருமந்திரம் என்னும் திருமூறையுள் சரீர உபாயம் கூறும் பகுதியில், உடம்பின் இன்றியமையாத உதவியையும், அதன் அருமையையும் கூறியருளியுள்ளார். உடம்பு அழிந்தால் உயிர் அழியும், உடம்பி உறுதியாக இயங்காவிட்டால் திடம்பட மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தேடமுடியாது என்பனபோன்ற கருத்துக்களை வற்புறுத்தி அவர் தமது திருமூறையைச் செய்தருளினார். “என்னை நன்றாக இறைவன்படைத் தன்னை நன்றைக்கத் தயிழ் செய்யுமாறே” என்று பாடத் தொடர்கியவர் உடம்பின் இன்றியமையாத உதவியை அருமையாகப் பரடியருளினார்.

திருச்சிற்றம்பவம்

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ்சு சேரவு மாட்டார்.
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்ந்தேனே.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் திருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுப்பெருன் கண்டேன்
உடம்புனே உத்தமன் கோயில்கொண்டானேன்
நுடம்பினை யானிருந் தோம்பு கிண்றேன்.

திருச்சிற்றமயபலம்

இங்குனமே வைணவப் பெரியாராய் திருமங்கை
யாழ்வாராமும் உடம்பினை வாட்டுவதை விரும்பவில்லை.
உய்திபெற வேண்டுமாயின் திருச்சித்திர கூடத்துப்
பெருமாளைச் சென்று பணியுங்கள் என்று திவ்விய
பிரபந்தத்தில் அருமையாகப் பாடினார்.

ஹன்வாட உண்ணுது உயிர்காவல் இட்டு
உடலிற் பிரியஶப் புலள் ஜந்தும்நோந்து
தாம்வாட வாடத்தவஞ் செய்ய வேண்டா
தமதா இமையோர் உலகு ஆளுகிறபீர் !
கான்ஜூட மஞ்ஞஞூக் கணம்ஜூட மாடே
கயல் ஆடுகால் நீர்ப்பயணம் புடைபோய்த்
தேன்ஜூட மாடக்கோடி ஆடுதீவில்லைத்
திருச்சித்திர கூடம் சென்று சேர்மின்களே.

ஒசவத்திருமுறையாசிரியர்களும் வைணவ திவ்விய
பிரபந்த ஆசிரியர்களும் பொதுமக்கள் எனிதில் விளங்
கிக் கொள்ளுகிக் கூடியவகையில் எனிய தமிழில் பாசு
ரங்களைப் பாடிப் பக்திநெறியைப் பழக்கினார்கள்.
சமணரும் பெளத்தரும் முன்னர் காமம்பயப்பன
எனப் புறக்கணித்து ஒதுக்கிய இசைத்தமிழுக்கும்
நாடகத்தமிழுக்கும் புத்துயிர் அளித்தார்கள். பண்
ணின் பயங்கம் இனினிசையெனக் கண்டு இசைத்
தமிழ்ப்பாக்களை இனிமையாகப் பாடினார்கள். சமுகத்
தில் உண்டான ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்கிச் சமுகசம
ரசம் நிலவச் செய்தார்கள். ஓர் ஊர், ஒரு பிரதேசம்
என்னும் கட்டுக்காவலை நீத்து எங்குஞ் சென்று எவ்
லோரையும் கண்டு பழகினார்கள். திருக்கோயில்களை
மையமாகக் கொண்டு பணிபுரிந்து எல்லோரும் வாழ
வழிவகுத்தார்கள். இறைவனுக்கு உருவங்கள் கற்
பித்து அவரின் பிரபாவங்களைக் குறிக்கும் வகையில்

பாடல்களைப் பாடியருளினார்கள். இவையும் இவை போன்றனவும் அக்காலத்திற் பெரிதும் தேவையாயிருந்தன.

இப்பணிகளைச் செய்த சைவப் பெரியார்களும் வைணவப் பெரியார்களும் தமிழ்நாட்டு மன்னர் களைக் கைப்பொழுமைகளாக்கி வைத்திருந்த சமனர், பெளத்தர் ஆகியோரின் செல்வாக்கை முற்றுக்குத் தகர்த்து விட்டார்கள். அதனேடு வைதிகசமயங்களான சைவத்தையும் வைணவத்தையும் மேலோங்க வைத்தார்கள்.

திருமுறைப் பாடல்களும், திவ்விய பிரபந்தம் பாடல்களும் மக்களின் உள்ளத்தை வெகுவாகத் திருத்துவனவாய், உக்கியற் துன்பங்களினின்றும் கவலைகளினின்றும் பிரித்து ஆன்மீக உயர்வைப் பெறுமாறு செய்கின்றன. அன்றி எங்கும் பரந்து நிறைந்து விளங்கும் பேரின்பப் பெரும் பேற்றுக்கு ஆற்றும் படுத்துகின்றன. இந்த வகையில் இப்பாடல்கள் சமயமாக ஒன்றித்து நிற்கின்றன சமயத்தைப் போல உயர்நெறி காட்டுவனவாயுள்ளன சமயம் ஆன மாவை விழுப்பொருளோடு இணப்பதாயுள்ளவாறு இப்பாடல்கள் விழுப்பொருளைக் காட்டுங் கருவியாயுள்ளன. இந்தவகையில் சமயச்சான்றேர் இவற்றைக் கருவியாகக் கொண்டனர் என்ப.

திருமுறைப்பாடல்கள், திவ்விய பிரபந்தம் பாடல்கள் வெறும் சொல்வடிவங்களாக நிலவாமற் சாவா இலக்கியங்களாயுள்ளன. சமயப் பெரியார்கள் தங்கள் அனுபவ அறிவாற் கண்டவற்றை, தெளிந்தனவற்றைத் தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையக மென்றும் தயவினால் தம் அனுபவத்தைப் பிறருக்கும் அருட்பசியுற்றவர்களுக்கும் காட்டுகிறார்கள், உண்பிக்கின்றார்கள். உய்விக்கின்றார்கள்.

எட்டுத்தொகை என்னும் சங்கவிலக்கியத்தில் ஒன்றுள் பரிபாடலில் திருமால், முருகன் ஆகிய

தெய்வங்களைப் போற்றும் பாடல்கள் பலவுள்ளன : பரிபாடலில் கடவுள் தன்மை நுணுக்கமாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது. அவர் எங்கும் எதிலும் எல்லாமாய் உள்ளவரி. அவரின் ஓரணுவும் அசையமாட்டாது. அவர் தீயின் வெம்மையாகவும், பூவின் மணமாகவும், கல்லினுள்மணியாகவும், சொல்லில் வாய்மையாகவும் இருக்கிறார்.

தீயினுள் தேறலந் பூவினுள் நாற்றந்
கல்லினுள் மணியுந் சொல்லினுள் வாய்மைந்
அறத்தினுள் அன்புந் மறத்தினுள் மெந்துந்
வேதத்து மறைந் பூதத்து முதலுந்
வெஞ்கடப் பூரியுந் திங்களுள் அனியுந்
அனைத்துந் அனைத்தினுட் மொருஞுந்.

இக்கருத்தைத் திருமுறைகளிலும் திவ்விய பிரபந்தங்களிலும் சைவசமயகுரவரும் வைணவ ஆழ் வார்ச்சாம் அழகாகப் பொதிந்து பாடியருளியுள்ளாரிகள்.

திருச்சிற்றம்பமை

குற்றம் நீ குணங்கள் நீ கூடலால் வாயிலாய்
சுற்றம் நீ பிரானும் நீ தொடர்ந்திலங்கு சோதி நீ
கற்றநூற் கருத்தும் நீ அருத்தம் இன்பம் என்றிவை
அற்று நீ புகழ்ந்துமுன் உரைப்பது என்முகம்மனே.

— திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனுர்.

எல்லாவுலகமும் ஆனாய் நீயே
ஏகம்ப மேனி இருந்தாய் நீயே
நால்லாரை நன்மை அறிவாய் நீயே
ஞானச் சுடர் விளங்காய் நின்றாய் நீயே
போல்லா வினைகள் அறுப்பாய் நீயே
புகழ்ச் சேவடி என்மேல் வைத்தாய் நீயே
செல்வாய செல்வம் தருவாய் நீயே

திருவெவ்யா றகலாத செம்போற் சோதி

— திருநாவுச்சரசநாயனுர்

திருச்சிற்றம்பமை

ஊனின் மோ ஆவிடீ உறுக்கமோ ஸோச்சி நீ
ஆனில் மோ ஜந்தும் நீ அவற்றுள் நின்ற துய்கம் நீ
வாளிஞேடு மன்னும் நீ வளங்கற பயனும் நீ
யாதும் நீய தன்றி யெப் பிரானும் நீயிராமனே.

— திருமறிசையாழ்வார்.

இவ்வாறே கடுவன் இளவெயினான் பாடிய பரி
பாடவின் சாயலில் மாணிக்கவாசகக்வாமிகள் திருவா
சகம் பாடியருளியமையைக் காணலாம். பொன்,
பொருள், போகம் முதலிய யாதும் வேண்டாப் பண்
பட்ட உள்ளமும் பரந்த நோக்கமும் பரிபாடவில்
உள்ளவாறு மணிவாசகத்திலும் அமைந்துள்ளதைக்
காணலாம்:

— ஆகவின் யாம் இரப்பகவ

பொருளும் பொன்னும் போகமும் அலில நீன்பால்,
அருளும் அன்பும், அறநும் மான்றும்
உருளினர்க் கடம்பின் ஒலிதாரோயே!

திருச்சிநிறம்பலம்

உற்றுரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றுரை யான்வேண்டேன் கற்பணவும் இனியமையும்
குற்றுலத் தமர்ந்துறையும் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே.

திருச்சிநிறம்பலம்

இந்தசமய வழிபாட்டில் ஆகமநெறியே சிறந்து
விளங்குகிறது. எனினும் அதை வைதிகசைவநெறி
எனப் போற்றுவதற்குக் காரணம் இல்லாமற்போக
வில்லை. இந்தசமயம் என்னும் தொகுப்பினுள்ள
எலிலாச் சமயங்களும் வேதங்களை அடிப்படையாகக்
கொள்வதில் ஒரீ ஒற்றுமை கொண்டுள்ளது. இந்து
மதம் தலை சிறந்த தத்துவ அடிப்படையை அமைத்
துக்கொண்டு தன்னை விளக்க வைதிக நிழலைத்தேடிக்
கொண்டது என்று விளக்கங் கூறுவர்.

சமணபெளத்த மதங்கள் தங்கள் தத்துவங்களிலீ
நின்று வேத வேள்விகளை மட்டும் சாடாமல், அடிப்படையான சமய உண்மைகளையும், தெய்வத்தையும்

திருவருளையும் உண்மையான வழிபாட்டு முறைகளையும் தாக்கியபோது, சைவசமயத்தவரும் வைணவசமயத்தவரும் வைத்திக நிழலில் ஒதுங்கி நின்று தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டனர்.

முன்னர் வேதவாக்கியங்களை விளக்கியும் வலியுறுத்தியும் உபவேதங்கள், வேதாங்கங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், தர்மசாஸ்திரங்கள் எழுந்தவாறு சைவத்திருமுறைகளும், வைஷ்ணவத் திவ்வியபிரபந்தங்களும் எழுந்தன. சைவநாயன்மாரும் வைணவ ஆழ்வார்களும் வேதக் கருத்துக்களையே தமிழில் அருளிச்செய்தார்கள் என்று தெட்டத் தெளிவாக அறியக்கூடியதாயுள்ளது.

சைவத்திருமுறைகள் யாவும் வேதத்தைப் போற்றுகின்றன. பனினிரு திருமுறைகளில் முதல் ஏழு திருமுறைகளான தேவாரங்கள் வேதசாரமாய் உள்ளன என்று காசிவாசி செந்திநாதையர் அருமையாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். தேவாரம் சிவபெருமானை வேதத்தோடு தொடர்புள்ளவர் எனக் கூறுமிடங்கள் பல.

தொகுத்தவன் அருமறை அங்கம் ஆகமம் வகுத்தவன், வேதமிபொருளானை, மரு வினிய மறைப் பொருளை, மறைக்காட்டானை, வேதமோதியநாவுடையான், மறைபயில் அந்தணன், மறைபயின்றவாசகன், வேதவிழுப் பொருள், வேதர், வேதமெல்லாம் முறையால் விரித்தோத நின்ற ஒருவனும், சாகையாயிரமுடையார், சாமமோதுவதுடையார், இருக்கிலங்குவாயார், மந்திரவேதங்கள் ஒதுநாவர் என்றெல்லாம் வருவன காண்க.

இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும்பொருட்டேயாம் என்பது திருமுறையாசிரியர்கள், திவ்வியபிரபந்த ஆசிரியர்கள் கருத்தாகும். இக்கருத்தைத் திருநாவுக்கரசநாயனுர், மரணிச்சவாசக சுவாமிகள் பாடியருளிய

வாரே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் அருளியுள்ளார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட நெஞ்சம்
தாழ்த்தக் கெள்ளியும் தந்த தலைவளைக்
குழ்த்த மாமலர் தூளித் துதியாதே
வீழ்த்த வாளினை யேன்னெடுக காலமே.

வளங்கத் தலைவத்து வாரகழல்வாய் வாழ்த்தவுவத்து
இளங்கத்துள் சோடியார் கூட்ட மும்வுவத் தெம்பெருமான்
அளங்கொட்டுதிலை அம்பலத்தே யாடுகின்ற
ஞளங்கூரப் பாடிநாற் பூலன்னி கொய்யாமோ.

திருச்சிற்றம்பலம்

பச்சைமாமலை போஸ்மேனி பவளவாய் கமலசெங்கன்
அச்சுதா அமரரேரே ஆயர்தம் கொழுந்தேயென்னும்
இச்சுவை தவிர்யான்போய் இந்திர வோகமானும்
அச்சுவை பெற்றும் யேன்டெ ஏரங்கமா நகருளானே.

வேதங்களை அருளியவரும் வேதப் பொருளாயுள்ள
வரும் சிவபெருமானே என்று திருமுளரகள் அருளு
வுலதறி போவவே, வேதங்களை அருளியவரும் வேதப்
பொருளாயுள்ளவரும் திருமாலே என்று திவ்யபிர
பந்தங்கள் அருளுகின்றன. வேதங்களால் இரு தெய்வ
மூர்த்தங்களும் போற்றப்பெறுகின்றன.

திருமாலைக் குறிப்பிடும்போது திவ்யிய பிரபந்
தங்கள் மறைபயந்தபண்பன், வேதநல்வாயவர்,
வேதப்பிரானுர், வேதவினக்கு, மறையால் விரிந்த
விளக்கு, வேதந்தீரன், வேதந்தியாகி நினை நிமலன்
என்றெல்லாம் பாடுகின்றன. இன்னும் இருக்கிவங்கு
திருமொழி, இருக்குவஷய், இருக்குறும் அந்தணர்
என்றெல்லாம் போற்றுகின்றன. வேதாந்தம்
என்னும் உபநிடதம் திருமாலையே தேடுகின்றது என்னும் பொருவில் வேதாந்த விமுபபொருவுள் என்கிறது;

வேதங்கள் நான்கையும், வேள்விகள் ஐந்தையும்,
அங்கங்கள் ஆறையும் திருமுறையும் திவ்யிய பிர
பந்தமும் போற்றுகின்றன, பழுசமகாயக்ருங்கள்

என்று வைதிகதெறியினர் போற்றும் ஜந்து வேள்விகளாவன பிரம்யாகம். தெய்வயாகம், பூதயாகம், பிதுர்யாகம், மானுடயாகம் என்பனவாம். ஆறங்கங்கள் என்பன வ்யாகரணம், சோதிடம், நிருத்தம், சந்தம், சிசைஷ், கல்பம் என்பனவாம். இவற்றைத் திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனுர் அருளியவாறு காணக்,

திருச்சிநிறம்பலம்

கொங்குசேர் தன்கென்றை மாலையினுன் கூற்றபெ
யோங்கினுன் பொங்கொளிசேர் வெண்ணிற்றன் பூங்கேரயில்
அங்கம் கூடும் அருமைகள் ஜவேஸ்லி
துமகினுர் ஆக்காவில் தாங்கோன்றி மாடமே
திருச்சிற்றம்பலம்;

இக்கருத்தையே திருமங்கையாழ்வாரும் தமது
பெரிய திருமொழியில் பிஸ்வருமாறு அருவியுள்ளார்.

நால்வகை வேதமெந்து வேள்வியாறுங்கம் வல்லார்
மேலைவானவரின் மிக்க வேதியராதி காலம்
சேலுக்கையை திருப்பேர்க் கெங்கள் மாலேரடிம் வாழ்வார்
சிலமார் தவத்துரிசிந்தை யாளியென் சிந்துயானே.

வேதங்களில் ஒரே கடவுள் என்னும் சிந்தனை
வளர்ந்து வந்தது. வேதாந்தங்களாகிய உபநிடதங்களில் அது பிரமம் என வழங்குவது. அதைச் சகுணப் பிரமமாக அறியும்போது, முத்தொழில்களின் அடிப்படையல் முயற்சாத்திகள் இடம்பெறுகின்றனர். மூன்று மூத்தங்களும் ஒர்க் கெந்தத்தின் தோற்றங்கள் என்பா. அவற்றுக்குப் பிரபாவங் கூறிச் சௌவரும், விழ்ணுவுக்குப் பாரபாவுக் கூறி வைணவரும் வணங்குவராய்வர். இரு சாராரும் தனிவழியே பிரிந்தபோது, இரு கடவுளரும் ஒருவரே என்றும், அவரே சுங்கரநாராயணா என்றும் சிலச் சமரசம் பேசியதும் உண்டு. சுப்யாழ்வார் பாடியருளிய தில்விய பிரபந்தப் பாகரமொன்றில் இரண்டுருவும் ஒன்றுய் இசைந்த தன்வகையைக் குறிப்பர்.

தாழ்ச்சடையும் நீண்முடியும் ஒன்றமூவும் சக்கரமும்
குழரவும் பொன்றஞாம் தோன்றுமால் — குழும்
திரண்டருவி பாடும் திருமலைமேல் எந்ததக்கு
இரண்டுஞாவும் ஒன்றாய் இசைந்து.

I. கைவசமயத்தின் எழுச்சி

பெளத்தம், சமணம் ஆகிய புறச்சமயங்களாலே
கிளகாலம் மறைக்கப்பட்டு ஒளிமங்கிக் கிடந்த தென்
ஞெட்டுச் சைவசமயம், யின்னென்றுவேளை வீறுகொண்
டெழுந்து, புறச்சமயங்களை மறுத்து, அவற்றின் செலி
வரக்கைக் குறைத்து, வைதுக் கேற்றோடு கலந்து
தன் பாரம்பரியத்தைப் பேணிக்காத்தமை உண்ணமை
யில் ஓர் எழுச்சிக்காலம் என்றே கூறுதல் வேண்டும்.
அதனை மறுமலர்ச்சிக்காலம் எனக் கூறினும் அமையும்.

முன்னர் பாண்டியன் பலியாகசாலை முதுகுடுமிப்
பெருவழுதி பரிபாலித்த தமிழ்நாட்டில் பிறகாலத்திலே
களப்பிரர் என்பார் ஆட்சியைக் கையிபற்றிச் சைவத்
தைச் சிதைத்துச் சமணத்தைப் பரப்பினார்கள். பிரா
மணருக்குத் தாணமாகக் கொடுத்த வேள்விகுடி என்
னும்ஹனில் சமணகுருமார் செல்வாக்குறவாராயினர்.
களப்பிரர் ஆட்சிக்காலத்தில் சமணமும் பெளத்தமும்
திறப்புற்றிருந்தல்வென்றும் சைவம் ஒடுங்கி நிலவியது
என்றும் அதைச் கண்டு சிவபாதவிருதயர் துயரங்
கொண்டார் என்றும் சேக்கிழார் அருணமயர்களை
கூறுவர்.

மேதினிமேற் சமண்கையர் சாக்கியாதும் பெய்மிகுந்தே
ஆதியநூற்றாண்டிலே மறைவழக்கம் அருகியரன் அடியாரிபாள
பூதிகாதன விளக்கம் போற்றல் பெருதொழியக் கண்டு
எதமில் சீரிவபாத விநுதயாதாய் இடருமுந்தயர்.

பூதியர் தமிழ்நாட்டினால் பெருவில் சீரப்பதிகள் எல்லாம்
பாழியும் அருகாமேயும் பள்ளிகள் பலவும் ஆகிச்
குறிஞ்சு குழுக்கள் போலத்தொட்ட மயிற்பிளியோடு
ஆழிநீர் கையிற்பற்றி சமணபோகி மேற்பெ.

பறிமனிர்த தலையும் பாயும் பிளியும் தடுக்கும் மேனிக்
செறியுமுக குடைய மாதித்திரிபவர் எங்குமாகி
அறியுமாச் சமயநூலின் அளவினில் அடங்கிச் சூவ
நெறியினில் சித்தஞ் செல்லா நிலைமையில் நிகழுங் காணோ.

இவ்வாறு ஆணைமலை, அழகர்மலை, கழுகுமலை,
நாகமலை முதலான எண்பெருங் குன்றங்களில் என்
ணையிரம் சுறைஞர் மிடுக்குடன் வாழ்ந்தனர் என்ப.
வச்சிராந்தி ஆசாரியர் என்பார் தி. பி. 470 ஆம்
ஆண்டளவில் பாண்டிநாட்டில் திரயின சங்கம் என்
நும் தாபனத்தை நிறுவிச் சமணத்தை வளர்த்தார்.

சமணத்துக்கு முன் செலிவாக்குப் பெற்ற பெளத்
தம் தமிழ்நாட்டின் அண்ணையில் உள்ள ஈழநாட்டிலே
அதிகம் பரவியிருந்தது; தமிழ்நாட்டில் காவிரிப்பூர்
பட்டினம், உறையூர், பூதணங்கலம், சங்கமநிகை,
நாடைபட்டினம், மதுரை, காஞ்சி முதலிய இடங்களில்
பொத்தம் தலையெடுத்திருந்தது.

களமிழரர் தமிழ்நாட்டில் அழிவுகள் செய்தவாறு
�ழநாட்டில் ஈஸ்வரங்களும் அவற்றுள் இருந்த சிவ
வினங்கங்களும் புத்தசமயய் பிரசாரத்துக்கு இரையா
யின். மகாசேனன் என்னும் சிங்கள மன்னன் திருக்
கோணமலையிலும் தென் கிழக்கு இலங்கையிலும்
இருந்த சிவன் கோயில்களை இடித்து அங்கெல்லாம்
கோகணவிகாரை, ஏரகாவில்லவிகாரை, மிகநாய
விகாரை என்பனவற்றைக் கட்டினான் என்று மகா
வமிசம் முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம் கூறுகிறது.

ஏவும் ஸப்பக்த ஸங்க தீபமிழி
குதிட்டகானம் ஆலயம்
விந்தம் ஸேதவா சிவலிங்காயதோ
நஸேதவா புத்தஸாசனம்
ஏவ பதிட்ட பேளி

இலங்கைத் தீவெங்கும் சிவாலயயிகளை அழிந்துச்
சிவலிங்கம் முதலரனவைகளை நாசஞ்செய்து புத்த
சாசனத்தை நிறுவினான் என்பது வரலாறு,

காவிரிப்பும் பட்டினத்தில் அரசு வீற்றிருந்த களப்பிர மன்னின் மந்திரியாயிருந்த கண்ணதாசன் என்பார் ஒரு பெளத்தவிகாரையைக் கட்டினார் என்பர். இங்ஙனமாகவே பூதமங்கலம் என்னும் ஓரிடத் தில் வேணுதாசர் என்பாரும் ஒரு விகாரையைக் கட்டினார். இந்த விகாரைகளில் பெரும்புலவர்கள் இருந்து பல நூல்களை எழுதிவந்தார்கள். பெரும் ஏவவர்களுள் சுமதி, சோதிபாலர் முதலானேர் முதலிடம் வகித்துள்ளார்கள். இவர்களே புத்தகோசர் என்னும் ஏவவரை அநுரதாரத்துக்கு அனுப்பிய வர்கள். புத்தகோசர் பாலி மொழியில் பல நூல்கள் எழுதினார்.

பெளத்த சமயமும் சமண சமயமும் தமிழ்நாட்டில் நன்கு பரவியதற்குக் காரணம், அந்தச் சமய குருமார் நாடு நகரமெங்குஞ் சென்று பொதுமக்களோடு கலந்துரையாடி, அவர்கள் வேலைசெய்யும் வயற்கரை, கடற்கரை முதலிய இடங்களிற் சென்று அவர்களுக்கு அறவுரை கூறி அவர்களோடு சகோதரத்துவம் பூண்டு ஒழுகியமையாகும். இன்னும் எந்தச் சாதியினராயினும் யாராயினும் பெளத்தராகவோ சமணராகவோ சேர்ந்து அந்த மதநூல்களிற் பாண்டித்தியம் அடைந்தால் மதகுருவாக உயர்ச்சி பெறுவதற்குப் போதிய வாய்ப்பும் வசதியும் இருந்தன.

பெளத்தமும் சமணமும் தமிழ்நாட்டிற் பரவிய காலத்துக்கு முன்பின்னாக வடநாட்டு வைதிகநெறி யும் தமிழ்நாட்டில் இடையிடை நுழைந்திருந்தது. வடமொழி வேதம் வல்ல பிராமணர் சாதாரணமக்களோடு அதிகம் நெருங்கி உறவாடாமல் தென் னட்டு வழிபாட்டு முறைகளைப் பூரணமாக ஏற்றுக் கொள்ளாமல் பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு காட்டி மற்றவரீகளைத் தம் மதத்திற் சேர்க்காது குறுகிய மனப்பாண்மையோடு வாழ்வாராயினர்.

இவர்களுடைய போக்கினை வெளுவாகக்கண்டித்த பொதித்தரும் சமனரும் தமிழ்நாட்டில் தலையெடுப்பதில் தடைகள் உண்டாகவில்லை. தம்மிலும் பார்க்கப் பொதித்தரும் சமனரும் தமிழ்நாட்டில் தலையெடுத்துமையைக் கண்டபின்னரே வைதிக நெறி யினர் தென்னாட்டவரோடு சேர்ந்துதொடர்புகொண்டு வைதிகமற்ற சமயத்தாரை மங்கவைப்பதற்கு முயற்சி யெடுத்தனர். பிராமணர் அலிலாதார் சைவம் வைணவம் ஆகிய நெறிகளில் குருமாராகத் தரமுயர முடியாத நிலைமை பொதித்தம், சமனம் ஆகிய சமயங்கள் நாடெங்கும் பரவுவதற்கு வாய்ப்பைக்கொடுத்தது.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் வைதிகசமயத்தவர் தங்கள் தெய்வங்களோடு தமிழ் நாட்டுத் தெய்வங்களுக்குத் தொடர்பு ஏற்படுத்தி வடநாடு தென்னாட்டு என்ற பேதமின்றி ஒரே கடவுளுக்கு வெவ்வேறு பெயர்கள் வழங்கி ஒற்றுமையை நிலவுச் செய்தார்கள்.

சைவருடைய சிவபெருமான் வைதிகருடைய உருத்திரனுகவும், அரூட்சக்தி இமவான் மகளாகிய உழையமிமையாகவும், முருகக்கடவுள் சன்முகனுகவும், திருமாலை விஷ்ணுவாகவும், விஷ்ணுவின் அவதாரங்களே கிருஷ்ணன், இராமன் என்றும் இன்னுமிபல ஒருமைப்பாடுகளையும் கண்டார்கள். இத்தகைய ஆரிய திராவிட உறவுருறையைப் பிற்காலத்தில் சைவநாயன்மார்களும், வைணவ ஆழ்வரர்களும் நல்ல முறையில் விளங்கவைப்பாராயினர்.

“ஆசியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்
அன்னையிலை யுறையும் அன்னைல் கண்டாய்
முலநோய் தீர்க்கும் முதல்வன் கண்டாய்
முத்தமிழும் நான் மறையும் ஆனான் கண்டாய்
வடமொழியும் தென்தமிழும் மறைகள் நான்கும்
ஆனவன் கான்”
எனிபன ஒரு சில தொடர்கள்.

நாயன்மாரிகளும் பக்தி இயக்கத்தைப் பரப்பி, பெளத்த சமண சமயங்களைத் தமிழ் நாட்டில் ஒடுக்கினார்கள். அவர்கள் கி பி ஏழாம் நூற்றுண்டு விருந்து பத்தாம் நூற்றுண்டு வேரை ஏற்காம் மந் நூறு ஆவ்டுகள் கைவ வைணவப் பிரசாரங்கு செய்த பின்னர்தான் பெளத்த, சமண சமயங்கள் செல்வாக்கிமுந்தன; வீழ்ச்சியடைந்தன.

தமிழ்நாட்டில் பெளத்தமும் சமணமும் வீழ்ச்சியடைந்தபின்னர் செல்வாக்குற்ற சௌலூம் வைணவமும் தம் வழியில் பிரிந்து வெவ்வேறு மதங்களாகப் பிளவுண்டன. ஏற்ததாழப் பத்தாம் நூற்றுண்டாளில் சிவபெருமானுக்குத் தனிக்கோயில்களும், திருமாலுக்குத் தனிக்கோயில்களும் கட்டப்பெற்றன.

இக்காலத்திலேதான் சிவன் கோயில்களில் அம்மன் வாசல் என் வேறுக்குத் தென்திசை நோக்கிய சந்திதானங்கள் கட்டப்பெற்றன. இவ்வாறுகப் பிறகாலச் சேரழர்காலத்திலும் பாண்டியர் காலத்திலும் சைவம் பெருஞ் சிறப்புப் பெறுவதாயிற்று.

சைவசமயத்தின் எழுச்சியும்

பக்தி இயக்கமும்

சைவசமயத்தின் எழுச்சிக்குக் காரணம் பக்தி இயக்கம் என்க வேண்டும். சைவசமயம் நான்தோறும் நவிவடைந்து ஒளி குன்றி ஒதுங்கி நீலவிய காலத்தில், சைவசமயத்தவர் சிவர் விழிப்படைந்தனர். சைவசமயத்தை வளர்த்து ஒளிபெறச் செய்து ஒங்கவைத்தல் வேண்டும் என்று கருதினார்கள். சமயம் ஒளி பெறுவதற்குப் பொதுமக்கள் ஆதாரம் அக்கியால்சியம் எனக் கண்டு அடினப் பெறப் பெருமயற்சி செய்தார்கள். பொதுபக்கள் ஆதாரவைப் பெறுவதற்கு

குப் பக்தி இயக்கமே அளப்பரிய சாதனம் எனக் கண்டார்கள்.

பக்தி இயக்கம் கி.பி. ஆறும் நூற்றூண்டின் ஆரம்ப காலத்திலேயே தொடங்கியது எனிபர். சைவசமயத் தவரின் பக்தி இயக்கத்துக்குப் பக்கபலமாக வைணவ சமயத்தாரும் அதனேயே ஆதாரமாகக் கொண்டனர். பக்தியால் முத்தி எளிதாகும், பக்தியால் இம்மையிப் யணையும் மறுமைப் பயணையும் எளிதாகப் பெற ருய்தி அடையலாம் என்று பெரியவர்கள் கூறத் தொடங்கியதும், பொதுமக்கள் விழிப்படைந்து இக் கொள்கைகளுக்குச் செவி சாய்ப்பாராயினர்.

பக்தி இயக்கத்தில் தெய்வவழிபாடும் அதிற் சில கிரியைகளும், ஆசாரநியமனிகளும் இறைவனை நாயக ஞாகவும் ஆன்மாவை நாயகியாகவும் கொள்ளும் பாவணையும் அதன் வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக இருந்த தோடு காரணமாகவும் அமைந்தன. சைவ வைணவ சமயங்களின் எழுச்சிக்குக் காரணமாயிருந்த பக்தி இயக்கம் பெளத்த சமணசமயங்களின் வீழுச்சிக்கும் காரணமாயமைவதாயிற்று.

பெளத்த சமணசமயத்தவர் நாயகநாயகி பாவனை என்னும் பேரின்பக்காதல் நெறியினை அனுகருத்தியாத வராயும், ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவராயும் இருந்தனர். சைவ வைணவசமய அடியார்கள் தங்களை நாயகியர்களாகவும், இறைவனை ஆன்மநாயகங்களுக்கும் கொண்டு பாடும்நெறியினைப் புறமத்தினர் பின்பற்ற முடியாதவராயினர். சைவ வைணவ சமயத்தாரின் அகத்துறைப் பாடல்கள் பக்தி இயக்கத்தை வெகு வாக்கி பல்லிப்படுத்துவனவாயின.

பக்தியியக்கத்துக்கு முந்திய அகத்தினைப் பாடல்கள் யாவும் மானுடக்காதலையே குறித்தன, அவை தெய்வ மனிதக்காதலைக் கூறவில்லை: சைவர் கூறிய தெய்வ மானிடகாதல் நெறியினை-பேரின்பக் காதலை விளக்கு வதற்கு ஆதாரமான சிறந்த இலக்கண நூலான

இறையனர் அகப்பொருள் என்னும் களவியல் வேண்டிய காலத்தில் கடவுமி கொடைபோல் எழுவதற்கிறது.

முன்னர் பெளத்தரும் சமணரும் புறப்பொருளுக்கும் புதிய கருத்தைப் புணிதவாறு, சூச வைணவர் அகப்பொருளுக்கும் புதிய கருத்தை உண்டாக்கிக் கூறினார்கள். மனித வாழ்க்கையில் ஆணும் பெண்ணும் காதலித்துப் பெறுகின்ற சிற்றின்பத்தை விட, உயிர்கள் உயிர்க்குயிராய் கடவுளைக் காதலித்துப் பெறுகின்ற பேரின்பம் பெரும் பேரூரும் என்னும் சிறந்த கருத்தைப் பொருந்தக் கூறினார்கள்,

கடவுளிடம் பக்தி செய்தால் பேரின்பமாகிய மோட்சம் என்னும் வீடுபேற்றற அடையலாம் என்றார்கள். இந்தச் சர்வரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும்பொருட்டேயாம் என்றனர். நாயகன்நாயகி பாவத்தில் அகப்பொருள் கருத்தமையறி பக்திப் பாடல்கள் பாடுதலே சிறந்த வழிபாட்டு முறையெனக் கண்டார்கள். இத்தகைய நிலை கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டிலேயே ஆரம்பித்தது என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றார்கள்.

பக்தி இயக்கம் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே அகப்பொருள் துறையில்லைந்த அருட்பாடல்களைச் சைவரும் வைணவரும் பாடத் தொடங்கினார்கள். இத்துறையில் சைவநாயன்மாரும் வைணவ ஆழ்வார் களும் பெருவெற்றி பெற்றதோடு வைத்திக் கமயங்களான சைவத்துக்கும் வைணவத்துக்கும் பேரொளியூட்டி எழுச்சி பெறச் செய்தார்கள்.

நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் ஆரம்பித்த பக்தி இயக்கத்திதுக்கு ஆதாரமான பாடல்களைப் பழைய பாவினங்களிற் பாடாது புதிய பாவியத்தில் பாடியருவினார்கள், புதிய பாவியத்துக்குத் தேவை

யான செய்யுளி இவக்கணமுடி காலத்தில் உதவிபாக எழுந்தது.

சௌவசமய முரவர்கள் தங்கள் புனிதமான தெய்விக அனுபவத்தை அறவுவராக அடியார்கள் தொண்டர்களுக்குக் கூறினார்கள். பொத்தர் சமணர் நூல்கள் பொய்யானவை, அவற்றை நம்பாமல் சிவனை வழிபடுங்கள்; திருப்பதிகங்களைப் பாடிப் பயணமை யுகைள், ஐந்து புலன்களையும் அடக்கி யனத்தை ஒருவழிப்படுத்துங்கள்; திருங்வந்தெதழுத்தை மெய்யன் போடு சிந்தித்தால் அது பெருந்துண்புறியும்; அதனால் நல்ல பிறவியை அடையலாம் என்று கூறினார்கள்.

இன்னும் சிலனை எங்கும் காலை அங்கும், அவர் எங்கும் உள்ளவர், அயர் எங்கும் நிறைந்தவர், எல்லோ முக்கும் அருளுபவர் ஆகலால் நீவர் ஆடுங்கள், அருங்கள், பாடுங்கள், பணியுங்கள் என்று கேட்யில் வழிபாடு, தொண்டு, தலையாத்திடர், அடியார் கூட்டுறவு, மாகேகரபூசை என்பனவந்தை வற்புறுத்தி இவற்றுக் கூவபெருமானைக் காலை மாறும் அருள்பெற ருய்தயடையுமாறும் வழிகாட்டினார்கள்.

பஞ்சாட்சரம் செயிப்பவர் துண்பத்திலிருந்து இன்ப மெய்துவர் என்று திருமூலநாயனார் அருளினார். இதனை அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மணிவாசகர் என்போர் அனைவரும் வழிவழியாக வற்புறுத்திப் பாடியருளி னார்கள்.

திருக்கோங்கிலைச் சூழவற்றுத்தல், கோயிலைப் பெருக்குதல், மெழுதுதல், மாலை கட்டுதல், விளக்கெரித்தல் முதல்யைச்சொய்க்குதாக்களின் சிறந்த தொண்டுகள் என்று பெறியவர்கள் வளைகின்றார்கள். தாமே தொண்டராயும் தொண்டர்களுக்குத் தொண்டு செய்யும் அடித்தொண்டராயும் உதச்செய்க்கும் திரிந்தார்கள்.

அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் பாடியருளிய அருட்பாட்டிகள் தேவரம் என இன்று

வழங்குகின்றன. முவரும் பாடியருளிய ஏழுதிருமுறை கண் அபங்கள்முறை என வழங்குவார். அவை சிவபெரு மாண் மீது தோத்திரவடிவில் பாமாஸையாகப் பாடப் பெற்றால் அவற்றை ஏட்டில் எழுதிப் பட்டிஞாற் கந்தி வீட்டில் வைத்துப் பூசித்தல் யேன்டும் என்பர். இத்தகைய பூசைமுறையை கிருகார்க்கூ என்று கூறுவர்.

மூவரி என்னும் முத்திரத்து ஆடியவர்கள் மொழிந் தஞ்சை பாடல்களைத் தேவாரம் எனப் பொதுவாக இன்று வழங்குகின்றபோதிலும் இவை முற்காலத்தில் வெவ்வேறு திருநாமங்களால் வழங்கின என்பர். திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனுர் பாடல்கள் திருக்கணக்காப்பு என்றும், திருநாவுக்கரசநாயனுர் பாடல்கள் தேவாரம் என்றும், சந்தரமுச்சத்திநாயனுர் பாடல்கள் திருப்பாப்பு என்றும் வழங்கின.

தெய்வத்தமிழ் எனச் சிறப்புப் பெற்ற தமிழ் மொழியிலே தேவாரம் முதலான திருமுறைப் பாடல்கள் பாடப்பெற்றபின், பக்தியை வெளியிடுவதற்குத் தமிழ்மொழிபோல் இனிதான் மொழி வேறில்லை எனப் பன்மொழிப் புலவர்கள் கூறும் வண்ணம் தமிழ்நாடு பெரும்புக்கும் பெறுவதாயிற்று. சைவசமயம் புத்துணர்ச்சியும் புதுப்பொனிவும் பெறுவதாயிற்று.

தேவாரத் திருமுறைகள் தேஸ்பிளிற்றும் நறுமலர்கள் எனத் திகழ்வனவாயின. தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் வேதசாரமாயமைந்ததோடு, திருவள்ளுவரின் வளமான கருத்துக்களையும் கொண்டுள்ளவாயின. தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் முவரின்தொண்டு நெறியின் சிறப்பும் மாண்பும், அவர்களின் சிரியகடவுட் கொள்கையின் இயல்பும், இயற்கை அள்ளையின் எழிலும் இனபழும் தெள்ளித்து விளங்கக்காணலாம்.

இன்னும் திருஞானசமீபந்தமுர்த்தி நாயனுரிசீ
தேவாரத்தில் இயற்றை நலமும், திருநாவுக்கரச
நாயனுரிசீ தேவாரத்தில் இலக்கிய நயமும், சுந்தர
மூர்த்தி நாயனுரிசீ தேவாரத்தில் பொருள் நயமும்
பொலிந்திருப்பதைச் சைவசமயத்தவரல்லாத தமிழ்
ரும் படித்தின்டிருக்கின்றார்கள்.

சைவசமயத்தின் எழுச்சிக் காலத்தில் ஆண்களே
யன்றிப் பெண்களும் பெருந்தொண்டு டுரிந்தார்கள்.
பாண்டிமாதேவியாராய மங்கையர்க்காசியாரும், திரு
நாவுக்கரச நாயனுரிசீ தமக்கையாரான திலகவதி
யாரும் மகத்தான் சைவத்தொண்டு செய்தார்கள்.
பிற்காலத்தில் செம்பியன் மாதேவியார், வானவன்
மாதேவியார், குந்தவை, கோப்பெருந்தேவி முத
லான அரசமாதேவியர்களே தொண்டில்தலைசிறந்து
விளங்கினார்கள்.

பல்வவருக்குப்பின் செல்வாக்குற்ற சோழப் பேரர்
சர்கள் ஏற்கிருறைய ஐந்நாருண்டுகள் அசைக்க
முடியாத சைவத் திருப்பணிகள் செய்தார்கள்.
“ஆராஹும் என்னை அமட்ட ஒண்ணுதினிச் சீரார்
பிரானி வந்தென்சிந்தை புகுந்தனன்” என்று திரு
மூலர் முன்னர் அருளியவாறு பின்வந்த சோழர்
சைவத்தொண்டு செய்து சீராடியிருந்தார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் சைவசமய எழுச்சிக்கு மூலபண்டாரம் வழங்கிய தெண்ணாடுடைய சிவபெருமான் திரு
வருளால் திமுறையாசிரியர் இருபத்தேழு பேர் தோன்
நினார்கள். பரமன்றியார்களாய அவர்கள் இருபத்
தேழு நட்சத்திரங்கள் பல்லிரண்டு இராசிகளுள்
மிலிர்ந்தாலோப்பப் பண்ணிரண்டு சைவத்திருநெறித்
திருமுறைகளில் ஒளிகாலுகினிருர்கள். முனைர்
உகத்தினை, பறத்தினை, நீதித்துறை ஆகிய துறைகளில்
வரைந்தவாறு பக்தித்துறையிலும் பாடுகள் பழு
திலா முறையில் எழுவனவாயின;

சிவனடியார்கள் சைவத்திரு முறைகளருளியவாறு திருகாலடியார்கள் வைணவ சமயத்துக்கு நாலாயிரத் தில்லிய பிரபந்தங்கள் பாடுவாராயினர். பக்தியிலக்கியம் மகிகளைப் பாடாது இறைவனையே பாடுவது. பொய்மையாளரையும் பாடாது, ஏகலூர் எந்தையையும் பாடிய சைவர்போல, நாக்கொண்டு மானுடம்பாடாத வைணவரிருந்தார்கள். இறையனுபவம் பெற்ற மெய்யடியார்களே பக்தியிலக்கியஞ் செய்த பெரிய வராவர்.

பக்திப்பாடலுக்கு வித்திட்ட பெருமை பரிபாடலுக்கும் உண்டு. பக்தியைப்பேணிப் பாதுகாத்த பெருமை திருமுறைகளுக்கும் தில்லிய பிரபந்தங்களுக்கும் உண்டு. மனிதரைப் பாடுவதை விடுத்துத் தெய்வத்தையும் பாடுமாறு வழிப்படுத்தி ஆற்றுப்படுத்திய பெருமை நக்கிரருக்குரியது.

இறைவனைப் பாடுங்கள் என்று நெறிம்படுத்திய பெரியவர்கள், தாம் கண்டனுபவித்த இறைவனையும், திருக்கோயில்களையும், இறைவன் கொண்டருளிய திருமேனிகளையும், அவர் ஆண்மாக்களை ஆட்கொண்டருளுவதற்குச் செய்தருளிய அற்புதங்களையும், அவர் திருநாமங்களையும் பாடியருளியள்ளார்கள். அவர் களின் உள்ளார்ந்த அநுபவம் தெய்வம் ஒன்றையே செம்பொருளாக, நிலையான இனப்ப் பொருளாகக் கொண்டது. இத்தகைய அநுபவத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு உலகியறிபற்று நீங்கித் தெய்வானுபவமே நிறைந்திருக்கும்.

பக்திப் பாடல்களைப் பாடியருளியவர்களுள் காலத்தால் முந்தியவருள், காரைக்காலமிமையார் என்னும் பெண்ணடியாரும் ஒருவர். அவர் முதன் முதலாகத் திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினாரகையால் அவர்பாடல்களுக்கு முத்த திருப்பதிகங்கள் என்று பெயர் வழங்கும்.

தேவாரம் பாடியருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசநாயனார், சுந்தரமூர்த்திநாய-

ஞர் ஆகிய மூவரையும் தேவாரமுதலிகள் என்பர். அவர்களையடுத்துத் திருவாசகம், திருக்கோவையொர் என்னும் திருமுறைகளைப் பாடியருளியவர் திருவாத இரார் என்னும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். இந்நால் வர் பெருமக்களையும் காவசமயகுரவர் என்றும் நால்வர் என்றும் வழங்குவர். இவர்கள் நால்வரும் சைவசமயத்துக்கு உய்வைத்தரச் செய்தார்கள். இந்நால்வரையும் கருத்திற் கொண்டே “நாலுபேர் சொன்ன வழியிலே நடை” என்ற நாடோடியாகதி கூறுவது வழக்கமாயிற்று.

இவர்கள் தமிழைச் சேர்ந்த மெய்யடியார்கள் ஆடியும் பாடியும் புடைகுழந்துவர, நூற்றுக்கணக்கான திருக்கோயில்களுக்குக் கால்நடையாக யாது திரை செய்து, மக்களும் ஊர்களும் உய்யுமாறு திருப்பதிகங்களைச் செந்தயிழிற் பாடியருளினார்கள். அவ்வப்போது ஆங்காங்கே மக்களுற்ற உடற்பிணிகள், ஊனங்கள், துப்பங்கள், துயரங்கள், பஞ்சங்கள், பசி பட்டினி, பிணி முதலியவற்றை இறைவனை இரந்து இன்னருள் பெற்றுப் போக்கினார்கள்.

இறைவனை நம்பியிகள், தொழுங்கள், பாடுங்கள், தொண்டு செய்யுங்கள். உங்கள் துன்பங்கள் நீங்குத் தொடு, பிறவிப் பினியும் நீங்கி, வீடுபேரூய நல்ல ததியுங் கிடைக்கும் என்று ஆணையிட்டும் பாடினார்கள்.

தேவாரமுதலிகள் சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டி நாடு, தொண்டைநாடு, ஈழநாடு எனவுள்ள தென் ஞட்டுத் திருத்தலங்களைப் பாடியருளியதோடு வடநாட்டுத் திருத்தலங்களையும் பாடியுள்ளார்கள். மிக வடக்கேயுள்ள திருக்கைலாயம், இந்திரநீலம் முதலிய திருக்கோயில்களையும் அவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். எங்கள் நாட்டிலுள்ள பழைய ஈஸ்வரங்கள் பலவற்றுள் வடக்கிலுள்ள திருக்கேதில்வரமும் கிழக்கிலுள்ள திருக்கோணேஸ்வரமும் தேவாரம் பாடப் பெற்ற திருத்தலங்களாக விளங்குகின்றன;

திருமுறையாசிரியர்கள் பக்திப் பாடல்கள் பாடி யருளியதோடு, பொதுமக்களைப் பக்தர்களாக்குவதற்குப் பிரதேசங்கள் தோறும் உள்ள திருக்கோயில்களின் பெருமைகளையேல்லாம் இதிகாச புராணங்கள் வாயிலாகவும், கர்ணபரம்பரையாகவும் கிடைத்த செய்திகளைக் கொண்டு பாடியருளினார்கள். புராணதிகாசங்களின் செல்வாக்கு இந்துநாகரிகத்துக்கு எவ்வளவு உபகரித்துள்ளது என்பதைத் திருமுறைகளிலிருந்து அறியலாம்.

திருக்கோயில்களில் திருமால், பிரமன், இந்திரன், திருமகள், காளி, வருணன், யமன், சூரியன், சந்திரன், இராமன், இலக்குவன், வரலி, நளன், அருச்சனன் முதலானேர் வழிபட்டு உய்திபெற்றதாகத் திருமுறைகள் கூறுகின்றன. இன்னும் யானை, நாகம், சிலந்தி, சம்பாதி, சடாயு என்னும் கழுகுகள் வழி பட்டு நற்கதியடைந்த வரலாற்றையும் கூறுகின்றன. வைதிகநெறிக்கு அத்திபாரமான வேதங்களாற் சிறப்புப்பெற்ற திருமறைக்காடு, ஒத்தூர் முதலை திருத்தலங்களின் வரலாறுங் கிடைத்துள்ளன.

சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் உய்தி பெறுவதற்காகச் செய்தருளிய வீரச் செயல்களையும் திருவிளையாடல்களையும் அவர் பெருங்கருணையோடு ஜம்புதங்கள் மயமாய் இருப்பதையும் பஞ்சபூதத்தலங்களின் பெருமையையுந் திருமுறைகள் கூறுகின்றன.

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூவகைச் சிறப்பியலியகளைக் கொண்ட திருக்கோயில்களின் தீர்த்தச் சிறப்பையும், அங்கே நீராடுவதால் உண்டாகும் பயனையும் கூறுகின்றன. இறைவன் சென்றூடு தீர்த்தமாய், செழுநீர்த்திரளாய் எழுந்தருளியுள்ளார் என்பதால் அங்கே நீராடுவதால் உடம்பேயன்றி உள்ளமும் ஏனிதமாகி மலமாசு கழுவப்பெறுகின்றன என்றும் கூறுகின்றன. காவிரி, நல்யமுனை, கங்கை, இ ॥ 4

சரகவதி பொற்றுமரை புட்கரணி, தெண்ணீர், கோளியோடு குமரி வருதீர்த் தம் எனதீ திருமுறைகள் பாடுகின்றன. இயல் இசை நாட்சம் என்னும் முத்துறைகளையடைய தமிழ்மொழி, முறகாலம் முதலாக முத்தமிழ் எனப் பெயர்பெற்று நிலவியது. ஆனால் இடைக் காலத்திலே தமிழ்நாட்டிற் பகுந்த பெளதீ தம், சமணம் ஆகிய பற்சமயங்கள் இசையும் நாடகமும் காமம் பயப்பனவெனக் கருதி, அவற்றை யொதுக்கி வந்தார்கள் இதனால் தமிழகதுண்டான குறையைப் போக்குவதற்குத் திருமுறையாசிரியர்கள் பண்ணினிறைந்த பக்திப் பாடல்களைப் பாடுவாராயினர். வேதப் பயனுய் சிறப்புற்ற சைவ சமயத்துக்குப் பண்ணீன் பயனும் இன்சுவை ததும்பிய பக்திப் பாடல்கள் பெருமதிப்பையும் மேன்மையையும் உண்டாக்கின. தேவார முதலிகளைச் சூழநின்ற அடியார்கள் ஆடுதல் பாடுதலோடு பலவிதமான இசைக் கருவிகளை இயக்கியும் முழக்கியும் தோத்திரம் இயம்பினார்கள். ஒசை ஒவியெலாமான இறைவனை இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஏத்தித் திரிந்தார்கள். அனைவர் தம் ஆடல் பாடல்களால் முத்தமிழ் மீண்டும் பூரணமாக நிலவுவதாயிற்று.

இடைக்காலத்திலே தமிழ் நாட்டிற் புதந்த சாதிப் பாடுபாட்டைத் திருமுறையாசிரியர் நீக்கினார்கள். கூடும் அன்பினில் கும்பிடும் தெரண்டர் எல்லோரும் ஒரேகுலம் என்றும் இறைவன் ஒருவரே என்றும் உணர்த்தினார்கள். அந்தணருள் மேம்பட்ட அப்புதி யடிகள், வேளாளராய் திருநாவுக்கரசரை வீழ்ந்து வணங்கி வரவேற்றுபசரித்து விருந்து படைத்தார். முருகநாயனுர் அமைத்த திருமடத்தில் பல்வேறு வருணத்து அடியார்களும் ஒருங்கமர்ந்து உரையாடி னார்கள்; உண்டுறங்கினார்கள்.

திருமுறையாசிரியர் மிகப்பரந்த மனப்பான்றை கொண்டவர்கள். வடக்குத் தெற்காக மிகநீண்டு பரந்துள்ள பாரதநாட்டை ஒரு நாடாகக்கருதி மக்களை ஒரு குலத்தவராகக் கணித்தார்கள். தலையாய் மனி

தர்களாய இவர்கள் தலயாத்திரை செய்யப் புறப் பட்டு எங்குஞ் சென்றவர்கள். திருமுலநாயனுர் வடக்கிலிருந்து தெற்குநோக்கி வருகை புரிந்தார். திருநாவுக்கரசுநாயனுர் தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்றார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர் திருக்காளத்தியில் நின்றவாறே வடநாட்டுத் தலங்களைப் பாடியருளினார் சுந்தரமூர்த்திநாயனுரும் சேரமான் பெருமாள்நாயனுரும் கயிலைக்குச் சென்றார்கள்.

நடுநாட்டில் தோன்றிய சுந்தரமூர்த்திநாயனுர். சோழநாட்டில் பரவையாரை மணஞ்செய்ததோடு. தொண்டை நாட்டில் சங்கிலியாரையும் மணந்து பாண்டிநாடு. சழநாடு என்னும் நாடுகளின் தலங்களுக்குப் பதிகங்கள் பாடி, சேரநாட்டு மன்னைதே தோழமைபூண்டு வடக்கே திருக்கைலாயஞ் சென்றார் என்பதில் உள்ள ஒருமைப்பாடு பெரிது,

தென்னுட்டுச் சிவத்தலங்களைக்கண்டு தொழுவந்த வடநாட்டுச் சிவண்டியார்களாய பாகபதர், கபாவிகள், மாவிரதிகள் முதலான அகச்சமயத்தவரைத் தேவார முதலிகள் வெகுவாகப் போற்றிப் பாடியுள்ளார்கள். அறுசமயத்தவர் என்றும் வழங்கிய அகச்சமயத்தவர்களுள் வித்தகக் கோலவெண்டலை மாலைவிரதிகளும் இருந்தனர். அவர்கள் சிவண்டியார்களாய், சித்தர்களாய், சிவயோகியராய், மாதவத்திராய் வாழ்ந்து முத்திபெற்றவர்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அருமணித்துபம் பூண்மூலையரம் பையரோட்டு ஸிப்பாடியர் உரிமையிற் ரெழுவார் உருத்திர பஸ்கணத்தார் விரிசடைவிர திகளந்தனர் சைவர்பாகப் தர்கபாலிகள் தெரிவினிற் பொலியுந் திருவாரு ரம்மானே.

— திருநாவுக்கரசுநாயனுரீ

துளிவூர் கிணங் கோவணமுந்
துதைந்து கடலைப் பொடியளிந்து
பனிமே லிட்ட பாகபதர்
பஞ்ச வடிமார் பினர்கடலூர்த்

தினிவார் குழையார் பரமுன்றுந்
தீவாய்ப் படுத்த சேவகனூர்
பினிவார் சடையார் மயானத்துப்
பெரிய பெருமா ணடிகளே.

— சந்தர்ஷமுரி ததிநாயனூர்
திருச்சிற்றம்பலம்

சோமநாதர் ஆலயத்தில் லகுலீச மாசுபதர்கள் என்பார் மடத் தலைவர்களாயிருந்தார்கள். அவர் களிடம் முறையாகச் சமயதீட்சை பெற்று வந்த சாளுக்கிய கணனர் தங்களைப் பரமமகேஸரர் என வழங்கியதோடு ஓம் நமசிவாய என்று கல்வெட்டுக் களிலும் பொறிப்பித்து வந்தார்கள்.

தென்னுட்டுப் பக்திநெறியாளர்

1. திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனூர் திருவவதாரப்பெருமை

பன்னிரண்டு திருநாமங்களை உடையதும் வேத நெறியில் வாழ்ந்த அந்தணரின் உறைவிடமென விளங்கியதுமான சீகாழிப்பதியில் சிவபாதவிருதயர் என்னும் அந்தணப் பெரியாருக்கு அவர்தம் மனைவி பகவதியார் மணிவயிற்றில் அருமகவாய் அவதரித்தவர் திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனூர்,

திருஞானசம்பந்தரின் திருவவதாரப்பெருமையைச் சுந்தரமுர்த்தி நாயனூர் அருமையாகப் போற்றியுள்ளார். எம்பிரான் சம்பந்தர் என்றும், நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன் என்றும், ஊனமில் காழிதன் னுள் உயர் ஞானசம்பந்தன் என்றும், நாளும் இன்னிசையால் தமிழ்பரப்பும் ஞானசம்பந்தன் என்றும், நல்விசை ஞானசம்பந்தன் என்றும் அவர் போற்றியுள்ளார்.

இவ்வாறே பின்வந்த நம்பியாண்டார் நம்பி கரும் “ஆறதேறும் சடையானருள் மேவ அவனி யர்க்கு வீறதேறும் தமிழால் வழிகண்ட சண்பையர் காவலன் சம்பந்தன்” என்ற போற்றியுள்ளார். இங்ஙனமே திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக் கிழார் சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தரைப் போற்று முகமாக அவர் திருவவதாரப் பெருமையைப் பாடு வர். வேதநெறி தழைத்தேங்க, மிகுசைவத்துறை விளங்க, பூதபரம்பரை பொலிய, தென்துசையே வென்றே, மண்ணுலகே சிறப்புற, செழுந்தமிழ் பிறமொழிகளை வெல்ல, இசைத்தமிழ் நிலைபெற, அசையும் பொருள், அசையாப் பொருள் அனைத்தி லும் சிவம் பெருக்க, பரசமயத் தருக்கொழிய, தொண்டர் மனம் களிசிறப்ப, தூய திருநீற்றுநெறி எண்டிசையும் பரவ, அந்தணரின் ஆகுதி பெருக, வண்டமிழ்மொழி பரவ, திருஞானசம்பந்தர் தோன்றி யருளினார் என்பர்.

இத்தகைய மேலான கைங்கரியங்களைச் செய்வதற்கு மண்மேலி வந்த பெரியார்களின் தோற்றத்தைத் திருவவதாரம் எனக் கருதுதல் சைவப் பெருவழக்காகும். இற்றைக்கு 1200 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஏழாம் நூற்றுண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் செந்தமிழ் மக்களிடையே பாரமிபரியமாக வந்த திருவருட்பொலிவு குன்றிப்போது, சீகாழிச் சிவபாதவிருதயர் செய்த தவப்பயனுட்பத் திருஞானக்குழந்தை தோன்றினார். அவர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. 601 — கி. பி. 650 என்னும் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலம் என்று இக்கால ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். சம்பந்தப்பெருமான் பதினாறுஷ்டுகளே இப்பூவுலகில் வாழ்ந்தார் என்பது அவர் வரலாறு.

முன்னர் திருமூலநாயனார், காரைக்காலமியையார், ஐயடிகள் காடவர்கோள் முதலானவர்கள் தமிழ்நாட்டில் தோன்றித் திருமூறைப்பாடல்கள் பாடிச் சமுதாய சீர்திருத்தனுசெய்ய முற்பட்டார்கள்.

அவர்கள் அருளியவை பச்திப் பாடல்களாயிருந்த போதிலும் அவை நாடெந்தும் நன்றாகப் பரவாத்தமையாயின். திருஞானசப்பந்தரும் தமிழ்நாடுயியத் தோன்றிப் பதிகங்கள் பாடுவாராயினர்.

சிவகரந்தை திருநீற்றுப் பச்சை முதலிய செயிகள் முளைக்குப்போதே நநுபணத்தோடு முளைக்கின்றன. அவற்றுக்கு மணப சருவிலேயே அமைந்திருக்கக் காணலாம். அந்தவகையில் இந்தக்குழந்தையும் பாலைப் பருவத்திலே திருஞானம் கைவரப்பெற்றமையால் திருஞானசப்பந்தராயினார். அதனால் வயது முதிர்ந்த வர்களும் திருவருளின்மையால் காலைத் தெருமானை இவர்கள்டு, “என் உள்ளங்கவர் கள்வன்” என நாயக நாயகி பாவணையில் பாடியருளினார்.

இவர் பாடியருளிய பராக்ரங்கள் வாயிலாக முன்னர் பறைக்கப்பட்டும் மறக்கப்பட்டும் இருந்த இசைத் தமிழ் வெள்ளம்போல் மக்களிடையே பாய் வதாயிற்று இசைத்தமிழுக்குத் தாளம் அவசியமெனக் கண்ட ஒழந்தை, தம்கையாலேயே தாளம்போட்டு பாடியபோது, திருவருளாக திருக்கோலக்கா என்னும் திருப்பதியில் பொற்றுளம் கிடைக்கப் பெற்றார். தோரூத்துணையாய் திருவருள் திருஞானசம்பந்தருக்குத் தோன்றும் துணையாயிற்று.

தேவாரம்பாடிச் சைவம் வளர்த்தமை

நாளும் இன்னிசையால் தமிழும் சைவமும் பரப்பிய ஞானக்குழந்தையை ஆயிரக்கணக்கான தொண்டர்கள் குழந்து தத்தம் ஊர்கள்தோறும் இருந்த திருக்கோயில்களுக்கு அழைத்துச்சென்று திருப்பதிகங்கள் பாடுவித்தார்கள். இசைத்தமிழ் பரப்பிய ஞானக் குழந்தையால் உதிர்ந்து கிடந்த சைவச்சமுதாயம் ஒன்றுகூடியது. சைவச் சமுதாயம் இடைக்காலத்திலே தன்பண்டைய பண்பாடிமுந்து உதிர்வதற் குப் பலகாரணங்கள் கூறுவார். தமிழ்நாட்டிற் புதுந்த

புறச்சமயிகள் தங்கள் சமயக் கோட்டுரடுகளை நூலிகள் வாயிலாகப் புதக்கிப்பொது. தமிழர் வரன் முறை தேங்கத் தொடங்கியது. இக்காலத்திலேதான் சிலப் பதிகாரம், மணிமேகலை. நீலகேசரி, குண்டலகேசி முதலிய புறச்சமய நூல்கள் தலையெடுத்தன. போது யாரும் பிண்டியாரும் எனவழங்கிய அரசமரத்துப் புத்தரின் பெளத்த சமயத்தவரும், அசோக மரத்து மகாவீரரின் சமண சமயத்தவரும் தமிழ்நாட்டில் தலை தாக்கிச் செல்வாக்குப்பெறலாயினர் சைவத் தமிழ் வயலில் சமணர், பெளத்தம் ஆகிய களைகள் நிரம்பி யிருந்தபோது, திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் களை நீக்கிச் சைவப் பயிர்வளர்க்கும் திருப்பணியைச் செய்வாராயினர்

பொய்யாயின வெல்லாம் போயகலவும் மெய் யாயின வெல்லாம் வந்தெய்தி மேலோங்கவும் சம் பந்தப் பெருமான் தொண்டாற்றினூர். அவரால் பரசமயத்தருக்கொழிந்து திருநீற்றுநெறி தழைத்தது.

முற்காலத்தில் சைவசமயம் திருநெறி, மெய் நெறி, சிவநெறி எனவழங்கி வந்தது. சம்பந்தப் பெருமான் திருப்நெறி என்றும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் முத்திநெறி என்றும் அதனை வழங்கினார்கள். பின் வந்த சேக்கிழார் அடிகள் அதனை மெய்ந்நெறி, சிவ நெறி, சைவநெறி என்றெல்லாம் வழங்கினார்.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனூர் பாடியருளிய தேவாரப்பதிகங்கள்

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனூர் திருநெறிய தமிழ் என்னும் திருநாமத்திற் பாடியருளிய திருப் பாசுரங்கள் மிகப்பலவாகும். அவை எல்லாமாக 16,000 திருப்பதிகங்கள் என்பர். ஆனால் அவற்றுள் இனிறு நமக்குக் கிடைத்துள்ளவை 384 திருப்பதிகங்களில் 4159 திருப்பாடல்களாகும். இவற்றை முதலாம் இரண்டாம் மூன்றாம் திருமுறைகளாகத் தொகுத்துள்ளார்கள்.

நாயனார் வேதநெறியை விரித்துத் தமிழிற் பாடி யருளியமையால் அவரைத் தமிழ் வேதம் பாடினார். வேதம் தமிழால் விரித்தார் என்றெல்லாம் போற்றுவர் நாயனார் பாடியருளிய திருப்பாடல்களை முற்காலத்தவர் திருக்கணக்காப்பு என்றே வழங்கினார். இங்ஙனமே திருநாவுக்கரசுநாயனார் பாடல்களைத் தேவாரம் என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பாடல்களைத் திருப்பாட்டு என்றும் வழங்கினார்கள்,

நாயனார் 16,000 திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினார் என்பதை, “பன்னுதமிழ்ப் பதினாறுயிரம் நற் பனுவல் மன்னுடுவியவர்க்கு வாய்ப்பவும்” என்னுந் தொடர் குறிக்கிறது. பின்னர் திருமுறைகள் தொகுக் கப்பெற்ற காலத்திற் கிடைக்கப்பெற்றவை 384 திருப்பதிகங்கள் என்பதை, “பண்டுற்ற திருஞானசம்பந்தர் பதிக முந்நாற்றெண்பத்து நான்கில் இலங்கு திருமுறை மூன்று” என வருந் தொடர் குறிக்கிறது. ஆனால் கிடைக்கப்பெற்ற திருப்பதிகங்கள் அச்சிடப் பெற்ற காலத்தில் ஒரு திருப்பதிகம் நழுவிப் போய் விட, 383 திருப்பதிகங்களே கிடைத்தன. எனினும் அதனை ஈடுசெய்வதற்கு வேறு ஒரு திருப்பதிகம் திருவிடைலாய்த் திருக்கோயிற் கல்வெட்டிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்றது. எனவே இன்று எல்லாமாக 384 திருப்பதிகங்கள் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன வாகும்.

நாயனார் பாடியருளிய திருப்பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பதினெட்டு பாடல்கள் உள்ளன ஒரு சில பதிகங்களில் பன்னிரண்டு பாடல்கள் வந்தமுள்ளன. திருவெழுக் கூற்றிருக்கை என்னும் பதிகம் தனியொரு நீண்ட பாடலாயமைந்துள்ளது. சில பதிகங்களில் பாடல்கள் விடுபட்டும் சிதைந்தும் கிடையாமையால் பத்து, ஒன்பது, ஏழு எனவும் வந்துள்ளன.

நாயனர் இருநூற்றுக்கும் அதிகமான திருத்தவங்களிற் பாடியருளியுள்ளார் என்பர். இவற்றுள் அவர்ச்சிகாழியில் 67 பதிகங்களும், திருவிழிமிழலையில் 14 பதிகங்களும், மதுரையில் 9 பதிகங்களும், திருமுதுஞ்சறத்தில் 7 பதிகங்களும், திருவிடை மருதூரில் 6 பதிகங்களும் திருமறைக்காடு, திருவாளர், திருவையாறு, திருக்கச்சி ஆகிய தலங்களில் ஒவ்வொன்றி மூம்பு 5 பதிகங்களும், திருநள்ளாற்றில் 4 பதிகங்களும், மற்றைய தலங்களில் மூன்று, இரண்டு, ஒன்று எனவுடையாடியருளியுள்ளார். எங்கள் சமூவள நாட்டின் இணையில்லா சஸ்வரங்களான திருக்கேதிஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகிய திருத்தவங்களுக்கும் அவர்ஒவ்வொரு பதிகம் பாடியருளியுள்ளார். அவை மறைந்து போகாமல் நாட்குக் கிடைத்துள்ளமைந்து செய்த தவமிபயணேயாகும் என்பது மிகை வாசகாது.

திருஞாளசம்பந்த மூர்த்திநாயனர் பாடியருளிய தேவாரம்

திருஞாளசம்பந்த மூர்த்திநாயனர் பாடியருளிய தேவாரத்திருப்பதிகங்களை முற்காலத்தில் திருக்கணக்காம்பு என வழங்கின என்றும், அவர் பாடியருளிய 16,000 திருப்பதிகங்களில் இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளவை 384 திருப்பதிகங்களே என்றும், அவை முதல் இரண்டு, மூன்று எவ்வழங்கும் திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன என்றும் ஏன்னர் அறிந்தோம்.

முதல் திருமுறை

நாயனரின் முதல் திருமுறையில் 136 திருப்பதிகங்களில் 1469 திருப்பாடவெகள் வந்துள்ளன. இவை எட்டும் பண்களில் அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் குறிஞ்சி, வியாழக்குறிஞ்சி, தக்காகம், நட்டபாடை

என்னும் பண்களில் அதிகமான பதிகங்கள் அயைந் துள்ளன. இவற்றின் அமைவு வருமாறு:-

நட்டபாடை	-	22	குறிஞ்சி	-	28
தக்கராகம்	-	24	வியாழக்குறிஞ்சி	-	25
பழந்தக்கராகம்	-	16	மேகராகக்குறிஞ்சி	-	7
தக்கேசி	-	13	யாழ்மூரி	-	1

இத்திருப்பதிகங்கள் தயிழ்நாட்டிலுள்ள 90 திருத் தலங்களிற் பாடபிபெற்றனவாகும். நாயனான் இரண்டாம் மூன்றாம் திருமுறைகளில் அமைந்தவாறு இத் திருமுறையிலும் இயற்கையழகு மக்கள் வாழ்க்கை முறை, இறைவன் திருக்கோலம், திருக்கோயிற் குழல மைவு, ஏராண்க்கதைகள், இதிகாசநிகழ்ச்சிகள், வரலாற்றுக் குறியிடுக்கள், சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் முதலியன் அருடையர்க் அமைந்துள்ளன.

இத்திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ள திருவெழுக் கூற்றிருக்கை என்னும் திருப்பதிகம் அமையிப்பில் வேறு பட்டிருப்பதோடு, அவர் பாடியருளிய தேவாரங்களின் பிண்டம் பொழியபாய் அவற்றின் சாரமாய்ச் சைவசித்தாந்தக் கருத்துகள் நிறைந்தாயுள்ளது. நாயனான் தந்தையார் தளரிச்சி மிகுதியால் நாள் தோறும் நாயனான் தேவாரம் முழுவதையும் படிய பதற்கு இயலாத வேளையில், அவை முழுவதையும் படித்த பயணபெறுமாறு இதனை நாயனார் பாடியருளினார் என்ப.

ஏனைய திருமுறைகளிலைமைந்தவாறே முதல் திருமுறையிலும் அந்யதங்களை நிகழ்த்திய திருப்பதிகங்கள் வந்துள்ளன. சீகாழியில் ஞானம் பரலுண்டு ஞானசம்பந்தராணபோது நாயகி பாவணையில் பாடியருளிய “தோட்டைய செவியளி” எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் முதலில் வந்துள்ளது. திருக்கோலகிகாவில் “மடையில் வாளை” எனத் தொடங்கில் பாடியருளிய போது பொறிறூளம் பெற்றமை, “துணிவளர் திசிகள்” எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தால்

முயலகன் நோயை நீக்கியதை “‘அவ்வினைக்கில்வினை’ என்னும் திருப்பதிகம்பாடி விஷுசுரம் தீர்த்தமை, “வாசித்ரவே” என்னும் திருப்பதிகத்தால் படிக்காச பெற்று அடியார்களுக்கு அன்னதானம் செய்தமை, “போகமார்த்த” என்னுந் திருப்பதிகத்தால் அளவிவாது செய்த சமணரை வெள்றமை, “பூத் தேர்ந்தாயன்” என்னும் திருப்பதிகத்தால் கிவண்டியாரின் தோற்பில் நின்ற ஆண்பணைகளையில் பெண் பண்களாக்கியதை, “மாதரியடப்பிடி” என்னும் திருப்பதிகத்தை யாழிலஉங்காவுக்கயிற் பாடியதை முதலிய அற்புதங்களோடு தொடர்புடைய திருப்பதிகங்கள் இத்திருமுறையில் வந்துள்ளன.

இரண்டாந் திருமுறை

திருஞானசமீபந்தமுர்த்திநாயனுர் பாடியருளிய இரண்டாந் திருமுறையில் 122 திருப்பதிகங்களில் 1310 திருப்பாடல்கள் உள்ளன. இவை 88 திருத்தலங்களில் ஆருளிச்செய்யப்பெற்றனவாகும். இவை ஆறு பண்களில் அமைந்துள்ளனவாகும்:

அவை:-

இந்தம் - 39	பியந்தைக்காந்தாரம் - 14
கொமரம் - 16	நட்டராகம் - 16
காந்தாரம் - 29	செவ்வழி - 10

இத்திருமுறையிலும் பலவாய அற்புதங்களைச் செய்தருளிய திருப்பதிகங்கள் அமைந்துள்ளன. திருமருகலில் பாம்புதீண்டி மாண்ட வணிகளைச் ‘சடையாரி’ என்றெந்தொடங்கும் திருப்பதிகம்பாடியருளி உயிர் பெறச் செய்தருளியதை, திருமறைக்காடு என்னும் வேதாரணியத்தில் ‘சதுரமிமறை’ என்ற தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடியருளித் திருக்கதலம் அடைக்கச் செய்தருளியதை, திருமயிலாப்பூரிசு ‘மட்டிட்ட’ என்ற தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடியருளி இறந்த பெண் களின் எலும்பிலிருந்து அவளைமீள உயிர்பெற்றெழுச் செய்தருளியதை, திருவாஹவாய் என்னும் மதுரை

யில் அரசுவீற்றிருந்த கண்பாண்டியனுறிற வெப்ப நோயை “மந்திரமாவதுந்று” என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருளி அரசனின் வெப்பநோயையேயன்றி அவன் பிறப்பாலுள்ள முதலுக் கண்ணும் நீக்கியருளி அவனை நின்றசிர நெடுமாறனுக்கியருளியமை, திருநெல்வாயிலரத்துறையில் “எந்தை ஈசனி” என்ற தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடியருளி முதலுக்கிவிளக முதலிய விருதுகள் பெற்றன, நாளும் கோளும் சிவன்டியரீகளை என்றுயிலும் நலிவு செய்யமாட்டா என்பதை வற்புறுத்தி “வெழுறு தோவிபங்கன்” என்ற தொடங்கும் கோளறுந்திகம் பாடியருளியமை, திருநனிபள்ளி என்னும் பிரதேசத்திலே பாலைநிலத்தை நெய்தல் வளம் பெறச் செய்த “காரைரகன் குகை முலிலை” என்னுந் தொடக்கமுள்ள திருப்பதிகம் பாடியருளியமை என்பனவும் பிறவுமாம்.

மூன்றாந் திருமுறை

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனூர் ஆருளிச் செய்த மூன்றாந் திருமுறையில் 125 திருப்பதிகங்களில் 1347 திருப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. பிறகாலத்தில் திருவிடைவாய் என்னுந் திருக்கோயிலிற் கண்டுபீடிடிக்கப் பெற்ற கவிவெட்டில் ஒரு பதிகமும் இத்தொகுப்பில் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளதால் திருப்பதிகத் தொகை 126 என்னாம். இத்திருப்பதிகங்கள் 85 திருக்கோயில்களிற் பாடப்பெற்றனவாகும். முன்னமைந்த 125 திருப்பதிகங்களும் ஒன்பது பண்களில்லைமந்துள்ளன. அவை :

காந்தாரபஞ்சம	- 23	சாதாரி	- 33
கொல்வி	- 18	பழம்பஞ்சரம்	- 17
கொல்விக்கெளவாணம்	- 1	புறநீர்ஷை	- 6
கெளசிகம்	- 14	அந்தாவிக்குறிஞ்சி	- 2
பஞ்சமம்	- 11		

இத்திருமுறையிலும் பலவாய அற்புதங்களைச் செய்தருவிய வைபவங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

மந்திரங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலான திருவைந் தெழுத்து என்னும் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தைப் போற்றிப் பாடியருளிய திருப்பதிகமும், தந்தையார் செய்த வேள்விக்குப் பொன் வேண்டும் எனத் திருவாவடு துறைப்பெருமான் மீது “இடரினும் தளரினும்” எனத் தொடக்கும் திருப்பதிகமும், மதுரையில் சிவஜித்யார் தங்கியிருந்த திருமடத்தின் மீது சமணர் திழுட்டிய பேரது அதனை அவிப்பதற்கும் அத்தி கரநோயாகிப் பாண்டியனுக்காகுமாறும் பாடியருளிய “செய்யனே திருவாவாய் மேவிய ஜூயனே” எனத் தொடக்கும் திருப்பதிகமும், தம்மை வாதுசெய்யுமாறு வலிந்த ஒழுத்த சமணரோடு தாழும் வாது செய்வதற்குத் திருவருளை நினைந்து “காட்டுமாவதுரித்துரிபோரித்து” எனத்தொடக்கும் திருப்பதிகமும், இறைவன் திருவளக் கருத்தையறிவதற்கு “வேதவேள்வியை நிந்தனை செய்துழகி ஆதமில்லி அம்மென்றோரை வாதில் வென்றழிக்கத் திருவள்ளுமே” எனத்தொடங்கி “ஞாலம் நின்றகழே மிகவேண்டும் தென்னால்வாயுறையெம்மா தியே” எனவிபாடிய திருப்பதிகமும், அவல்வாது செய்யுமாறு வற்றியுத்திய சமணர்முன் திருநள்ளாற்றுப் பெருமானை பாடியருளிய “தளரினவளரொளி நன் தெழில்” எனத் தொடங்கிய திருப்பதிகமும், ஏன் வாதுசெய்ய வற்றியுத்தியபோது பாடியருளிய “வாழ்க அந்தனர்” எனத்தொடக்கும் திருப்பதிகமும் என்னும் தில்லிய பதிகமும், திருக்கொள்ளம்பூதூரில் ஓடம் தானே போவதற்குப் பாடியருளிய “கொட்டமே கய மும் கொள்ளம் பூதூர் நட்டமாடிய நம்பண்டியுங்க” எனத்தொடக்கும் பதிகமும், ஈழநாட்டிடலுள்ள திருக் கோணமலைத் திருப்பதியைப் பாடியருளிய “நிரைகழு வரவும்” எனத் தொடக்கும் திருப்பதிகமும், பாண்டிய மன்னனின் தேவியாய மங்கையர்க்கரசியாரின் ஈசவத் தொண்டினையும், சிறுத் தொண்டநாயனுர் என்னும் படைத்தலைவர் பரஞ்சோதியாரின் பெரும் பணியினையும் புகழ்ந்து பாடியருளிய திருப்பதிகங்க

ஞாம், தமது திருமணவைபவங்கான வந்தேசரணவரும் பேறெய்துமாறு பாடியருளிய “காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி” என்றெராட்டுக்கும் நயச்சிவாயத் திருப்பதிகமும், சோதியுட் ஏனுந்தபோது பாடியருளிய “கலஹூர்ச் பெருமணம்” என்றெராட்டுக்கும் திருநல் ஊர்ப் பெருமணத் திருப்பதிகமும் இத்திருமுறையில் அடங்குவனவாம்.

இறைவழிபாட்டுக்குரிய மாதாந்தம் பெருவிழாக்கள்

நாயனார் காலத்தும் அவர் காலத்துக்கு முன்னரும் தமிழ் நாட்டில் நிலவிவந்த பெருவிழாக்களுள் மாதந்தோறும் பூரணையை அணிடி நிகழ்ந்த விழாக்கள் சிறப்புடையனவாகும். அவவிழாக்களைப்பற்றிநாயனார் உருக்கமாகக் கபால்ச்சரத்தில் பாடியருளியுள்ளார்.

யரட்டாதி உருத்திரகணத்தார் விழா, ஜப்பசித் திருவோணவிழா, கார்த்திகை விளக்கிட்டுத்திருவிழா, மார்கழித்திருவாதிரைவிழா, ஸதயிழுசுமிபெருவிழா, மாசிமகக் கடலாட்டு விழா, பங்குணி உத்திரநாள் விழா, சித்திரை அட்டமி விழா, சித்திராபூரணவிழா, வைகாசிமி பொன்னூரசல்விழா என்பனவோடு ஆண், ஆடி, ஆவணி மாதங்களில் பெருஞ்சாந்தி என்னும் விழாவும் நடைபெற்றுவந்தனவேன அறியக் கிடக்கிறது.

நாயனாரின் இறையனுபவம்

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனாரின் இறையனுபவம் இளமைய்பருவத்தில் உண்டானதாகும். அவர் தமது பிரிஞ்சுப்பருவத்தில் அறிந்த இறையனுபவம் இறைவனருளாலேயே உண்டானது. தமது தந்தையார் முனிவு கொள்ள இறைவன் தம்மை ஆண்டருளிய வண்ணத்தை அவர் அகச்சான்றுக் கெவளிப் பண்டியாகப் பாடியருளியுள்ளார். தாம் கண்ணுற்

கண்டதையும் திருஞானசமிபந்தத்தால் தாழனர்ந்து அறிந்தவற்றையும் எமக்கறிவுறுத்தியிட பாடியருளினார்.

தாம் கண்ட திருவடிப் பெருமையைப் பாடியருளும்போது அதனை அடித்தலம், ஒண்மலரடி, பொன்னைடி, கழலடி என்றெல்லாம் போற்றுவர். இறைவனது ஒளிவடிவு அடியொடு முடியறியா அழலுருஎன்றும், அதன் ஒளியினை அங்கதிரொளி, அம்பவளத் திரள்போல் ஒளி என்றும் பாடுவர்.

இறைவன் திருக்கோலத்தையும் பாடியருளும் போது மங்கை கூறனர், மான் மறிக்கையனர், மைகொனி கண்டத்தர், வெண்பொடியாடிய மெய்யனர், வானிமதிச் சென்னியர், வாளரவாட்டும் படிறனர், மலையான்மகள் பாட ஆடுவார், படையடை மழுவினர், பாய்டுவிதி தோலின் உடைவிரி கோவன முகந்தகொள்கையர், தோலொடு நூலிடை துதைத்த மார்பினர், தோடமர் காதினர், சங்கணிகுழையினர் என்றெல்லாம் விரித்துப்பாடுவர்.

தாம் சயணரோடு புனவொதும் புரிந்தபோது ஆற்றிலிட்ட ஏடு எதிரிசென்று நின்ற வைபவம் இறைவனதருளாகி என்பதை நினைந்துருகி, ஏடுசென்று ஆணைத்தரும் ஏடகத்தொருவனை என்பர் :

நாயனார் பாடியருளிய திருக்கடைக்காப்பு என்னும் திருப்பதிகங்களில் ஏறக்குறைய 384 பாடங்களில் நாயனார் தாமிபெற்ற அநுபவத்தைக்கறித்தமிழேல் ஆணையிட்டு இறைவன் திருவருளையிட பெற்றுயிதிபெறுமாறு நம்மை வறிபாடாற்றுமாறு பணித்தருனவர்.

முனிரும் ஆண்டுமுதல் பதினாறும் ஆண்டுவரை நிகழ்ந்த பதின்மூன்றுண்டநுபவத்தை அவர் தமது பாடல்களில் எமக்குப் பயன்படுமாறு தந்துள்ளார். அவர் தாழுரைத்த உரையாவும் சிவபெருமானுரைகளே என்றும் அருளியுள்ளார். சிவபெருமானும் அவர்வழியாகவே தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் அம்பவளத் திருக்கடைக்காப்பு என்பதை நின்ற வைபவம் இறைவனதருளாகி ஏடுசென்று ஆணைத்தரும் ஏடகத்தொருவனை என்பர் :

களை உடகினர்க்கு அருளினாலே என்று நாம் கருத வேண்டியதே அமைவாகும்.

இறைவனியல்பினை எடுத்துரைக்கும் நாயனர், அவன் இருசுடராயும், இயமானஞ்சும், ஐந்து பூதங்களாயும் நின்றருஞும் எட்டுவடிவைப் பாடியருஞுவர். “மண்ணெடு நீர் அனல் கனலோடு ஆகாயம் மதியிரவி, எண்ணில் வரும் இயமான் இகபரமும் எண்டிசையும் பெண்ணினெடு ஆண்பெருமையொடு சிறுயையுமாம் பேராளன்” என்பர். இன்னும் “கலையவன் மறையவன் காற்றெழுடு தீமலையவன் விண்ணெடு மண்ணுமவன்” என்றும், “பேணுமுன்று உருவாகிய பேருவகம் படைத்தளிக்கும் பெருமான்” என்றும், “படைத்துவிளையாடும்பண்டினேன்” என்றும், “விரைமலரோன் செங்கண்மரால் சசனென்னும் மூவராய் முதல் ஒருவன்” என்றும், “மூவரும் இவரென்னவும் முதல்வரும் இவரென்னவும் மேவரும் பெருளாயி னர்” என்றும் பாடுவர்.

இத்தகைய இறைவனைய முதல்வன் உயிர்களிடத் திடை உயிர்க்குயிராய் உடனுய் நின்று, காண்பன கண்டும் காட்டியும் உதவுகின்றான் என்பர். “உரைசேரும் என்பத்து நாள்கு நூறுயிரமாம் யோனி பேதம், நிரைசேரப்படைத்து அவற்றின் உயிர்க்குயிராய் அங்கங்கே நின்றான்” என்பர். இன்னும் “புளி முதல் ஐம்பூதங்கள்ப் புலைந்தாய் நிலைந்தாய், கரணம் நான்காய் அவையாவை சேர்பயனுருவாய் நின்றான்” என்றும் பாடுவர். இந்நிலையே ரத்தாத்துவிதநிலை என்ப.

கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று கண்டுசொன்ன நாயனர், அவரை வழிபடுவதே உயிர்களின் கடமை என்பர். இறைவன் இருப்பதை ஆராயவேண்டிய வேலை எமக்குத் தேவையில்லை. இறைவனை ஆராய் வதற்கு மகிளினி அறிவெல்லையால் இயலாது. அவரைத் தேவராலும் ஆராய முடியாது “உம்பரசலும்

உலகின்வராலும் தம்பெருமை அளத்தற்கரியான்” என்பர்.

இங்ஙனம் இறைவன் அரிய காட்சியராயிருந்த போதிலும் அவர் ஆன்மாக்களை ஆண்டருள் செய்பவர். அவர் எம்மை ஆட்கொள்ளும் வித்தக முறையும் அருள்பாலிக்கும் வண்ணமும் அளவிறந்தனவாகும். அவற்றை நாம் கேட்டல் வேண்டாம் என்பர். நாம் செய்த பிழைக்கு வருந்தி மனந்திருந்தி வழிபடல் வேண்டும். வழிபடுவோர்க்கு அவர் அருள் செய்வார். “தேவா சிறியோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே ஆவா என்று அங்கு அடியார்தங்கட்கு அருள்செய்வாய்” என்பர்.

இறைவனின் திருநாமங்களும் அவர் எம்மை ஆட்கொண்டருளத் தாங்கும் அருட்டிருமேனிகளும் பலவாகும். “நானுவிதவருவால் நமையாள்வான்” என்றும், “இன்னவரு இன்னநிறம் என்று அறிவுதேல் அரிது, நீதிபலவும் தன்னுருவாம் என மிகுந்த தலன்” என்றும் பாடுவர்.

இயற்கையில் இறைவனைக் காட்டியருளியமை

இயற்கையில் உள்ளம் தோயாத மனிதர் உலகில் இல்லை என்றால், சராசரங்களைல்லாம் சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையார் இயற்கையன்னையின் எழிலில் தோயாதிருப்பாரா? அறிவு பெருகி அஞ்பு பெருகி அருள் முறுகி ஒளி வீசிய பிள்ளையார் பக்தி நெறியிற் பரவசமுட்டும் பாடல்களைப் பாடியருளும்போது இயற்கையிலும் இறைவனையும் இறைவியையும் கண்டு பாடுவர்.

அவர் இயற்கை அன்னையின் எழிலார் கோயி வாம் குறிஞ்சிநிலத்தையும். அவளின் திருவருள் பழுத்து ஒழுஞும் மூல்லைநிலத்தையும், அவள் கொலுவீற்றிருந்தருளும் மருதநில மாண்பினையும், அவளின் இ. ॥ 6

பரந்து விரிந்து நிறைந்து நிலவும் திருவுள்ளப் பாங்கைக் காட்டும் நெய்தல் வளத்தையும் பாடியருளுவர்.

திருவண்ணமலையில் குரங்குகள், யானைகள், ஏருமைகள் விளையாடுவதையும்; குறவர் குறத்தியர் ஆடிப்பாடி மகிழ்வதையும்; திருக்குற்றுலத்தில் குரங்குகள் பலாமரத்தில் பழந்தின்று விளையாடுவதையும், யானைகள் குறும்பலாவீசரைப் பணியும் பக்தித்திற்கையும் பாடுவர். ‘குந்தற் பிடியும் களிறும் உடன் வணங்கும் குறும்பலாவே’ என்பர். யானைகள் வணங்கும்போது வண்டுக் கூட்டங்கள் ரீங்காரஞ் செய்து குருந்தமரமேறிச் செவ்வழி என்னும் பண்பாடுகின்றன என்பர். ஆனால் பெண்ணுமாக அணையும் உயிரி னங்கள் யாவும் இறைவனையும் இறைவியையும் நினைவு செய்கின்றன என்பர்.

கண்ணப்பநாயனூர் அன்பின் திருவுருவம் பெற்ற காளத்தி மலையில் கருங்குரங்குகளும், கண்ணேரு கூடிய யானையும் குதித்துவிளையாடுவதையும் அவர் பாடுவர்.

கல்லதிர நின்று கருமந்தி
விளையாடு காளத்தி மலையே
கன்றி ஞேடு சென்று பிடி
நின்று விளையாடு காளத்தி மலையே.

இங்ஙனமாகவே திருச்சிராப்பள்ளி, உய்யக் கொண்டான்மலை முதலிய குறிஞ்சி நிலங்களைப் பாடியருளிய நாயனூர், திருக்கைலாயத்தையும் காட்டுகிறார். திருக்கைலாயத்தில் இடிமுழுக்கங் கேட்டுச் சிங்கம் அஞ்சி ஒடுகிறது. அங்கே ஆளையையும் விழுங்கக் கூடிய மலைப்பாம்புகள் உள்ளன. புலிக் கூட்டங்கள் உள்ளன. உழுவைபிழுவி இரை தேடச் சென்று சினத்தோடு அங்குமிங்கும் அலைகின்றன. இருட்டுவேலையில் களிறும் பிடியும் ஒன்றையொன்று தேடித்திரிகின்றன. “தென்றி இருளில் திகைத்தகரி தன்சாரல் நெறி ஓடிக் கண்றும் பிடியும் அடிவாரம் சேர் கயிலை மலையாரே”

மருதநிலச் சிறப்புக்கண் பலவற்றுள் அங்குள்ள சோலைகளின் பக்கத்திலமைந்த சாலைகளில் பண்டி, தர்கள் பலரிருந்து வேதங்களை ஒதுக்கேட்ட கிளிகள், அவற்றைப் பாடமாக்கியதோடமையாது, அவற்றுக் குப் பொருள் சொல்லுதலையும் மனனஞ் செய்துள்ளனவாம்.

பாரிகையும் பண்டிதர்கள் பன்னாடு
பயின்றேதும் ஓசைகேட்டு
வேரிமலி பொழிற்கிளை வேதங்கள்
பொருட்சொல்லும் மிழலூயாமே.

திருவலிதாயம் என்னும் திருத்தலத்தில் மந்திகள் கடுவனௌடு வந்து இறைவனைத் தொழுது போகின்றன என்பர். திருவலயாற்றிக் முழவதிரமடவார் திருக்கோயிலை வலம்வந்து நடனமாடுவதைக் கண்ட கரங்குக்கூட்டம். முழவோசையை இடிமுழக்கமென்றும், மடவாரை மயில்கள் என்றும் மயங்கி மழை வரப்போகிறது எனக் கருதி மரமேறி முகில் பார்க்கின்றனவாம்.

“வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட முழவதிர
மழையென்றஞ்சிக்
சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந்
திருவவயாறே”.

மருதநிலத்தில் வண்டுகள் தேன் தேடித்திரியும், அவை பண்பாடித்திரியும். நிழலார்சோலை நீலவண்டினம் குழலார் பண்செய் கோலக்காவுளான் என்றும், கண்ணின்றைழு சோலையிலவண்டு பண்ணின் ரெஞிசெய் பணையுரே என்றும், பண்தான்கெழும் வண்டு யாழ்செய்பழுள் நகராரே என்றும், வண்டெலாம் நசையால் இசைபாடும் வலஞ்சுழி என்றும் பாடுவர்.

வண்டுகள் இசைபாடக்கேட்ட குயிலினம் நிழவின் அமர்ந்து இனிமையாகக் கூவுகின்றன. குழவின் னிசை வண்டின்னிசை கண்டு குயில்கள் கூவும் நிழவின் எழில் தாழ்ந்த பொழிலிகுழுந்த நின்றியுரே என்பர்.

திருவீழிமிழலையில் பெருநிலை பரப்பெல்லாம் வயல் மயமாயுள்ளது அங்கே பைங்கழனிகள் தாமரைத் தடாகங்கள், சங்குக் கூட்டங்கள், புன்கமரப் பொலி வுகள் எல்லாமுள்ளன. தாமரைமலர்கள் தீசிபிழம் பைப்போலச் சிலங்குள்ளன. புன்கமரப்பூக்கள் பொரி போல் பொவிந்து விழுகின்றன. இவற்றைக்கண்ட சம்பந்தப்பெருமானுக்கு வைதிகத் திருமண நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகின்றது. அக்கினியில் பொரிபெய்து திருமணம் நடப்பதைச் சங்குக் கூட்டங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பர்.

தகவுடைநீர் மனித்தலத்துக் கங்கள்
வர்க்கம் திகழச் சலசத்தியில்
மிகவுடைய புன் துமலர்ப் பொரியட்ட
மணஞ் செய்யும் மிழலையாமே.

இங்நனமே திருவீழிமிழலையின் சிறப்பினைக் கூறும் போது, அங்கே கொழுந்தரளம் நகைகாட்டக் கோக நதம் முகம் காட்டக் கயல்விழி காட்டப் பவளம் வாய் காட்டும் என்பர். அங்கே எழுந்தருளிய இறை வனது புகழையும் சேர்த்து இன்னெரு பாடவில் இல் வாறு பாடியருளுவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

உரைசேரு மென்பத்து நான்குநூ
ருமிரமாம் யோனிபேதம்
நிரை சேரப் படைத்தவற்றி னுயிர்க்குமிரா
யங்கங்கே நின்றுன்கோயில்
வரைசேரும் முகில்முழவ மயில்கள்பல
நடமாட வண்போட
விரைசேர்பொன் னிதழிதர மென்காந்தன்
கையேற்கும் மிழலையாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இனி முல்லைநிலச் சிறப்பைக் கூறும்போது சோலை களையும் கானகங்களையும் கண்டு அவற்றின் காட்சி களைய பாடுவர். திருப்புறவும் என்னும் இடத்தில் வண்டுகள் இசைபாட மயில்கள் நடமாட ஏன்னை மரங்கள் பூத்துப் பரிசுகொடுத்தாற்போல் மலர்களை உருக்கின்றன.

மாதவிமேய வண்டிசௌபாட மயிலாட

போதலர் செம்பொன் புன்னைகொடுக்கும் புறவும்மே.

திருக்கானப்பேர் இறைவனை யானைக்கூட்டங்கள் ஆசாரத்தோடு வழிபடும் இயற்கைக் காட்சியைக் கண்டுபாடியருளுவர். பெண்யானை திருக்கோயிலில் திருத்தொண்டு செய்கிறது. ஆண்யானை பக்தியோடு வழிபடுகிறது. ஆனும் பெண்ணுமாக வழிபடுதல் அறம் என உணரக்கிடக்கிறது.

திருச்சிற்றம்பலம்

பிடியெலாம் சின்கெலப் பெருங்கைமா மஸ்தழீ
விடியலே தடழும்கி விதியினால் வழிபடும்
கடியலாம் பூம்பொழிற் கானப்பேர் அண்ணல்நின்
அடியலா வடைசர ஞுடையரோ அடியரே.

மானமா மடப்பிடி வன்கையா லலகிடக்
கானமார் கடகரி வழிபடும் கானப்பேர்
ஊனமா முடம்பினி லுறுபினி கெடங்களில்
ஞானமா மஸர்கொடு நனுத்தல் நன்மையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இவ்வாரே நாயனுர் நீலத்திரைக் கடவின்னிதி தாயுள்ள திருமறைக்காடு, திருவெவண்காடு, திருமல்லை வாயில் முதலிய பல தலங்களைக் காட்டுகின்றார். சங்கம் தரளம் அவைதான் கரைக்கெற்றும் வங்கக் கடல்குழ் மறைக்காட்டுறை மைந்தா என்றும், படர் செம்பவளத்தொடு பன்மலர் முத்தம் மடலம் பொழிவு சூழ் மறைக்காட்டுறை மைந்தா என்றும் திருமறைக்கரட்டிறைவனைப் பாடியருளுவர்.

திருவெவண்காடு மேவிய அடிகளை ஞாழும் செருந்தியும் நறு மஸர்விபுன்னையும் தாழைவெண் குருகயல் தபங்துகாணவில் மேவிபழுறவர் என்பர். திருமல்லைவாயில் என்னும் திருத்தலத்தைப் பாடும் போது அங்கே மாண்கள் நடமாடும் சோலையில் மயில்கள் அசைவதையும், குயில்கள் கூவுவதையும், தென்வழியும் மாமரத்தில் மயிலேறி ஆடுவதையும் அழகாகப் பாடுவர்.

மானேறு கொல்லை மயிலேறி வந்து
 குயிலேறு சோலை மருவித
 தேனேறு மாவின் வளமேறியாடு
 திருமுல்லை வாயில் இதுவே.

இங்ஙனமாக இயற்கையின் எழிலே இறைவன் என்று கருதுமளவுக்குத் திருக்குற்றுலம் முதலிய திருத் தலங்களை வர்ணித்துப் பாடியருளுவர்.

மரடி வழிவந்த தமிழிலக்கியபி பரவையில் சங்க காலப் புலவர்கள் பலர் முன்னேடுளாய் இயற்கையின் மத்தியில் இறைவனைக்கண்டு இன்புற்றநனர். சங்ககாலம் பெரும் புலவர்களான கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலானேர் இறைவன் இயற்கையைத் திருமேனியாகக் கொண்டதை அழகாகப் பாடியுள்ளார்கள். கபிலர் புலனமுக்கற்ற அந்தனைளர் எனப்போற்றப் பெற்றவர். ஆணவம், கன்மம், மாயை அமுக்குகள் என்பதைச் சங்ககாலப் புலவர்களினங்கறிந்திருந்தனர்.

சங்கப்புலவர் பெருமக்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு திணையைப்பாடுவதில் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தனர். மருதன் இளநாகன், பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்றில்வாறு அவர்கள் திணையாற் பெயர் பெற்றிருந்ததும் உண்டு.

ஆனால் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் ஐந்திணைகளையும் அருமையாகப் பாடியருளியுள்ளார். அவர் தாம் தோன்றிய தமது சிகாழிப்பதியை நீங்கித் தமிழ் நாட்டில் ஆறுமுறை திருக்கோயில்களைக்கண்டுவணங்கயாத்திரை செய்துள்ளார். அவர் ஆறுமுறை யாத்திரை செய்து கண்ட அழகிய இயற்கைக் காட்சியின் இறையனுபவத்தை நாம் ஒரேபார்வையில் பார்த்தறியப் பாடியருளியுள்ளார்.

நாயனாரின் திருவுள்ளக்குறிப்பு

நாயனார் உலக மக்களை நோக்கி அறிவுறுத்தியும், திருத்தலங்களைப் போற்றியும், தலங்கள் தோறும்

நிகழ்ந்த அற்புதங்களை நினைவு செய்தும், தலங்களின் எழிலை விபரித்தும், தலங்களின் மகிழையைக் கூறி யும், தெய்வக் காட்சியை நினைவுறுத்தியும் அடியார்களை உளப்படுத்தியும், திருநீற்றைச் சிறப்பித்தும், திருவைந்தெழுத்தை வியந்தும், இறைவனைக் குறையிரந்தும் இறைவனைத் தலைவனுகை - ஆன்ம நாயகனாக்கக் கருதி நாயகநாயகி பாவனை செய்தும் பாடியருளியுள்ளார்.

சிவபெருமானை வழிபட்டு உய்தியடையுமாறு அறிவுறுத்தும் முறையில் அடியவர்களுக்கு உய்தி காட்டும் பாடல்களும் உள்ளன “சிததந் தெளி வீர்காள் அத்தனூரைப் பத்திமலர்தூவ முத்தியா குமே” என்றும், “உய்யலுறுவீர்காள் ஐயனூரைக் கையினுள் தொழ நையும் வினைதானே” என்றும் பாடுவர்.

முதுமையாலும் பலவித நோய்களாலும் வருந்தி நடக்கவும் இயலாமல் வீட்டிலே கிடந்து, வலுவெல்லாம் இழந்து, சோடையாய்யி படுத்து, நீர் பருகவும் முடியாமல், பஞ்சத்திரளிலே தோய்த்த நீரைப் பிழிந்துவிடும்போது உண்டு வருந்துகின்ற மனமே ! நீ சிவபெருமானின் திருவருளை நினைந்து வாழ்த்தி வணங்காது அறிவில்லாதவர்கள் போல வருந்தலா குமா? என்று பாடுவார்.

திருச்சிற்றமிப்பமை

பணமாய்ச் சோடையாய் நாவெழாய்
பஞ்சதோய்ச் சட்ட வுண்டு
சிவனதாள் சிந்தியாய் பேதமார்
போலநீ வெள்ளி ஞயே
கவனமாய்ப் பாய்வதோர் ஏறுகந்
தேறிய காள கண்டன்
அவனதா சூர்தொழு துய்யலா
கமயல்கொண் டஞ்சல் நெஞ்சே.
திருச்சிற்றமிப்பமை

நாயனார் காலத்தில் வேறு பல நாயன்மாரும் சிவனடியார்களும் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் திருத்

தொண்டு செய்த இடங்கள் என்கும் சென்ற இவர், அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு திருத்தலங்கள் தோறும் வழிபட்டபோது அடியார்களை முன்னிலைப் படுத்தி அருபவம் பொருந்திய அறவுரைகளை உள்ளடக்கிய அரிய பாமாலைகளைப் பாடியுள்ளார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நாளாய போகாமே நஞ்சனியுங் கண்டனுக்கே
ஆளாய அங்புசெய்வோம் மடநெஞ்சே யரன்நாமம்
கௌய்நங் கிளைகிளைக்குங் கேபோத் திறமருளிக்
கோளாய நீக்குமவன் கோவிலியேம் பெருமானே.

திருச்சிற்றம்பலம்,

நாயனார் பாடக்களிலே ஈல உபதேசங்களும் வந்துள்ளன. அவையமைவும் அவர்பெற்ற சிவானுபவமாகவே அமைந்துள்ளன. அவர் மக்களை நோக்கி உய்யும் நெறி கூறுமுகத்தால், சித்தந் தெளிவீர்காள் அத்தன் ஆரூரைப் பத்திமனர் தூவ முத்தியாகுமே என்றும், சித்தம தொன்றிச் செங்கழு உன்னிச் சிவவெண்று நித்தலும் ஏத்தத் தொல்வினை நம்மேல் நிலைவே என்றும், கைவினை செய்தெழபிரான் கழல் போற்றுதும் நாமடியோம் செய்வினை வந்தெழுமது தீண்டப்பெறு திருநிலகண்டம் என்றும், காவினை யிட்டும் குளம்பல தொட்டும் கனிமனத்தால் பூவினைக் கொட்டு மலரடி போற்றுதும் என்றும், பூநாளும் தலைகுமப்பப் புகழ்நாமம் செவிகேட்டப் நாநாளும் நவங்கிரேத்தப் பெறலாமே நல்வினையே என்றும் பாடி உபதேசிப்பார்.

இன்னும் கடவுளே திருவடி ஞானம் தருவார் என்றும், கடவுளே நூல்களையும் ஒழுக்கங்களையும் வகுத்தபர் என்றும், கடவுளே பதிஞானத்தை அருஞ்வார் என்றும், கடவுளைத் தொழுதலே வாழ்க்கை மூலதனம் என்றும், கடவுளைப்பற்றினால் நமது பற்றுக்கள் யாவும் பாறும் என்றும், கடவுளை வழிபட்டால் ஆகாயியம், சஞ்சிதம் ஆகியவினைகள் அறும் என்றும், அவரை வழிபட்டால் பிரார்த்தவினை மெல்லியும்

என்றும், அவரை வழிபட்டால் நன்றாக வாழலாம் என்றும், பிறவி அறும் என்றும் பாடுவர்.

எல்லோரும் சிவபெருமானைத் தொழுது தங்கள் துண்பங்கள், துயரங்கள் நீங்கப்பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழுதலிவேண்டும் என்னும் பெருங்கருணை கொண்ட நாயனர், இறைமைக் குணங்களைக் கூறி எல்லோரையும் இறைவழிபாட்டுக்கு வழிப்படுத்தும் பகுதிகள் அருமையாக அமைந்துள்ளன.

வீடும் ஞானமும் வேண்டுதிரேல் விரதங்களால் வாடி ஞானம் என்னவதும் என்றும், புண்ணியன் உறையும் சிகலியை நன்னூமின் நலமான வேண்டிலே என்றும், பாவியாதெழுவாரைத் தம்வினை கோவியாவருங் கொல்லுங் கூற்றமே என்றும், பிறவியால் வருவன் கேடுள் ஆதலால் பெரிய இன்பத் துறவி யார்க்கல்லது துண்பநீங்காதென்றத் தூங்கினுயே என்றும், வாழ்ந்தநாளும் இனி வாழும்நாளும் இவை அறிந்திரேல் வீழ்ந்தநாளைம் பெருமானையேத்தா விதியிலீர்காள் என்றும், கண்ணினுற் காணவல்லாரவர் கண்ணுடையார்களே என்றும் பாடியருளுவர்.

திருச்சிந்தறம்பலம்

நீநானும் நன்நெஞ்சே நிழைகண்டாய் யாரறிவார்
சாநானும் வாழ்நானும் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே
பூநானும் தலைகமப்பப் புகழ்நாமஞ் செவிகேட்ப
நாநானும் நவின்றேத்தப் பெறலாமே நஸ்வினையே.

திருச்சிந்தறம்பலம்:

தம்நெஞ்சைநோக்கி அறிவுறுத்துகின்ற நாயனுசீ நல்ல நெஞ்சமே சாகப்போகின்ற நாளினையும், வாழிபோகின்ற நாளினையும் நாமறியவல்லவரல்லர். சாய்க்காடு என்னும் திருத்தலத்திலே எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுக்கே பூநானும் தலைகமப்பப் புகழ்நாமம் செவிகேட்ப, நாநானும் நவின்றேத்த நல்லினையே பெறலாகும் என்பர்.

தெய்வ வழிபாட்டை உறுதியாகக்கொண்ட நாயனார் திருஏகம்பத்துறைவானை யலிலதுள்காதென் உள்ளமே என்பர். இறைவனை பிறவாதவனே பினி யில்லாதவனே என்றும், சோதியாய் நிறைந்தான் கடர்ச்சோதியுட் சோதியான் என்றும், உலகெலாம் பயந்தவன் நினைப்பரிய பண்பன் என்றும், எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திட்டனும் தன்னடியார்க்கு இங்கே யென்றார்ட் டிரியும் எம்பெருமான் என்றும், தெரஸ்யை யான் தோன்றும் கேட்டில்லான் என்றும், செடியாய உடல் தீர்ப்பான் தீவினைக்கோர்மருந்தாவான் என்றும், பருவத்தில் வந்து பயனுற்ற பண்பன் என்றும், தாயு மாயினர் பல்லுயிர்க்கும் என்றும் பலவாறு வழிப் படுத்திப்பாடியருளுவர்.

இன்னும் கள்ள நெஞ்சவஞ்சக் கருத்தைவிட்ட ருத்தியோடு உள்ளமொன்றியுள்குவார் உளத்துளான் என்றும், முடிகள் சாய்த்தடி வீழ்த்தரும் அடியரை முன்வினைமுடாவே என்றும், இறைவன் அடியார் கருக்குப் பாவந்தீர்ப்பர் பழிபோக்குவர் என்றும் பாடியருளியுள்ளார்.

இன்னும் ஒருமையுணர்வோடு சிற்றிண்பத்தை உளங்கொள்ளாது வழிபாடு செய்தல் வேண்டும் என்றும், வாழ்க்கையின் பயன் இறைவன் திருவடிதொழுதலே என்றும், காலையும் மாலையும் கடவுள்டி தொழுதல் வேண்டும் என்றும், சங்கரனார் தம்மைப்போலத் தம்மடியார்க்கும் இன்பமளியபவர் என்றும், இறைவன் திருவருளாகிய ஓளியின் முன் வினைகளின் இருள்நிலை என்றும் அருளுவர். மலத்தின் மறைப்பு இறைவனை வழிபட்டால் நீங்கும் என்பதை வற்றிருத்துவதோடு, வினைப்பக்கயை வெல்ல முடியாது என்று புத்தசமயத்தவரும் சமணசமயத்தவரும் கொண்டிருந்த கோப்பாட்டைத் தகர்த்து மறுத்து, வினையின் வலிமை வழிபாட்டால் நெகிழும் நீங்கும் என்பர். “ஈசன் முதுகுள்றை நேசமாகி நீர் வாசமலர் தூவறி பாசவினைபோமே” என்றும், “பாசமறுப்பீர்காள் ஈசன்

அணியாருர் வாசமலர் தூவ நேசமாகுமே' என்றும் பாடுவர்.

இறைவழிபாட்டின் பயன்

சிவம்பெருக்கும் பிளையார் என்று போற்றப் பெற்ற திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர் இறைவழி பாட்டின் பயனையும், தேவாரம் பாடித்துதிப்பதால் உண்டாகும் திருவருட் பிரசாதத்தையும் தமது திருப் பதிகங்களில் தெளிவாகப் பாடியருளியுள்ளார்.

மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழுவாம் வைகலும் என்னினல்லகதிக்கு யாதுமோர் குறைவில்லை என்றும், அயர்வுளோமென்று நீ அசைவொழி நெஞ்சமே பெயர்பல துதிசெயல் பெருந்தகை இருந்ததே என்றும், நரைதிரையின்றியே நண்ணெறி சேர்வரே என்றும், முன்னோய் தொடருமாறில்லை கான் நெஞ்சமே அஞ்சல் நீ என்றும், மண்மதியாதுபோய் வான் புகுவர் வரனவர் எதிர் கொள்ளவே என்றும், நடலையின்றியிப் போய் நண்ணுவர் சிவனுலகம் இடராயின் இன்றித் தாம் எய்துவர் தவநெறியே என்றும் பாடியருளுவர்.

எல்லோரும் வாழுதல் வேண்டும். எல்லோரும் ஆஸ்ம ஈடேற்றம் பெறுதல் வேண்டும். எல்லோரும் இறைவனை வணங்குதல், வாழ்த்துதல், பாடுதல், பரவுதல், ஆடுதல், வலம்வருதல், பணிபுரிதல், செய்தல் வேண்டும் என்று பரிந்துரைக்கும் நாயனர் இறையருள் கட்டாயமாகக் கிடைக்கும், அதனால் எல்லோரும் உய்தி பெறலாம் என்று ஆணையிட்டுப் பாடுவர்.

இறைவனை எவ்வகையாற் பாடினாலும் அவர் கட்டாயமாகத் திருவருள் அரிவார் என்பதைக் “கோழைமிடரூக்கக் கலி கோளுமிலவாக இசைகூடும் வகையால் ஏழையடியாரவர்கள் யாவை சொன்ன சொல் மகிழுமீசனிடமாம்” என்றும், “கோழையாயழைப்பினும் கூடுவார் நீடுவானுவகினாடே” என்றும் பாடுவர்.

இறைவனருளால் தாம் பாடிய பாடகளைப் பக்தியோடு பாடுமவர் வீடுபேற்றைதல் திண்ணெம் என்று ஆணையிட்டுக் கூறுவர். “அந்த உலகெய்தி அரசாளும் அதுவே சரதம் ஆணை நமதே” என்பர். இன்னும் தாம் பாடியவை யாவும் இறைவாக்கு என்பதை. “எனதுரை தனதுரையாக” என்றும், “பழுதி விறையெழுதுமொழி தமிழ் விரகன் வழி மொழிகள் மொழிதகையவே” என்றும் கூறுவர்.

இன்னும் இறைவழிபாட்டின் பெரும் பயனைப் பல பாசுரங்களில் பக்திச்சுவை ததும்பப் பாடியருளிய பான்மையையும் நாமறிதல் வேண்டும் வாரமாகி நினைவார் வினைமாடுமே என்றும், சொல்வார்க்கும் கேட்பார்க்கும் துயரமில்லையே என்றும், பேராயிர மும் பிதற்றத் திரும் பின்தானே என்றும், வெப் பொடு குளிரும் வாத மிகையான பித்தும் வினையான வந்து நலியா என்றும், மண்பொலிய வாழ்ந்தவர் போய் வான் பொலியப் பகுவாரே என்றும், இன்னும் இவை போன்றவாறெல்லாம் அறுதியிட்டு ஆணையிட்டு அருளியுள்ளார்.

சிவபெருமான் திருவடிஞானம் தந்தருளுவர். அது வே ஆன்மாக்களுக்கு வேண்டியதான் மிக மேலான பேறு. சிவபெருமானே நூங்களையும் ஒழுக் கங்களையும் வசூத்தவர். அவர் நூற்பொருளாய் இருப்பவர். அவரைத் தொழுவதே வாழ்க்கை மூலதனம். நாம் அவரைப் பற்றினும் நம்மைப் பற்றிய பிற பற்றுக்கள் யாவும் அறுந்தபோகும். அவரை வழி பட்டால் வினைகள் நீங்கும்; நாம் நன்றாக வாழலாம். சிவன் என்று நித்தலும் ஏத்தத் தொல்வினைநம் மேல் நில்லா. நாம் மண்ணில் நல்லவன்னை வாழலாம். சிவனை வழிபடுபவர் மண்புகார், வான்புகுவர், மன மினையார், பசியாலும் கண்புகார், பினியறியார்.

சிவனென்று நித்தலும் ஏத்தத் தொல்வினை நம் மேல் நில்லாவே. ஏத்தவல்லார்வினை தேய்வது

திண்ணமீம். சுசன் முதுகுன்றை நேசமாகி நீர்வாச மலர் தூவப் பாசவினை போமே, அவரை மெய்யால் வணக்க மேவாவினைகளே. அவர் தேவாதி தேவர் ஆயிரம் பேருடையவர் அவர் தேனினும் இனியர்; பாலன நீற்றர் அவர் உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராய் இருப்பவர்; அவர் எவ்வா உலகமுமாய் அவற்றின் வேறுய் உடனுய் நின்றருள் புரிபவர். அவர் மழை போன்றவர். குறைவிலா நிறைவானவர். அவர் ஞானத்திரளாய் நின்றருள் புரிபவர்.

அவர் எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திட்டனும் தனி ணடியார்க்கு இங்கேயென்றருள் புரியும் எம்பெருமான் தேவா சிறியோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரி யோனே என்ற பணிந்தால் பொறுத்தருள் புரிபவர். ஆதிப்பிரான் அடிகளி அடைந்தேத்தவே கோளும் நாள்வை போயறும். இறைவனி திருவருளாம் ஒளியிப் பிழம்பின் மூன் இருவினை இருள்மடியும் என்றெல் வாம் பாடுவர்.

சிவபெருமான் எமக்குத் தாயுந்தந்தையுமான தயாபரன். அவர் எம்மை ஆளுடையார் அவர் நீதியானவர். அவர் ஆன்மாக்களாய் பசக்களுக்குத் தலைவரானமையால் பசுபதி. அவர் பசக்களின் பாசத்தை நீக்குபவர். அவர் பிறப்பிறப்பில்லாத பெருமன். அவர் மலமில்லாதவர். மறையுருவிளர், முத்தொழில் புரிபவர். படைத்து அளித்து அழிப்ப பதற்கு மும்முர்த்திகளானவர்.

துன்பநீக்கமும் இன்பஆக்கமும் வினை ஓழிவும் பிறப்பறுப்பும் பெறுவதற்குத் துறவுவாழ்வு ஒன்றே வழி என்று கூறுவது சரியன்று. அதனினும் இலகு வானதும் விழுமியதுமான வழி இறைவனை நாள் தோறும் வழிபடுதலாகும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பிறவியால் வருவன கேளூ ஆதலால் பெரியஇனபதி துறவியார்க் கல்லது துன்பம் நீங்காதெனத் தூங்கினுடே மறவலந் மார்க்கமே நன்னினுய் தீர்த்தத்தீர் மல்குசென்னி அறவனுரு தொழுது உய்யலாம் மையவிகொண்டு

திருச்சிற்றம்பலம்:

அஞ்சலிநெஞ்சே.

இறைவன் பெருமையை விரித்துப் பேசும்போது, பெய்யுமா மழையானவன், நீடினாலுக்கு உயிராய் நின்றுன், இகழும் காலன இதயத்தும் என்னுளும் திகழும் சுசன், தொகுத்தவன் அருமறையங்கம் ஆகமம் வகுத்தவன், நலமலிகோள்கையர், முத்தியாய் மூவரின் முதல்வனுய் நின்றவன், பத்தியாற் பாடிடப் பரிந்தவர்க்கருள்செயும் அத்தனூர். அயனைடு மாலுக்கும் காலைனை வண்ணத்தார், கருவினுலன்றியே கருவெலமாயவர், உருவினுலன்றியே உருவுசெய்பவர், அந்தமாயுல காதியுமாயவன் என்றெல்லாம் போற்றியவர்; வாழ்க அந்தனைர் எனத் தொடங்கும் திருப்பாசரத்தில் மிகவருமையாக எடுத்துரைப்பர்.

திருச்சிற்றம்பஸம்

அரிய காட்சிய ராய்த்தம தங்கைகேர
எரிய ரேருகந் தெறுவர் கண்டமும்
கநியர் காடுறை வாழ்க்கைய ராயினும்
பெரிய ராரதி வாரவர் பெற்றியே.

வெந்த சாம்பல் விரையெனப் பூசியே
தந்தை யாரோடு தாயிலர் தம்மையே
நீந்தி யாவெழு வார்வினை தீர்ப்பரால்
எந்தை யாரவர் எவ்வகை யார்கோலோ.

ஆப்பா ஸவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதி மாண்பும்
கேட்பான் புலிலாவில்லை கிளக்க வேண்டா
கோப்பா ஸனவும் வினையுங் குறுகாமை யெந்தை
தாப்பால் வணங்கித் தலைநின் றிவைகேட்க தக்கார்.

ஏதுக்க ளாலு மெடுத்த மொழியாலு மிக்குச்
சோதிக்க வேண்டா ஈடர்விடுன ஜங்கள் சோதி
மாதுக்க நீங்க ஹறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்
சாதுக்கள் மிக்க ரிறையே வந்து சார்மின்களே.

ஆடும் மெனவும் அருங்காற்ற முதைத்து வேதம்
பாடும் மெனவும் புகழுல்லது பாவ நீங்கக்
கேடும் பிறப்பும் மறுக்கும் மெனக்கேட் ஹராகில்
நாடுந் திறத்தார்க் கருளல்லது நாட்ட ஸாமே.

திருச்சிற்றம்பஸம்

இறைவனருள் பெற்றவர்களைக் கூறும் வகை.

இறைவழிபாட்டில் அத்தியாவசியத்தையும் அதன் பயனையும் பலவாறாகப் பாடியருளிய நாயனார், பண்டைச்காலத்தில் இறைவழிபாடு செய்தவர்கள் பெற்ற பெரும் பேறுகளையும் ஆங்காங்கே தமது பாடல்களிற் குறித்துள்ளார். இறைவன் அருட்செயலைக் குறிக்கும் ஏராண் வரலாறுகளை அவர் காட்டியுள்ளார்.

உபமன்னியு முனிக்குமந்தைக்குப் பாற்கடல் ஈந்தது, குபீரனுக்குத் தோழமை தந்தது, திருமாலுக்குச் சக்கரம் அளித்தது, மார்க்கண்டருக்கு ஆயுள் நீடிப்புச் செய்தது முதலிய பேரருட்செயல்களைக் கூறுவர் இன்னும் இராமன், இராவணன், வாளி, சாம்பவன், சம்பாதி, சடாயு முதலியோர் வழிபட்டு உய்ந்தலையும், அருசுச்சனன் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்ற மையும் பிறவும் விளக்குவர். “நீரிடைத்தயின்றவன் தம்பி நீஞ்சாம்பவரான் போருடைச் சுக்கிரீவன் அநுமன்தொழு” என்றும், “பஞ்சவரிற் பார்த்தனுக்குப் பாசுபதம் ஈந்துகந்தான்” என்றும் பாடுவர். இன்னும் இந்திரன் முதலிய இழையவர்களும் தத்தம் பதவிகளைப் பெறுவதற்குச் சிவவழிபாடு செய்து பேறு பெற்றுயர்ந்தனர் என்பதை, “சந்திரன் கதிரவன் தருபுகழ் அயனைடு இந்திரன் வழிபட இருந்த எம் இறையவன்” என்பர்.

சோழியிலும் பிறதலங்களிலும் பிரமதேவன் வழி பாடு செய்தமை, திருக்கண்ணார் கோயிலில் இந்திரன் வழிபட்டமை, திருநள்ளாற்றில் நளன் வழிபட்டமை, திருப்பாதுரியிழையிழையில் முயலகன் வழிபாடு செய்தமை, கோச் செங்கட் சோழன் பல திருத்தலங்களை நிறுவியமை, முவேந்தர் பலதலங்களில் வழிபாடு செய்தமை முதலிய நிகழ்ச்சிகளையும் பாடுவர்.

சிவனடியார் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த நாயக்மாரும் பிறரும் அவ்வப்போது வழிபட்டுய்ந்த வரலாற்றையும் ஆங்காங்கே பாடியதுஞ்சுவர். கண்ணப்பர், சண்டே-

சரர், சிறுத்தொண்டர், அலச்சிறையார், மாணியார் என்னும் மங்கையர்க்கரசியார், திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர், நமிநந்தியடிகள், திருநீலநக்கர், முருகநாய ஞர் முதலானேர் செய்தவழிபாடுகளை வரன் முறையாகக் குறிப்பிடுவர். “‘வாய்க்லசமாக வழிபாடு செய்யும் வேட்ட மறராகு நயனப் காய் கண்ணினால் இடந்து சுசனடி கூடு காளத்தி மலையே’” என்று கண்ணப்பநாயனார் வழிபாட்டைப் பாடுவர். சண்டே சரநாயனார் சிவபூசை செய்தபோது பாற்குடங்களைக் காலால் தட்டியுருட்டிய தந்தையாரின் காலை ததுணித்த செயலை, “‘சென்று தாதை உகுத்தனன் பாலையே சிறியன்பு செனுத்தனை பாலையே வென்று சேர் மழுக் கொண்டு முன்காலையே வெட்டிடக் கண்டு முன்காலையே’” என்பார்

புகழ்த்துணைநாயனார் பஞ்சம் வந்துற்ற வேளையிலும் தாம் செய்துவந்த சிவபூசையை நிறுத்தாமல் செய்து இறைவனிடம் காசு பெற்ற அற்புதத்தை, “‘அலர்ந்த அடியான் அற்றைக்கற்றேயேர் காசெய்தி புலர்ந்த காலை மாலை போற்றும் புத்துரே’” என்பார். முருகநாயனார் இவர் காலத்தில் வாழ்ந்து புகழ்மிக்க புத்தொண்டு புரிந்தவர். அவரைப் புகழ்ந்து “மூசு வண்டறை கொண்ற முருகன் முப்போதும்செய்முடி மேல் வாச மாமலர் உடையார் வர்த்தமானீச்சரத் தாரே’” என்பார்.

சமணர்களுக்கும் சாக்கியர்களுக்கும் கிட்டாத சிவனருளி சிறுத்தொண்டநாயனருக்குக் கிடைக்கும் வண்ணம் கணபதிச்சரத்தில் இறைவன் எழுந்தருளி ஞர் என்பார். இன்னும் “‘செங்காட்டங்குடிமேய சிறுத் தொண்டன் பணிசெய்ய வெங்காட்டுளனலேந்தி அணையாடும் பெருமானே’” என்றும் பாடுவர்.

ஐமிடுலன்களையும் ஒடுக்கி அரிய தவத்தொண்டு செய்த நமிநந்தியடிகளுக்கு இறைவன் திருவருள் அரிந்த திறத்தையும் பாடுவர் “ஆவிதனி வஞ்சொடுக்கி அங்கண்ணென் ஞுதரிக்கும் நாவியல் சீர் நமிநந்தி யடிகளுக்கு நல்குமவன்” என்பார்.

சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருத்தலங்களின் மகிழை பெருமைகளைக் கூறும்போது மக்கள், தேவர் களேயன்றி விலங்கினங்கள், பறவைகள் முதலிய உயிரினங்களும் வழிபட்டு நற்கதி பெற்ற வரலாற் றையும் நாயனார் தமது திருப்பாடல்களில் விபரிப்பார்.

திருவாணக்கா என்னும் திருத்தலத்தில் ஆண் வழிபட்டு அருள் பெற்றதும், திருவெண்காட்டில் வெள்ளாண் வழிபட்டு நற்கதி எய்தியதும், திருப் புள்ளிருக்கும் வேணுரில் சம்பாதி, சடாயு என்னும் கழுகுகள் பூசனை புரிந்து பெற்றகரும் பேறுபெற்றதும் நாயனார் திருமுறைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றையெல்லாம் “விறமிக்க கரிக்கருள் செய்த வனே” என்றும், “அயிராவதம் பணிய மிக்கதனுக்கருள் சுரக்கும் வெண்காடும் முக்குளநன்குடையானு முக்கணுடையிறையவனே” என்றும், “தள்ளாய சம்பாதி சடாயென்பார் தாமிருவர் புள்ளானுர்க்கரையனிடம் ஏன்னிருக்கும் வேணுரே” என்றும் அருளுவர்.

இனி நாயனார் தம்காலத்து வாழ்ந்து இறைவழி பாடு செய்து பேறு பெற்றவர்களைக் கூறி யமை போன்றே தமும் இறைவனை வழிபட்டுப்பயன்பெற்ற வைபவங்களையும் அகச்சாணிருக அவ்வப்போது குறிப்பிட்டு நம்மையும் வழிபட்டுய்திபெறுமாறு வந்புறுத்துவர்.

தந்தையார் வெள்விசெய்தற்பெருட்டுத் தாம் கேட்டுக்கொண்டதற் கிரங்கிய இறைவன் தமக்குப் போதிய பொன் கொடுத்தருளியமையைக் குறிப்பிடுவர் ‘‘நலமிகு ரூஞசம்பந்தன் சொன்ன விலையடையருந்தமிழ்மாலை’’ என்பர். இங்ஙனமே தாம் படிக்காகபெற்றமை, திருக்கதவும் அடைக்கப் பாடியமை, சமணரிட்ட தீயை வெப்புநோயாகப் பாண்டியனைத் தொடரச் செய்தமை, திருநீற்றுப்பதிகம் பாடிப்

பாண்டியனுற்ற வெப்புநோயை நீக்கியமை, ஆற்றில் ஏடு எதிர் செல்லப்பண்ணியமை, ஒடம் விட்டமை முதலிய நிகழ்ச்சிகளையும் குறிப்பிடுவர். தம் தந்தையார் அறியாவகையில் சிவபெருமான் உழையம்மையாரோடு எழுந்தருளிவந்து தமக்கு ஞானப்பாலூட்டி ஆட்கொண்டருளியமையைப் பாடுவர். “போதையார் பொற்கிண்ணத்தடிசில் பொல்லாதெனத் தாதையார் முனிவுறத் தரனெனையாண்டவன்” என்பர். தம்மை ஞானமுனர் வைத்தவர் சிவபெருமானே என்று அகச்சாங்குகப் பாடியருளுவர்.

நாயனார் காம்பிய நாயக நாயகி பாவனை

சிவபெருமானின் பெருமையையும் அருள் செய்து ஆட்கொள்ளும் திறமையையும் கூற முற்பட்ட நாயனார், அவர் தம் வீரச் செயல்களையும், திருவிளையா ல்களையும் திருவருள் வண்ணங்களையும் கூறுவர். இவற்றை நயம்படக கூறும்போது இறைவனை நாயக ஞாகவும் தம்மை நாயகியாகவும் பாவனை செய்து பாடியருளிய பலவேறு திருப்பதிகங்கள் பக்திமயமாகவே அமைந்துள்ளன.

மூன்றாம் ஆண்டுப் பராயத்திலேயே இறைவனருளால் ஞானப் பாலூட்டப்பெற்ற நாயனார் இறைவனை உள்ளங் கவர்கள்வன் என்று தம் தந்தையாருக்கு எடுத்துக் கூறியபோதே நாயக நாயகி பாவனை முகிழ்ச் சதாயிற்று. தம் நெஞ்சிவிடங்கொண்ட இறைவனை நாயகன், தலைவன், உயிர்த்தலைவன், துணைவன் என்கிற லஸராம் போற்றுவர்.

இறைவன் தம்மை ஆண்டருள் செய்த விதத்தைக் குறிக்கும்போது, “பொற்கிண்ணத்தடிசில் பொல்லர தெனத் தாதையார் முனிவுறத் தரனெனையாண்டவன்” என்பர். தமக்குற்ற காதலால் கைவளையவல்கள் சோர உள்ளங் கவர்ந்தவனை, “விண்ணர் திங்கள் விளங்கு நுதவினர் எண்ணர் வந்தென்னழில் கொண்டார்” என்பர். தமக்குக் காதல் நோயைத் தந்த

இறைவனார் தம் ஆகத்தைப் பசலை படரவைத்தார் என்பதை, “நாதர் வந்தென் நலன்கொண்டார், எவ்வஞ்செய்தென் எழில் கொண்டார்” முதலிய தொடர்களிற் குறித்துள்ளார். இன்னும் “இறையார் வந்தென் இப்புகுந்தென் எழில் நலமுங் கொண்டார்” என்றும், “என்னார் வந்தெனில் புகுந்தங்கெவ்வ நோய் செய்தார்” என்றும், “என்னுள்வெந்நோய் செய்தார்” என்றும், “எளிவந்தார்போல் ஐயம் என் ரெஞ்சனில் புகுந்துள்ளத்தெளிவும் நானுண் கொண்ட கள்வர்” என்றும், “மாலை செய்தள்ளம் புகுந்தார்” என்றும், “சிந்தையுள்ளநாளின் மேலுஞ் சென்னிய மன்னினுண் வந்தென்னுள்ளம் புகுந்து மாலை காலை யாடுவான்” என்றும் பாடியருளுவர்.

இன்னும் பெரும்பகலே வந்தென் பெண்மை கொண்டு பேர்த்தவர் என்றும், சங்கியல் வெள்ளளை சோரவந்தென் சாயல்கொண்டார் என்றும், சிலபளிக் கென்றெழுத்தபடி வந்தென் உள்ளங்கொண்ட ஒருவர் என்றும், இண்டை புனைந்து ஏருதேறி வந்தென் எழில் கவர்ந்தார் என்றும் பாடியருளுவர். இவ்வாறே மேலும் இரவில் வந்தென் எழில் கவர்ந்த இறைவர் என்றும், நான்முகங்காட்டி நலங்கவர்ந்த நாதர் என்றும், காசடைமேகலை சோர உள்ளங் கவர்ந்தார் என்றும் பாடியருளுவர்.

நாயகன்பால் தாம்கொண்ட காதலீயும், அதனால் தமக்குற்ற நோயையும், தம்மேனி பசலை படர்ந்தமையால் பொன்றிறகான்தையும், தம்மைகவளையல்கள் கழன்றுபோன தன்மையையும் நினைந்துருகித் தம்ம யலே திரிந்த தேவைக்கு, மயில், குயில், கிளி, அன்னம், நாகணவாய் முதலியவற்றை இரந்து இறைவன் பால் சென்று தம்மிலையைக் கூறிவருமாறு தூது விடுக்கும் பாடகைள் மிகப்பலவாகும்.

அரசவன்ஸ்டை இரந்து, “இசைபாடும் அவியரசே! ஓவியதியத் துண்டரங்கப் பூண்மார்பார் திருத்தோணி

ஏரத்துறையும் பண்டரங்கர்க் கென்னிலைமை பரிந் தொருகாற் பகராயே’’ என்பர் இளங்குருகினை அழைத்து, ‘‘என்பயலை வேதியர்க்கு விளம்பாயே’’ என்றும், நாரையை விழித்து, ‘‘காதலால் பூண் தகைய மூலைபெவிந்து பொன்பயந்தாளென்று ஆண் டகையார்க்கிள்ளே சென்றடியறியவுணர்த்தாயே’’ என்றும் அன்னங்களை அழைத்து, ‘‘கூற்றுதைத்தத் திரு வடியே கூடுமோகநீரே’’ என்றும், அன்றிலிகளைவிழித்து, ‘‘கொன்றைவார் சடையார்க்கென் பயலை கூற்றே’’ என்றும், குயிலைக் கூவியழைத்து, ‘‘அமரர் கோனுரை யென்னிடத்தே வரவோருகற் கூவாயே’’ என்றும் நாகனைவாயை அழைத்து, ‘‘விற்பொலிதோன் விகிர் தனுக்கென் மெய்ப்பயலை விளம்பாயே’’ என்றும் பாடி யருஞ்சுவர். இங்ஙனமே கிளியை நோக்கிக் குறையிரந் தமையும் நயமிக்கபாடலாகும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிறையாரு மடக்கிலியே யிங்கேவோ தேனேபோல்
முறையாலே யுனத்தருவன் மொய்பவளத் தொதேவளந்
துறையாருங் கடற்றேனி புரத்தீசன் நுளங்குமிளம்
பிறையாளன் திருநாம மெனக்கொருகாற் பேசாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இவ்வாருகத் தம்மை நாயகியாகப் பாவனை செய்த
நாயனார், ஓர் அடியாள் இரந்தாள் என்று ஒரு நாள்
சென்று உரையிரே என்றும், குறைக்கொண்டார்
இடர் தீர்த்தல் கடனென்றே என்றும் பறவைகளைப்
பரிந்து வேண்டுதல் செய்தபின்; நாயகியாம் நன்னிலை
தவருது நின்றுருகிப் பேராளன் பெருமான்தன் அரு
ளொரு நாட்பெறலாமே என்று தம்மைத் தேற்றிம்
பிறப்பிலிபேர் பிதற்றி நின்று இழக்கோவெம் பெரு
நலமே என்று தம்மைவிவையும் மெதுவாகக் கூறும்
திறம் நெஞ்சையுருக்குவது, பக்திவலையிற் படாச்
செய்வது.

திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையும் யனும்

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் சிவசின்னங்
களிலும் திருமூலமந்திரமாய திருவைந்தெழுத்து என்

ஞம் பஞ்சாக்கரத்திலும் பற்றும் பக்தியும் கொண்ட வர். திருவைந்தெழுத்தை நமச்சிவாய என்றவர், அது நாதன் நாமம், நம்பன் நாமம், நக்கன் நாமம், நயனன் நாமம், நல்லார் நாமம், நந்திநாமம், நலங் கொள் நாமம், வரதன் நாமம், ஒதுநாமம் என்றெல்லாம் கூறியருளி அதனைக் காதலாகிக் கசிந்து கண் ணீர்மலை ஒதினால் அது நன்னெறிக்குய்ப்பது என்றும், அதுவே வேத நாங்கினும் மெய்ப் பொருளாவது என்றும் பாடியருளுவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கொல்வர ரேநும் குணம்பல நன்மைகள்
இல்லா ரேநும் இயங்புவ ராயிடின்
எல்லாத் தீங்கையு நீக்குவ ரேங்பரால்
நல்லார் நாம நமச்சி வாயவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

எல்லா உணர்வுகளும் மூளையில் உண்டாகி, மீள வும் மூளையில் சென்றதைதல் போல; வேதங்கள், ஆகமங்கள், உபநிடதங்கள், வேதாங்கங்கள், மந் திரங்கள், ஏராணங்கள், இதிகாசங்கள், வேள்விகள், கிரியைகள்கூடுதோத்திரங்கள் முதலியன யாவும்திருவைந் தெழுத்திலடங்கும் என்பர்.

திருவைந்தெழுத்தைத் தூயநெஞ்சினராய் மன முருகி ஒதினால் பெரும்பயன் கிடைக்கும். பிறப்பின் றிப பேரின்ப நிலை எய்தலாம். அது மறையவர் ஒதும் மந்திரங்களுள் தலையாயது. பிரானைபாமத்தை முறைப் படி செய்யும் சிவராஜ்யோகியருக்கு அது பாதுகாப் பாயுள்ளது. ஏதங்களை நீக்குவது. தீபவர்களும் திருவைந்தெழுத்தை ஒதினால் திருவருள் கிடைக்கும். அதனால் சென்ற காலத்துப் பழிபாவங்கள் யாவும் பாறும். அது யோக நெறிக்கு அடிப்படையானது. அதனை முறைப்படி ஒதினால் ஐம்புலச் சேட்டைகள் அடங்கும். அது இம்மையில் பின்கிளை நீக்கவும் மறுமையில் வீடுபேற்றைப் பெற்றுய்தியெய்தவும் ஆதாரமாயுள்ளது. அதனை உருவேற்றினுலி உலகச்

செல்வங்கள் யாவற்றையும் பெறலாம். புறச்சமயத் தவருக்குக் கிட்டாத பெரும்பேறு சைவசமயத்தவருக்குக் கிடைத்தற்று ஏதுவாகவுள்ளது திருவைந் தெழுத்தேயாம்.

திருவைந் தெழுத்தை ஒதும் முறையினையும் நாய ஞார் அருளியுள்ளார். உறங்கும் போதும் உறங்காத போதும் எப்போதும் மனமுருகிய வண்ணம் ஒழுக்கத் தோடு ஒருமைநெறி நிலை விருப்பத்தோடு புகழ்ந்து போற்றிப் பித்தாகி நின்று உருவேற்றல் வேண்டுமா என்பார். வேதம் வலில மறையவர்களுக்கும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம் அநுகூலமானது; ஆதாரமானது என்று உணர வைத்துள்ளார்.

தேவாரம் ஒதுவோர் பொறும் பயன்

திருஞாசைப்பந்தழூர்த்தி நாயஞார் தாம்பாடிய ருளிய திருப்பதிகங்கள்தோறும் முதல்ஏழு பாடல் களில் இறைவன் எழுந்தருளிய தலங்களின் இயற்கை யழகு, இறைவனங்குடன், அடித்தொண்டர்களின் அயரா அன்பு முதலியவற்றை விரித்துப் பாடுவர். எஞ்சிய பாடல்களில் திருப்பதிகம் ஒதுவோர் பெறும் பெரும்பயன் அறுதியிட்டு ஆணையிட்டுப் பாடியருளுவர். இங்ஙனம் பயன்கூறும் பகுதிக்குத் திருக்கடைக் காப்பு என்றுபெயர் வழங்குகிறது. திருப்பதிகமாய தேவாரப் பாடல்களை ஒதுவோர் பெறும்பயன் பேரின்பவீட்டைந்து இன்புறுதலாகும். இங்ஙனம் பதிகங்கள்தோறும் பயன்கூறும் நாயஞார் தம்பெய ரைக்கூறி ஆணையிட்டு அறுதியிட்டு வினைநீக்கம், மல நாசம், திருவருடபேறு என்பன உறுதி எனவற்புறுத் திக் கூறியருளுவர். காம்பெற்ற இன்பம் ஆவ்வையகம் பெற்றுய்தி பெறுதல்வேண்டும் என அவர் கொண்டரு விய பெருங்கருளை இதுவாகும்.

நாயஞார் திருப்பதிகங்களில் பெரும்பாலும் எட்டாம் பாடலில் இறைவன் இராவணனை அடர்த்தருளிய செய்தியும், ஒன்பதாம் பாடலில் அயன் திருஞாக்கு அரியராய் நின்றருளிய செய்தியுப், பத்தாவ

தில் புத்தர் சமணர் ஆகிய ஏறச் சமயத்தவர்தம் நெறிகளின் பொய்க்கையும் புரட்டும், பதினேராம் பாடலில் திருப்பதிகம் ஒதுவேர் பெறும் பெரும் பயனும் கூறுவர். இங்குறையினை பலகருதி எனப் பெறியோர் வழங்குவர்.

நாயனூர் தாம் பாடியருளிய பாடலிகள் யாவும் சிவபரம் பொருளின் திருவாக்காகவே தமக்கு உள்ளிண்று வந்தன என்பர் இவற்றை ஒதுவதாலும் கறபதாலும் கேட்பதாலும் வரும்பயனை அவர் அருமையாகக் கூறியுள்ளார்.

சைவசித்தாந்தம் கூறும் முடிந்த முடிட இறைவன் திருவடிசேர்தல் என்பதாகும். இதை யுன்னியே இறைவன் திருவடி கைக்கூடும் எனத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனூர் திருக்கண்டக்காப்பும் பகுதியில் திருவடியைச் சிறப்பித்துப் பாடியருளினார். திருவடியை அவர் கூறும்போது முக்கண்ண அடி, சிவன்சேவடி, நீறணியும் பெருமான் அடி, சிவன் அடி, செல்வன் அடி, எந்தைதன் கழலடி, மாதியலபங்கன் மலரடி, செலி வன் சேவடி, பரமனி அடி. அறவனிகழல் என்றெல்லாம் சிறப்பித்துப் பாடியருஞ்வர்.

இவ்வாறே சிவனுலகு சேரலாம் என்னும் பெரும் பேற்றையும் பாடியருஞ்வர், சிவனுலகை அமரலோகம், சசன் ஆளும்நகர், எந்தை ஈசன் இருக்கும் உலகு, உம்பர் உயர்பதி, சிவலோகம், நீடுலகம், பரலோகம், சுவலோகம், உயர்கதி, சிவகதி, பாகதி, வியனுலகுறுகதி, பொன்னுலகு, மூவுலகு, வானகதி, வானுலகு, விண்ணுலகு என்றெல்லாம் சிறப்பித்தும் பாடியருஞ்வர்,

இவ்வாறெல்லாம் பேரின்பவுலகின் பெரும்பேற்றையும் அழியா இன்பத்தையும் அவர் அடிக்கடி அடியார்களுக்கு அறிவுறுத்தியருஞ்வர். அப்போதெல்லாம் துண்பநீக்கம் கூறியருஞும் பகுதிகள் பலவாகும். அதனைப் பாடியருஞும்போது அவர் ஆணையதே என்று ஆணையிட்டிருஞ்வது வழக்கம்.

அலில்லோடு அருவினை அறுதலை ஆணையே, அவ்வளி இன்றி ஆள்வார்கள் அவலக்கடல் தானே நீங்கும், அவலம் அடையாவே; பழிபாவம் அவலம் இலரே, பத்தும் உரைப்பவர்களு இடர் இலிலையே, தமிழ்மாலை குறுவாரையும் கேட்கவல்லாரையும் குற்றங்கள் குறுகாவே, பாடல் சொல்லவே வல்லவர் தீதிலார்.

இவ்வாரூபத் துன்பநீக்கமும் இன்பப்பேறும், பாச நீக்கமும் பதிப்பேறும் உறுதியாகக் கிடைக்கும் என்று அறுதியிட்டு ஆணையிட்டுத் தேவாரங்களை ஒதுமாறு திருக்கடைக்காப்பில் அருளுவர் அரசாள்வர் ஆணை நமதே என்று உறுதியாக உரைத்தருளுவர்.

இன்னும் இன்பம் ஓங்கும் என்றும், எழிலோ ராகலாம் என்றும், ஒளிபெருகும் என்றும், கூர்மைய ராவர் என்றும், சிர்மலியும் என்றும், செல்வம் ஒங்கும் என்றும், கொடைநலம் பெருகும் என்றும், புக மோடு பேரின்பம் பெருகும் என்றும், போகங்கள் பல மிகும் என்றும், கையத்தார்க்கு மேலாவர் என்றும் விழுமிய பயன்களைக் காட்டுவர்.

தவநெறி கூடுதற்கு இத் தமிழ்மாலை துணைபுரி யும் என்பதை இடராயின இன்றித தாமெய்துவர் தவநெறியே என்றும், பாடல் சொலியாடத் தவமாயே என்றும் தமிழ்வல்லவர் அடிபேணுதலை தவமே என்றும், அருளுவர். இன்னும் தமிழாற் சொன்னவை ஏத்து வார் விளை நீங்கிய போய்த் துன்புறுந் துயரமில்லாத் தாநெறி பெறுவார்களே என்றும், தமிழ்வல்லவர் நரைதிரையின்றியே நன்னெறி சேரிவரே என்றும் பாடுவர்.

இவ்வாறெல்லாம் சமுதாயத்திற்கு அறிவுரைகூற நேர்ந்த காரணம் இல்லாமற்போகவில்லை. அக்காலத் திடி சமணரும் பெளத்தரும் நெறியலாதனக்குறிப் பொதுமக்களின் உள்ளத்தைத் தடுயாறச் செய்துமையால் நாயனா உள்ளதை உள்ளபடி உரைக்க வேண்டிய வராயினார் என்பர்.

புறச்சமயம் புகாமல் தடுத்தமை

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரின் தொண்டு வேதநெறியையும் சைவத்துறையையும் துலங்கவைத் தமையாகும். அதற்காக அவர் அக்காலத்து மக்களைச் சமணம், பெளத்தம் ஆகிய புறச்சமயங்களில் புகாமல் தடுத்தும் வந்தார். தமிழ்நாட்டில் குடியேறிய சமணர் பலர் இல்லாததும் பொலிலாததுமான பலவற்றைக் கூறிச் சைவத்தை இழிவுபடுத்தித் தம் சமயத்தை வளர்த்து வந்தார்கள். அவர்கள் அரசவைகளிலும் செல்வாக்குற்றுத் தருக்கித் திரிந்த போது, அவர்தம் கொட்டத்தை அடக்க வேண்டிய பணியும் நாயனார் மேலானது.

சமணர் பெளத்தார்களின் புறவுரை, பொய்யுரைகளைக் கேளாது, அவற்றைப் பொருளாகக்கொள்ளாது, சிவநெறி சேர்தல்வேண்டும் என்று நாயனார் பொருமக்களிடம் உபதேசித்து வந்தார். அவரின் உபதேசங்களிடையே சமணரின் பேரக்கைக் கண்டிக்கும் திறனையும் அறியலாம். கண்டிக்குந் திறன் பெரிய தாக்காக அமைந்தமையால் தாக்கிற்குச் சப்பந்தர் என்று அவர் பெயர் நிலவுவதாயிற்று.

சமனரைக் குண்டர் என்றும், ஆதர் என்றும் அறிவற்றவர்கள் என்றும், இழிதொழிலினர் என்றும் சாடுவர். இன்னும் ஊத்தைவாயர், எத்தர், குளித் துண்ணுதவர், சைதவம் உடையவர், சிந்தை திருக்கல உள்ளவர், துட்டர், துன்மதியினர், தூய்மையில்லாதவர், நாணமற்றவர் என்றெல்லாம் தாக்குவர்.

சமணர் தத்துவம் தரமற்றது என்னும் கருத்தை விளக்கத் தத்துவமில்லாச் சமணர் என்றும், அவர்கள் பொதுநீதி, சிறப்புநீதி உணராத நீதர்கள் என்றும். நீதியறியாதவர்கள் என்றும் கூறுவர். சமணரின் தவக்கோலம் பொய்யானது என்பதை விளக்குவதற்குப் பொய்த்தத்தை மெய்த்தவமாய் நின்று மருவும்

சமணர் என்பர். அவர்கள் ஒழுகிய முறையைக் கண்டித்து, அவர்கள் சொல்லிய அறவுரை எமக்கு எவ்வாற்றினும் பொருந்தாதவை என்பர்.

சமணர் ஆகமச்செல்வராகிய சிவனை அவர் தூற்றித் திரிபவர், ஈரமிலராய் மொழிசெய்தவர், ஏவோர்களைப் பழிக்கும் பொலைதவர், தூய்மை பேனதவர், மாக்கழியாதவர், குளித்து உண்ணத் வர், துறைரவொன்றில்லாத வெற்றரையர், மாச டைந்த மேனியர், இரக்கமிலிலாதவர், உருகு சிந்தை இல்லாதவர், ஊத்தைவாயர், கண்கழுவா முன்னர் கலவைக் கருசியை உண்பவர், கையில் சோறுண்பவர், வாதுசெய்பவர், விருதுபகர்பவர், தலையிரைப் பிடுங் குபவர் என்பர்.

இன்னும் ஆரியத்தொடு செந்தமிழ்ப்பயன் அறி கிலா அந்தகர், உடுப்பின்றி ஊரார் நடைக்க உலாவுபவர், குநோன்பு மேற்கொள்ளும் பாவிகள், பிண்டி நிழலில் வாழ்பவர், பீலிக்குடை யெந்தித் திரிபவர் என்றெல்லாம் கூறுக்கோது. பிண்டிபாலரும் தேரரும் பீலிகொண்டுழல்வாரும் என்பதாடுவர். அவர்கள் ஆக்கிய நூல்கள் பொய்யினுடையவை எனக்கண்டிப்பர்.

சமணர் தமிழ்நாடென்னும் மதுரையில் ஆளை காமலை ஆதியாய இடங்களிற் பெருந்திரளாக வாழ்ந்து சைவ சமயத்தவருக்கு இன்னவிகள் செய்த தோடு, சிவனடியார் மெய்யன்போடு தரிக்கும் சிவ சின்னமாய திருநீற்றைக் காணச் சகிக்காதவராய்க் கண்டு முட்டு என்றும் திருவைந்தெழுத்தோதக் கேட்டால் கேட்டு முட்டு என்றும் தீட்டுத் துடக்குக்கு ஒஜங்கு வார் போல நெடுந்தூரம் ஒடிச் செலவர், அவர்களின் செய்கையை அறிந்த திருஞனசம்பந்த மூர்த்திநாய ஞர் “நீற்று சமனியராயினர் மேலுற்ற காற்றுக் கொள்ளவும் நில்லா அமணர்” என்று சாடுவர். திருவாலவாயான் திருநீறு ஒன்றே வெப்பொடு குளிரும் வாதம் மிகையான பித்தும் விழையான அந்துநவியா மற்செய்யும் என்றும், அது ஏத்தறையும் அமணரையும்

வாதிலீ அழிவிக்கும் என்றும் தீர்க்க தரிசனமாகப் பாடியருளினார்.

சமணரும் பெளத்தரும் வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள். அவைதிகரி, புறப் புறச் சமயத்தவர். அவர்களை “வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல் ஆதமில்லி அம்மென்றோடேரர் என்றும், வைதிகத்தின் வழியொழுகாத அக்கைத்தவமுடைக் காரமன் தேரர் என்றும், அந்தனைச் சுரியுமருமறை சிந்தைசெய்யா அருகர் என்றும், அழுதோம்யும் அருமறையோர் திறம்விழலதென்னுமருகர் என்றும், நின்றுணும் சமனும் இருந்துணும் தேரு நெறியலாதன புறங்கூற என்றும் பலவாருகச்சாடுவர்.

நாயனார் புறச்சமயத்தவரைத் தாக்கும்போது, அவர்களின் தலைவர்களின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுக் கண்டிப்பர். சந்துசேனனும் இந்து சேனனும் தரும் சேனனும் கருமைசேர் சந்துசேனனும் கனகசேனனும் என்பன போன்ற பலபெயர்களைக் கூறுவர். இவர்கள் சமணசமயத்தலைவர்கள்.

இங்ஙனமே புத்தசமயத்தலைவர்களையும் கனகநந்தியும் புட்பநந்தியும் பலனைநந்தியும் குமணமா கனகநந்தியும் குனகநந்தியும் திவணைநந்தியும் மொழி கொளா அவக நந்தியர் என்பர்.

சமணர்களை அங்கதர், அமனர், அருகர், ஆகதர், ஆரம்பர், கவனர், குண்டர், பிராந்தர் என்பன போன்ற பெயர்களால் வழங்குவர். சமணரின் தெய்வத்தின் பெயர் அருகன் ஆதலால் அவர்களை அருகர், அருகதர், ஆகதர் என்றெல்லாம் வழங்குவர்.

சமணர் கூறும் உரைகள் கருணையில்லாதவை, உண்ணையில்லாதவை, விடத்தினும் கொடியவை, பொருளன்றவை, புறக்கணிக்கவேண்டியவை என்றெல்லாம் நாயனார் எடுத்துக்காட்டுவர். சமணர் பிழைப்பட்ட சாத்திரமும் பொய்பழுகிய பேச்சும் உடை

யவராதலால் அவர்களைச் சிவண்டியார் நம்புதலா காது; கேட்டலாகாது என்பர்.

தடுக்கமரும் சமணரொடு தர்க்க சாத்திரத்தவர் சொல் கேட்டால் இடுக்கண்வரும் என்றும், அவர்கள் மொழிகளோது சிவபெருமானையே ஏத்துயின் என்றும் நடுக்கமில்லா அமரருலகு நண்ணலும் இறைவன் திருவடியின்பம் கிடைத்தலும் நிச்சயம் என்றும் பாடுவர்.

சமணரைப் போலவே பெளத்தரும் வைதிக நெறிக்குமானுளவர்கள். சோழநாட்டில் பெளத்தர்கள் வாழ்ந்த இடம் போதிமங்கை என்பத்தை. அவர்களின் முரட்டுப் போக்கைத் தாங்கமுடியாத வைதிக நெறியினரின் நிலைக்கு இரங்கிய நாயனார் அங்குச் சென்றபோது, அவர்கள் வாது செய்யுமாறு வலிந் தழைத்தார்கள் நாயனார் அவர்களோடு வாது செய்து அவர்களை வென்றார். எனவே, அவர்களிற் பலர் சைவசமயத்தைத் தழுவினர். சிலர் அவ்விடம் விட்டு வேறிடஞ்சு சென்று குடியேறினர்.

தமிழ்நாட்டில் சமணர், பெளத்தர் செவிவாக் குற்ற காலத்தில் அவர்கள் இசைத்தமிழ் காமம் பயப்படு எனக்கருதி அதனை ஒதுக்கி இயற்றமிழ்த் தொண்டு செய்துவந்தார்கள். இசைத்தமிழினைத் தமிழ் நாட்டில் மீளப்பரப்பிய பெருமை திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாருக்கே உரியதாகும். அதனால் அவரைக் காண்ததின் எழுபிறப்பு எனப்போற்றினர். அவர் இசை ஞானமுனிவர், இறைவன் ஏழிசையாய் இசைப் பயனுட் இருப்பவன். பண்வுனே பண்ணின் திற நும் அவனே என்று நாயனார் பாடியருளினார்.

இசை எல்லோர் உள்ளத்தையும் உருக்கவல்லது. துண்வசப்படுத்தவள்வது. குழல், யாழ், வீணை முதலிய கருவிகளுடன் பயிலும்போது இனிமை பயப்படு. பக்திச்சுவை பொருந்திய பாடல்களை இசைக்கருவி களுடன் பாடும்போது மக்கள் உள்ளத்தைக் கவரும்

எண்கண்ட நாயனுருக்குத் திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர் யாழ்வாசித்து வந்தார். அதனால் வெற்றி கண்டநாயனுர் தமிழ்நாட்டெங்கும் யாத்திரை சென்று திருக்கோயில்கள் தோறும் திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினார். சிவபெருமான் பண்ணின் திறமாயுள்ளவர். அவர் பக்திப் பாடல்களுக்கு உருபுபவர் என்று நாயனுர் பாடுகிறார்

திருச்சிநிற்றம்பலம்

பண்ணும்பத மேழும்பல வோசத்தமி முவையும்
உண்ணின்றதோர் கவையும்முறு தாளத்தொலி பலவும்
மண்ணும்புன ருயிரும்பஞ் காற்றுஞ்சுடர் முன்றும்
விண்ணும்முழு தானுளிடம் வீழிம்மிழ லூயே.

திருச்சிநிற்றம்பலம்.

நாயனுரின் நற்றமிழ்த்தொண்டு

தமிழ்நாட்டின் தெய்வத் திருத்தலங்கள் எங்குளு சென்று வழிபட்ட திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனுர் தமிழ்பரப்பும் பெரும்பணியும் செய்தவராகையால், அவர் செந்தமிழ் மாலை விகற்பங்களாகிய பலவகைப் பாடல்களையும் பாடியருளினார். திருமொழிமாற்று, திருமாலை மாற்று, வடமொழித்திருவிராகம், திருவேக பாதம், திருவிருக்குக்குறள், திருவெழு கூற்றிருக்கை திருவீரடி, திருவீரடிமேல்வைப்பு, திருவிராகம், திருச்சக்கரமாற்று முதலிய திருப்பதிகங்களை மூல இலக்கிய மாகப் பாடியருளினார். இவையனைத்தையும் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்னும் யாழ்வல்லுநரும் அவர்தம் மனைவியார் மதங்களுளாமணியார் என்னும் பாடினியாரும் உடன் சென்று கேட்டு யாழிலை அமைத்துப் பாடிவந்தமையாக நாயனுர் பெருந்தமிழ்த்தொண்டு செய்த பெரியாராவர்.

நாயனுர் சிவமணைங்கமழும் செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பாடியருளினார். அவர் பாடல்கள் சங்கதிதமிழ் மரஷ தவருது பழைய மரபுக்கமையவர், அவற்றுக்குப் புத்தருவம் அமைத்தும் வந்தவை அவற்றைச் செந்

தமிழ், அருந்தமிழ், அருண்மாலைத்தமிழ், ஒண்டமிழ். இசைமலிதமிழ், இன்தமிழ், கலைமலிதமிழ், சங்கமலி செந்தமிழ், சந்தமார் செந்தமிழ், சீர்மிகுந்ததமிழ், செப்பரியதமிழ், ஞானத்தமிழ். திருநெறியதமிழ், அருந்தமிழ் என்றெல்லாம் அவரே பெயர் குட்டியருளுவர்.

நாயனார் தமது முதற் பதிகத்திலேயே ஞானசம் பந்தன் உரை செய்த திருநெறிய தமிழ் என்று தமது தேவாரத்துக்குப் பெயர் குட்டியள்ளார். இது தெய் வத்தன்மையுள்ள சிவநெறிக்குரிய தமிழ்மறை எனப் பெயர் பெறும்.

நாயனார் தோன்றியலைக்கான காரணங்கள் இருபத்து நான்கினைக் கூறும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் ‘ஆசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கே அயல் வழக்கின் துறைவெளில்’ என்பதும் ஒன்றென்பர்.

நாயனார் தமிழ்மைத் தமிழொடு பிணைத்துத் தமிழ் ஞானசம்பந்தன், திருஞானசம்பந்தன் செந்தமிழ், சமைந்தன் தமிழ், நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன். ஒவ்வொள் சம்பந்தன், ஒன் தமிழ் என்பன போன்ற தொடரில் எழுபதுக்கு அதிகமான இடங்களிற் குறிப்பிடுகின்றார்.

நற்றமிழுக்கு இன்துஸைவனுள் தமிழ் ஞானசம் பந்தன் தமிழின் தன்மையையும் பெருமையையும் சங்கமலி செந்தமிழ், நிலையுடைய அருந்தமிழ், ஒன் தமிழ், தண்தமிழ், அருந்தமிழ், வண்தமிழ் முதலிய தொடர்களால் ஐம்பதுக்கு அதிகமான பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழ் தமிழ் என்று தமிழின் மேன்மையை நாவாரி போற்றும் நாயனார், தமிழின் குளிர்ச்சி, இனிமை, முதுமை, வண்மை, ஏதுமை, சீர்மை, செம்மை முதலாய் சிரிய பண்டிகளைக் குறிப்பர் அவரே பாடலிகள் பண்மலீந்த பலவகைக் கவிகளாயுள்ளன.

நாயனார் தமிழ்மைத் தமிழ் விரகர் என்றும், தமிழ் ஞானசம்பந்தன் என்றும் இன்னும் பலவாரூகத்தமிழோடு தொடர்புபடுத்திப் பாடுவர். அவர் தமிழுக்குப் பல மூலவிலக்கியம் தந்தருளியவர் என்பதைச் சேக்கிமார் சுவாமிகளே “மூல இலக்கியமாக எல்லாம் பொருள்களும் முறை ஞாலத்துயர் காழிபாரைப்பாடி ஞர் ஞானசம்பந்தர்” என்பார்.

மதுரைமாநகரிலிருந்து அரசுசெய்த கூணிபாண்டியன் என்பான் சமணச் சூழலிலகப்பட்டு அவர்கள் சொற்கேட்டுச் சைவத்தைப் பறக்கணித்து வந்தான். தெய்விகமாக அவனுக்குற்ற வெப்பு நோயைச் சமணர் தங்கள் மந்திரவகள், மயிர்ப்பீவிகள், குண்டிகைநீர் முதலியவற்றுடும் நீக்க முடியாது தவித்தபோது சம்பந்தப்பெருமான் மந்திரமாவது நீறு என்பதை முதலாகக்கொண்டு பதிகம் பாடி மன்னன் நோயை நீக்கிய தோடு அவன் முறைக்குக் கூணியும் நிமிரச் செய்தார், அதனால் மன்னன் மனந்தெளிந்து சமணசமயத்தைப் பறக்கணித்துச் சைவசமயத்தை மேற்கொண்டு, நின்ற சிர்நெடுமாறனுயினான். பாண்டிநாடெங்கும் சைவ நெறி ஓளி பெற்றது:

சைவசமயத்தின் உண்மையையும் உயர்வையும் மக்கள் அறிந்து உய்தி பெறுவதற்காக நாயனார் செய்தருளிய அற்புதங்களில் ஒன்று திருமயிலாப்பூரில் சிவநேசர் என்பாரின்பெண் பூம்பாவை என்பாளை அவளின் எலும்பிலிருந்து தோன்றச் செய்தமையாகும்.

நாயனாரின் சைவப்பணி அவரின் பதினூற்றுப் பருவத்தில் நிறைவுற்றது. நாயனாருக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க விரும்பிய பெற்றேர் திருநல்லூர்ப் பெருமணம் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த நம்பாண்டார் நம்பிகள் என்பாரின் திருமகளை மனம் செய்து வைத்த போது, மனமகனும் மனமகனும் அக்கினியை வலம் வந்தபோது அங்கே தெய்விகமாகத் தோன்றிய சோதி யுட் புகுந்து மறைந்தார். அந்நாள் வைகாசி மாதத்து மூலநாள் என்பார்.

திருஞானசம்பந்தரும் தமிழ்நாடும்

திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனுரின் தோற்றத் தால் தமிழக வரலாற்றிலே பெரிய மாற்றம் உண்டானது. அது தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் மாத்திரமன்றித் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் மாத்திரமன்றித் தமிழ் மக்களின் ஆண்மீக வாழ்விலேயே அற்றத்தாக ஏற்பட்ட அடிப்படை மாற்றமாகும். தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையின் அடிப்படையையே மாற்றியமைத்து பெருமை சம்பந்தப் பெருமானின் கருணை யால் உண்டானதாகும்.

சம்பந்தப் பெருமானின் திருமுறைகளால் சைவ மணமும் தெய்வமணமும் இசையழகும் தமிழ்வளமும் எங்கும் பரவின. அவரால் பக்திவேகம் பரவியதால் சைவ வெள்ளம் பெருகிறது. தமிழ் நாடெங்கும் சிவன்கோயில்கள் எழுந்தன. யண்ணலும் மரத்தாலும் அமைந்த பழைய திருக்கோயில்கள் கல்லாற்றுப்பிக்கப்பெற்றன மக்கள் சிவவழிபாட்டில் சிந்தை நிறைவு கண்டனர். தென்னாடுடைய சிவனே எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனுகும் நிலை உருவாயிற்று.

திருஞானசம்பந்தர் தம்மைப் பற்றிக் கூறும் போது, “‘தன்னேனி மிக்குயர்ந்த தமிழ் ஞானசபந்தன், கழுமலநகர்ப் பகுதியில் இறையெழுதுமொழி தமிழ் விரகன்’” என்றெல்லாம் கூறுவதோடு தமது திருமுறையையும் “‘ஞாலம் மிக்க தண்டமிழால் ஞானசம்பந்தன் சொன்ன கோலம் மிக்க மரலை’” என்றும் கூறுவர். இன்னும் தமது திருப்பதிகங்களை திருநெறிய தமிழ், அருள்மாலைத் தமிழ், மறையிலங்கு தமிழ், தவம்மலிகு தமிழ், மறைவளருந் தமிழ் என்றெல்லாம் கூறுவர். “‘காழிநாதன் வேதியன் ஞானசம்பந்தன் வாய் நவிற்றிய தமிழ்மாலை ஆதரித்திசை கற்று வல்லார் சொலக் கேட்டு உகந்தவர் தம்மை வாதியா வினை’” என்பர்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் திருநாமம் எங்கும் பரந்தது. அவர் பெயரால் திருஞானசம்பந்த வளாகம், திருஞானசம்பந்தன் தளம், திருஞானசம் பந்தர் கோயில், திருஞானசம்பந்தர் மடம், திருஞானசம்பந்தர் நந்தனைம், என்பன அமைந்திருந்தன.

திருஞானசம்பந்தருக்கு வழங்குந் திருநாமங்கள்

நாயனாருக்கு வழங்குந் திருநாமங்கள் பலவாகும். அவர் தோன்றிய ஊர்பற்றிக் காழிமன்னன், ஏகவியர்கோன், வெங்குருவேந்தன், தோணிபுரத்தோன்றலி முதலியனவும், கோத்திரம் பற்றிச் கவுணியர்குல தீபம் முதலியனவும், ஞானப்பால் உண்டமை பற்றித் திருஞானசம்பந்தர். ஞானபோதகர், பாலரூவாயர் முதலியனவும், திருவருள் கைவரப்பெற்றவராகையால் ஆளுடையபிளையார், புரமெரித்தார் திருமகனூர், தெய்வஞானக்கண்று முதலியனவும், ஏறச்சமயிகளை வென்றமையால் பரசமயகோளரி முதலியனவும், வேதநெறியை நிலைநாட்டியமையால் மாமறைச்சிறுவர் முதலியனவும், சைவத்துறையை விளங்கச் செய்துமையால் சைவமைந்தர் முதலியனவும், முத்தமிழ் சிறக்கப் பாடியமையால் முத்தமிழ் விரகர் முதலியனவும் அவர் திருநாமங்களாயின.

நாயனார் காலத்து நற்றவத் தொண்டர்கள்

திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் தம்மைப் போலச் சிவப்பணி புரிந்த சீரிய தொண்டர்தம் பெருமையை யும் தமது தேவாரப் பாசுரங்களிற் குறித்துள்ளார். தமக்கு முன் வாழ்ந்து தொண்டு புரிந்தவர்களையும் தம்காலத்தில் வாழ்ந்து தொண்டு புரிந்தவர்களையும் அவர் வரிசையறிந்து வாழ்த்துகின்றார். நாயனார் காலத்துக்கு முன் வாழ்ந்தவர் ஜவர் பெருமக்கள், நாயனார் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் எழுவர் பெருமக்கள்.

தமக்கு முன் வாழ்ந்த சண்மூலர் வெண்மணை லால் இவிங்கம் அமைத்து வழிபட்டுப் பெரும் பதவி பெற்றமை, கோச்செங்களுன் என்னும் சோழப் பெருமன்னன் சிவபெருமானுக்கு எழுபது மடங்கள் அமைத்தமை, கண்ணப்பநாயனுர் ஆறுநாட் பூசைசெய்து அன்பின் திருவுருவாகிஅரும்பதம் பெற்றமை, இன்னும் நமிநந்தியடிகள், புகழ்த்துணையார், தண்டியடிகள் ஆகியோர் செய்த சிவதொண்டு என்பன யாவையும் அவர் குறித்துள்ளார்.

நாயனுர் காலத்தில் வாழ்ந்த சிவபக்தர்களுள் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்பாரும் ஒருவர். அவர் யாழ் வாசிப்பதில் திறமை பெற்றுத் தம் மனைவியார் மதங்களுமாமணியார் உடன் பாடிவரத் திருக்கோயில்கள் தோறும் யாழ் வாசித்துத் தொண்டு செய்து வந்தவர். ஞானசம்பந்தர் பொற்றினம் பெற்றபின் அவரைச் சந்தித்து அவரையும் தம் கூட்டத்தோடு அழைத்துச் செல்வாராயினர்.

அக்காலத்தில் அநுபவம்மிக்க சிவதொண்டராய் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசு நாயனுர் திருஞானசம்பந்தரின் பெருமையைக் கெட்டு அவரைக் காணச் சென்று கண்டார். ஞானசம்பந்தர் நாவுக்கரசரின் முதிர்ச்சி யையும் சிவயேடப் பொலிவழகையுங்கண்டு வணங்கிப் புகழ்ந்து அப்பர் என வழங்கினார். சம்பந்தப்பெருமானின் திருக்கூட்டத்தவருள் அப்பர் அடிகளும் ஒருவரானார்.

திருஞானசம்பந்தர் சாத்தமங்கை என்னும் திருத்தலத்தை வணங்கச் சென்றபோது அவ்லூர்ச் சிவதொண்டரான திருநீலங்கள் என்னும் பிராமணப் பெரியார் நாயனுரையும் தொண்டர் கூட்டத்தினரையும் வரவேற்றியுபசரித்தார்.

திருச்செங்காட்டங்குடி என்னும் திருத்தலத்தில் பெருந்தொண்டு செய்து வாழ்ந்தவர் பரஞ்சோதியார் என்னும் படைத்தலைவர். அவர் தம்மை எல்லோ

ருக்கும் தொண்டன் என்று பணிவுடன் பணிசெய்து தம்மைச் சிறியவன் எனக் கூறியமையால் எல்லோரும் அவரைச் சிறுத்தொண்டர் எனப் போற்றினார்கள். திருக்குானசம்பந்தர். சிறுத்தொண்டரின் தொண்டினை வியந்து அவரைப் பல பாடல்களிற் டகழ்ந்தார்.

செங்காட்டங்குடிமேய சிறுத்தொண்டன் பணி செய்ய என்றும், சிருலாஞ் சிறுத்தொண்டன் என்றும், சிட்டன் சீர்ச் சிறுத்தொண்டர் என்றும், பொடிநுக்கும் சிறுத்தொண்டர்க்கருள் செய்யும் பொருட்டாகக் கடிநகராய் வீற்றிருந்தான் கணபதிச்சுரத்தானே என்றும், சிறுத்தொண்டரின் திருநீற்றுப் பற்றையும் குறிப்பர்.

சிறுத்தொண்டநாயனார் படைத்தலைவர் பரஞ் சோதியராய் இருந்த காலத்தில் பல்லவவேந்தனுக்காகப் படைநடத்தி வடபுலஞ் சென்று வாதாயி நகரத்தைக் கைப்பற்றிப் பெருநிதி கொணர்ந்தவர் அதோடு அங்கிருந்து அழகிய விநாயகப்பெருமான் திருவருவத்தையும் கொண்டு வந்து, தம்முரில் பிரதிட்டை செய்து பெருவிழாவெடுத்தவர். திருநீற்றை நிறையப் பூசம் அவரை நாயனார் பொடிநுக்கரும் சிறுத்தொண்டர் என்றார்.

திருப்புகலூரிற் பெரியமடம் அமைத்துச் சிவதொண்டு செய்துவந்த முருகநாயனார் ஞானசம்பந்தரை விழாப்பொலிவோடு வரவேற்று வர்த்தமானீஸ் வரரைப் பரவ வசதி செய்தார் ஞானக்குழந்தை அங்கே பாடியருளிய திருப்பதிகத்தில் முருகநாயனாரின் முதிர்ந்த சிவப்பணியையும் பாராட்டியுள்ளார்.

தொண்டர் தண்கய மூழ்கித் துணையலும் சாந்தமும் புகையும் கொண்டு கொண்டடி பரவிக் குறிப் பறி முருகன் செய்கோலம் என்றும், பூம்புகலூரில் முகவண்டறை கொன்றை முருகன் முப்போதும் செய்முடிமேல் வாச மாமலருடையார் வர்த்த மானீச்சரத்தாரே என்றும் பாடுவர். ஞானசம்பந்தர் அடியவரைப் பாராட்டும் பண்பு பெரியது.

திருக்கடலூர் என்னுந் திருத்தலத்தில் சிவபெருமானுக்குக் குங்கிலியத் தூபமிட்டு வந்த தொண்டருக்குக் குங்கிலியக்கலயநாயனுர் என்னும் பெயர் வழங்குவதாயிற்று. திருஞானசம்பந்தர் அங்குச் சென்ற போது குங்கிலியக்கலயநாயனுர் இவரை வரவேற்றிப் பெருவிருந்தவித்துப் பணிந்தார்.

பாண்டிநாட்டில் சமணசமயம் தலையெடுத்து நிலவிய போதிலும் பாண்டிமாதேவியான மங்கையர்க்கரசி என்பாரும், மந்திரியார் குலச்சிறையார் என்பாரும், சைவத்தொண்டு புரிந்து வந்தனர். அவர்கள் ஞானசம்பந்தரைத் தம் நாட்டுக்கு வரவழைத்து வரவேற்றுச் சைவம்பரப்ப வழிவகுத்தனர். அவர்களின் பணியினைப் பாராட்டிய நாயனுர், மங்கையர்க்கரசி வளவர் கோன்பாவை, வரிவளைக்கை மடமானி பங்கையச் செல்வி பாண்டிமாதேவி பணிசெய்து நாடெரும் பரவ என்றும், செந்துவர் வாயாள் சேலன கண்ணுள் சிவன் திருநீற்றினை வளர்க்கும் பந்தனை விரலாள் பாண்டிமாதேவி என்றும், கொற்றவன் தனக்கு மந்திரியாய் குலச்சிறை என்றும், வெள்ளை நீறணியும் மநதிரி என்றும், வெற்றவேயடியாரடி மிசை வீழும் விருப்பினன் என்றும், கணங்களாய் வரினும் தமியராய் வரினும் அடியவர் தங்களைக் கண்டால் குணங்கெடு பணியும் குலச்சிறை என்றும் பாடுவர்.

எடுத்தாண்ட நூல்களும் உடனுதவும் நூல்களும்

1. திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனுர் தேவாரம்
— சைவத்தாந்த மகாசமாஸம்
2. சைவஆலக்கிய வரலாறு
— ஓராஸ துரைசவாமியின்னை.
3. திருமுறைத் திருநாள் நிழஞ்ச்சிகள்
— தருமபுரவாதீனம்
4. சைவசமயம்
— மா. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை.

5. வெள்ளிவிழா மலரி — பன்னிரு திருமுறை மன்றம் மதுரை.
6. பக்தி இலக்கியம் — ப. அருணசலம்.
7. தமிழ்நாடு வரலாறு — பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்.
8. சௌவசமய வளர்ச்சி — மா. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை.
9. சம்பந்தர் தேவார ஒளிநெறிக் கட்டுரை — செங்கல்வராய்பிள்ளை.
10. திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றுராய்ச்சி — சிங்காரவேலன்.
11. முவர் தமிழ் — சிங்காரவேலன்
12. சம்பந்தரும் சமணரும் — தெ. பொ. மீனுட்கி சுந்தரனூர்.

2. திருநாவுக்கரசுநாயகர்

திருவ்வதாரப் பெருமை

சோழநாட்டிற்கும் தொண்டை நாட்டிற்கும் நடுவனுள்ள நடுநாட்டிலே திருவாழூரிலே டுகழன் என்னும் வேளாளப் பெரியாருக்கும் அவர் மனைவியார் மாதினியாருக்கும் மகவாகத் தோண்றிய குழந்தைக்குப் பெற்றேர்வழங்கிய இளமைப் பெயர் மருணீக்கியார் என்பதாகும். இவருக்கு முன்தோண்றியதமக்கையார் ஒருத்தியின் திருநாமல் திலகவதியார் என்பர்.

மருணீக்கியார் வந்தவதாரஞ் செய்த பெருமையைக் கூறிய சேக்கிழார் பெருமான், இவர் அலகில் கலைத்துறை தழைப்பவும், அருந்தவுக்கோர் நெறி வாழவும் தோண்றினூர் என்பர். இபலி, இசை, நாடகம், ஓவியம், சிற்பம், கட்டடம், அரசியல், அமைச்சியல், பொருளியல் என்பன அறுத்துநான்கு கலைகளுள் ஒருசிலவாகும்.

அருந்தவமாவது சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு வகையான நெறிகளாம். நான்கு வகையான நெறிகளிலும் மனமொன்றி முறைப்படி ஒழுகுதலே அருந்தவமென்பர் இவர் கதிரவன் போல் தோன்றினார் எனக் கருதுவதன் காரணம், யறவிருளை நீக்கும் கதிரவன் போல் இவர் அகவிருளாக மக்களின் உள்ளத்திலிருந்த அறியா மையை நீக்க வந்தார் என்பர். அறியாமை நீங்கவே அதன் காரணமாக வந்த தீமைகள் யாவும் நீங்கி மக்கள் சான்றேராவர் என்பது கருத்தாகும், இவர் தேசம் உய்யவந்தார் என்பது சேக்கிழார் சுவாமிகள் கருத்தாகும். ஆதலால் இவர் தேசபிதா ஆவர்.

புறச்சமயம் புகுந்து மீண்டுமை

மருணீக்கியாரின் பெற்றேர்கள் இளமையிப்பராயதி திலேயே இறந்ததும், இவரின் தமக்கையார் திலை வதியாருக்கு மனம் பேசி நிச்சயித்த மனைளன் கலிப் பகையார் என்பார் யுதித களத்தில் மாண்டதும், தமக்கையார் இவருக்காக உயிர்வாழ ஒருப்பட்டுத் துறவுநெறியிற் கோயிற்பணி புரிய முற்பட்டதும் இவரை வெகுவாக வாட்டின். இவற்றூட் இவர் மனந்தளர்ந்து அக்காலத்தில் செல்வாக்குற்று நிலவிய சமண சமயத்திற் சேர்ந்து, அவர்கள் பள்ளியிற் பயின்று, பெரும்பலமையாளராகி, அவர்களுக்கெல்லாம் மேலாம் தகுதிபெற்றுத் தருமசேனர் என்னும் பட்டமும் பெற்று வாழ்ந்தார்.

இவ்வாரூப சிவநெறியிற் பணிபுரிந்த இவர் தம் தமக்கையார், இவரைச்சைவசமயத்திற்கு மீளத்திருப் புதல் வேண்டும் என்று திருவதிகை வீரட்டாணேஸ் வரரிடம் விண்ணபித்துத் தொழுது வந்தார். அன்ன வஜைச் சூலை கொடுத்து ஆட்கொள்வோம் என்றஞ்சிய இறைவன் திருவருளால் தருமசேனருக்கு உண்டான நோயைத் தீர்ப்பதற்குச் சமன வைத்தியர்களால் முடியாது போகவே, தருமசேனர் தமக்கையாரின் இருப்

பிடத்துக்கு வைகறைப் பொழுதில் சென்று, அவர்கையால் திருநீறு பெற்று, அவருடன் ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபட்டபோது, திருவதிகைப் பெருமான் திருவருளால் பாடும் உணர்வு பெற்றும் பாடத் தொடங்கினார். தமக்குவந்த சூலைநோயின் கொடுமையையும் அதனைத் தீர்த்து இறைவன் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய அற்புத்தையும் பீடி கையாகக் கொண்டு, கூற்றுயினவாறு என்னும் தொடக்கமுள்ள திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். நாவல்லவராகிநலை முறையில் பாடியருளிய இவருக்கு நாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

இப்பெருமையைச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் புகழ்ந்து, நாவின்மிசை அரையன் என்றும், நற்றமிழ்நாவினுக்கரையன் என்றும், நல்லிசை நாவினுக்கரையன் என்றும், திருநின்ற செம்மையே செம்மையாகக்கொண்ட திருநாவுக்கரையன் என்றும் பாடியருளியுள்ளார்.

நம்பியாண்டார்நம்பிகள் திருநாவுக்கரசநாயனுரை நற்றவன் என்று தொடங்கிய புகழ்ந்து சைவப்பெருநெறிக்கே அணியன நாவுக்கரையர்ப்பிரான்தன் அருந்தமிழே எனப்போற்றுவர். ஆழுரில் நாவுக்கரசு என்னும் தூமணி என்று தொழுவார். நாவுக்கரசர் பெருகையை மேலும் வியந்து பதிகம் ஏழெழுநாறு பகருமகாவிலேகி பரசு நாவரசான பரமகாரண ஈசன் எனப்பணிவர்.

சமணர் செய்த அல்லல்கள்

சமணருள் தருமசேனர் என மதிப்புக்குரிய பட்டம்பெற்றுத் தலைவராயிருந்தவர், சைவம் சார்ந்து தெய்விகப் பாடல்கள் பாடிச் சிவவழிபாடு செய்கின்றார் எனக் கேட்ட சமணர், தங்கள் முட்டினைப் பல்லவ மன்னனுக்குத் தந்திரமாக எடுத்துரைத்து, இவரைத் தண்டித்தல் வேண்டும் என விண்ணப்பித்தனர். சமணர்பக்கம் சார்ந்திருந்த மகேந்திரவர்மன் என்னும்

பல்வைவேந்தன் திருநாவுக்கரசரை அழைத்து வருமாறு ஏவலாளர்களை அனுப்ப, இவர் நாமார்க்குங்குடி யல்லோம், கோமார்க்கே ஆளாகினேம் என்னுந்திருப்பதிகம் பாடி அரசனிடஞ் சென்றார். சமணரின் ஆலோ சனையைக் கேட்ட மனின் இவரை சுண்ணும்யுக்காள வாயிலிட்டு வருத்துமாறு கட்டினையிட்டான் நீற்றறை. யின் வெப்பம் திருநாவுக்கரசருக்குப் பொய்க்கைக் கோலக் குள்ளந்தது. இவர் மாசிலவினையும் மாலை மதியமும் வீசுதென்ற ரஹும் வீங்கிளவேனிலும் மூசுவன் டறை பொய்க்கையும் போன்றதே சசன் எந்தை இனையடிந்துவே என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி எவ்வித ஊனமுமின்றி இருந்தார்.

நீற்றறையில் இவர் வேகாதிருந்தமை தங்களிடம் இவர் பயின்ற சமண மந்திரத்தின் மகிமையர லாகும் என்று தூர்ப்போதனை கூறிய சமணர், திருநாவுக்கரசரை நஞ்சுட்டிக் கொல்ல நினைந்து பாற் சோற்றில் நஞ்சு கண்து ஊட்டினர். நஞ்சும் அழுதாம் எங்கள் நாதன் அடியாளிக்கு என்று கூறிய நாயனுர் அதனைப்புனமுறுவலோடு பெற்று உண்டு ஊனமின்றி இருந்தார், இதனை நாயனுரே “வஞ்சனைப் பாற்சோறுக்கி வழக்கிலா அமங்கர் தந்த நஞ்சு முதாக்குவித்தார் நனிபள்ளியடிகளாரே” என்பதின் ஞஞ்சுவேளையில் பாடியருளினார்.

நஞ்சன்டும் பிழைத்திருந்த நரகரிகமுள்ள நாயனுரைச் சமணர் மதங்கொண்ட யானையைக் கொண்டு மிதிப்பிக்க முயன்றனர். மதயானை தம்மை நெருங்கியபோது நாயனுர், கண்ணவெண் சந்தனச் சாந்து எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடியருளி அஞ்சுவது யாதோன்றும் இல்லை அஞ்சுவருவதுமில்லை என ஆனந்த முற்றிருந்தார். இவரைக் கொல்ல வந்த யானை இவரை வலம் வந்து வணங்கியபின் சமணரிடை புகுந்து அவர்களைத் துன்புறுத்தியது.

இறுதியாகச் சமணர் சொன்னவன்னை அரசன் நாவுக்கரசரைக் கருங்கல்லோடு இரும்புச் சங்கிலி யாற் பிணைத்து நடுக்கடவில் இடுமாறு கட்டளையிட்டான். நாயனார் “சொற்றுணை வேதியன்” எனது தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளிக் கல்லே தெப்பமாக மிதக்க ஊனம் எதுவுமினறிக் கரையே றினார்.

“கல்துணைப் பூட்டியோர் கடவிற் பாய்ச்சினுக் கல்துணையாவது நமக்கிலோயவே” என்பது

இந்நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் தேவாரத் தொடர். இன்னும் இதனைப் பின்னரும் வேறேரிடத்தில் “கல்லி ஞேடி எனப்பூட்டி அமண்ணையர் ஒல்லைநீர்ஷக நூக்க என்வாக்கினால் நெல்லுநீஸ்வயக் நீலக்குடிஅரன் நல்ல நாமம் நவிற்றி உய்ந்தேன்னேறே” எனப் பாடுவர். நாயனார் கரையேறிய இடம் இன்றும் கரையேற விட்ட குபை என வழங்குகின்றது.

பல்லவவேந்தன் சைவதுதல்

திருநாவுக்கரச நாயனாருக்குச் சமணரிக் கூரிப் போதனை கேட்டுத் துன்பஞ்செய்த மகேந்திரவர்மன் சமணசமயத்தை விட்டு விலகிச் சைவசமயத்தைத் தழுவி, சமணமிபன்னிகளை இடிப்பித்துக் குணதரவிக் கரம் என்னும் சிவன்கோயிலைக் கட்டுவித்தான். சமணசமயம் மதியிபிழந்தது. சைவம் தலையெடுத்தது.

திருநாவுக்கரச நாயனார் காலத்தை அறிவதற்கு வாய்ப்பாக உள்ளது மகேந்திரவர்மன் வரலாறு. பல்லவ மன்னருள் பெரும்புகழ்பெற்று விளங்கிய கலா விநோதன் மகேந்திரவர்மன் கி.பி ஏழாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவன் இவன் போரில் திறமையுற்றிருந்தவாரே கலைகளிலும் திறமை பெற்றிருந்தான். வடமொழியிற் பாண்டித்தியமுள்ள இவன் ஆம்மொழியில் மத்தயிலாசம் என்னும் நாடகம் இ. ॥ 11

எழுதி அதில் சைவசமயத்தை ஓரளவு கேளி செய்து தோடு. புத்தசமயத்தை வெகுவாகக் கண்டித்தவன். மத்தவிலாசத்தில் சமணசமயத்தைப் பெரிதும் அபிமானித்துப் புகழ்ந்தவன். சைவசமயத்தவருள் காபாலி களைக் கிண்டல் செய்துள்ளான்.

இத்தகைய அரசன் அபிபர் கவாயிகளின் சைவத் திறனைக் கண்டு தானும் சைவஞகியதோடு சமணப் பள்ளிகளை இடித்து. திருவதிகையில் குணதரவீச் சரம் என்னுந் திருக்கோயிலைக் கட்டுவித்தான்.

சைவசமயப் பெரியார்களுள் முதன் முதலாகச் சமயப் பிரசாரஞ் செய்வதற்கு ஊர்கள்தோறும் காலை நடையாக யாத்திரை செய்தவர் திருநாவுக்கரசரேயாவர். இவர் ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் பிரசாரஞ் செய்தவர் என நம்பப்படுகிறது. இவர் செய்த பிரசாரவலுவினால் பக்தியியக்கம் வெற்றிபெற்றது. சமண, பெளத்த மதங்கள் குன்றத் தொடங்கின.

நாயனார் தாம் சமனர் மத்தியின் வாழ்ந்த மாசி ணப் போக்குவதற்காகத் தமக்கு இடபக்குறியும் குலக்குறியும் பொறித்தல் வேண்டும் என்று இறைவனைக் கேட்டுப் பொறிக்கப்பெற்றார். பாலப்பருவத் திடை பரமனருளால் திருமூலைப்பாலருந்தி தெய்விகப் பாடல் பாடிச் சைவம் வளர்த்துவந்த திருஞான சம்பந்த மூர்த்திநாயனாரைக் காணச் சென்ற இவரை அவர் வணங்கி “அபிபரே” என வரவேற்றமையால் இவருக்கு அப்பர் என்னும் பெயரும் வழங்கலாயிற்று.

இவர் இறைவனிடம் திருவடி சூட்டியருளுமாறு இரந்தபோது அவர் இவரை நல்லூருக்கு வாவெனப் பணித்து அங்கே திருவடி சூட்டியருளினார். அதனைப் பெரும் பேருக்கக் கருதிய இவர் “நனைந்தணைய திருவடி என தலைமேல் வைத்தார் நல்லூரெம் பெருமானை நல்லவாறே” என்று பாடுவாராயினார். அப்பர் அடிகளின தொண்டு மார்க்கத்தைப் புகழ்ந்து இவரைக் கண்ணாலே காணுமுன்னே இவரைத் தெய்வமாகப்

போற்றி வந்த அப்பூதியடிகள் என்னும் அந்தணப் பெரியார் இவரை நேரில றிந்ததும் இவரை வீழ்ந்து வணங்கி வீட்டில் விருந்துபசாரஞ் செய்ய முனைந் போது, வாழையிலை வெட்டிவரச் சென்ற அப்பூதி அடிகள் மகனைப் பாம்பு கடிக்க அவன் இறந்தான். அதையறிந்த அப்பர் அடிகள் இறைவனைத் தொழுது அவனை உயிர் பெற்றெழுச் செய்தார். அப்பூதியடிகளைச் சேக்கிமோர் ‘அந்தணரின் மேம்பட்ட அப்பூதியடிகள்’ என்பர். அவர் தண்ணீர்ப் பந்தர் அமைத்து அதற்குத் திருநாவுக்கரசு தண்ணீர்ப்பந்தர் எனப் பெயரிட்டதோடு தம்மக்களுக்கும் அப்பெயரையே வழங்கி வந்தார்.

வேளாளராய அப்பர் அடிகளை அந்தணராய அப்பூதியடிகள் வீழ்ந்து வணங்கி வரவேற்று விருந்து படைத்தார் என்பதால் சிவன்யார் மத்தியில் சாதிப் பிரிவு, வர்ணப்பிரிவு என்பன அக்காலத்தில் தலை யெடுக்கவில்லை என்பது பலருகின்றது. திருப்புகலூரில் முருகநாயனர் அமைத்திருந்ததிருமடத்தில்சிவன்யார்கள் ஒரு முகமாக தங்கியிருந்தார்கள் என்ப

திருவீழிமிழலையிற் பஞ்சமுண்டானபோது திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தரும் இறைவனிடம் படிக்காசு பெற்று நாள்தோறும் இருவேளைகள் எல்லோருக்கும் அன்னமுட்டி வந்தார்கள் ஆர்க கும் இடுமின் அவர் இவர் என்னன் மின் என்பது சைவ நாகரிகம். இவர்கள் படிக்காசு பெற்றுப் பஞ்சம் தீர்த்த அற்புதத்தை நூறுண்டுகள் ஏழித்து வந்த சுந்தரர் தமது தேவாரத்தில் “இருந்து நீர் தமிழோடு இசைகேட்கும் இச்சையால் காசு நிதிதம் நல்கினீர்” என்று பாடுவர். பின்வந்த சேந்தனர் என்பாரும் தமது திருவிசைப்பாவில் இந்நிகழ்ச்சியைக் குறித்துப் பாடும் போது, “பாடலங்காரப் பரிசில் காசருவிய பழுத்த செந்தமிழ் மலர்குடி நீடலங்காரத்து எம்பெருமக்கள் நெஞ்சினுள் நின்றுனை” என்று பாடுவர்.

திருமறைக்காடு என்னும் வேதாரணியத் துக்கதவு திறக்கப்படாமல் இருந்தபோது, அப்பர் அடிகள் அதனைத் திறக்கப்பாடினார். அதனை அடைப்பதற்குச் சம்பந்தம் பாடியதால் அது நாள்டைவில் திறக்கவும் பூட்டவும் கூடியதாக அமைந்தது. இந்நிகழ்ச்சி பற்றி வீரசந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டிடு திருவாயில் திறந்தான் என்னும் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

அப்பர் அடிகளின் பக்தியை உலகினருக்குக் காட்டக் கருதிய இறைவன், இவரைத் திருவாழுருக்கு வா என அழைத்து அங்கே காட்சி கொடுத்தருளி னார். தாம் கண்ட காட்சியை இவர் “பாட அடியார் பரவக் கண்டேன்” என்று தொடங்கும் பதிகத் தில் பாடியுள்ளார். பழையாறை என்னும் தலத்தில் சமணர் சிவலிங்கத்தை மறைத்து வைத்த வஞ்சனையைக் கேட்டதும் அங்கு விரைந்து உண்ணவிரத மிருந்து அரசனைக் கொண்டு சிவலிங்கத்தை வெளிப் படுத்தினார். “தலையெலாம் பறிக்கும் சமண்கையர் இறைவனை மறைக்க முடியுமோ” என்னும் கருத்த மைந்த தேவாரம் பாடி இறைவனைத் தொழுதார்.

நாயனார் யாத்திரை செய்த வழியில் இறைவன் பொதிசோறு கொடுத்தருளியதும், திருவையாற்றில் இவருக்குத் திருக்கைலாயக் காட்சியளித்தருளியதும் பெரும்பேறுகளாகும். சகல உயிரினங்களும் இறைவனுடும் இறைவியாயும் காட்சி கொடுக்கக் கண்ட இவர் மாதாப்பிறைக் கண்ணியானை என்று போற்றும் பதிகம் பாடி மகிழ்ந்தார்.

திருப்பூந்தருத்தி என்னும் தலத்தில் மடம் அமைத்துத் தொண்டு புரிந்து வந்த சிறப்பு இவர் எவ்வுயிருக்கும் அன்புள்ளவர் எனக்காட்டுவது. திருப்பூந்தருத்திக்குப் பல்லக்கில் எழுந்தருளிய திருஞானசம்பந்தரை எவரும் அறியாமற்சென்று பல்கைக்குக்குத் தோள் கொடுத்துச் சுமந்து அவரால் வணங்கப் பெற்றார்.

சிவநடியார் ஒடும் செம்பொன்னும் ஓயிபவே நோக்குபவர், ஈரதெஞ்சினர், யாதுங்குறைவிலர், வீரமுள்ளவர், ஆரம் அணிபவர், கந்தையுடையினர், ஈசனிடம் தம்மை ஒப்பித்தவர் என்பதை இவர் உழவாரத் திருப்பணியில் உலகம் அறிந்தது. என்பத் தொரு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து தொண்டில் மூத்த இவர் ஒரு சித்திரைச் சதய நாளில் இறைவன் திருவடியை எண்ணியவாறே ‘புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே’ என்று பாடிய வண்ணம் இறையடி சேர்ந்தார்.

நாயனூர் பெருமையும் நினைவும்

திருநாவுக்கரசு நாயனூருக்குப் பல திருநாமங்கள் வழங்குகின்றன. அவர் கருங்கல்லையே தெப்பமாகக் கொண்டு கடவில் மிதந்தமையால் ஆழிமிசைக் கன் மிதப்பில் அணைந்தபிரான் என்றும், அவர் குளத்திலே களித்துத் திருவையாற்றிலே எழுந்தமையால் குளித் தெழுந்த நாயனூர் எனவும், உழவாரத் தொண்டு செய் தமையால் உழவாரப் படையாளி எனவும் வழங்குவர்.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் இவரைத் தமிழ்வேந்தர், தமிழிறை, பெருந்தவதிதொண்டர், ஞானஅரசு, தமிழாளியார், அடித்தொண்டர், கோதிலமொழிக்கொற்றவர், உடையனரசு, போதிமாதவர், ஆண்டஅரசு முதலிய திருநாமங்களால் வழங்குவர்.

திருவாழுரிகி இவருக்கு ஒரு கோயில் உண்டு. எங்களையாழுடுமை திருநாவுக்கரசுதேவர் முதலீடு தொடர்கள் கல்வெட்டுகளில் காணக்கிடக்கின்றன. திருவதிகை வீரட்டானேசுவரர் திருக்கோயிலில் வாசீர் கோயில் என்னுந் தனிக்கோயிலுமுண்டு. திலையில் திருநாவுக்கரசர் திருமடம் எனவெரு மடமுண்டு.

திருநாவுக்கரசுநாயனூரின் நினைவாகறி பெயரிடும் வழக்கம் அவர் காலத்திலேயே நிகழ்ந்தது என்பது அப்புதியடிகள் தமது மைந்தர்களுக்கும் வேறு

பொருள்களுக்கும் அவர் பெய்ரை வழங்கியமைகொண்டறியலாம். பிற்காலத்தவர் பலர் திருநாவுக்கரசு தேவன், வாகீசுரபண்டிதர், வாகீசுரதேவர், நாவுடையார் முதலிய திருநாமங்களை வழங்கியுள்ளார்கள். இன்னும் கரையேறவிட்டான் என்னும் பெயர் தேவரடியாள் ஒருத்திக்கு வழங்கியதாகவும் வரலாறு கூறுகிறது,

இன்னும் பூந்துருத்திநப்பி காடநம்பி என்பார்தாம் பாடியருளிய திருவிசைப்பாவில் அப்பர் அடிகளைப் புகழ்ந்து, “அல்லியம்பூம்பழனதீ தாழூர்நாவுக்கரசைச் செலில் நெறி வகுத்தவனே” என்று இறைவணைப் போற்றுவர். இங்ஙனமே நம்பியாண்டார் நம்பியும், “ஆழூர் நாவுக்கரசு எனும் தூமணியே” என்று பாடுவர். அன்றி அப்பர் அடிகளின் திருவடிகளை ஒருவர் குடினால், “நிதியராகுவர், சீர்மையுடையராகுவர், வாய்மை நெறியராகுவர், பாவம் வெறிய ராகுவர், சாலமதியராகுவர், சசனடியராகுவர், வாழ முடையராகுவர், பாரின் மனிதராகுவர்தாமே” என்றும் போற்றுவர்.

நாயனார் காட்டும் ஏக்திமார்க்கம்

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தமது முதற் பாட்டிலேயே ஏற்றுய அடிக்கே என்று பாடத் தொடங்கி, இறுதித் தேவாரத்தில் புண்ணியா உன்னடிக்கே போது கீண்டிரேன் என்று பாடித் திருவடியே திருவருள் என்பதை உனரவைத்துள்ளார். பெறுதற்கிய மனிதப் பிறவியைப் பெற்றவர் உறுதற்குரிய நால்வகையிப்பயன்களாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன வற்றுள் சிறந்ததாக நிலைப்பது வீடு என்னும் பெரும் பேரூகும். “வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர் பிறவிமதித்திடுமின் கூத்தனுக்காட்பட்டிருப்பதன்றே நந்தம் கூழைமையே” என்று அப்பர் அடிகள் அறிவுறுத்துகின்றார்.

அப்பர் அடிகள் நால்வகை நெறிகளிலும் அனுபவம் மிக்கவர் என்பது இவர் அருளிய பாடல்களால் அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. இவர் திருவெங்தெழுத் தோதித் திருநீறணிந்து, திட்டசெபற்று உழவாரத் திருப்பணி செய்தவர். அதனால் சரியைநெறியில் அநுபவம் மிக்கவர். இவர் சிரியை நெறியாகிய சிவபூசையில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவர் என்பதும் இவருடைய பாடல்களில் அறியக்கூடியதாயுள்ளது. “நறுமா மலர்கொய்து நீரில்முழ்சி நாடோறும் நினைகழலே ஏத்தி வாழ்த்தித் துறவாத துண்பம் துறந்தேன்” என்றும், “என்போவிகள் பறித்து இட்டு இலையும் முகையும் எல்லாம் அம்போது எனக்கொள்ளும் ஜயன் ஜயாறன் அடித்தலமே” என்றும் இவர் பாடியஞ்சியுள்ளார்.

சரியை, சிரியை நெறிகளுக்குப் பின் சொல்லப் பட்ட யோகநெறி அப்பர் அடிகளுக்குப் பழக்கமானது. இவர் அந்நெறியைப்பற்றியும், ‘யிராவணம் இருந்து உற்றுநோக்கு உள்ளக்கிழியின் உருவெழுசி யிராவணங்கு செய்திட்டு உன்கைத்தந்தால் உனரப்படுவாரோடு ஒட்டிவாழ்தி’ என்னும் பாடலிற் குறித்துள்ளார்,

இனி நான்காம் நிலை எனப்படும் ஞானநெறியினை இவர் அநுபவ முறையில் நாயகன் நாயகி பாவனையில் நயமாக அருளியுள்ளார்.

திருச்சிற்றம்பமை

முன்னாம் அவனுடைய நாமங் கேட்டான்

முர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணங் கேட்டான்
பின்னை யவனுடைய ஆகுர் கேட்டான்

பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிக்கி யானுள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்

அகன்னாஸ் அகலிடத்தார் ஆசா ரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்நாமங் கெட்டான்

தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தானே;

திருச்சிற்றம்பமை

இங்ஙனம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நால்வகை நெறிகளையும் அரும்பி, மலர், காய், கனிபோல் அநுபவத்திற் கண்டநாயனார், பக்குவம் முற்றிப் பழுத்துச் சிவன் திருவடி நிழலைச் சேரும் ஆர்வம் பெருகினின்றூர். அந்நிலையில் இவராகுவியன வாய்னின் திருப்பாடல்கள் பல.

இந்தச் சர்வரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும்பொருட்டே யாம். இந்தச்சர்வரத்தை விட்டு ஆன்மா பிரியும்போது, சிவன் சேவடியிற் சேரும் செம்மனி உள்ளமே கொண்டிருக்கும் என்னும் கருத்தமைந்த பரடல் ஒன்று உருக்க மானது.

திருச்சிந்றமிப்பவம்

முருகார் நறுமலர் இண்டை தழுவிவண் டேமுரலும் பெருகா றடைச்சடைக் கற்றையி னுயினி மேந்திருந்த இருகாற் குரம்பை மிதுநா னுடைய திதுபிரிந்தால் தருவாய் எனக்குன் திருவடிக் கீழோர் தலைமறைவே

திருச்சிந்றமிப்பவம்

இறைவனின் திருவடிதரிசனங் கிடைப்பதே பெரிய இன்பம் என்றும், அதனைக்காணும் பாக்கியம் கிடைக்குமாயின் மனிதயிறிவி நமக்குவேண்டும் என்னுக்கருத்தமைந்த குனித்தபுருவமும் எனத்தொடங்கும் தேவாரத்தையும் பாடி மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே என்று வேண்டினார். இன்னன் பாலிக்குமோ இப்பிறவியே என்று இரந்தார்.

சிவபெருஷன் திருவடியைச் சேர்வதொன்றையே நாவாரப்பாடி நெஞ்சார நினைந்த அப்பர் அடிகள் இறைவன் திருவடிசேர்ந்தபோது, “எம் பெருமான் திருவடியே என்னினல்லால் கண்ணிலேன் மற்றோர் களை கண்டில்லேன்” என்றார். இவர்பாடிய திருத்தாண்டகம் ஒன்று திருவடியையே பேசற்றுகிறது அது திருவடிமுத்தி என்னும் பெரும்பேற்றைக் கூறுவது. திருவையாற்றுத் திருவிருத்தத்தில் இருபது பாடங்கள் திருவடிப் பெருமையைக் கூறுகின்றன

திருவடிகளே விண்தீர்ப்பன, முத்திகொடுப்பன என் ரெல்லாம் பாடியுள்ளார். திருநாவுக்கரசரின் முத்தி நிலையைச் சேக்கிழார் “நன்னெரிய சிவாலந்த ஞான வடிவேயாகி அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்டவர செய்தினூர்” என்று அருமையாகப் பாடுவர்.

உய்திபயக்கும் உபதேசமொழிகள்

தந்தையொருவர் தமிழைந்தர்க்கு உறுதிபயக்கும் உபதேச மொழிகளைக் கூறினாற்போல அப்பர் அடிகள் எல்லோரும் உய்தியடையும் பொருட்டு உபதேச மொழிகளை அடங்கிய திருப்பதிகங்களைப் பாடியுள்ளார். இவரின் உறுதிபயக்கும் உபதேசங்களைக் கருதியே சொல்லுறுதிக்கு அப்பர் எனக் கொல் என்னும் பழமொழி ஒன்று நாட்டில் வழங்குகிறது.

அப்பர் அடிகள் தேசமுய்யவந்த தேசபிதா. இவர் சிந்தையில் இடையரூ அன்றும், திருமேனிதன்னில் ஆனந்தக்களிப்பு அசைவும், கண்களில் வந்திழியும் கண்ணீர்மழையும், வடிவிற்பொலி திருநீறும், கந்தை மிகையாம் கருத்தும், கையில் உழவாரப்படையும் கொண்ட அந்தமில்லாத் திருவேடப் பொலிவழகுள் எவர்.

சம்பந்தர் கண்ட அப்பர் எல்லோருக்கும் அப்பர் அடிகள். இவர் முன்னர் தமிழையினால் மூர்த்தியை நினைக்கமாட்டாமல் மொட்டைத் தலையருடன் கூடித் துன்பப்பட்டவர். பின்னர் இவர் தேடிக் கண்டு கொண்ட இறைவனின் திருவடிநிழலை நன்றாக அநுபவித்து எல்லோருக்கும் விளக்குவர் கரும்பிருக்கத் தாம் இரும்பைக் கடித்து இடறுற்றவாறும், விளக் கிருக்க மின்மினித்தி காய்ந்தவாறும் இருட்டறையில் மலட்டுப் பசு கறந்தவாறும்; சைவம் இருப்பச் சமைம் சேர்ந்து சிந்தை அழிந்ததாகக் கழிவிரக்கப்பட்டுப் பாடுவர்.

நாயனார் தமது பாடல்களில் இறைவனின் இயல்பு, உயிர்களின் இயல்பு, இறைவன் உயிர்களுக்கு அருள் யிரியுந்திறன், கற்றவர்களும் ஞானிகளும் இறைவனுக்கு அடியவராய் அன்டுசெய்யும்முறை, இறைவன் அன்படியார்களின் மனத்தில் எழுந்தருளி இன்பம் அளிக்கும்வண்ணம் முதலியவற்றைக் கூறுவர். உள்ளத்தை நெறிப்படுத்திய உத்தமர்கள் உள்ளத்தில் உணர்வுவடிவாய் எழுந்தருளும் இறைவனை அக்ககண்ணாற் கண்டு வழிபடுவர். இதனையே அப்பர் அடிகள் “அயிராவணமே என்னம்மானே நின்அருட்கண்ணால் நோக்காதார் அல்லாதாரே” என்பர்.

இங்ஙனமே ஞானவழியையுங் கூறும்போது, ஞானத்தால் தொழுவார் சிலஞானிகள், ஞானத்தால் தொழுவேனுளை நான்லேன், ஞானத்தால் தொழுவார்கள் தொழுக்கண்டு, ஞானத்தாயுளை நானுந் தொழுவனே என்பர், முன்னைஞான முதல்தனி வித்தினைப் பின்னை ஞானப் பிறங்கு சடையனை, என்னைஞானதி திருளருத் தாண்டவன் தன்னை ஞானத் தலையிட்டுவைப்பனே என்றும் பாடுவர்.

தேவாரமாகிய தயிழ் மந்திரத்தால் தாழுற்ற குலை நோய் நீங்கப்பெற்ற இவர், அன்றே தாம் பெற்ற அனுபவத்தின் பயனாகச் சைவசமயமே மெய்ச்சமயம் என்றும், அதுவே உய்திதரக் கூடிய உயர்ந்த சமய மென்றும் உறுதியாகக் கூறுவர். சைவசமயத்தின் உயர் வைக் கூறும்போது சமணரிடை தாம் அநுபவித்த கெட்டிடிகளையும் வெளிப்படையாகக் கூறுவர்.

சமணர் உடம்பினை வெகுவாக வாட்டுவர். ஆனால் திருமூலர் முதலாய மெய்ஞஞானிகள் முன்னரே உடம்பை வளர்த்தே உயிரை வளர்த்தல் வேண்டும் என்றனர். திருமூலர் வகுத்த வழியிலேயே அப்பர் அடிகளும் உடம்பை எவ்வாறு கோயிலாக்கலாம் என்று தம் அனுபவத்தைக் கொண்டு உணர்த்துகின்றார். வாய்மையைக் கொண்டு காயமாய கோயிலைத் தூய்மை செய்தல் வேண்டும், கட்டுப்படுத்திய மனமே

அக்கோயிலில் வழிபாடு செய்யும் அடிமை. ஆன்மா வாகிய சித்தம் என்னும் உயிரே அழகிய சிவலிங்க மாக அமையும். நேயம் என்றும் பக்தி என்றும் சொல்லப்படும் அன்பை நெய்யாகவும் பாலாகவும் நீராகவும் கொண்டு அபிடேகன் செய்யலாம். தோத் திரப்பாடல்கள் அவிப்பாகமரக அமையும்

திருச்சிற்றம்பலம்

காயமே கோபி லாகக் கடிமனம் அடிமை யாக வாய்மையே தூய்மை யாக மனமனி யிலிங்க மாக நேயமே நெய்யும் பாலா நிறையநீர் அமைய ஆட்டிப் பூசைசை ஞாக்குப் போற்றவிக் காட்டி ஞேமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இங்ஙனம் கோயிலமைத்த அப்பர் அடிகள் தாயே ஒரு நடமாடுங் கோயிலாகத் திரிந்தார் என்று சிவப் பிரகாசகவாயிகள் பாடுவர். அப்பரடிகளின் எண்பதி தொரு ஆண்டுகள் நீண்ட வாழ்க்கை மக்களுக்குமலே விளக்காக ஒளி பரப்பியது. அவருடைய அறவுரைகள், அறிவுரைகள், அவரின் அனுபவத்தினின்றும் எழுந்தலை. அவருடைய அன்பு கணிந்த பாடல்கள் இறைவனைக் காட்டும் கண்ணுடிகள் போல அமைந்துள்ளன. அவற்றைச் சொன்மாலையால் வேய்ந்த தமிழ்க் கண்ணுடிகள் என்பர்.

அப்பர் அடிகளின் அருளுபதேசத்தில் சகை, அறுபடை அகற்றுதல், மரணத்தை நினைத்தல், ஐம்புலன் களை அடக்குதல், ஆங்காரம் தவிர்த்தல், மாதரி மையல் தவிர்த்தல், சிவைஞச் சிந்தித்தல், சிவபெருமான் அடியார் பிழைபாராதவர் என்பன போன்ற உரைகளும் வருகின்றன.

கடவுள் இல்லை என்று நாத்திகம் பேசித்திரிந்த உலுத்தர்களை அப்பர் அடிகள் விட்டுவைக்கவில்லை. அவர்களையும் அறைக்கவி அழைத்து அறிவுரை கூறினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நடடைய மெய்யென்று நாத்திகம் போகதே
படைகள் போலவரும் பஞ்சமா பூதங்கள்
தடடயோன் றின்றியே தன்னடைந் தார்க்கெலாம்
அடைய நின்றிடும் ஆணக்கா அண்ணலே.

நேச மாசி நினைமட நெஞ்சமே
நாச மாய குலநலஞ் சுற்றங்கள்
பாச மற்றும் பராபர ஆனந்த
ஆச யுற்றிடும் ஆளைக்கா அண்ணலே.

திருச்சிற்றம்பலம்

அப்பர் அடிகள் கடவுள் வழிபாட்டின் இனிறி
யமையாமையைப் பல பாடல்களில் விளக்கியுள்ளார்.
ஆக்கையாற்பயனென் அரன் கோயில் வலம்வந்து
ழுக்கையால் அட்டிப் போற்றியென்னது இவ்வாக்கை
யாற் பயனென்? நெக்குநெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்
களேபுக்கு நிற்கும் பொன்னுர் சடைப் புண்ணியன்.
வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும் தாழ்த்தச்
செண்ணியும் தந்த தலைவனைச் சூழ்த்த மாமலர் தூவித்
துதியாதே வீழ்த்த வாவினையேன் நெடுங்காலமே என்
பனவும் இவைபோன்றனவும் வழிபாட்டை வற்றிருத்
துவனவாகும்.

உபதேசங்கள் வாயிலாக உய்திகூறும் அப்பர்
அடிகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான இளிமையுடை
யவன் இறைவனே என்பர். பிறவிநோய் நீங்கப் பிதற்று
மின் பிததராய் என்றும், நடையை மெய்யென்று நாத்
திகம் பேசாதே என்றும், பொக்கம் பேசிப் பொழுது
கழியாதே என்றும், காலம் வந்து கடைமுடியாமுன்னம்
நீலகண்டனை நின்று நினையினே என்றும், எங்கும் ஈசன்
என்னுதவர்க்குக் கங்கை காவிரித் தீர்த்தங்களாற் பய
னில்லை என்றும் அறவுரைகளை எடுத்துரைப்பர்.

அப்பர் அடிகள் நெஞ்சறிவுறுத்தலாகக் கூறியரு
ஞும் பாடல்கள் பலவுள்ளன. பாவங்கள் போக பர
கதிக்குச் செல்ல, சூழ்வினைகள் வீழ்க் கேள்வுமாயின்
சொல்லுகேன் கேள் நெஞ்சே! துஞ்சாவண்ணம் உற்
நவரும் உறுதுணையும் நீயே என்றும், உன்னையல்லால்
ஒரு தெய்வம் உள்கேளன்றும் பெருமிலாருரா
வென்றே போற்றுநில்லே, தினைத்தனையோ பொறை
யில்லா உயிர்போக் கூட்டை பொருளென்று மிக
வுண்ணி மஸியாலிந்த அனைத்துலகும் ஆளலாம் என்று

பேசம் ஆங்காரம் தவிர்நெஞ்சே. பொருந்தாத உலகத்திற் புக்க ஆவிபோ மாறறிந்தே டிலவாழ்வுன்னி இருந்தாங்கு இடர்படநீ வேண்டானெஞ்சே என்றெல்லாம் பாடியருளுவர்.

நாம் வாழப்போகும் காலவெல்லை நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் நம்மையறியாமலே நமக்குத் தொண்ணாற்றிரு விதமான நோய்கள் வந்து நலிவு செய்கின்றன. நாம் நலிவருமல் இருக்கவேண்டுமாயின் இறைவனை வழிபாடு செய்தல் வேண்டும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நானும் நம்முடை நாள்க எறிகிலோம்
ஆனும் நோய்க்கோ ரைப்பதோ பாறெட்டும்
ஏழை யைப்பட் டிருந்துதீர் நூயாதே
கோளி லியர்ன் பாதமே கூறுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இவ்வாறெற்றவராம் பாடுபவர் மேலும், “இருந்து சொல்லுவன் கேண்மின்கள் ஏழைகாள் அருந்தவந்த கும் அஞ்செழுத்தோதினால் பொருந்து நோய்பினி போகத்துரப்பதோர் மநந்து மாகுவர் மனினுமாற் பேற்றே” என்றும் பாடுவர். இறைவன் திருவடியை மறப்பில்லாமல் மனத்தில் வைக்கவே பிறப்பு, மூப்பு, பெரும்பசி, வானியினி, இறப்பு நீங்கி இன்பம் வந்தெய்திடும் என்பர்.

மனிதரில் தலையாய மனிதர், அனுசயப்பட்டு அது இது என்னுடே, கணிமனத்தொடு கண்களும் நீர் மலிகிப் புனிதனைப் போற்றுவர் என்பர். எம் உறவினர் எவரும் எம்பின்னே வரமாட்டார்கள் என்பர். எவ்வுயிருக்கும் தனித்தனியாகவே பெறு பேறுகள் வழங்கப்பெறுவதாகும் என்னும் கருத்தும் இங்கே தொனிக்கும். நாம் தேடிவைத்த செல்வங்களாலும் எமக்குப் பிரபோசனம் இல்லை. அவை எம்பின்வரமாட்டா. “வைத்தமாடும் மனைவியும் மக்கள் நீர் செத்தபோது செறியார் பிரிவதே நித்த நீலக்குடியரண்நினை சித்தமாகிற் சிவக்கு சேர்த்திரே”

என்பர். சிவகதியே மேலான பெறுபேறு என்று வற்றிருத்திப்பாடுவர். உபதேசிப்பர்.

அப்பர் அடிகள் வரலாற்றில் குறியக்கூடிய செய்திகள்

நல்லொழுக்கம் உள்ள குடிகளால் நாடு சிறக்கும். சிவம் பெருகவுள்ள ஊர்களே திருவுடைய ஊர்கள். பெண்ணை மணம் பேசிப் பெற்றேரின் இசைவுபெற்றுத் திருமணஞ் செய்தலே சிறந்தமுறை. மணமகனிடத்தில் வீரம், வனப்பு, சிவப்பற்று, அரசவிசவாசம் முதலிய பண்புகள் அமைதல் நன்று. சில ஆண்டுகள் இடையீடு உள்ளனவாக மகப்பேறு பெறுதல் நன்மை பயக்கும், நல்வாழ்வுக்கும் நன்றாகும். ஆண்பிளைகளுக்குச் சென்னிமயிர்நீக்குதல் ஒருசடங்கு அவர்களுக்குக் கலை பயிலவித்தல் அவசியம்.

மக்கள் கடமையுணர்சியுள்ளவராய் வாழ்தல் வேண்டும், சோலைகளமைத்தல், குளந்தோண்டுதல், விருந்து கொடுத்தல், இரவலர்க்கு ஈதல் முதலியன சிவபுண்ணியச் செயல்கள். இன்னும் சமய விசாரணை செய்தல், சிவஞ்சார்பே பற்றாக்கொள்ளுதல், மனக்கவலைகளைச் சிவனிடம் விண்ணப்பித்தல், தேவாரம் விண்ணப்பித்தல், மனம் வாக்கு காயம் என்னும் மூன்றினாலும் சிவனை வழிபடல், சிவத்தல யாத்திரை செய்தல், பெரியோர்களைக் காணுதல், அவர்களிடம் அன்புபூணுதல் முதலியன நல்லறச் செயல்கள். திருக்கொடிக்கா என்னும் திருத்தலத்தில் பலவித விழாக்கள் நடைபெற்ற சிறப்பைக் கண்ட அப்பர் அடிகள் ‘கொடியணி விழவதோவாக கோடிகாவுடையகோவே’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாயனார் காலத்து வழிபாடுகள் – விழாக்கள்

திருநாவுக்கரசு நாயனார் காலத்தில் நாள்வழி பாடுகள் என்னும் நித்திய பூசைகளும், சிறப்பு வழி பாடுகள் என்னும் நைமித்திய பூசைகளும் வெகுவாக நடைபெற்றன. நாயனார் காலநடையாகச் சென்று நாற்றுக்கணக்கான திருக்கோயில்களைத் தரிசித்து ஆங்

காங்கே நிகழ்ந்த விழாப் பொலிவினைத் தமது தேவா
ரத் திருப்பதிகங்களில் அருளியிப் பாடியுள்ளார்.

திருக்கோயில்களின் அமைப்பையும் திருவீதிகளின்
சிறப்பையும் விழாவுக்கு நாயகமான திருவருவங்
களின் பொலிவையும் வழிபடுவோரின் பக்தியொழுகு
கத்தையும் அவர் தாம் கண்டவாறே சூறியருளியுள்ளார்.

திருக்கோயில்களிலுள்ள சிவலிங்கம், சோமாஸ்
கந்தர், இடபாருடர், சந்திர சேகரர், நடராசர்,
அர்த்தநாரீஸ்வரர், திரிபூராந்தகர், கங்காதரர்,
பிக்ஷாடனர் முதலான மூர்த்திகளைப் பற்றியும் அவர்
விபரமாகப் பாடுவர்.

ஆதிரை நாளுகந்தான், ஆழித்தேர் வித்தகன்,
ஆகூராண்ட அயிராவணம், உமையொடு பெற்று
ஏறுகந்த பெருமையான், சூழுமைபங்களூர், திங்கட்
கொழுந்தர், பேரொளி யுருவினேன், ஆமைபூண்ட
அழகளூர். கங்கானந்தோள் மேற்கொண்டார் கமலதி
தோன்தன் சிரந்தாங்கு கையான், பவிதிரியும் அழகர்,
குத்தப்பிரான், பெருநட்டமாடி, ஆணைகியிப் பெண்ணைய
வடிவு என்றெல்லாம் சிவபெருமானின் மூர்த்தங்களைப்
பாடியருளுவர்.

திருக்கோயில்களில் நடைபெற்ற பூசையின்போது
அந்தணர் மறை கலந்த மந்திரமும் நீருங்கொண்டு
வழிபட்டமை, தேனுடைய மலர்கொண்டு திருவடி
பொருந்தச் சாத்தியமை, நகமெல்லாம் தேயக் கையால்
நாண்மலர் தொழுது தூவியமை முதலிய கிரியைகளை
மரபு தவறுமற் பாடியருளுவர். இன்னும் சிவபூசைச்
சிறப்பினை விரித்துத் திருப்பதிகம் பாடியுமிள்ளார்.

திருச்சிற்றம்பலம்
தொண்டனே பட்டதேன்னே
தூயகா விரியில் நன்னீர்
கோண்டிருக் கோதி ஆட்டிக்
குங்குமக் குழம்பு ராத்தி

இள்ளடக்கொண் டேற நோக்கி
ஈகனீ எம்பி ராஜைக்
கண்டனைக் கண்டி ராதே
காலத்தைக் கழித்த வாயே.
திருச்சிற்றம்பலம்

இத்தகைய வழிபாடுகளும் விழாக்களும் கொண்ட சைவசமயத்தை விட்டுத் தாம் இளமையில் சமணசமயத்திற் சேர்ந்திருந்தமைக்குப் பச்சாத்தாபப்படுவார் போலப் பாடுவர்.

பற்றறுத்து இறைவனை வழிபட்ட உத்தமர்களைப் பாடும்போது, உடமிபைத் தொலைவித்து இறைபாதம் தலைவைத்த உத்தமர்கள், ஏறுடையான் தமர், ஏறுடையான் அடியேயல்லால் பற்றிருந்திரவிகள், அஞ்சடக்கும் அடியவர்கள், உள்ளத்தை நெறிமிபடுத்த நினைந்தவர், சீலத்தராகித் தொடர்ந்து விடாத தொண்டர், ஈசன் திறமே பேணிக்கவராதே தொழும் அடியார், அகங்குழைந்து மெய்வருந்தி அழுவார், குறையாத உவகைக் கண்ணீர் ஆரூத ஆனந்தத்தடியார், சிந்தையைத் தீர்த்துச் செம்மை செய்து பருகி ஊறிலைமிப் பற்றிச் செதம் அறிந்து உருகி நெபவர் என்றெல்லாம் பாடியருந்துவர்.

வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈந்தருளியாட்கொள்ளும் வித்தகளுராய இறைவன் அடியார்களுக்கு அருள் செய்யுங் திறத்தையும் பாடியருந்துவர். அடியார்கட்காரமுதமானவன், அடியாரை அமரருலகம் ஆள்ளியவன், அஞ்செழுத்தும் நினைவார்க்கென்றும் மந்தவன், அருமந்த நன்மையெல்லாம் அடியவர்க்கீய்ந்தவன், ஆளான அடியவர்க்கு அன்பன், சலங்கெடுத்துத் தயாருலதன்ம மென்னும் நத்துவத்தின் வழிநின்று சார்ந்தோர்க்கெல்லாம் நலம்கொடுக்கும் நம்பி, தொழுது எழுந்து ஆடிப்பாடித் தோத்திரம் சொல்லி அழுமவர்க்கு அன்பர், உற்றுணர்ந்துருகி ஊறி உட்கசிவுடையவர்க்கு நற்று ணை என்றெல்லாம் பாடியருந்துவர்.

திருவிழாச் சேவித்தல்

திருக்கோயில்களில் தினமும் நடைபெறும் நித்திய பூசைகளைத் தவிர ஆண்டுதோறும் நடைபெறுகின்ற நையித்தியமென்னும் சிறப்பு விழாக்களின்போதும் சேவித்துத் திருவருள்பெறுதல் சைவசமயத்தவரின் பாரம்பரியப் பண்பாடாகும், நல்விழாப் பொலிவு கண்டார்தல் எனச் சேக்கிழார் மண்ணிற் பிறந்தார் பெறும் மாண்புமிக்க பயணிக் கூறுவர். ஆர்தல் என்பது சிந்தை நிறைய அனுபவித்தலாம் என்பர்.

அக்காலத்தில் நடைபெற்றதிருவிழாக்களின் சிறப்பைத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநீாயனார் பாடியருளி யமைபோல அப்பர் அடிகளும் பாடியருளியுள்ளார். அன்றேருத்தை அருமையாக நடைபெற்ற திருவாருர்த் திருவாதிரை உற்சவத்தின் சிறப்பை அப்பர் அடிகள் சம்பந்தப்பெருமானுக்கு ஒரு திருப்பதிகத்தில் விபரித்துக் கூறிய அருமை அமைவானது.

முத்துவிதான மணிப்பொற்கவரி முறையாலே பக்தர்களோடு பாவையர்குழு என்றெடுத்து உலகம் எங்கும் எடுத்தேத்தும் ஆருரன்றன் ஆதிரைநாளால் அதுவண்ணம் என முடிக்கும் பத்துப்பாட்கள் திருவாதிரை விழாவின் சிறப்பைக் கூறுகின்றன.

அத்தனது ஆருர் ஆதிரைநாள் விழாவில் எங்கும் பார்த்தாலும் முத்துவிதானங்கள், மணி இழைத்த பொற்பிடியிட்ட கவரிகள் முதலான பூசோபகரணங்கள் நிறைந்திருந்தன. பக்தர்கள் பூசைத்திரவியங்களை ஏந்தியவாறு பாவையர்கள் பின்தொடாவந்தார்கள். ஞானம் மிகுந்த மாவிரதிகளான முனிவர்களும் அங்கே வந்து கூடினார்கள். அண்ணமயிலுள்ள ஊர்களிலிருந்து வந்தவர்கள், தூரத்திலுள்ள ஊர்களிலிருந்து வந்தவர்கள், நல்லவர்கள், தீயவர்கள் என்றித் திறத்தார் பலரும் எங்கள் பின்னையத்திருத்தருளுவீராக என்று வேண்டியவாறு சண்டிக்கிடந்தனர்.

கூட்டத்திலுள்ளவர் பலர் இறைவனை நோக்கி, மனியே பொன்னே மைந்தனே மலைனே என்று சேவித்தனர். நான்கு விதிகளிலும் வெண்கொடி கரும் விதானங்களும் பவளமாலைகளும் முத்துமாலைகளும் ஒளிவிட்டன. நெருங்கிக் கூடிய தொண்டர்கள் இறைவனின் ஞங்களைப் பேசியும் பித்தரைப்போலப் பிதற்றியும் நின்றார்கள். சிலர் சங்குகள் பறைகள் கல்வடங்கள் முதலியவற்றை முழக்கினார்கள். அவ் வொலியைக்கேட்டு மயில்கள் தோகை விரித்து ஆடின. அடியார்கள் பலவித மெய்ப்பாடுகளுற்று விமுதல் செய்து எம்மான் ஈசன் எந்தை அப்பன் என்றுவாய் விடாது அரற்றினார்கள். பெண்களும் மைந்தர்களும் கலந்து நின்று வழிபட்டார்கள், திருநீறு பூசிய தொண்டர்கள் பாடிக்கொண்டு வலம் வந்தார்கள். இறைவனை நோக்கிய பக்தர்கள் சிலர், நும்மைத் தொழாத நாள்கள் எல்லாம் ஆன்பநாள்கள் என்றனர். நும்மைப் புகழும் நாள்கள் எல்லாம் இன்ப நாள்கள் என்றனர். தேவர்கும் அடியவர்களும் கூடிய திருக்கூட்டத்தில் அடியேழும் இருக்கத் திருவருள்ளுரி வீராக என்று அடியவர்கள் ஆராதனை செய்து வேண்டி நின்றார்கள்.

சிவபெருமானை பக்தர்கள் பலவிதமாகப் பணிந்தேத்தினர். தாளம் பிழையாமல் பாடி ஆடினர். திருவிழாச் சேவித்தமையால் எல்லோரும் செம்மாப்பு உடையராயினர்.

இங்ஙனமாகவே திருவாரூர்பிபங்குளியுத்திரத் திருவிழாவும் ஒருமாதகாலம் நடைபெற்றது என்பர். அதனைப் பெருவிழாவாகக் கொண்டாட வழிவகுத் தவர் நமிந்தியடிகளாவர். அவரை அப்பர் அடிகள் நம்பி நந்தி என்று வழங்குவர். அவர் நீரால் விளக்கெரித்த அற்புத்தை இவர் பாடியுள்ளார். திருவிடை மருதூரில் தைப்பூச விழாவையும் கறுவர். திருவிடை மருதூர் இறைவனை, “அந்த இடைமருதின் ஆவந்தத் தேனை” என்று போற்றுவர், பாச

மொன்றிலராய்பி பல பக்தர்கள் வாச நாண்மலர் கொண்டடிவைகலும் ஈசனேம் பெருமான் இடை மருதினின் பூசநாம் புகுதும் டுனலாடவே' என்று பாடுவர் திருக்குறுக்கை என்னும் திருத்தவத்தில் வளர்பிறைப் பிரதமை முதல் அட்டமிநாள் வரை நடைபெற்ற விழாப்பொலிவு காணத் தேவரும் வந்து நெருக்கமாக நிறபர் என்பர். "ஆத்தமாம் அயனும் மாலும் அன்றி மற்றெழுழிந்ததேவர் சோத்தம் எம் பெருமான் என்று தொழுது தோத்திரங்கள் சொல்லத தீர்த்தமாம் அட்டமிழுன் சிருடை ஏழுநாளுங்குத்தராய் வீதிபோந்தார் குறுக்கை வீரட்டஞரே' என்றுபாடுவர்.

திருநாவுக்கரச நாயனூர் பாடியருளிய தேவாரம்

திருநாவுக்கரச நாயனூர் 49000 பாடல்கள் பாடி அர் என்ப. இதனை "இணைகொள் ஏழேழு நூற்றுக்கும் பல்லுவல் ஈன்றவன் நாவினுக்கரையன்" என்று சுந்தர மூர்த்திநாயனரும், "பதிகம் ஏழேழுநாறு பகருமா கவியோதி பரவு நாவரசான பரம காரண வீசன்" என்று நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், ".திருநாவுக்கரச னென்னும் செம்மையாளன் ஒரு நாற்பத்தொன்பதி வையிரம தாகப்பெறுநாமம் புகலூரிற் பதிகங் கூறிப் பிஞ்ணானேர் அடியிணைகள் பெற்றுள்ளாரே" என்று உமாபதி சிவாசாரியரும் பாடியுள்ளார்கள். இவற்றைக் கொண்டு நாயனூர் 4900 பதிகங்கள் பாடினார் என்றும், அவற்றில் 49000 பாடல்கள் இருந்தன என்றும் கருதுவர்.

இவ்வாருக நம்பியாண்டார் நம்பிகள் உதவி யோடு இராசராச மாமன்னன் திருமுறை கண்ட போது அவர்களுக்குக் கிடைத்தவை 321 பதிகங்களே என்பர். இவற்றுள் இன்று எமக்குக் கிடைத்துள்ளவை 312 பதிகங்களாகும். இவற்றில் 3066 பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றை நான்காம், ஐந்தாம், ஆரூம் திருமுறைகளாகத் தொகுத்துள்ளார்கள்.

திருமுறை	எதிகம்	பாடல்
நான்காந்திருமுறை	— 113 —	1070
ஐந்தாந்திருமுறை	— 100 —	1015
ஆறுந்திருமுறை	— 99 —	981

திருநாவுக்கரசுநாயனுரின் பதிக அமைப்பு, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுரின் பதிக அமைப்பிலும் வேறானது. இவர் பதிகங்களில் பெரும்பாலும் பத்துப்பாடல்களே வந்துள்ளன. பத்தாம் பாடலில் சிவபெருமான் இராவணனுக்கு அருள்புரிந்தமையை இவர் பாடுதல் வழக்கமாகும்.

சம்பந்தப் பெருமான் இராவணைக் குறிக்கும் வகைவேறு, மன்னுலகில் வாழ்வரர்கள் பிழைத்தாலும் அவர்கள் தங்கள் பிழைக்கு வருந்தி இறைவனை வழிபட்டால் திருவருள் அவர்களைக் காப்பாற்றும் என்பர். ஆனால் அப்பர் அடிகள் இராவணன் செருக்கினால் மலையிண்கீழ் நெருக்குற்றதையும் இசைபாடி அருள்பெற்றமையும், இறைவன் கோபத்தையும் அருட்பிரசாதத்தையும் குறிப்பர். இவர் பதிகமியபயன் கூறும் இடங்கள் மிகவும் குறைவு. அது அடக்கங் காரணமாகலாம் எனச் சிலர் கருதுவர் இவர் நமச்சிவாயப் பத்தில் “நாபிபினை தமுனிய நமச்சிவாயப்பத்தேத்த வல்லார் தமக்கிடுக்கண் இல்லையே” என்றும், பாவநாசப்பதிகத்தில், “செஞ்சொன் மாலையடிசேர்த்தி எந்தை பெம்மாணேம்மான் என்பார் பாவநாசமே” என்றும் பாடுவர்.

நாயனுரின் பணிவுடமைகளுதி நாடோடியாக வழங்கும் தொட்டரொன்றுண்டு. அது “என் அப்பன் என்னையிபாடினான், சம்பந்தன் தன்னைப் பாடினான், சுந்தரன் பொன்னைப் பாடினான்” என்பதாகும்.

நாயனுரின் நான்காந் திருமுறை கவிக்கலை நிரம்பியதாயும், ஐந்தாம் திருமுறை அறவுடை நிரம்பியதாயும், ஆறுந்திருமுறை இறைவன் கருணையையும் அவர் ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருஸ்பாலிக்கும் பான்மையினையும் கூறுவனவாயும் அமைந்துள்ளன.

திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் கனிந்த உள்ளத்திலிருந்து வந்த பாடல்கள் கன்மனத்தையும் கனிந்துருகச் செய்யவை. உறுதியான சொற்கிறப்பும் பொருட் கிறப்பும் பொருந்தியவை, அவர் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டே இருப்பவராகையால் அவரின் வாயை, “பதிகச் செஞ்சொல் மேய செவ்வாய்” என்று சேக்கிழார் ஏகழுந்துள்ளார். இங்ஙனமே “ஞானப் பாடல் தொடையருச் செவ்வாய்” என்று மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் போற்றியுள்ளார்.

இன்னும் “ஆகமநூற்றருமஞ் சான்ற சிலநிறை சைவநெறி நிழல் பரப்பும் திருநாவுக்கரசு” என்று திறுவாரூர்ப் புராணமும், “தேவரசு மனமகிழத் திருப்பதிகம் இசைத்தமிழிற் சிறக்கயிபாடும் நாவரசு” என்று சிவராத்திரி புராணமும், மதுரமாந் திருத் தாண்டகச் செந்தமிழ் வகுதித் சதுரன் நாவினுக்கரையன்” என்று சிவரகசியமும் பேற்றுகின்றன.

நாயனார் விருத்தம், சந்தவிருத்தம், கலிவிருத்தம், கட்டளைக்கவித்துறை, தாண்டகம் என்னும் பலவித யாவினங்களைப் பாடியுள்ளார். தாண்டகப் பாவி ஸத்தை அருமையாக கீ கையாண்டவராகையால் தாண்டகவேந்தர், தாண்டகச் சதுரர் என்னும் திருநாமங்கள் அவருக்கு வழங்குகின்றன.

இவர் பெரும்புலவர், பெரும்பரவலர், தமிழ் மொழித் தலைவர், இன்பத்தமிழுக்கு மன்னர், வாக்கின் பெருவிறல் மன்னர் என்று போற்றிய சேக்கிழார், இவர் திருக்கோயிற்பணிகள் செய்தபோது களைப்புத் தோன்றுதிருத்தற் பொருட்டும் பாடல் களைப் பாடினார் என்று போற்றுவர்.

விளங்குபெருந் திருமுன்றில்
மேவு திருப்பணி செய்தே
உள்கள்திரு விருத்தங்கள்
ஓங்குதிருக் குறுந்தொகைகள்
களங்கொள் திரு நேரிசைகள்
பலபாடிக் கைதொழுது
வளங்கொள் திருப்பதியதனில்
பலநாள்கள் வைகினுர்.

நான்காந் திருமுறை

திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் தேவாரத் திருப்பதி கங்களுள் முற்பகுதி நான்காம் திருமுறையாக அமைந்துள்ளன. இவை 51 திருத்தலங்களிற் பாடப்பெற்ற 113 திருப்பதிகங்களாகும் இவற்றுள் 1070 பாடல்கள் வந்துள்ளன. இப்பதிகங்களில் பெரும்பாலும் பத்துப் பாடல்களே வந்துள்ளனவாயிலும் திருவங்கமாலை என்னும் பதிகத்தில் 12 பாடங்களும் திருவையாற்றுப் பதிகம் ஒன்றில் 20 பாடல்களும் வந்துள்ளன. சில பதிகங்களில் பாடல்கள் மறைந்தமையால் அரை குறையாயுள்ளன.

இத்திருமுறை ‘‘கூற்றூயினவாறு’’ எனத் தொடங்கி, ‘‘காலன் அறிந்தான் அறிதற் கரியான் கழலடியே’’ என்று நிறைவேறுகிறது. இத்திருமுறைப் பாடல்கள் பத்துவிதப் பண்களில் அமைந்துள்ளன ஓவ்வொரு பண்ணி லுப் எத்தனை பதிகங்கள் அமைந்துள்ளன என்னும் விபரம் வருமாறு:

பண்	பதிகத்தொகை	பண்	பதிகத்தொகை
1. கொள்வி	— 1	6. பழந்தக்கராகம்	— 2
2. சாந்தாரம்	— 6	7. பழம்பஞ்சரம்	— 2
3. பியந்தைக்காந்தாரம்	— 1	8. இந்தனம்	— 3
4. சாதாரி	— 1	9. சோமரம்	— 2
5. காந்தாரபஞ்சமம்	— 2	10. குறிஞ்சி	— 1

இவ்வாறு 21 பதிகங்கள் அமைய, இருபத்திரண்டு முதல் எழுபத்தொண்பது வரையுள்ள பதிகங்கள் திருநேரிசை எனவும், எண்பது முதல் நூற்றுப்பதின் மூன்று வரையுள்ளவை திருவிருத்தம் எனவும் அமைந்துள்ளன.

இத்திருமுறைப் பதிகங்களில் அற்புதங்கள் நிகழ்த் தியனவும் உள்ளன. அவை சூலநோய் நீக்கிய பதிகம், மதயானையைப் பணியச்செய்த பதிகம், இடபக்குறி சூலக்குறி பொறிப்பித்த பதிகம், அப்புதி

யடிகள் மகனின் விடந்தீர்த்த பதிகம், திருவையாற்றில் திருக்கலைக் காட்சிகொடுத்த பதிகம், இலச்சினை பொறிக்கப் பாடிய பதிகம் என்பனவும் பிறவுமாம்.

ஐந்தாங் திருமுறை

திருநாவுக்கரசு நாயனார் பாடியருளிய இரண்டாம் பகுதியாய திருப்பதிகங்கள் ஐந்தாம்திருமுறை என்ற தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இதில் 100 திருப்பதிகங்களில் 1015 பாடல்கள் வந்துள்ளன. இவை 75 திருத் தலங்களிற் பாடப்பெற்றனவாகும். இன்னும் ஒரு தலம் விட்டுவேண்டிரு தலம் செல்லும்போதும், உழுவாரத் திருப்பணி செய்யும்போதும், இறைவனை முன் விலையாக்கிப் போற்றும்போதும், இறைவன் ஏசுமூழக்க ஞக்குக்கு உணர்த்தும்போதும் திருப்பணிகளின் போதும் பாடியருளிய பதிகங்களும் உள்ளன. இவையாவும் திருக்குறுந்தொகை என்னும் பெயருடையனவாகும். குறுந்தொகைப் பாவினைக் கல்விருத்தப்பாவினத்துள் அடக்குவாருமளர்.

இத்திருமுறையுள் அப்பர் அடிகளைச் சமணர் சுண்ணாமல்பறையில்லை போது பாடியருளிய திருப்பதிகமும், திருமுறைக்காட்டில் திருக்கதவும் திறக்கப்பாடியருளிய திருப்பதிகமும் அற்புதப்பதிகங்கள் எனவுள்ளன. இன்னும் தாம் சமணர் சூழலில் வீணை காலங்கழித்தமை, சமணரின் பயன்ற வாழ்க்கையை வெறுத்துக் கூறுதல், இறைவனைக் குறையிரந்து வேண்டுதல், அவரை இடைவிடாது மனத்தில் நினைத்தல், தாம்செய்த குற்றம் நீக்கி ஆட்கொள்ள வேண்டுதல், இறைவன் திருக்கோலப் பொவிவு, இறைவன் எங்கும் எழுந்தருளியிருத்தல், இறைவன் அடியவர்க்கு அருளி செய்தல், ஐம்பொறிக் கட்டினின்று நீங்க வேண்டுதல், இறைவனை அடையும் வழியை மக்களுக்குக் கூறல், உலக மக்களுக்கு உய்திகூறல், யாக்கை, இளமை, செலவும் என்பன நிலையா எனக் கூறுக், இறைவனே உயிர்களுக்குத் தஞ்சமும் துணையுமெனக் கூறல், அஞ்செ

முத்தினி பெருமை, பிரணவத்தின் மகிழை முதலி
யன இத்திருமுறையில் பேசப்பெற்றுள்ளன.

ஆறஞ் திருமுறை

திருநாவுக்கரச நாயனர் பாடியருளிய மூன்றூந்
தொகுதி ஆறஞ் திருமுறை எனத் தொகுக்கப் பெற
றுள்ளது. இத்தொகுதியில் 99 திருப்பதிகங்களில்
981 திருப்பாடல்கள் வந்துள்ளன. இவை யாவும்
தாண்டகம் என்னும் செய்யுள் வகையைச் சேர்ந்தவை
யாகும். தெய்வத்தன்மை நோக்கி இவை திருத்
தாண்டகம் என வழங்குகின்றன. கொச்சகவொரு
போகு என்பதும் இவை என் சிராயமைந்தனவா
யினும் அவற்றிற்குரிய இருபது எழுதிதுக்களைத்
தாண்டி வந்தமையால் தாண்டகம் எனப் பெயர்
பெற்றன.

தாண்டகவகைச் செய்யுள் இயற்றியவராகையால்
திருநாவுக்கரச நாயனருக்குத் தாண்டகவேந்தர், தாண்டகச்சதுரர் என்னும் திருநாமங்கள் வழங்குகின்றன,
இவர் அருளிய தாண்டகத் திருப்பதிகங்கள் தொண்
னுற்றெடுங்பதாகும். இவை பெரிய திருத்தாண்டகம்,
புக்கதிருத்தாண்டகம், போற்றித்திருத்தாண்டகம்,
திருவடித்திருத்தாண்டகம், நின்றதிருத்தாண்டகம்,
அடைவுத்திருத்தாண்டகம், ஏழூத்திருத்தாண்டகம்,
மறுமாற்றுத்திருத்தாண்டகம், கேஷத்திரகோலைத்
திருத்தாண்டகம், தனித்திருத்தாண்டகம், அடை
யாளத் திருத்தாண்டகம், காப்புத்திருத்தாண்டகம்,
வினாத்திருத்தாண்டகம் முதலிய பலவகைத் தாண்டக
இனங்களாக வந்துள்ளன. இவை “அரியானை அந்
தனைர்தம் சிந்தையைனை” என்னும் திருத்தாண்டகம்
முதலாக “என்னுகேன் என்சொல்லி என் னு
கேலே”, என வரும் திருத்தாண்டகம் வரை விரலி
யுள்ளன. இவை யாவும் அப்பர் அடிகளின் முதிர்ந்த
அநுபவவாக்காகும்.

திருநாவுக்கரசனாயனுர் தாண்டகப் பாடல்கள் பாடியருளிய சதுரப்பாட்டினை வியந்து, தாண்டகச் சதுரராகும் அவர் புகழ் அரசன்று பெரியபூராணமும் மதுரமாத்திருத் தாண்டகச் செந்தமிழ்வகுத்த சதுரன் நாவுக்கரையன் என்று சிவரகசியம் என்னும் இதிகா சமூம், அருள் செல்வம் தழைத்தோங்கத் தாண்டகச் சீர்ப்பதிகமென்னும் ஆஸந்தம் போறி முகிலை என்று கடம்பவனபூராணமும் போற்றுகின்றன. திருக்குறுக்கைக் கலைவெட்டொன்றில் திருத்தாண்டகம் பாடுபவருக்கு நிதியுதவி வழங்கிய செய்தியொன்று அறியக் கிடக்கிறது.

தாண்டகப் பாடல்கள் யாவும் இறைவன் புகழைக் கூறுவதோடு, அவரை நேரிக் காட்டுவனவாயும் போற்றுவனவாயும் உபதேசமொழிகள் அடங்கியன வாயும் உள்ளன. தாண்டகப் பாடல்களிலே அநுபவ மொழிகளும் பழமொழிகளும் பலவாக வந்துள்ளன.

நாயனுரின் நாயக நாயகி பாவனை

இறைவனை உயிர்க்குயிராய ஆன்ம நாயகனஞ்சவும் ஆன்மாவை நாயகியாகவும் கொண்டு துய்க்கும் இனபம் பேரின்பம் என்பதும். அகத்தினையில் பயின்று வரும் தலைவன் தலைவியர் கூட்டத்தால் ஆந்தினை நெறியளாவி அகத்தினையில் கூறப்படும் இனபம் சிற்றின்பம். தமிழுக்கு வாய்த்த பொருளிலக்கணம் போல இன்னொரு மொழிக்கு வாய்க்கலில்லை என்று கூறினும் மிகையாகாது என்று கூறுமளவுக்குத் தமிழ் மூன்றா பக்திப் பாடல்கள் பரவசமூட்டுகின்றன.

அப்பர் அடிகள் தம்மைத் தலைவியாகப் பாவனை செய்து தலைவனைய இறைவனிடம் இனபந்துயக்கும் பாடல்கள் எம்மையும் பரவசப்படுத்துமளவில் அமைந்துள்ளன. தலைவி ஒருத்தி தலைவன்மீது கொள்ளும் காதலீ, ஆன்மா இறைவன்மீது கொள்ளும் கடவுள்

னௌவாகப் பற்றுக்கி பாடிய காண்டு அயிபர் அடிகள் பாலும் அமைந்துள்ளது. தலைவியின் நிலைகண்டு தோழி அல்லது தாய் கூறுவனவாயும். சில சமயங்களில் தலைவியே தன்நிலைமையைத் தோழிக்குக் கூற வனவாகவும் பாடக்கள் அமைந்துள்ளன. அவை வாய்மை தூய்மை காட்டி அறத்தொடு நிற்பவை, சங்ககால இவக்கியங்களுள் கலித்தொகை மரங்குட இயல்பில் அறத்தொடு நிற்கும் தன்மையைக் கூறுவன். அப்பர் அடிகள் பாடல்கள் பேரின்பநிலையில் இறையன்பைக் கூறுவனவாகும். இவ்வாறு அயிபர் அடிகள் அகத்துறையிற் பாடியருளிய பாடல்கள் ஏறக்குறைய நூற்றைம்பத்ரங்களும்.

தலைவனிடம் காதல் கொண்ட தலைவி, தன்வய மிழந்து மெலிந்து வரயார் ஏதோவெல்லாம் பிதற்று கிண்ணுள். வனபவளவாய்த்திறந்து வானவர்க்குந் தான் வனே என்கின்றாலும்: வென்னீற்றங், வண்டுவலு கொண்றை வளர்புன்சடையான், வெள்ளெருக்கமாலையான், குங்குமநிறத்தன், இரும்பார்த்து குலத்தன், பிஞ்ஞாகவேடத்தன். எண்ணூர்புரமெரித்த எந்தை பெருமான், பலிதிரிவான், இராவணை அருவரைக் கீழ் அடர்த்தவன் என்றெல்லாம் தலைவி டுலம்பு கிண்ணுள்.

அவள் குயிலினங்களை நோக்கி, சொன்மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்விரே பொன்மாலை மார்பன் என்றுதாலமுண்டு என்னை இகழ்வானாலு என்று கேட்கின்றார்கள். அவள் பலவித மலர்களையிரப்பார்த்துத் தலைவன் தன்னைக் கொண்டமை கூறுவாள். குருகினைப் பார்த்து, அவன் நினைக்கின்றனவற்றை எனக்குக் கூறுமாட்டாயோ என்பள். “மண்பொருந்தி வாழ்பவர்க்கும் மாதிரித்த வேதியர்க்கும் விங்கபொருந்து தேவர்க்கும் வீடுபேசுய் நின்றைப் பண்பொருந்த இசைபாடும் பழனஞ்சேர் அப்பளையென் கண்பொருந்தும் போதுத்துங் கைவிட நான்

கடவேஞே' என்று தன்னை வருசித்து வளைகவர்ந்த தலைவனைப்பற்றிப் பாடுகிறார்கள்.

தலைவன் வீடுகள் தோறும் பலிகொள்ள வந்து பெண்களுக்குக் காதல் உண்டாக்கி, அவர்களை மெலிய வைத்துக் கைவளையல்களைக் கழரச் செய்கிறார்களே. அவன் வடபாற் கைவையும் தென்பால் திருநல்லூரும் தன்னுர் என்றார்கள் அவனைக் கனவிலும் நான் மற வாது கைதொழுகின்றேன். அவன் திருவடி என்கண்ணுளும் நெஞ்சிலும் நிற்கின்றான் வே. அவனன்றே நம்மை ஆள்பவன்.

இங்ஙனம் தலைவன் நினைவால் மெலியுந்தலைவியின் நிலையைக் கண்டு இரங்கிய தோழி சொல்லுகிறார்கள். அந்தத்தலைவன் பலி என்று வந்து இந்தப்பெண்ணையின் வளையல்களை விழுச் செய்தமை அவருக்குத் தகுதியில்லை; அவரின் போக்கினை அறிந்த இவருக்கு அவர் பால் எவ்வாறு அங்கு வந்ததுவோ?

திருச்சிற்றம்பகம்

உறவு பேய்க்கணம் உண்பது வெள்ளதை
உறைவ தீயம் உடலிலோர் பெண்கொடி
துறைக எர்க்கால் தோனி புரததுறை
இறைவ ஞாக்கிவள் என்கண்டன் பாவதே.

திருச்சிற்றம்பகம்

தன்மெலியுக்குக் காரணங்கேட்ட தன தோழிக் குத் தலைவி அமைதியாக ஏதோ சொல்லுகிறார்கள்.

திருச்சிற்றம்பகம்

வெந்தார் வென் பொடிப்பூசி வெள்ளை மாலை
விரிசடைமேற் ருஞ்சுடி வீணை யேந்திக்
கந்தாரந் தாம்முலராப் போகா நிற்கக்
கரைசேர் மணிமிடற்றிசூரே தென்றேன்
நொந்தார் போல் வந்தென திஸ்லே புக்கு
நுடங்கே சிடமடவாய் நம்முர் கேட்கில்
அந்தா மரையலர்மேல் அளிவண்டி யாழிசெய்
ஆமாத்தார் என்றாடுகள் போயின்றே.

திலைப்பாடே நான்களை தேவேகளோய்

நெருநலைநற பகவிங்கோ ரடிகள் வந்து
கலையியாடுங் கண்மல்குங் கலக்க நோக்கிக்

கலந்து பலியிடுவே னெங்குங் காளேன்
சல்பாடே யினியொருநாட் காளைபே ஞுகில்

தன்னுகத் தென்னுகம் ஒடிங்கும் வண்ணம்
ஞுலையாடே பத்தழுவிப் போக வொட்டேன்

ஒந்திய ருறைந்திங்கே திரிவா ணையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தகீவி தலைவன்பால் தனியாத காதலி கொண்டு
அவன்பால் தலைப்படுதலை அபிபர் அடிகள் “முன்னம்
அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்” என்றெடுத்து,
“தன்னை மறந்தான் தன்நாமம் கெட்டாள் தலைய்
பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே” என்று தாடலை
யாகிய தாள் + தலை நிலையைப்பாடுவர்.

சிவனைவற்றியம்பே பேறுபெற்றவர்களைப்பற்றிய வரலாறு

திருநாவுக்கரசு நாயனூர் தம் காலத்திலும் தமக்கு
முன்னரும் வாழ்ந்து தொண்டு புரிந்து சிவனைவழி
பட்டுப் பெரும்பேறு பெற்ற பெரியவர் பலரின் வர
வாற்றை விளக்கி நம்மையும் வழிபாடு செய்யுமாறு
தூண்டுவர்.

திருமாலி ஆயிரந்தாமரை மலர்கள் கொண்டு
சிவபிரான் திருவடியைப் பூசிக்கமுயன்றபோது அவற்
றில்ஒருமலர் குறைவாயிருப்பக்கண்டு மலர்போன்றதம்
கண்ணயே பெயர்த்துச் சார்த்திப் பூசித்துச் சக்கரா
யுதம் பெற்றார். கண்ணப்பநாயனுரும் கண்ணிடந்துமியி
அங்பின் திருவுருவாகிப் பெரும்பேறுயதினார். மார்க்
கண்டேயர் சிவபூஷ்ச செய்து ஆயுள் நீடிப்புப் பெற்றார்.

சிலந்தியும் ஆனையும் தத்தம் வழிகளிற் பூசனை
புரிந்து ஈடுக்குறிந்விகளில் அரிய பதங்களைப் பெற்றன.
திருவிளக்கின் திரிவைத்தாண்டிய எவி விளக்கிட்டார்
பெறும் பெற்றினைப் பெற்றுயந்தது.

சாக்கிய நாயனார் என்பார் ஏற்றமத்தினராய் ஒழு
யே போதிலும் கல்வரலெறிந்து நல்ல சிந்தையோடு
அகம் பூசை புரிந்து பேறுபெற்றார். கணம்புலிலை நாய
னார் கணம்புலிலை வீற்றுத் திருவிளக்கேற்றும் திருப்
பணிபுரிந்தார். அவரை நல்லகுந்தவத்த கணம்புல்லர்
என்றும், எண்ணிறந்த குணத்தினாலே கணம்புல்லன்
கருதிதுகந்தார் என்றும் பாடுவர். அமர் நீதியார்
என்பார் அடியார்களுக்குச் செய்துவந்த திருத்தொண்
தினைப் பகழ்ந்து. அவரும் அவர் மனவியாரும் திரு
வருஞக்கு இவக்கான வைபவத்தைக் குறிப்பர். நமி
நந்தி என்பார் திருவசருரில் இறைவனுக்கு நீராகி
திருவிளக்கேற்றிய தொண்டர். “அவரை தொண்டன்
நம்பிந்தி நீராகி திருவிளக்கிட்டமை நீண்டறிய
மன்றே” என்பர். இன்னும் அடித்தொண்டன் நம்பி
என்பான் உள்ள ஆரூர் அமுதினுக்கே என்றும்
“ஆராய்ந்த அடித்தொண்டர் ஆணிப் பெரன்” என்றும் பாடுவர்.

இன்னும் அக்காலத்துச் சிவனடியார் திருவேடப்
பொவிவழகைப் படம் பிடித்துக் காட்டினாற்போல்
தம் சௌல்லோவியத்தால் எமக்குக் காண்பிக்கும்
அருமை நாயனுரிடம் அழகாக அமைந்துள்ளது. காலை
யில் நீராடித் தோய்த்துவர்ந்த ஆடை அணிந்து
மெய்யெல்லாம் திருநீறு பூசிப் பொட்டிட்டுக் கண்
டிகையணிந்து பூச்சுமந்து ஆலயத்துக்குச் சிவனடியாரைகள் சென்றார்கள் என்பர்.

அடியவர் பலர் சரியை வழிபாட்டினர். என
அறியக் கருகின்றார், பெரும் யஸர் காலை மூழ்கிய
பித்தர்க்கும் பத்தராகி, அரும்பொடு மரர் கள்
கொண்டு ஆங்கு ஆர்வத்தை உள்ளே வைத்து விரும்பிய
நல்லிளக்குத் தூபம் விதியிலே இடவலிலார்க்குக்
கரும்பினிற கட்டி போல்வர் கடலூர் வீரட்டானாரே
என்பர். இன்னும் பண்ணிடைச்சுவைகள் வைத்து இ
யாடி ஆடிடும் பத்தரிக்கென்றும் கண்ணிடை மணியர்

போலும் என்று அடியார் செயலையும் அடியாரிக்கு வெளிப்பட்டதுக்கும் இறைவன் திருவருட் செயலையுங் குறிப்பிடுவர்.

இங்ஙனம் நீர் தெளித்தல், கொழுதல், கலர் தொடுத்தல், விளக்கேற்றுதல், பாமாசலை ஒன்றை முதலிய தொண்டுகளிட பயணியும் அப்பர் அடிகள் தமது தேவாரத்தில் விளக்குவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

விளக்கினார் பெற்ற இன்பம்
மேழுக்கினாற் பதிற்றி யாகும்
துளக்கினான் மஸர்தோ தேதால்
தூயவினா ஜோற லகும்
விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின்
மெய்ந்நெறி ஞான மாகும்
அளம்பில் கிதஞ் சொன்னார்க்
கடிகள்தாம் அருளு மாரே

திருச்சிற்றம்பலம்

இவ்வாறே அகத்தே பூசை இயற்றி வழிபட்ட தொண்டர்களைப் பற்றியும் அத்தொண்டர்களுக்குத் தொண்டு செய்பவர்களைப் பெறும் புண்ணியைப் பேற் றையும் குறிப்பர். நம்பிநந்தி அடிகள் தன்னீர் விளக்கெரித்த தொண்டினைப் பூக்கிந்து அவரைத் தொண்டர்க்கு ஆணிப் பொன் என்பர். அப்புதியடி களாரின் அக்கினிகரவியத்தால் கலிபுருடன் அஞ்சிப் போய்விட நாட்டில் செவ்வழும் சுபீட்சமும் நிலைத்த நிலைமையைக் குறிப்பர். அஞ்சிப்போய் கலிமெவிய அழலோம்பும் அப்புதி என்பர்.

அடியார்கள் மனமெழுமீமெய் என்னும் முக்கரணங்களினாலும் வழிபாடு செய்தார்கள் என்றும், அடியார் களை வழிபடும் முறை சங்கம வழிபாடு என்றும் திருநாவுக்கரசநாயகருர் தேவாரப் பாடல்களால் அறி யக்கிடக்கின்றது.

தம் காலத்தில் வாழ்ந்து தொண்டு செய்த திருநாளசம்பந்த மூர்த்திநாயனாருக்கு இறைவன்

வேஷ்வியின் பொருட்டு பொனி கொடுத்தருளியதைக் கழுமலூரர்க் கம்பொன் ஆயிரங்கொடுப்பர்போலும் ஆவடுதுறையனாரே என்று பாடுவர்.

சிவபெருமான் தம்மை அடைந்தவர்க்கு அன்பர். தம்மை நினைந்து அழுகவர்க்கு அன்பர், அற்றவர்க்கு அன்பர், தொண்டர் அடிமையை அளக்கும் அன்பர், ஏத்துவர் இடர்கள் தீர இனப்பங்கள் கொடுப்பவர். நினப்பவர் விளைகள் தீர்ப்பவர், கரவிலா மனத்த ராகிக் கைதொழுவார் கட்கெண்றும் இன்னருள் செய்பவர், உள்குவார்களுக்கு உவகைகள் செய்பவர்.

இச்சையால் மலர்கள் தூவி இரவொடு பகலுந் தம்மை நச்சவரர்க்கிணியர். சௌற்றுனை காலை கொண்டு தொழுதெழுவாச்சட் கெல்லாம் நற்றுனை யாவர். எம்பிரதன் எம்மையரானும் இறைவனே என்று தம்மை நம்புவார்க்கன்பர். உள்ளுளே உருகி நின்று உகநிபவர்க்கு அன்பர், விரவித்தம் அடியராகிவீடிலாத் தொண்டர் தம்மை நரகத்தில் வீழ ஒட்டார். உற்று வைந்து உருகினாறி உள்கசிவுடையவர்க்கு நற்றுனை யாவர்.

திருநாவுக்கரசநாயனார் பொதுநலப்பணி புரிந்த புண்ணியர்

திருநாவுக்கரசநாயனாரைச் சுன்னியக்கண் என்றே சேக்கிழார் டிகழ்ந்துள்ளார். ஆண்மீயஞ் செய்வோ ருக்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்த நாவுக்கரசர் தமது பெருஞ்செலவத்தை ஏழைகளுக்கு வாரி வழங்கியும் சோலைகள் வளர்த்தும் குளங்கள் தோண்டியும் பொது நலப்பணிபுரிந்தவர். அவர் மக்களிடம் இரக்கமும் கருணையும் மிகுதியாகக் கொண்டவரி. மக்களுக்குப் பணி புரிந்தலே இறையருட் பணியெனக் கொண்டவர். இப்பணியையே தயாருலதன்மலை எனத் தமது தேவா ரப்பாக்ரங்களில் பாடியருளியதோடு, அதனை இறை வனே தமக்குக் காட்டிக் கொடுத்தார் என்றும் போற தூவர்.

தயா மூல தன்ம வழி சென்றேர்க்கெல்லாம் இறைவன் மனத்தைத் திருத்தியும் நன்மை செய்தும் அருள்பிரவர் என்பர். தமிழையாட்கொண்ட இறைவன் “தயாமூலதன்மவழி எனக்கு நலகி மனந்திருந்தும் மழபாடு வயிரத்தூணேயென்றே நானரற்றி நைகின்றேனே” என்பர்.

இதனையே வேறேரிடத்தில் “மலங்கெடுத்து மாதீர்த்தம் ஆட்டிக்கொண்ட மறையவனைச் சிறை தவழ்ச்செஞ்சடையினுணைச் சலங்கெடுத்துத் தயாமூலதன்மமென்னும் தத்துவத்தின் வழிநின்று தாழ்ந்தோர்க்கெல்லாம் நலங்கொடுக்கும் நமபியை நன்னாற்றுகிண நானடியேன் நினைக்கப் பெற்றுயந்தவாறே” என்பர்.

முதலிற் சமணர் பிடியிலிருந்து தூர்ப்போதனை களைக் கேட்டுத் திருநாவுக்கரசு நாயகுரை வெகுவாகத்துன்பறுத்திய மகேந்திரவர்மன், திருநாவுக்கரசரின் அமைதியான சாத்துவிகப் பொராட்டத்தால் மெய்யறிவு பெற்றுத் திருப்பாதிரிப்புவிழுப்புரிவிருந்து சமணப்பள்ளியையும் மடங்களையும் இடித்துத் திருவதிகையில் குண்பராகவரம் என்னுந் திருக்கோயிலைக் கட்டிப் பெரும் ஏழ் பெற்றுன். இன்னும் வல்லம், தளவானார், சீயமன்கலம், பல்லவபூரம், திருச்சிராப்பள்ளி முதலிய திருத்தலங்களிற் குணகக்கோயிலைகளையும், வல்லம் விநாயகர் கோயிலையும் அமைத்தான்.

முன்னர் சிலபீபதிகார காலத்தில் சோழநாட்டிலிருந்து பாண்டி நாட்டுக்குப் போகும்வழி கரமூர் டாயிருந்தது என்று கௌந்தியடிகள் கோவவனுக்குக் கூறினார். ஆனால் அபிபர் அடிகள் காலத்தில் அதே வழியில் அநேக சிவஸ்தலங்கள் இருந்ததாகவும் அடியார்கள் அவற்றை வணக்கி யாத்திரை போனதாகவும் அறியக்கிடக்கிறது. அபிபர் அடிகளின் தரும வழியை அறிந்த அபிஷுதியடிகள் வரவு பெயராலேயே

தண்ணீர்ப்பந்தர் அமைத்தும், சோலைகள் மடங்கள் அமைத்தும் தொண்டுசெய்துள்ளார். இங்ஙனமே முருகநாயனுர் முதலானேரும் மடங்கள் அமைத்துத் தருமஞ் செய்துவந்தார்கள்.

தர்மநதெரிந்த அபிபர் அடிகள் பெரிய சீர்திருத் தக்காரர். அவர் மக்களின் மனத்தை மாற்றி, அவரீ தம்வாழ்வைச் சீர்திருத்தி, அவர்களைப் புனிதராக்கிய வர். எனவேதான் அவரைச் சைவத்தின் பண்ணியக்கண் என மக்கள் மதித்தார்கள் என்று சேக்கிழார் கவாயிகள் கூறுவர்.

அப்பர் அடிகள் உழவாரத்தைக் கையிலேந்தித் திருக்கோயில்கள் தோறும் தொண்டு செய்தவர். அவர் திருக்கோயில்களுக்குச் சென்ற வழியிலும், திருக்கோயில்களை வலம் வந்த வழியிலும் திருக்கோயில்களை வழிபட்ட நிலையிலும், தொண்டு செய்த வேளையிலும் பாடியருளியனவாக அவரின் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் விளங்குகின்றன. அவர் தாம் தொண்டு செய்தவாறே மற்றையோரையும் தொண்டு செய்யத்தான்டியவர்.

திருநாவுக்கரசு நாயனுர் இறைவனை எங்குங் கண்டவர். இறைவனை எங்குங் காணமாட்டாதவர்கள் கங்கையாடியும் காவிரியாடியும் பயனில்லை என்று பாடியருளியவர். அவர் தயாமுலதத்துவத்தின் வழி நின்று தாழ்ந்தோரிக்கெல்லாம் நலமுண்டாகச் செய்தவர். அவர் வாசியில்லாப் படிக்காசு பெற்றுப் பஞ்சகாலத்தில் எல்லோர்க்கும் நாள்தோறும் இருவேளை உணவு கொடுத்தவர். இறைவன் உயிரிகளிடம் இரந்து கேட்கும் பவி அன்பு, தியாகம், தொண்டு என்று விளக்கியவர்.

அப்பர் அடிகள் செய்த அன்பு வழிப் போராட்டத்தில் ஒன்று - அறப்போர் எனப்படுவது - அவர் பழையாறை என்னுந் திருத்தலத்தில் உண்ணுவிரதம்

இருந்தமை. உண்ணோலிபினர் என்று பெயரெடுத்த சமணர் பழையாறைச் சிவன்கோயிலை மறைத்துச் சமணப்பள்ளி கட்டினர். ஆனால் அப்பர் அடிகள் அங்கே மறைக்கப்பட்ட சிவனைக் கண்டல்லது எது வும் உண்ணேன், பருகேன், இவ்விடம் விட்டுப் போகேன் என்று விரதமிருந்து வெற்றிபெற்றார். அப் பர் அடிகளின் தூய்மையான உண்ணூவிரதத்தை அறிந்த மன்னன் ஒடோடி வந்து ஆயிரம் சமணரை விரட்டிச் சிவன் கோயிலைப் புனருத்தாரனான் செய்தான்.

சிந்தையையும் உடல் உறுப்புக்களையும் பொறி புலன்களையும் இறைபணியிலே ஈடுபடுத்தினால், யான் என்னும் அகங்காரமும் எனது என்னும் மமகாரமும் பற்றும் செருக்கும் நீங்கிப்போக, ஒருவன் தன்ன கத்தே சிவனைக் கண்டு சிவனேயாவன். பசுகரண மெல்லாம் சிவகரணமாக மாறும். சிந்தை சிவமய மாகும். இக்கருத்தைத் திருநாவுக்கரசுநாயனர் “ஏதுந தென் சிந்தை தன்னுருவைத் தந்தவனை” என்பதில் விளக்கியுள்ளார். தாம் சிவனைத் தலைப்படுவதாகவும் இறைவன் சிந்தையைச் சிவமயமாக்கி ஆட்கொள்ளும் பெருங்கருணைத் திறனுள்ளவர் என்றும் பாடுவர்.

திருச்சிற்றம்பமை

தந்தையுந் தாயுமாகித் தானவன் ஞானமூர்த்தி
முந்திய தேவர் கூடி முறைமுறை இருக்குச் சொல்லி
எந்தைந் சரணம் என்றங் கையைவர் பரவியேத்தங்
சிந்தையுட் சிவம் தானார் திருச்செம்பொன் பன்னியாரே.

திருச்சிற்றம்பமை

எடுத்தாஸ்ப நூல்களும் உடனுதவும் நூல்களும்

1. திருநாவுக்கரச நாயனர் தேவாரம்
— சைவசித்தாந்த மகாசமாலம்
2. திருநாவுக்கரச நாயனர்
— ஓ. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்
3. அப்பர் விருந்து
— குன்றக்குடி அடிகளார்

4. அப்பர் விருந்து — ஜி. கப்பிரமணியபிள்ளை
5. அப்பர்தேவார ஒளிநெறிக் கட்டுரை — செங்கல்வராய்பிள்ளை
6. அப்பர் வரலாற்றுராய்ச்சி — கு. நடேச கவுண்டர்
7. சைவ இலக்கிய வரலாறு — ஓலாவை. துரைசாமிபிள்ளை
8. அப்பரும் ஆளுடைப் பிள்ளையும் — நாகர்கோயில் கிருஷ்ணன்
9. தமிழ்நூல் வரலாறு — பாலூர் கண்ணப்பமுதலியார்
10. அப்பர் குருபூசை மலர்கள் — திருவாழூர்கழகம்
11. மகேந்திரவர்மன் — சௌ வேங்கடசாமி

3. சுந்தரமுர்த்திநாயனர் திருவ்வதாரப் பெருமை

தவத்தால் மிக்க வளம் பெற்றதும், வாய்மை குன்று மறையவர் பலர்வாழ்ந்ததும், திருமுனைப்பாடி நாட்டைச் சேர்ந்ததுமான திருநாவலஹரிலே சிவபெறு மானுக்கு வழிவழி அடிமை பூண்டொழுகிய அந்த ணருள் சடையஞர் என்னும் பெரியாருக்கு அவர் தம் மனைவியாரான இசைஞானியார் வயிற்றில் வந்த குழந்தைக்குப் பெற்றேர் நம்பியாருர் என்று பெயரிட்டார்கள் நம்பியாருரின் அவதாரப் பெருமையைக் கூறும் சேக்கிழார் அவர் அருமறைச் சைவம் ஒங்க வும், உலகம் தீதகண்றுய்யவும் வந்தார் என்பர்,

நம்பியாருரின் அழகினைக் கண்டு வியந்து விரும்பிய நரசிங்க முனையர் என்னும் சிற்றரசர், பெற்றேரின் இசைவு பெற்று, அக்குழந்தையைத் தம் அரண் மனையிலே வளர்த்துவந்தார். வைதிகத்திருவும் மன்ன வர் திருவும் சேர நம்பியாருர் கலைகள் பலவற்றையுங் கற்று மனப்பிருவும் அடைந்தார்.

ஏத்தூர் சடங்கவி சிவரசாரியர் என்பராள் பெண்ணை மணம்பேசி நிறைவேற்றிய பெரியவர்கள், உறவினர் உற்றவர் குழ்ந்துவர மணமகளைப் பெண் வீட்டுக்குப் பெருவிழாப் பொலிவோடு அழைத்துச் சென்று மங்கலம் பொலிய மணச் சடங்குகளை ஆரம் பித்தார்கள். அந்தவேளையிலே எங்கிருந்தோ அழகால் மூத்த திருவடி விளையடைய அந்தணக் கிழவனார் ஒருவர் மணப்பந்தருள் புகுந்து, மணமகன் தம் முடைய அடிமை என்றும், அவர் அடிமைத்ததனை நீக்கிய பின் ரை திருமணங்கு செய்யலாம் என்றும், ஆவணம் காட்டி நிருபித்துத் திருமணத்தைத் தடுத்து நம்பியாருரரை ஆட்கொண்டார்.

இங்கனம் கிழவேதியராய் வந்தவர் சிவபெருமானே என்று அறிந்ததும் எல்லோரும் அதிசயப் பட்டனர், சிவபெருமான் நம்பியாருரரைத் தடுத்தாட்கொண்டமைக்கு ஒரு வரலாறுண்டு முன்னெருசமயம் திருக்கைலாயத்திலே சிவபெருமானுக்கு அனுக்கத் தொண்டராயிருந்த ஆலாலகந்தரர் என்பவர் உமாதேவியாளின் சேடியராய அநிந்திதை; கமலினி என்னும் இருஞ்சரையுங் கண்டு காதல் கொண்டதால், இவர்கள் பூவுலகில் வந்து காதல்புரிந்து மீனவேண்டியவராயினர். ஆலாலகந்தரர் பூவுலகுக்குவருவதற்கு முன்னமே சிவபெருமான் இவரைத் தடுத்தாட்கொண்டருவதாக அருளியிருந்தார். அங்கனமேதாம் ஆட்கொண்டருளியதை இறைவன் கூற்றுக்கேக்கிழார் பாடுவர்.

“முன்பு நீ நமக்குத் தொண்டன் முன்னிய வேட்கை கூரப் பின்பு நம் ஏவலாலே பிறந்தனை மல்லனின் மீது துண்புறு வாழ்க்கை நின்னைத் தொடர் வறத் தொடர்ந்து வந்து நன்புல மறையோர் முன்னர் நாம தடுத்தாண்டோம்” என்றார். தடுத்தாட்கொள்ள வந்த தமிழை, நம்பியாருரர் வன்மையாகப் பேசிப் பித்தன் என்றும் குறிப்பிட்டார். அதனால்

இறைவன் இவருக்கு வன்தொண்டன் என்று பெயரிட உத் தம்மைப் பித்தன் என்றே பாடப்பணித்தமையால், இவர் அவரைப் “பித்தாபிரைரகுடி பெருமானே அருளாளா” எனத் தொடங்கிப்பாடுவாராயினார். சொற்றுமிழ்பாடுந் தொண்டினை மேற்கொண்டு நூற்றுக்கணக்கான திருக்கோயில்களில் திருப்பதிகம் பாடுவாராயினார்.

இறைவன் நம்பியாருரரைத் தடுத்தாட் கொள்ள எழுந்தருளிய வேளையிலிருந்தே இவர் அவரோடு விளையாடத் தொடங்கிவிட்டார். இறைவனும் இவர்மேலிரங்கி இவர் கேட்டனவற்றையெல்லாம் வரையாது வழங்கியும் சொன்னவற்றையெல்லாம் சரியாகச் செய்துமவந்தார். அன்றி இவரைத் தோழனாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளவே, இவருக்குத் தமிழரான் தோழர் என்னும் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று இவரின் பேரழகு காரணமாக இவருக்குச் சுந்தரர் என்னும் திருநாமமும் உண்டாக இவர் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் எனவழங்கினார்.

சுந்தரர் சிவபெருமானின் தோழமையை உரிமையோடு பெற்று, உவந்துவந்துபாடுவர். இவர்சிவபெருமானை இது செய்க அது செய்க என்று கட்டளையிடும் வகையிலும் பாடிக் காரியங்களை நிறைவேற்றவே, அவையாவும் பெரிய அற்புதங்களாகப் போற்றப் பெறுவனவாயின.

சுந்தரர் பெற்ற இறை அனுபவங்கள்

நாயனார் சிதம்பரஞ் சென்ற வழியில் திருவதிகை என்னும் தலத்தை அடைய அது திருநாவுக்கரசர் தொண்டு செய்த இடமாதலால் அதனை மிதிக்க அஞ்சி அதன் அயலில் இருந்த சித்தவடம் என்னும் மடத் திலே தங்கித துயின்றபோது, கிழவனுர் ஒநுவர் இவர் அருகிலே படுத்துப்பல முறை தம் காலால் இவர் தலையில் திண்டினார். திண்டியவர் யாவர் என்பதை அறி யாதாக இவர், “யார் கானும் நீர்? நான்விலகிப்படுத் தாலும் பலமுறை என்னை இவ்வாழு திண்டுகிறீர்?”

என்று கேட்பக் கிழவனார் “என்னை நீ அறியாயோ?” என்று கறிமறைந்தருளினார்.

தமக்குத் திருவடி தீட்டை செய்து மறைந்தவர் இறைவனே என்றுணர்ந்த சுந்தரர், இறைவனைப் பணிந்து, தேவரீகரும் நான்முகனும். திருமாலும் தேடியும் அறியப்பெறுத் திருவடி தமக்கு எளிதிற் கிடைத்ததே என்று உள்ளம் உருகி, “தம்மானை அறி யாத சாதியாருளரே” எனத் தொடங்கும் திருப் பதிகத்தில் இறைவனைய் பொன்னே, நன்மணியே, முத்தே, செய்பவளைக் குன்றமே என்றெல்லாம் பரவிப் பாடியருளினார்,

திருச்சிற்றம்பஸம்

என்பினையே கலனுக அணிந்தானை எங்கள்
எகுதேறும் பெருமானை இசைஞானி சிறுவன்
வண்பக்கைய களர்பெறுவில் சூழ் வயல்நாவ ஹர்க்கோன்
வன்றெருஷ்டன் ஆரூர் மதியாது சொன்ன
அண்பணை யாவர்க்கும் அறிவுறிய அத்தர்
பெருமானை அதிகைமா நகநாள வாற்பவனை
என்பொன்னை யெறிகெட்டில் வடவிரட் டானத்
துறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே.

திருச்சிற்றம்பஸம்

சுந்தரர் தில்லைக்குச் சென்று எல்லையில்லாத திரு நடனஞ் செய்தருளும் இறைவனை ஒடுங்கிய உள்ளத் தோடு வணங்கிய வண்ணத்தைச் சேக்கிழார் அருமையாகக் கூறுவர்.

ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பறும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே யாகக் குணம் ஒரு முன்றும்
திருந்து சாத்துவிகமே யாக
இந்துவாழ் சடையன் ஆடும் ஆணந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்துக்கின
வந்தபே ஸின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்.

இறைவன் திருநடனம் குப்பிடப் பெற்றதால் தமக்கு வாய்த்த பிறவி இன்பமாம் என்று பாடி வெளி

யேறியபோது, “திருவாரூருக்கு வா” என்று இறைவன் மலைத்தருள், அங்கே சென்ற வழியில் கொழிப்பது யினை அடைந்தார், அப்பதி திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் திருவவதாரஞ் செய்த ஏண்ணிய பூமியாத லால், அதனை மிதிக்க அஞ்சி, அப்பதியின் எல்லையில் நின்று வணங்கியபோது இறைவன் தேவியாரோடு விடைமேல் காட்சி கொடுத்தருளினார். அக்காட்சி யைப் புகழ்ந்து பதிகம்பாடி இன்புற்றரூர்.

திருச்சிற்றம்பகல்

மற்றிரு துணையினி மறுகைக்குங் காணேன்
வருந்தலுற் றேஸ்மற் வாவரம் பெற்றேன்
கற்றிய கற்றமும் துணையென்று கருதேன்
துணையென்று நான்தொழுப் பட்டவொன் சடரை
முத்தியும் நானமும் வானவ ரநியா
முறை முறை பலபல நெறிகளுங் காட்டிக்
கற்பனை கற்பித்த கடவுளை யடியேன்
கழுமல வளநகர்க் கண்டு கொண்டேனே.

திருச்சிற்றம்பகல்

திருவாரூர் சென்ற நாயனாருக்கு இறைவன் கட்டளையிட்டருளிய வண்ணம் சிவனடியார்கள் பெரிய வரவேற்பளித்தனர். அங்கேதான் இவர் பரவையா ரைக் கண்டு திருமணமும் செய்து கொண்டார். “எந்தை இருப்பதும் ஆரூர் அவர் எம்மையும் ஆள் வரோகேள்ளீர்” என்று பாடியவருக்கு இறைவன் தோழமை பூண்டதும் அங்கே தான். திருவாரூர் தேவாசிரயமண்டபத்திலே இருந்த சிவனடியார்களுக்குத் தாம் அடிமையாவது எந்நாளிலோ என்று உருகிய இவரின் குறிப்பறிந்த இறைவன் அவர்களைப் பாடு மாறுபணித்த. “தில்லை வாழ் அந்தனார் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று அடிபெடுத்துக் கொடுத்தஞ்சினார். அதுகேட்ட நாயனார் உளமுநகித் தேவாசிரய மண்டபத்துச் சிவனடியார்களை வணங்கித் தமது திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

திருத்தொண்டத்தொகை

திருத்தொண்டத் தொகையின் பெருமை பெரிது. சுனஷியார் பெருமையினை எல்லா உயிருந்தொழு எடுத்துத் தேசமுய்யத் திருத்தொண்டத் தொகை முன்பணி த்த திருவாளன் ஞாலமுய்ய நாமுய்ய நம்பி சைவ நன்னெறியின் சீலமுய்யத் திருத்தொண்டத் தொகை முன்பாட என்றும், செந்தமிழ்ப்பயனையுள்ள திருத்தொண்டத் தொகை முன்பாட என்றும். மாத வஞ்சி செய் தென்றிசை வாழ்ந்திடத் தீதிலாத் திருத் தொண்டத் தொகைதரப் போதுவான் என்றும், சுந்தரத் திருத்தொண்டத் தொகைத் தமிழ் வந்து பாடியவன்னை என்றும், புற்றிடத்தெம் ஏராண்றர் அருளினுற் சொற்ற மெய்த் திருத் தொண்டத் தொகை என்றும், மூலமான திருத்தொண்டத் தொகை என்றும் வருகின்ற தொடர்கள் திருத்தொண்டத் தொகையின் பெருமையைக் கூறுவன.

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த திருத்தொண்டத் தொகையினை அக்காலத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் தந்திராவிட்டால் பெரியபுராணம் எழுந்திராது. பெரியபுராணம் எழுந்திராவிட்டால் சைவ உலகம் தொண்டர்களைப்பற்றி அறிந்திராது. திருத்தொண்டத் தொகையை முன்னிட்டே நம்பியாண்டார்நம் பிகள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடினார். இவையிரண்டடியும் தழுவியே சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரியபுராணம் செய்தருளினார்.

திருத்தொண்டத் தொகைதந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர், காலங்கடந்து வாழ்ந்த கண்ணப்பநாயனுர் முதலாகப் பழைய திருமுறையாசிரியர்களான திருமூலர், காரைக்காலம்மையார், நக்கிரர், திருநாவுக்கரச நாயனுர், திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனுர் முதலான பெரியார்களைப்பற்றித் தமது பாடல்களிற் பாடுவர். திருவாரூர்த் தேவாசிரய மண்டபத்தில் ஜம்பது நாயன்மாரின் திருவருவங்களைச் சுந்தரமூர்த்தி

நாயனார் கண்டார் என்பர். அவர்கள் எல்லோரும் வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வெவ்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் என்பதோடு வெவ்வேறு வர்ணங்களில் சிரம தர்மங்களைக் கடைப்பிடித்தவர்களாயும் வாழ்ந்தவர்கள் என்பர். பிராமணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்பாரோடு சிவரசாரியர், குயவர், வேடர், இடையர், பரதவர், வண்ணார் முதலானே கும் இன்னும்பலரும் தம்முள் எவ்வித வேறுபாடு; வேற்றுமை கானாது ஆசாரசிலராய் உடனுறைந்து உடனிருந்து இறைவனுக்கு ஆளாகி வழிபட்ட உத்தமர்களாவர்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைப் போல எவரும் தமக்கு முன்வாழ்ந்த பெரியார் அடியார்களின் திருநாமங்களைத் தொகுத்துப் பாடவிலை. நாயனார் தமது திருத்தொண்டத் தொகையில் மாத்திரமன்றித் தமது தேவாரத் திருப்பதிகங்களிலும் தமக்கு முன் வாழ்ந்த நாயன்மார்களைப் புகழ் ந்து பாடியருளியுள்ளார். தமக்கு முன் வாழ்ந்து தொண்டு செய்த அடியார் களுக்கு நாயனார் நல்லமுறையில் கடைகொடுத்துப் புகழ் ந்துள்ளார்.

ஓரு நாவில் உரைசெய்ய ஒண்ணு திருநாவுக்கரசர், ஓபிபில்லாத தன்னை பால் கண்ணிடந்தப்பியகண்ணப்பர், தந்தைதாள் துண்டமிட்டு இறைவன் தாள் பற்றிய சண்டேசர், அருந்தமிழால் இரும்பினி நீங்கிய ஏயர்கோள் கலிக்காமர், புகழ்ந்து பகழ்த்துணையார், ஆறனிந்த சடையார்க்கு விளக்கெரித்த கணம்புல்லர், தீயின் மஞ்சனஞ்சு செய்தருளி எழுந்த திருநாளைப் போவார், ஆதிஷரர் தமிழை நாளும் கலைறிந்து அனுகப்பெற்ற சாக்கியர், வாளரவு அணிந்தார் பாதுமலர் பரவும் நரசிங்கமுணையர் முதலாய் தொடர்கள் தெரண்டர்களின் பெருமையைக் குறிப்பனவாகும்.

நாயனார் தமது திருத்தொண்டத் தொகையில் 14 நாடுகளையும் 150 திருத்தலங்களையும், அண்ணையலை. குணமலை முதலிய மலைகளையும், காவிரி, அரிசிலாறு முதலிய ஆறுகளையும் குறிப்பிடுவர்.

சௌவசமயத்தைப் பேணிய நாயன்மார் வரலாற்றை நாமறியப் பாடியருளிய சந்தரரின் திருநாவலூரைத் திருத்தொண்டக்கரம் என்று வழங்குவர். சந்தரர் பெயரால் விவகங்கையின் வடபால் அமைந்த திருக்கோயி மூக்கு கு திருத்தொண்டத் தொகையீச்சரம் என்று பெயர். திருவொற்றியூரில் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடுபவருக்கு நிவந்தங்கள் விடபிபட்டிருந்தன. திருத்தொண்டத் தொகையைப் போற்றிய சிலர் தங்கள் ஊர்ப்பிழுங்களுக்குத் திருத்தொண்டத் தொகை மங்கலம் எனப் பெயரிட்டனர். திருப்புத் தூரில் திருத்தொண்டத் தொகையான் திருமூம் எனவாரு மடம் இருந்தது என்பார்.

அடியாரைத் தொழுது அவருக்குப் பணிசெய்வது தான் ஆண்டவளைப் போற்றும் முறையிலெல்லாம் சிறந்தது என்றும்கருத்தை உணர்ந்தே சந்தரர், நாயன்மார் வழிபாட்டுக்கான திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடினார் என்ப.

இறைவன் செய்தருளிய தோழுமைத் திருவிழையாடல்கள்

இறைவன் நம்பியாருரரைத் தடுத்தாட் கொள்ள எழுந்தருளிய வேளையிலிருந்தே இவர் மேவிரங்கி இவருக்காகப் பல திருவிளையாடல்களைப் பிரிந்தார். திருவாரூரில் குண்டையூர்க்கிழார் சந்தரருக்கு வழக்கமாகக் கொடுத்து வந்த நெல் கொடுக்க முடியாமற் பஞ்சமுண்டாஸ்போது, இறைவன் மலைபோற்குவிந்த நெல் கொடுத்தருளியதோடு, தம்புதகணங்களைக் கொண்டு அள்ளியும் சேர்ப்பித்தார், கூடலையாற்றாருக்கும் போவதற்கு சந்தரர் வழிதெரியாது தவித்தபோது இறைவன் வழிகாட்டியாயும் விளையாட்டுக் காட்டினார். திருமூது

ஞானராரிலே பண்ணீராயிரம் பொன்கொடுத்தருளிய தோடு, அவற்றை மனிமுத்தநதியிலிட்டுத் திருவருளீத் திருக்குளத்திலே எடுத்துக் கொள்ளவும் செய்தார்.

பின்னர் திருக்குருகாவுருக்குச் சென்ற வழியில் வெப்பந் தீரப்பந்தல் உண்டாக்கித் தண்ணீரும் பொதி கோறும் வழங்கினார், பின்னர் திருக்கச்சுரிலுள்ள பிராமணர் வீடுகளில் அன்னம் யாசித்துக் கொண்டு வந்து சந்தரருக்கு ஊட்டினார்.

திருவொற்றியூர் சென்றபோது அங்கே சங்கிலியார் என்னும் அழகியைத் திருமணங்கு செய்து வைப்பிப் தற்காகமி பல திருவிளையாடல்கள் ஘ரிந்தார். சந்தரர் திருவொற்றியூர் விட்டும் போவதிலை என்று சங்கிலியாருக்குச் சபதஞ்சு செய்து கொடுக்கவைத்த இறைவன் இவருக்குத் திருவாருளினை நினைவுட்டி அங்கே போகுமாறு உள்ளுணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட, இவர் போக முற்பட்டதும் சபதந் தவறியமைக்காகக் கண்பார் வையை யறைப்பித்தார். கண்பார் வையிழந்த நிலையில் கசிந்துருகிப் பாடிய பாடல்களைக் கேட்டும் இரங்காத இறைவன், சந்தரர் திருவெண்பாக்கம் என்னும் தலத்தில் காரசாழமாக, “நீர் உளமிமகிழும் கோயிலுன் உள்ளேரோ?” என்று கேட்டபோது, இறைவன் இவருக்கு ஊன்றுகோலி ஒன்றைவீசி ஏறிந்து “உளோம் போகீர்” என்றநூளினார். அதனை ஏறிறுக் கொண்ட நாயனார் தம் பிழையை நினைந்துருகிப்பாடுவர்.

திருச்சிநிறம்பலம்

பிழையுள்ள பொறுத்திடுவ ஜெற்றியேன் பிழைத்தக்கால் பழியதனைப் பாராதே படலமெங்கண் மறைப்பித்தாய் குழைவிரவு வடிகாதா கோயில் உளாயே என்ன
உழையுடையான் உள்ளிருந்து உளோம் போகீர் என்றான்.

திருச்சிநிறம்பலம்

நாயனார் கண்ணேளியின்றிக் கவலைப்பட்டிருந்த போது பாடியருளிய பதிகங்கள் உருக்கமானவை. ஊன்றுகோலி பெற்றபின், காஞ்சிபுரஞ்சு சென்று வருந்

திப்பாடியபோது, இவருக்கு இடக்கண்பார்வை உண்டாயிற்று. தாம் இறைவனைக் காலைக் கண்பெற்ற அற்புதத்தை வியந்து பாடியவாறு, திருவாவடுதுறை சென்று பதிகம்பாடித் திருக்குளத்தில் மூழ்கி வலக்கண் பார்வையையும் பெற்றுர் பின்னர் திருவாரூருக்குச் சென்ற சமயம் அங்கு வாழ்ந்த இவர் தம் முதல் மனைவி பரவையார் இவரோடு ஊட்டி கொண்டு இவரை வரவேற்காதிருப்ப இவர் இறைவனிடம் விண்ணப்பித்து அவரை இருமுறை பரவையார் வீட்டுக்குத் தூதுசெல்லும்படியும் ஊடலைத் தீர்த்து வரும் படியும் வேண்டினார். இறைவனும் தம் தோழனுக்காக அவ்வாறே செய்து நிறைவேற்றினார்.

இறைவனைத் தூது விடுத்தமைக்காக நாயனுரை வெறுத்திருந்த கலிக்காம நாயனுரின் கோபத்தையும் இறைவனே சுந்தரருக்காகத் தீர்த்து இருவரையும் நண்பர்களாக்கியருளினார். இன்னும் சேரநாட்டை ஆண்ட சிவப்பிரியரான சேரமான் பெருமாள் நாயனுரையும் சுந்தரருக்கு அறிமுகஞ் செய்து நண்பராக்கியருளினார். அரசரான சேரமான் பெருமாளைச் சுந்தரர் காண்பதற்கு முன்னரே இறைவன் இவருக்குப் பெருந்திரவியங்களை வாரி வழங்குவாராயினார்.

நட்புரிமையோடு சுந்தர மூர்த்தி நாயனுர் திருநாலைக்க காரோணத்து இறைவனைப் பாடும்போது கேட்டவை எல்லாவற்றையும் அவர் கொடுத்ததருளினார். “செத்தார் தமிழ்லும் பணிந்து சேவேறித் திரிவீர் செல்வத்தை மறைத்து வைத்தீர் எனக்கொரு நாள் இரங்கீர், முத்தாரம் இலங்கிமிளிர் மணிவயிரக்கோவை அவை பூண்ததந்தருளி மெய்க்கிளிநிதா நாறும் கதிதூரி கம்ப்சாந்து பணித்தருள வேண்டும்”. என்று கேட்டார். கேட்டவர் இறைவனைப் பார்த்து. “பாம்பி ஜெடு பட்டர்ச்சடைகள் அவைகாட்டி வெருட்டியிபகட்ட நான் ஒட்டுவகே பலகாலும் உழுன்றேன்” என்பார். தயக்கு “கந்தம் முதல் ஆடை ஆபரணம் பண்டாரம் பணித்தருள வேண்டும்” என்றும் “ஒளிமுதிதம்

பூரைம் ஒண்பட்டும் பூவும் கண்மயத்த சத்தூரி கமழ் சாந்தும் வேண்டும்' என்றும் பாடுவர்.

இன்னும் குற்றஞ் செய்த இராவணனுக்குத் தேரும் வாரும் பிறவும் கொடுத்தீர். "தொழும்பாய்ப் பணி செய்யும் அடியேனுக்கு சுவதிலீ உமக்கு என்ன குறை, பணித்தருளா திருக்கிண்றபரி சென்னபடிரே" என்று சாடுவர். இவர் கேட்டன யாவையும் இறைவன் கொடுத்தருளினார் என்பது வரலாறு.

என்றாலே எப்பவோ ஒருநாள் முதலையுண்ட பாலன் ஒருவனைப் பல்வாண்டுகள் கழிந்தபின் உயிர்பெற்றுத் தரும்படி இறைவனிடந் தோழுமை நெருக்கத்திலே கேட்டதும் அவர் கொடுத்ததும் பெரிய அற்புத நிகழ்ச்சியாகும். "அவிநாசியே! கரைக்கான் முதலையைப் பிள்ளைதரச் சொல்லு காலனையே" என்று கேட்டமை கட்டளையிட்ட முறையிலமைந்தது.

கந்தரின் செந்தமிழன்பும் நயமும்

சிவபெருமான் தமிழோடிசை கேட்கும் இச்சையால் நாவுக்கரசருக்கும் ஞானசம்பந்தருக்கும் காசுகொடுத்தவர் என்றுபாடும் சுந்தரர், சிவபெருமானின் தமிழன்பை மேலும் பாடும்போது தமது தமிழ்ப் பற்றையும் காட்டுவர். கலை மலிந்த தெண்டுவர் கற்றோர் தம்மிடர் தீர்க்கும் கருப்பறிய நல்லூர் என்றெல்லாம் பாடுவர். இறைவனை நோக்கி செந்தமிழ்த் திறம் வல்லிரோ என்றும், பண்ணுரின் தமிழாய் என்றும், பண்டைத்தமிழாய் என்றும் பாடுவர். தமகாலத்தில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்வளம் பெருகியிருந்ததை அவர் பல விடங்களில் பாடியுள்ளார்.

"காவிரி புடைகுறி சோன்ட்டவர் தாம் பரவிய பாவிரி புலவர் பயிலுந் திருப்பனையூர்"

"நாமானே தஷ்டமிழ்நாற் புலவர்க் கோர் அம்மானே பரவையுண் மண்டளி அம்மானே"

சுந்தரர் காலத்துச் செந்தமிழ்ப்புலவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். நந்திக்கலம்பகம், பாரதவண்பா,

நந்திக்கோவை முதலிய நூல்கள் ஆசிரியர்கள் அக்காலத்திலேயே வாழ்ந்தார்கள், சேரமான் பெருமான் பல பிரபந்தங்கள் பாடியதும், சிவபெருமான் பாண பத்திரர் பொருட்டுத் திருமுகப்பாகரம் பாடியருளிய தும் அக்காத்திலேயேயாம்.

சந்தரமூர்த்திநாயனுரின் பாடல்களைச் சுவைத்த வர்கள் நயத்துக்குச் சந்தரர் என்று பாராட்டுவார். அந்த மில் புகழ் ஆலாஸ்கந்தரர் செந்தமிழ் படிக்கும் தோறும் இனிப்பவை. அவை ஏழிசையும் இயற்ற மிழும் சிறக்கும் வகையிலமைந்தவை, நாயனுர் பாடல்களிலமைந்த சொன்னையம் பொருணையம் முதலியன் சிறந்தவை. அவர் பாடல்களில் தமிழ்ச் சொற்கள் மிகவும் அரியனவாயமைந்து, அவர் கருத்துக்களை நங்கு விளக்குகின்றன. தமது பாடங்களில் பயின்றுவரும் விருந்து என்னும் யாசிபினைத் தாமே வெவ்விப்படையாகக் கூறுவார். “விருந்தாய் சொன்மாலை கொண் டேத்தி வினைபோக்” என்பார். தொல்காப்பியர் கறும் “விருந்தே தானே ஏதுவது கிளந்தயாப்பின் மேற்றே” என்பதற்கமையச் சுந்தரர் யாப்பு நல்விருந்தாயுள்ளது. அது ஒதுமையானது.

திருவள்ளுவரின் தொடர்கள் பல நாயனுரின் பாடல்களிற் பயின்று வருகின்றன. பொறிவாயிலைந் தவித்தான் என்னுந் தொடரை நாயனுர் “பொறி வாயிலில் வைந்தினையும் அவியப் பொருதுன் அடியேற்கும் குழல் சொல்லே” என்பார். அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு என்பதனை “அகரம் முதலின் எழுத்தாகி நின்றூய் அடியேன் உய்யபோவதோர் குழல் சொல்லே” என்பார், உறங்குவது போலும் சரக்காடு உறங்கிவிழிப்பது போலும் பிறமிட என்பதனை, “ஓடுபுனற் கரையாம் இளமை உறங்கி விழித்தால் ஓக்கும் இப்பிறவி” என்பார்.

நாட்டில் வழங்கிய பழமொழிகள் பலவற்றை நாயனுர் தமது பாடலிலில் கையாண்டு நல்லகருத்

துக்களை நயமாக விளக்குகின்றார். முன்றுரையாறு முன்னர் மொழிந்த பேயோடாயினும் பிரிவு இன்னைதே என்னும் பழமொழியினை நாயனார், “பேயோடாயினும் பிரிவொன்று இன்னுதென்பர் பிறரெல்லாம்” என்று தாம் திருவாரூர்ப் பெருமானைப்பிரியவாட்டாமை யைப் பாடுவார். தக்குழி நோக்கி அறஞ் செய்யின் அஃதன்றே எய்ப்பினில் வைப்பென்பது என்னும் பழமொழியை நாயனார், “நல்லடியார் மனத்து எய்ப்பினில் வைப்பை நானுறு குறையறிந் தருள்புரிவானே” என்று திருவலிவலத்திற் பாடியருளுவார். வெட்டெனப் பேசேல் என்னும் பழமொழியைப் பயன்படுத்தி, “வெட்டெனப்பேசன் மின்தொண்டர்காள்” என்பர். இங்குணமே பொற்குன்றம் சேர்ந்த காக்கையும் பொன்னும் என்றும் இரும்புண்ட நீர், கணக்கு வழக்கு, கண்று முட்டியுண்ணச் சுரந்தகாலி என்பன போன்ற முதுமொழிகள் பவவற்றை உபயோகித்துள்ளார்.

இன்னும் நாயனார் தமது பாடல்களில் நயமிக்க சொற்றிருட்டர்களை இடம் நோக்கிப் பெய்துமைத்துத் தம் கருத்துக்களை இலகுவாகவும் அழகாகவும் விளக்குவார், மனத்திடப்பம் இல்லாத மக்களை முட்டை மனத்திரே என்பர். சிவபெருமான் நஞ்சுண்டதால் புத்தியில்லாதவர் எனக்கருதிப் பேதைப் பெருமான் என்பர்.

நாயனார் கூறியருளும் உபதேசமொழி

முன்னர் திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார், திருநாவுக்கரசநாயனார் மக்களுக்குக் கூறியருளிய உபதேசங்கள்போலச் சுந்தரமூர்த்திநாயனரும் உபதேசங்கள் அடங்கிய பாடல்களைப் பாடியருளியுள்ளார். சுந்தரர் உபதேசங்கள் மூவடையாகவுள்ளன. அவை உலகுக்கு நெஞ்சுக்கு. புலவர்களுக்கு எனக் கூறப்பெற்றுள்ள வகையில் வந்துள்ளன.

உலகத்தவருக்கு உபதேசங்கு செய்பவர் பக்தர்களைக் கூவி, நீர் சிவன்டியார்களின் பாத தூளியைச் சூடிக்கொண்மின், பெருமரனைத் தொழுமின், ஆருரன்பாடிய

பரமாலையைப் பாடிப்பரவுமின், நம்பிரானே உணராதார் உணர்வும், சாராதார் சார்வும், நினையாதார் நினைவும், பயிலாதார் பயில்வும், பரவாதார் பரவுதலும், அவர் திருவடிக்குக் குழையாதார் குழைவும், அவரைப்பற்றிப் பேசாதார் பேச்சும் பயனற்றனவாகும் என்பர்.

பெருமானுர் நினைவுடன் எங்கே போன்றும் எவ்வித அச்சமும் உண்டாகாது. சமன்றாதியோர் பேச்சைக் கேள்வு கருதாது ஈசனைக்கைதொழுமின். திருக்கழுக்குன்றத்துப் பிராணைத் தொழுதால் பாவங்கள் நீங்கும். கொலை, தடுமாற்றபுத்தி ஆகியவற்றைத் தவிர்மின் சித்தசத்தி இல்லாமல் சடைவளர்த்துத் தவஞ்சு செய்வதில் எவ்வித பயனுமில்லை.

பொருட் செலிவத்தைக் காது எவருக்கும் ஈயாமல் வழிவது தவறு. அறம்புரிதகி மேலானது பாசமிப்பிறபு நீங்கவேண்டுமானால் பெருமானே நறுப்புகை கொண்டும், நறுமலர்கொண்டும் தொழுமின். நமன்வருமுன் பெருமானுக்கு ஆளாம் அடிமைத்தனத்தைப் பூனுங்கள். அஞ்ஞான இருள் நீங்கவேண்டுமோயின் இறைவனைத் தொழுமின், பெருமானின் திருநாமங்களை ஏத்துதலி உமது கடமையாகும்.

இனித்தமது உள்ளத்துக்கு உபதேசங்களும் வகையில் எமக்கு அறவுரை கூறியருளும்வகை அருகையானது. உள்ளமே! ஊன் உணவை நினையாதே பாராதே விரும்பாதே. டிலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தரன் எம்பாவத்தைத் தீர்த்தருளுவர். இறைவனுக்குக் குற்றேவல் செய்யதையே பெரும்பேறெனவும் கடமையெனவும் கருது. கூச்சத்தை விட்டு, குற்றங்களை ஒழித்து. கோபத்தை அடக்கி, ஆசையை நீத்து இறைவனிடம் அஷ்ட செலுத்து. திருவாளுர்ப் பெருமானை மறவாதே.

திருத்தினை நகரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவக்கொழுந் தினைச் சிந்தனை செய்வாயாக. தோற்றம் உண்டு என்னுல் மரணம் உண்டு. அறிவு மாறினால் வஞ்சனை

உண்டாகிறது. நற்கதிபேற வேண்டுமாயின் எதிர் கொள் பாடியை அதை வோமாக. பிறவியைப் பழித்து நீக்குவோமாக. நமது ஊர், நமது சுற்றும், மக்கள், பெண்டிர், நிதி ஆகியவற்றின் நினைப்பினை ஒழித்துத் திருத்தினைநகர்ச் சிவக்கொழுந்தினைச் சிந்தனை செய்வோமாக.

மனமே! நீ கவலைப்படாதே! இம்மையிற் போற றித் துதித்தால், அம்மையில் எமக்கு இறைவன் அருளு வர். வேந்தராய் உலகாண்டு அறம்புரிந்து வீற்றிருந்த உடலும் துயரத்துக்கு ஆளாகுமாதலால், நெஞ்சே! திருத்தினை நகர்ச் சிவக்கொழுந்தினை அடைந்து போற ருவாயாக.

உலகவாழ்வுக்கு முதலாகும் உடம்புக்குத் தோற் றம் உண்டேல் மரணமுண்டு. இங்பழுண்டேல் துன்ப முண்டு. இதன் தோற்றத்துக்கும் ஆக்கத்துக்கும் காரணராகும் தந்தைதாயர் என்னளவும் சார்வாகார். நாட்செல்லச் செல்ல இவ்வுடம்பு தேய்ந்து வீழ்ந் தொழியும். செத்தபோதில் யாருந் துணையாவதிலிலை இவ்வுடய்பகத்தே ஐங்குவன்கள் என்னும் வேட்டுவர் ஐவர் நம்மை வஞ்சிப்பர். அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனையால் நமக்கு அல்லல் உண்டாகும். ஆதலால் நாம் கூச்சம் குற்றம் செற்றம் என்பன நீக்கி. அன்பு கொண்டு சுசன் கோயிலை அடைந்து வழிபடுவோமாக.

திருச்சிற்றம்பலம்

கூசம் நீக்கிக் குற்றம் நீக்கிச் செற்ற மனநீக்கி
வாசம் மஸ்கு குழலி ஞர்கள் வஞ்ச மனையாழ்க்கை
ஆசை நீக்கி அன்பு சேர்த்து என்பனிந் தேஹேறும்
ஈசர் கோயி ஸெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே.

தந்தை யாருந் தவ்வையாரும் என்தனைச் சார்வாகார்
வந்து நும்போ ஸ்னளாவி வான்நெறி காட்டும்
சிந்தை யீரே நெஞ்சி ளீரே திகழ்மதியஞ் சூடும்
எந்தை கோயி ஸெதிர்கொள் பாடியென்ப தடைவோமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இறைவன் திருவருளோடு இயைந்து வாழும் வாழ்வே இன்பத்தோடு இசைந்த வாழ்வு இறைவன் திருக்கோயில்களையும் அடியார்களையும் வழிபாடு செய்தல் வேண்டும். இவ்வழிபாட்டால் வெளிறு திரும், நின்ற பாவம் திரும், மலம்அறும். வினைகள் வந்து சாரா.

நாயனார் தாமே திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்கும் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாருக்கும் அடித்தொண்டன் என்றும் அடியார் வழிபாட்டைக் குறிப்பர். “நாவின்மிசை அரையன்னேடு தமிழ்நான் சமபந்தன் யாவர் சிவனடியார்களுக்கடியானடித் தொண்டன்”. வினைகள் நீங்குவதற்கு வழிபாடு வேண்டும் என்பதை. “நீளநின்று தொழுமின்நித்தலும் நீதியாகி ஆளும் நம் வினைகள் அல்கியழிந்திட” என்பர். முன்னைச் செய்வினை இம்மையில் வந்து முடுமாதவினை மலமெலாம் அறும் இம்மையே மறுமைக்கும் வலவினை சார்கிலா சலமெலாமொழி நெஞ்சமே எங்கள் சங்கரன் வந்து தங்குமூர் தொழுப்போதுமே என்பர்.

இங்குனம் நல்லறிவு கூறியபின் புலவர்களை நோக்கிச் சுறப்பாகச் சில நல்லுரைகளைச் செப்புகின்றார். ஏகழ்விருப்பால் செல்வர்கள் புலவர்கள் பின்போதலையும், பொருள் விருப்பால் புலவர்கள் செல்வர்கள் பின்போதலையும் நாயனார் விரும்பவில்லை. செல்வரது பொருளும் புலவரது புலமையும் இறைவனது உடமையாதலின் புலவராயினார் இறைவனையே பாடுதல் வேண்டும் என்பர். அதனால் புலவர்களுக்கு உலகியல் வாழ்வும் பேரின்பவீடும் எய்தும் என்பர்.

ஷுலவர்களை அஞ்சளோடு நோக்கும் நாயனார், “புலவீர்காள்! நீ வீர் பொய்மையாளர், கொடுக்கலார், நலமிலாதார், குலமிலாதார், நோயர், நொய்யர், கல்லாதவர், வஞ்சர், சழக்கர். துட்டர் முதலானவர்களைப் பாடாதீர்கள். இவர்களை எவ்வளவு தூரம் உயர்த்திப் புகழ்ந்தாலும் இவர்கள் ஏதும் கொடுக்க மாட்டார்கள்.

இவர்களைப்பாடுதலே விடுத்து இறைவனைப் பாடு வீர்களாக. இறைவனைப் பாடுவீர்களாயின் உமக்கு இப்பையில் இன்பவாழ்வும், அம்பையில் சிவலோக வாழ்வும் சித்திக்கும். இதற்கு யாதும் ஐயுறவில்லை” என்று வற்புறுத்துகின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

தம்மையே புகழ்ந் திச்சை பேசினுஞ்
சார்வினுந் தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
இம்மையேதரும் சோறுங் கூறையும்
ஏத்தலாம் இடர் கெடவுமாம்
அம்மையேசிவ லோக மாழ்வதற்கு
யாதும்ஜூற வில்லையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

நாயனார் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்கள்

சந்தரமூர்த்தி நாயனார் அகத்துறையிலமைந்த பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடியுள்ளார். இறைவனின் அடியார்கள் நாயகநாயகி பாவனையில் பெண்களாகிப் பெருமானைப் பார்த்துப் பலவிதமாக வினவுவதாகச் சில பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. “கவாமி! நீர் ஊரெலாம் பலிகொள்ள வந்துள்ளீரே, நீர் எலும்ப, ஆயை. யானைத் தோல், பாம்பு முதலியவற்றை ஏன் அணி கிண்றீர்? உம் கையில் ஒடு வைத்திருந்தால் உம்மிடம் அடியவர்கள் பெறுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? பெண்களின் கைவளையல்களைக் கழன்றுவிழிச் செய்வதோ உமது மாண்டு? ஏனையா உமது மேனியெங்கும் பாம் பணிந்து வந்தீர்? தலையில் ஒருபாம்பு, கழுத்திலொரு பாம்பு, மார்பிலொருபாம்பு, கையிலொருபாம்பு, அரையிலொரு பாம்பு அணிந்திருக்கின்றீரே. உமது பாம்புகள் தீயைக் கக்கினாற்போலப் பெருமுக்கவிடு கிண்றனவே செந்தமிழிற் பற்றுவைத்துள்ள நீர் எதற்காகப் பாம்பை அணிந்து வந்து எம்மை அஞ்சவைக் கிறீர்? உமக்குப் பிச்சையிட வெளியே வருவதற்கு

எயக்கு உச்சமாயிருக்கிறது. நீர் இனிச் சுடுகாட்டுக் குச் சென்று அங்கே ஆடுவதை நிறுத்திக்கொள்ளும். பிச்சைக்கு வந்த உமக்கு அழகுக்கோலம் ஏனையா?''

தலைவனுகிய இறைவனின் அழகுத் திருக்கோலம் கண்டு காதல் கொண்ட ஆன்மாக்களாய தலைவியர் தங்கள் எழில், சிந்தை, நிறை, நீர்மை, வளையல் எல்லாம் தலைவனுற் கவரப்பட்டு நிறையழிந்து நின்று தலைவனிடம் தம் நிலையைக் கூறிவருமாறு அன்னம், கிளி, குயில், குருகு, சக்கரவாளப்புள், நாரை, பூவை, வண்டு முதலியவற்றையும் மேகத்தையும் தூது போக்கும் அமைவு அகத்துறையில் உச்சக்கட்டத்தை அடைகிறது.

நாங்கள் அவரைப் பாடித்துதிக்க வேண்டும், அவரைப் பலவிதமாகப் பணிந்து ஏதிதுதல் வேண்டும். அவருடன் கூடி இன்று வேண்டும். அவருடன் ஊடுதல் வேண்டும். அவரை எங்களால் மறக்கழிய வில்லை அவரை நினைந்து நினைந்து எங்கள் உள்ளமும் உடலும் உருகுகின்றன. எங்கள் ஆடையும் வளைகளும் எங்கள் மெலியு காரணமாகக் கழருகின்றன. எங்கள் முலைகளில் காதல்நோய் காரணமாகப் பொன்னிறப் பசலை வெகுவாகப் படருகிறது. நாங்கள் தூக்கமில்லாமல் அவரின் திருவடியைப் பாடியும் பரவியும், அவரை நினைந்து உருகியும் அவரை நாடுகின்றோம். காமத்தீயால் உடல் மெலிகின்றது. அவர்மீது எங்களுக்கு மனவேறுபாடு ஒன்றுமில்லை. அவரைத் தவிர எங்களுக்கு வேறுபற்று உறவு ஒன்றுமில்லை. இங்ஙனமாகத் தவிக்கும் எங்கள் பரிதாப நிலையை நீங்கள் தூது சென்று அவருக்கு உணர்த்தி வரமுடியுமா? என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள்.

திருச்சிற்றம்பமை

ஸ்ரங்குமேங் கிளைகாள் பாடுமேம் பூவைகாள்
அறக்கங்கள் னத்தகும் அடிகாள சூரயை
மறக்ககில் லாமையும் வளைகள்நில் லாமையும்
உறக்கமில் லாமையும் உணர்த்தவல் ஸீர்களோ.

வண்டுகாள் கொண்டல்காள் வார்மணற் குருகுகாள்
அண்டவா ஸர்தொழும் அடிகளா ஞரரைக்
கண்டவா றுங்காமத் தீக்களன் றெரிந்துமெய்
உண்டவா றும்மிவை உணர்த்தவல் லீர்களே.

கூடும் அன் எப்பெடை காளகுமில் வண்டுகரள்
ஆடுமெ பொற்கழல் அடிகளா ஞரரைப்
ஸாமோ றும்பஸிந் தேத்துமா றுங்காடி
ஹடுமா றும்மிவை உணர்த்தவல் லீர்களே.

திருச்சிற்றம்பலம்

நாயனூர் பாடிய நிந்தாஸ்துதி

சுந்தரமூர்த்தி நாயனூர் தம் செந்தமிழ்ப்பாடல்
கருக்குச் சித்தம் மகிழ்ந்து திருச்செவி சாய்க்கும் சிவ
பெருமானைப் பல்விதமாகப் புகழ்ந்து பாடுவதோடு
வெகுவாக இகழ்ந்து பாடுபவராயுமிருந்தார். அவரு
டைய இகழ்ச்சி வஞ்சப் புகழ்ச்சி எனப்படும். அது
“பழிப்பது போலும் பாண்மையின் மேன்மை புலப்
ட மொழிவது புகழாப்புகழ்ச்சி” என்று இலக்கண
முடையாராற் கூறப்படுவது

நாயனூர் உளங்குளிர்ந்த போதெல்லாம் உவந்து
உவந்து பாடல்களைப் பாடியதோடு, தம் பிழைகளையும்
நினைந்து நினைந்து ஏசல் இரங்கல் உணர்வில் பாடியரு
ளிய பாடல்களையும் காணலாம். ஏசுதல் போலவமைந்த
பாடல்களில் புகழ்தலையும், வஞ்சகமாகப் புகழும்நிந்
தாஸ்துதிகளையும் காணலாம் அப்பன் அடித்தொண்டன்
தான் தான் ஏசின பேசுமின் தொண்டர்காள் எம்பிரா
ஸையேன்று நாயனூர் தம் பாடல்களின் தன்மையைத்
தாமே கூறியுமள்ளார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனூர் சிவபெருமானை நிந்தாஸ்
துதியாகப்பாடும்போது அவரை ஒதக்கடல் நஞ்சினை
யுண்டிட்ட பேதைப் பெருமான் என்றும், நீலமார்
கடல் விடந்தனை உண்டு ! கண்டத்தே வைத்துபித்தா
என்றும், கடல்நஞ்சமுண்ட அதனுலோ பின்தான்
பரவைக்குபகாரஞ் செய்தாயோ என்றும் பலவாறு
பாடுவர்.

ஓருசமயம் உள்ளம் புழங்கி அழங்கி இவரலா தில்லையோ பிரானூர் என்று ஏசினுற்போலைப் பாட்டூர். அடியார்களுக்கு எப்படியெல்லாம் உதவவேண்டும் என்று திருப்பாலாச்சிராமத்துப் பெருமானுக்குத் தெரியவில்லை. பித்தர்போல இருந்து அடியார்களை விருப்புகிறுரில்லை. விண்ணப்பித்தபோது உதவாமல் பின்னையருள் செய்வேசம் என்று வாளாவிருக்கின்றார்யாது சொல்லி விண்ணப்பித்தாலும் பாடலைப் பெற்ற போது மகிழ்கின்றார். பெருதபோது புறக்கணிச்கிறார். பலரையும் ஆட்கொள்கின்றாரேயோழிய. அங்பாக ஒரு பேச்சும் பேசகின்றாரில்லை. ஒரு பொருளும் தருகின்றாரில்லை. ஸிரைவில் நழுவிப்போய் விடுகின்றார்.

திருச்சிற்றமப்பலம்

ஏசின அல்ல இகழ்ந்தன அல்ல
எம்பெரு மானென் நெப்போதும்
பாயின புகழான் பாக்கிலாச் சிராமத்து)
அடிக்கீ அடிதொழும் பன்னாள்
வாயினுற் கூறி மனத்தினால் நினைவான்
வளவயல் நாவலா ஞான
பேசின பேச்சைப் பொறுத்தில் ராகி
விவரலா தில்லையோ பிரானூர்.

திருச்சிற்றமப்பலம்

தமக்குப் பொன் தேவையானபோது ஒன்னாந்தன் தளிக்குச் சென்று தமது நிலைமையைக் குறித்து வருந்திய நாயனார், இறைவனை நடைச்சுவையேடு நெயாண்டி பண்ணுகிறார். பெருமானே உமக்கும் உமது தேவியாருக்கும் பெருவயிற்றுப் பின்னையாருக்கும் குறும்புக்குமரனுக்கும் குற்றேலை செய்யபடி யாது. நீரோ உமது திருத்தலத்தினை ஈடுவைத்து உண்கிறீர். உமது ஒற்றியூர் ஒற்றியிலுள்ளதால் உமக்குரியதல்ல. உம்மை நாம் வாழ்த்து வாழ்த்தென்று வாய் கடுக்க வாழ்த்தினாலும் நீர் ஒன்றஞ்சொல்ல மாட்டார் உமது மணவியோ காஞ்சிபுரத்துக் காம கோட்டத்தில் பெரிய அன்னதானஞ்செய்யவும். நீர் பிச்சை யெடுத்துண்பதைத் தவிர்க்கின்றீரில்லை, எமக்கு ஏதும் தருவதாகவும் இல்லை. ஏதும் சொல்வதாகவும் இல்லை.

இறைவா ! தேவரீரிடம் காதலாகிக் கசிந்து பணி புரியுந் தொண்டருக்குக் கொடுப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது நீர் பாம்புகளையே அணிந்துள்ளீர் நீர் வாழ்வது திருவொற்றியூராயின் அது உமக்குச் சொந்த மாயில்லையே. நீர் உமது ஊரை ஈடுவைத்து விட்டுக் காட்டில் வாழ்கின்றிரே ஆடையின்றித் தோலையும், அணிகளின்றிப் பாம்புகளையும் அணிகின்றிரே !

நாயனுர் காட்டும் இயற்கைநலம்

தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு பகுதிகளையும், ஊர்களையும், மலைகளையும், ஆறுகளையும், சோலைகளையும், காடுகளையும் பாடியருளும் சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் ஆங்காங்கே நிலவிய இயற்கை அழகைப் படப்பிடித்தாற் போற் காட்டுகின்றார் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஜவகை நிலங்களை அவர் பாடக்களில் அழகாகக் காணலாம்.

சீபருப்பதம் என்னும் பழைய மலைப்பகுதி இன்று மல்விகார்ச்சனம் எனவழங்கும். அங்கே மான் கூட்டங்களும் மரைக்கூட்டங்களும் இன்பமாகத்திரிந்து சளைகளில் நீர்ப்பருகி நறுநிழவில் துயிலும். ஆண்யானை தன் பெண்யானையைத் தேடியவாறு பிளிறித்திரியும். ஆனைக்கூட்டத்தை விட்டுப்பிரிந்த பெண்யானைக்குட்டி தினைப்புனத்தருக்கே சென்று செவிசாய்த்து நிற்ப, தினைப்புன வேடர்கள் தேனைத்தொண்ணையிற் பிழிந்து அதற்கு ஊட்டுவர். கரடிக் கூட்டங்கள் நிலத்தைக் கிளர அங்கிருந்து ஒளிவீசும் மணிகள் சிதறித் தெறிக்கும். தினைப்புனத்தைக் காவல்புரியும் இளம்பெண் ஒருத்தி தினைகவர வந்த கிளி களைச் சோவென்று கலைப்ப அவை அஞ்சாது கதிர் கொய்யக் கேரூங் கொண்ட பெண், இக்கிளிகள் என்னை மதிக்கா என்று கூறிக் கவண் எடுத்து அவற்றைக் கலைப்பாள்.

திருச்சிந்றம்பகும்

மானும்மரை யினமும்மயில் இனமுங்கலங் தெங்கும் தாமேவிக மேயந்துதடஞ் களைநீர்களைப் பருப்ப பூமாறம் உரிஞ்சிப்பொழி லூடேசென்று புக்குத் தேமாம்பொழில் நீழஸ்துயில் சீபர்ப்பத மலையே.

மணிப்புனங் காவல்மட மொழியாள்புனங் காக்கக்
கன்னிக்கிளி வந்துகவைக் கோலிக்கத்திர் கோய்ய
என்னைக்கிளி மதியாதென்று எடுத்துக்கவன் ஓலிப்பத்
தென்னற்கிளி திரிந்தேறிய செர்ப்பத மலையே.

திருச்சிற்றம்பமை

இங்ஙனமே அண்ணுமலை, குணமலை, விச்சிமலை,
திருக்கழுக்குன்றம் முதலிய மலைச்சாரல்களையும் வரு
ணிப்பர். திருக்கழுக்குன்றத்தில் பெண்யானைகள்
குட்டிகளைத் தழுவிக்கொண்டு வருவதும், அருவி
நீரோடு மணியும் முத்தும் வீழ்வதும், குட்டிகளைத்
தழுவிய வள்ளும் குரங்குக் கூட்டங்கள் பாய்ந்து
திரிவதும், வண்டினங்கள் இசைபாட மயில்கள் நடன
மாடுவதும், சந்தன மரங்களில் நறுமணம் வீசுவதும்,
முதிர்ந்த மூங்கில்கள் காற்றுக்கு வளைந்து நிமிருந்
தோறும் முத்துக்கள் சிதறுவதும் இன்னபிறவும் ஆங்
கள்ள இயற்கையழகாகும். இத்தகைய மலைகளில்
எழுந்தருளும் இறைவனை “யலையின் தலையல்லது
கோயில் கொள்ளீர்” என்று நாயனார் பாடியருளுவர்.

ஆறுகள் பவவற்றின் அழகினைப் பாடுப்போது
அரிசிலாறு, காவிரி, கெடிலம், கொள்ளிடம், கோதா
வரி, சிற்றூறு, பாலி, பெண்ணை, மண்ணையாறு, முத
தாறு, வெள்ளாறு என்பனவோடு ஈழ நாட்டுற
பாலாவியையும் பாடுவர். பாலாவி இன்று ஆறு எனக்
கருதப்படாயல் தடுத்துநிறுத்தப்பட்ட நீர்நிலையாகவே
அமைந்துள்ளது. ஆனால் ஆயிரத்துநூறு ஆண்கேளுக்கு
முன் சுந்தரர் காலத்தில் இது, “பரியதிரைஏற்றியா
வருபாலாவி” என்றும் இதனருகே பெரியதெங்கம்
பொழிலும் மாந்தோப்பும் நிறைய இருந்தனவென்றும்
பாடுவர்.

தமிழ்நாட்டின் சிற்றூறு, சிற்றூறு எனப் பெயர்
பெற்றாலும் அது நீர்ப்பெருக்குடையதாகும். அதனைக்
குடவன்று என்று வழங்குவர். சிற்றூற்றின் நீர்ப்
பெருக்கில் மூங்கில் முத்துக்களும், ஏலம், இலவங்
கம், தக்கோலம், இஞ்சி, சுந்தனம், அகில, மணிக்கள்

இன்னும் பலவும் கரைகளில் ஒதுக்கப்படுகின்றன வாழும். பன்னையும் ஞாழலும் சேறிந்து வளர்ந்த சோலைகளில் குருக்கத்தி அழகாகப்படார்ந்துள்ளது. அங்கே குயிலிகள் அமர்ந்து கூவும். இன்னொரு பகுதியில் இயற்கைவளம் மிகுந்ததால் அங்கே மக்கள் விரும்பிக் குடியேறினர்.

திருப்புனவாயில் என்னும் திருப்பதி பாலைநிலச் சூழலிலிருந்தது. பாலைநிலத்தில் வாழ்ந்த வேடுவர் வழிபயோக்கரையும் வண்கரையும் வதைத்துச் சூறையாடுதல் வழக்கம். இதனை “மறவேடுவர் பொருது சாத்தொடு பூசலறைப் புனவாயிலே” என்பார். அங்கே சிறுசிறு கற்குன்றுகளும் தூறுகளும் கடுவெளியும் காணப்படும். கடுவெளியில் மானினங்கள் வாழும். அவற்றை வேடுவர் கலைத்துப்பிடிக்க முயன்றால் அவை அஞ்சியோடி மறையும். அங்கே கள்ளிச்செடிகள் பற்றையாய் வளரும். வெம்மையால் புலி காய்ந்து எரிந்து அழியும். காட்டுக்கோழிகள் கூவும். ஆந்தைகள் சப்தமிடும். இதனைக் “கற்குன்றுந் தூறுங் கடுவெளியும் கடற்கானல் வாய்ப்புற்கென்று தோன் றிடும் எம்பெருமான் புனவாயிலே” என்றும், “வில் வாய்க்கணை வேட்டுவராட்ட வெருண்டுபோய்ப் புலி வாய்க்கணம் புக்கொளிக்கும் புனவாயிலே” என்றும் பலவாறு பாடியருளுவர்.

சோழநாட்டின் கலைநல்லூர் என்னும் திருத்தலத் தின் மருதநிலச் சூழலைச் சுந்தரர் கண்டு மகிழ்ந்துசாடுகின்றார். திருக்கலைநல்லூர்ப் பெருமானின் கோயிலமுகு. திருவிழாப்பொலிவு, அடியர்களின் வழிபாட்டுச் சிறப்பு முதலியண யாவும் “குரும்பைமுலைமலர்க் குழவி” எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தை அலங்கரிக்கின்றன.

“அரும்பருகே சுரும்பருவ அறுபதம் பண்பாடு அணிமயில்கள் நடகாடும் அணிபொழில்குழ் அயலின், கரும்பருகே கருங்குவளைகளைவளரும் கழனிக்கமலங்கள் முகமலருங் கலைநல்லூர்காணை” என்பார். “தெற்று கொடிமூல்லையொடு மல்லிகை செண்பகழும் திரை

பொருது வருடனல்சேர் அரிசிலின் தெங்கரைமேல், கற்றினம்நன் கரும்பிள்ளை கறிகற்கக் கறவைகமழ் மூநீர் கவர்கழனிக் கலயநல் ஹர்காணே’’ என்றும், ‘‘சோலைமலிஞ்சில் கூவக்கோல மயிலாடச் சுரும்பொடு வண்டிசை முரலப் பசங்கினி சொல் துதிக்கக் காலை யிலும் மாலையிலும் கடவுளாடி பணிந்து கசிந்த கனத் தவர் பயிலுங் கலய நலி ஹர்காணே’’ என்றும் பாடுவர்.

நெப்தல் நிலத்துக்குத் திருமறைக் காட்டுக் கடற் கரையை நோக்கலாம். பெரிய கடலைகள் கரையை மேரதியலைக்கின்றன. அதனுடை சங்கும் இப்பியும், வலம்புரியும் மிகுதியாக ஒதுக்குண்டு வாழ்கின்றன. தாழையும் பன்னையும் அவற்றையடுத்து வரழைகள் நிறைந்த வயலிகளும் உள்ளன. தாழைகளின் நீழ விலை சுறுக்களும் மகரங்களும் முத்து பவளம் முதலி யறற்றைக் கரையில் ஒதுக்குகின்றன. அவற்றையடுத்துத் தூத் தெங்கும் பனையும் ஓங்கிலார்ந்துள்ளன. கடலருகேயுள்ள கழிகளைச் சார்ந்து கொக்கு. நாகர முதலிய நீர்க்குருகுகள் வாழ்கின்றன. பூ ம பொழி லி லி வண்டுகள் பாடி இன்பறுகின்றன. ‘‘தாழைப் பொழி ஹாடே சென்று பூழைத்தலை நுழைந்து, வாழைக்கனி கூழைக்குருவுகளும் மறைக்காடே’’ என்பன போன்ற தொடர்கள் நெப்தல் வளத்தைக் காட்டுகின்றன.

சுந்தரர் மாடிய தேவாரம்

சுந்தரருமர்த்திநாயனூர் 114 திருத்தலங்களிலும் பொதுவாகவும் பாடிய பதிகங்கள் 38000 என்பர். ஆலை இன்று எமக்குக் கிடைத்துள்ளவை 96 தலை பாடல்களும் 4 பொதுப்பாடல்களுமாக 100 திருப் பதிகங்களில் 1026 பாடல்களாகும். இவற்றை ஏழாங் திருமுறை எனத் தொகுத்துள்ளார்கள். இவை 18 பண்களில் வந்துள்ளன. பண்பெற்ற பதிகங்களும் பாடற் தொகையும் வருமாறு.

எண்	பண்	பதிகம்	பாடல்
1.	இந்தளம்	—	12 — 122
2.	தக்சராகம்	—	4 — 44
3.	நட்டராகம்	—	14 — 143
4.	கொல்லி	—	7 — 73
5.	கொல்லிக்கௌவாணம்	—	9 — 95
6.	ஸழம்பஞ்சரம்	—	7 — 72
7.	தக்கேகி	—	17 — 169
8.	காந்தாரம்	—	5 — 52
9.	பெங்கைத்தாந்தாரம்	—	1 — 10
10.	காந்தார பஞ்சம்	—	1 — 11
11.	நட்டபாஷட	—	4 — 40
12.	நட்டராகம்	—	1 — 10
13.	புறநீர்சம	—	3 — 30
14.	சோமரம்	—	4 — 41
15.	குறிஞ்சி	—	4 — 41
16.	ஈசுகிம்	—	1 — 10
17.	செந்தருத்தி	—	1 — 11
18.	பஞ்சம்	—	5 — 52

நாயனார் இறைவனைப் பாடும்வகை

நப்பைத் தோழையைக் கணக்குத் தந்தோம் என்று ஆட்கொண்டருளிய இறைவனை நாயனார் வெளு வாகப் புகழ்ந்தும் போற்றியும் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் ஊடியும் மெலிந்தும் இரந்தும் ஏசியும் பலவித மாகப் பாடியருளினார். அவர் இறைவன் பெருமை களைக் கூறும்போது, பேராயிரம் உடையானை, என்குண்த்தினுளை, இறையவனை, மறையவனை, மூவரில் முதலாயவன்தனை, பேசினாற் பெரிதும் இனியானை, ஆருயிர்க்கெல்லாம் மருந்தனுன்தனை, கற்றகவிலியிலும் இனியானை, தொண்டரைப் பெரிதும் உகப்பானை, வேதத்தின்பொருளானை, ஒங்காரத் துருவாகிநின்றூனை, அல்லவில் அருளே புரிவானை, முறறும் பின்னையாய் முன்னே முனைத்தானை, வீடிலாத வியண்புகழானை, எவ்வுயிர்க்கும் வைப்பினை, இன்ன தன்மையன் என்றறியொன்றை எம்மானை என்றெல்லாம் பாடுவர்.

சிவபெருமானின் அருட்குணங்களைக் கூறும்பேசது, தாயுந் தந்தை பலவுயிர்க்குந் தாமேயாய் தலைவனார்,

தொழுவார்க் கெளியாய்த் துயர்தீர் நின்றவர், நல்ல வர்க்கும் அடியவர்க்கும் அடியவர், அருள்செய்யச்சித்த மாயிருப்பவர், நம்பிஞர்க்கருள் செய்யும் அந்தனர், கலந்தார்க்கு அருள்செய்யுவ கற்பகம், யமதண்டி வைய விலக்குபவர், அடியாரை ஊழ்வினை நலிய வொட்டாது தடுப்பவர், பேருமோராயிரமுடையவர், பாட்டகத்து இசையாகி நிற்பவர். ஏழிசையாய் இசைப்பயனும் இன்னமுதாய் நிற்பவர். மனத்தினுள் நினைந்தபோதே தமக்கினியவர்க்கே தித்திப்பவர், பொன்னும் மெய்ப்பொருளுந் தருபவர், வஞ்சமற்ற மனத்தாரை மறவாத பிறப்பினி. பஞ்சடூதங்களாய் இருப்பவர், விடந்தனையுண்டு கண்டத்தே வைத்த பிததன், அருள்பெருகு கேளவதிதர், இல்லை என்னுத யாவர்க்கும் அருள்புரிபவர், காலையில் எழுந்துதம்மைத் தொழுபவர் கவலையைத் தீர்ப்பவர், பிழையிற்படாவண்ணம் அருள்புரிபவர், போகத்தையும் முத்திச் செல்வத்தையுங் கூட்டிவைப்பவர். தாமேவந்து நம் மொடு குலாவி வரனுக்கு வழிகாட்டுபவர். உயர் நெறியைக் காட்டுபவர், விளைக்கடவில் தத்தளிக்கும் உயிர்கள் மீது மிகவும் இரண்கி வீடுபேற்றைப் பாலிடபவர், தேவர்கள் தொழுதேதிதும் சிலம் மிகவுடையவர் என்பர்.

தொழுபவர் தம் துயரீ தீர்த்தல் பெருமானின் தொழில் என்றும், அவர் தம்மை அடைந்தவரின் வினை தீர்ப்பவர் என்றும், பேராயிரமுடைய பெருமானின் திருநாமங்களைக் கூறுபவர் தப்பாமல் நற்கதியடைவர் என்றும் கூறி, அவர் திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பரவி அவரை ஏத்துதல் நம்கடமை என்பர்.

நாயனார் பாடியருளிய பாடல்களில் இறைவன் இயல்பு, உயிர்களின் இயல்பு, உயிர்வாழ்க்கையின் இயல்பு, இறைவன் திருவருளைய பெறுதலின் இயல்பு முதலியல் வந்துள்ளன. இறைவன் எழுதிதுக்கள் எல்லாவற்றுக்கும் முதலாகவுள்ள அகரவெழுத்தைப் போல் உக்கிர்கு முதல்வருக உள்ளான் என்பர்.

இறைவனி உகைத்தோடு ஒன்றைய் அதன் கூறுகளாய் நிலமும் நீரும் தீயும் காற்றும் முதலிய எல்லாமாய் இருக்கிறார் என்பர் இந்த உலகமும் இதற்குப்பாலாய் அண்டமும் இறைவனில் அடக்கம். இறைவன் அண்டம் தாயவன் என்பர் எல்லாமாய் நிற்கும் இறைவனை எல்லாவற்றையுங் கடந்து தனித்தும் நிற்பர்; அவரின் நிலையை எவராலும் அறிய முடியாது. அவர் காண்பரியன்.

இறைவன் பகைப்பிலுள்ள எல்லாவற்றுக்கும் தாயும் தந்தையுமாவர். “தந்தை தாய் உலகுக்கு” என்பது கந்தரர் வாக்கு. இறைவன் உயிர்களோடு உடனைய நின்று உதவும் உதவிபெரிது பெறுதற்குரியன வற்றைப் பெறுவித்து நுகரப்பண்ணுவதும் இறைவன் திருவருட்செய்யோகும் இறைவனேயுமக்கு நாக்கும் செவியும் கண்ணும்; அவர் பீடைதீர அடியார்க்கருஞும் பெருமான். பரமானந்த வெள்ளம்பணிக்கும் நம்பி. உலகிலுள்ள எவ்வுயிர்க்கும் நாதியன்.

உடம்பெடுத்த உயிரின் உலகவாழ்க்கையால் உய்தி பெறுவதற்கு வேண்டிய அறிவு நெறிக்கு வேண்டிய கல்விக்கு வாயிலாகிய எழுத்தும் சொல்லும் பாட்டும் நூலும் கற்பித்து அறிவின்பம் கொடுப்பவரும் இறைவனே. அவர் ஞானசிரியன்றும் ஞானப்பொருளாயும் விளங்குகின்றார். ஆகமசிலருக்கு அருள் நல்கும் பெருமான் அவர். நாயனார் காலத்து வாழ்ந்த கழற்சிங்கள் என்னும் மன்னன் தன்னை ஆகமப்பிரியன் என்று கூறுகிறுன்.

சந்தரர் காட்டும் யோகநெறி

ஆகமங்கள் கூறும் நாற்பாதங்களுள் மூன்றாவதான யோகநெறியைச் சுந்தரர் கூறும்போது “மேவிய வெந்தரகத்தில் அமுந்தாமை நமக்கு மெய்நெறியைத் தான் காட்டும் வேதமுதலான்” என்பர். இறைவன் உள்ளத்துள்ளே நிற்கும் ஓன்பொருள் அவரை உள்ளத்துள்ளே ஓர்ந்து உணர்வது யோகம் என்பதை,

“ஓர்ந்தனை ஓர்ந்தனை உள்ளத்துள்ளே நின்ற ஒண் பொருள் சேர்ந்தனை சேர்ந்தனை” என்று பாடுவர். இன்னும் தெட்டர்ந்து பாடும்போது, “தேடுவன் தேடுவன் தேடுவன் செம்மலர்ப்பாதங்கள் நாடெடாறும் நாடுவன் நாடுவன் நாயிக்கு மேலேயோர் நால்விரல்” என்று அங்கே இறைவனைக் கண்டு ஆடுவா ஆடுவன் ஆனந்தம் பரவசமிபட்டு என்று உருகுவர்.

இறைவனைச் சிந்தித்து நினைந்தெழும் அன்பர்கள் சிந்தையில் அவரை திகழ்கின்றார் என்பதை, “சிந்தித் தென்றும் நினைந்தெழுவார்கள் சிந்தையில் திகழும் சிவன்தன்னை” என்பர். இதனால் பந்தித்த வினைகள் பாறும்போது சிந்தை திருந்துகிறது என்னும் கருத்தை, “திருத்தித் திருத்தி வந்தென் சிந்தையிடம் கொண்டையா அருத்தியுள்ளை அடைந்தார் வினைகள் அகல அருளாயே” என்று பாடுவர்.

நானான் காட்டும் ஞானநெறி

ஞானநெறியென்பது இறைவனிடம் உண்மையன்டு கொண்டு தொழுதல், வணங்குதல், பாடுதல் முதலியவற்றை வழிபடுவதாகும். நறிய பூவும் நீரும் கொண்டு இறைவனை நாடோறும் அன்புடன் பூசனை ழரிபவர்க்குத் தூய அறிவுண்டாகும். உண்மை ஞானம் கைகூடும் என்பதை, “நறுமலர்ப்பூவும் நீரும் நாடோறும் வணங்குவார்களு அறிவினைக் கொடுக்கும் ஆரூர் அப்பன்” என்பர். இறைவனிடம் அன்பில்லாதபோது திருவடி ஞானம் கைகூடாது என்பதை, “அன்பரல் வார் அணிகெள்ள கொன்றை அடிகள் அடிசேரார்” என்பர். அன்பர் நெஞ்சத்தைத் தனக்கு இடமாகக் கொண்டு அங்கே ஞானவொளி வீசி அவர்களுக்கு வரும் துயர்களை நீக்கியிருஞ்வார் என்பர்.

“பொய்யா நாவதனுற் புகழ்வார்கள் மனத்தி னுள்ளே மெய்யே நின்றெரியும் விளக்கேயோத்த தேவபிரான், தொழுவாரவர் துயராயன் தீர்த்தல்

தொழிலே’’ என்பர். இத்தகைய அடியார்கள் பிரியாரி பேரன்பால் பிணிக்கப் பெற்றுப் பணியரிகின் ஞர்கள். இறைவன் திருநாமங்களிற் சிறந்த நமசிவாய என்பதை இடையருது சிந்தித்து நாவால் மொழிந்து கிடப்பர். இது மெய்யன்பர்களின் அன்புடைத் தொழில் என்பர்.

நாயனார் காட்டிய வழிபாட்டுமுறை

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குத் தாயும் தந்தையும் தலைவனுமான இனியவர் ஆதலால் ஆன்மாக்கள் அவரை வணங்கி வழிபட்டு ஈடுபோக வேண்டும் என்று நாயனார் வகுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆன்மாக்கள் சாராவேண்டியதும், அறியவேண்டியதும், நினையவேண்டியதும், குழையவேண்டியதும் சிவபெருமானிடத்திலேயாகும் என்பர். இங்ஙனம் ஒழுகாத வர்களின் நாகரிகத்தை நாயனார்மதிக்கவில்லை.

‘‘சடையிற் கங்கை தரித்தவனைச் சாராதார் சார் பென்னே, உறையும் எங்கள் பிரானை உணராதார் உணர்வென்னே, பெண்ணைய பிரானைப் பேசாதார் பேச்சென்னே, பரமன் எங்கள் பிரானைப் பரவாதார் பரவென்னே, ஐயர் எங்கள் பிரானை நினையாதார் நினைவென்னே, குழைகாதற் கடிமைகட் குழையாதார் குழைவென்னே என்பர்.

இறைவன் திருவருள் புரியுந் திறத்தைக் தமக்கு முன் வாழ்ந்து பேறுபெற்றவர் வரலாற்றுலும் நாயனார் தமது சொந்த அனுபவத்தாலும் விளக்குவர். பந்தித்த நல்வினைப் பற்றறப் பிறவிப் படுகடற் பரப்புத் தவிர்ப்பானை என்றும், நம்பினார்க்கருள் செய்யும் கற்பகம் என்றும், அடியாரை ஊழ்வினை நவியவொட்டார் என்றும், கலந்தார்க்கு அருள்செய்யும் கற்பகம் என்றும், எல்லார்க்கும் இல்லைபெண்ணது அருள்செய்வார் என்றும், கசிந்தவர்க்கு இம்மையோடு அம்மையில் இன்பம் பெருக்கு நம்பி என்றும், உருகிப் பரவுவார்க்கு வினைப்பற்றறுப்பானை என்றும், நெக்கு

இறையே நினைவார் தனிநெஞ்சம் அக்ஞரைவாண் என்றும் பாடியருளுவர்.

இறைவனிடம் அன்புகொள்ள வேண்டும், அடியார்க்கு அடிமைசெய்தல் வேண்டும், அடியார் கூட்டுறவு வேண்டும். இளமைதொட்டுச் சிவனை நினைக்க வேண்டுப, உருகவேண்டும், மனம் வாக்கு காயங்களால் வழிபாடு செய்தல் வேண்டும், திருக்கோயில் வழிபாடு செய்தல் வேண்டும்.

இறைவன் ஆஸ்மாக்களை அன்பினால், காஜையால், இரக்கத்தால் தண்டித்துத் திருத்துபவர், துணையாய் இருப்பவர், துனபம் போக்குபவர், பற்றறுப்பவர், பிழை பெற்றுப்பவர், பிறவி நோயைத் தீர்ப்பவர், முத்தி கொடுப்பவர் என்றெல்லாம் பாடுவர்.

இறைவனைச் சேர்வதற்கு அன்பும் அடியவர் கூட்டு நேயமும் வேண்டும். அன்பரல்லார் அனிகொள்கொன்றை அடிகள் அடிசேரார் என்பர். நினைந்திட்டு அழுமவர்க்கல்லால் அறிவரிது அவன் திருவடியினை, கசிந்தவர்க்கு இம்மையோடு அம்மையில் இன்பம் பெருக்கு நம்பி என்றெல்லாம் பாடுவர்

இறைவழிபாட்டின் அவசியத்தை வற்றறுத்திய நாய்ஞர் அதனால் வரும் பயனையும் கூறியருளுவர் துதித் தல், தொண்டு செய்தல், தொழுதல், பாடுதல், பகழ்தல் என்பன பற்றிக் கூறியவர், தொண்டே செயவல்லாரவர் நல்லார் துயரிலரே என்பர். இதில் தமிழ்முடைய அனுபவத்தையும் கூறி, தொழுதேன் என்வினை போக என்பர். எம்மை நோக்கி, “நீந்ற பாவங்கள் நீங்கவே சென்று சென்று தொழுமின்கள்” என்றும், “நீளநின்று தொழுமின்கள் நித்தலும் நீதியங்கள் ஆளும் நம்பவினைகள் அல்கிட” என்றும், “அடிதொழுவார் பழுதுள்ளம் நிலையார் திகழ்புசமால் நெடுவானத் துயர்வாரே” என்றும், “நறுமலர்ப் பூவும் நீரும் நாடொறும் வணங்குவார்க்கு அறிவினைக்கொடுக்கும் ஆளுர்அய்பனே” என்றும் பாடுவர்

தமக்கு முன் வருந்து தொண்டு பரிந்த நாவக்கரசர், ஞானசம்பந்தர் வழியில் தாழும் தொண்டு அரிந்த சுந்தரர் அவர்களையும் நினைவு வடித்துவர். “நல்வியல் ஞானசம்பந்தனும் நாவினுக்கரசரும் சொல்லியவே சொல்லி ஏத்துக்பொன்” என்பர். வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என்று வற்றறுத்துபவர், உலகியல் இன்பத்தில் துய்ததுக்கொண்டு உடல் இன்பதுங்பங்களில் நிற்பினும், உயிர் இறைவனேடு கூடிநிற்கும் நிலையினைக் காட்டுவர். இறைவனைப் பாடிப் போன்னும் பொருளும் இன்னும் பலவும் பெற்றவர். தாம் பெற்றவாறே எல்லோரும் பெற்றும் தல் வேண்டும் என்பர். “பொய்ம்மையாளரைப் பாடாதே எந்தை புகலூர் பாடுமின் டுலவீர்காள், இம்மையே தரும் சோறும் குறையும் ஏத்தலாம் இடர் கெடலுமாம் அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு யாதும் ஜயறால்லையே” என்பர்.

இம்மை இன்பத்திற்கும் இறைவன் வெகுவாக உபகரிக்கின்றார் உதவுகின்றார் உடன் நிற்கின்றார் என்பதில் அகசயாத நம்பிக்கை கொண்ட சுந்தரர். “வழுக்கி ஸ்திலூம் திருப்பெயரல்லால் மற்ற நான் அறியேன் மறுமாற்றம்” என்பர். ஒன்றும் வேறும் உடனும் நிற்கும் இறைவன், கட்டமும் பிணியுங் களை வாணி, விட்ட வேட்கை வெந்நோய் களொள்ளி, ஓர்க் கின்ற செவியை, உணரும் நாவினை, காக்கின்ற கண்ணை, பாவிப்பார் மனத்தாறு தேஜை என்றெல்லாம் போற்றுவர்.

சிவனடியார் திறனும் செய்கையும்

சிவனடியார்களின் சிறப்பும் பெரிது; தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதே என்பர். சிவனடியாரை அன்பர், அடைந்தவர், உற்றவர், கலந்தவர், சார்ந்தவர், தெரழும்பர், நண்ணினர், நம்பினூர், நினைப்பவர், பணிபவர், பக்தர், பாவிப்பார், வந்திப்பார் என்றெல்லாம் சுந்தரமுசீத்திநாயனூர் குறிப்பார்.

அடியார் அண்டிடன் செய்யும் பூசையை இறைவன் ஏற்றருள் பரிவர். அடியார்கள் அவரிட்டு அடிபாவித் தொழுதேத்துவர். இறைவனை நினைந்துருகி நிறபர். இறைவனை நின்றும் கிடந்தும் இருந்தும் நடந்தும் என்றும் நினைப்பர். இறைவன் குற்றமல்லாத அடியார்களுக்கு வீட்டின்பத்தைக் கெடுத்தருளுவர். மெய்யடியார்களுக்கு உய்யுநெறியைக் காட்டியருளுவர். தம்மைச் சரண்டைந்தவர்களின் நெஞ்சிற் குடி கொண்டருளுவர். தொழுபவரின் துயரத்தைக் தீர்த் தருளுவர். தம்மை நண்ணினர்க்கு இறைவன் நல்ல வர். தம்மையிருப்பாடியாடும் அன்பர் மீது அண்டி காட்டுவர். அடியார்களுக்கு அஞ்சானத்தை நீக்கியருளுவர்.

நாயனுர் கூறும் பழைய சிவன்டியார்களுள் உறை யூர்ச் சோழனும் ஒருவன். அவன் காவிரியில் நீராடிய போது முத்துமாலை நழுவிப்போக, அவன் திருநள் ளாற்று இறைவனை நினைந்து, “இறைவா ஏற்றுக் கொள்” என்றார். அம்முத்துமாலை திருமஞ்சனத் துக்கு நீர்முகந்த குடத்துட் புகுந்து அபிஞ்சகத்தின் போது இறைவனுக்கு மாலையாயிற்று என்ற வரலாற் றைப் பாடுவர். மார்க்கண்டேயநுக்கு ஆயுள் நீடிப்பு. பார்த்தனுக்குப் பரசுபதம்.பரசுராமருக்குத் திருவருள் முதலிய பேறுகளையும் பாடுவர்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் காலம்

சுந்தரமூர்த்திநாயனுருக்கு முன் வரம்பந்த திருஞான சமபந்தமூர்த்திநாயனுரும் திருநாவுக்கரசனாயனுரும் சிறந்த முறையிற் சைவத்தொண்டுசெய்துள்ளார்கள். திருநாவுக்கரசுஞாயனுர்செய்த சைவப்பிரசாரத்தால் தொண்டைநாடும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர் செய்த சைவப்பிரசாரத்தால் பாண்டிநாடும் சிவமண்ணுக்கமழ்ந்தன.

நாடரண்ட பல்லவரும் பாண்டியரும் சைவ சமயத்தைத் தழுவிச் சைவப்பிரசாரத்துக்கு வாய்ப்பாகத் திருக்கோயில்களை நிறுவுவாராயினர். சேரநாட்டை

ஆண்ட சேரமான் பெருமாள் என்பார் சைவசமயத் திடீ சிவபெருமானில் திருநீற்றில் சிவஸ்தியார்களில் அளவுகடந்த பக்திபூண்டொழுகினார்.

முனினர் அப்பர் அடிகள், ஞானசம்பந்தர் குறிப் பிடாத சிவரலயங்கள் சிவவற்றைச் சுந்தரர் பாடின ராகையால் அவை இடைக்காலத்தில் எழுந்தனவாதல் வேண்டும். சுந்தரர் காலத்தில் திருக்கோயில்கள் யாவும் சிறப்புற்றிருந்ததோடு, மக்கள் சைவசமயத்தில் ஆர்வமும் ஊக்கமும் பற்றும் பக்தியும் பூண்டொழுகி ஞர்கள் என்று அறியக்கூடியதாயுள்ளது. தமிழ்நாட்டு முவேந்தரும் சைவசமயத்தவராயிருந்தனர் என்பதைச் சுந்தரமுர்த்திநாயனாரே திருப்பரங்குன்றத் திருப்பதி கத்தில், “முடியால் உலகாண்ட முவேந்தர் முன்னே மொழிந்த... இவை” எனப்பாடியருளுவர்.

சுந்தரர் காலத்தில் நிலைதளர்ந்து அடங்கியோடுங்கி ஒதுங்கியிருந்த சமணர் சாக்கியர்களை அவர்கில இடங்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளார் சமணரை “அமணர், காடியாடு கழுக்கள், கரியமனத்தார், குண்டர், கூறையின்றித் திரிபவர், குணமலைக்குண்றுபோல் நிற்பவர், நாணமில்லாதவர், நின்றுண்பவர், புள்சமணர், போய்ச் சமணர்” என்றெல்லாம் குறிப்பர்.

அவர்கள் நமணைந்தி, கருமவீரன், தருமசேனன் முதலிய பெயர்களைக் கொண்டவர்கள். “ஞமண ஞாஞ்சை ஞான ஞோணய்” என்று மந்திரத்தை முக்கினுல ஒதுபவர் கையில் குண்டிகை தூக்கித்திரிபவர், வாக்கு வல்லமை உள்ளவர்கள்.

சாக்கியரைச் சாக்கியப் பேய்கள், ஒலைக்குடையினர், மண்டர்கள் என்பர். தேரர் என்பவர் இருந்து நன்றாக உண்ணும் பெருவயிற்றர், நன்மை ஒன்றும் இல்லாதவர்கள் என்பர்.

சமணரும் சாக்கியரும் கூறும் சமயங்கள் அவத்தை தருவன. அவர்களை நீங்கள் சேரலாகாது. நீங்கள் திருமறைக் காட்டு சசனைப் பணிமின்கள். சமணர்

சிவபெருமானைப் பழிப்பவர்கள். அவர்களின் வசை மொழிகள் எங்கள் இறைவனுக்கு ஒரு குறையையுடு செய்யமாட்டா என்பர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

குண்டாடியுஞ் சமன்றியுங் குன்றுடுக்கையர் தாழும் கல்லாடர்க்கூட காரணம்மலை கருதாதுகை தொழுமின் என்தோன்னான் முக்கண்ணினான் ஏழிசையினான் அறுகாலி வண்டாதேன் பொறிஸ்குழுந்தெழு மனிநீர்மறைக்காடே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தரர் காலத்தை ஆராய்ந்தவர்கள் பலர் பல விதமாகக் கணித்துக் கூறுவர். ஆனால் அவர் வாழ்ந்த காலம் காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் ஆட்சிக்காலம் என்பதைப் பெரும்பாளிமையோர் ஏற்றுக் கொண் டுள்ளனர். “கடல் சூழ்ந்த உலகெல்லாம் கங்கிளிற் பெருமான் காடவர் கோன் கழற்சிங்கன் அடியாரிக்கும் அடியேன்” என்று நாயனார் நிகழ்காலத்திற் குறிப்பிடு கின்றமை கவனிக்கற் பாலது என்ப. திருவருள் பெற்ற பல்லவர் குவத்துக் கழற்சிங்கன் பெருமையை நாயனார் மற்றெலூரு தேவாரத்திலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். கருமையார் தருமனூர் எனத் தொடங்கும் தேவாரதி தில் “மண்ணுவகம் கரவல்பூண்ட உரிமையால் பல்லவர்க்குத் திறைகொட்டா மன்னவரை மறுக்கஞ் செய்யும் பெருமையார் புனியூர்ச் சிற்றம்பலத் தெம்பெருமானைப் பெற்றூமன்றே” என்பர்.

இத்தகைய சிவத்திருபெற்ற கழற்சிங்கனைச் சேக் கீழார் கவாமிகள், முரகடைத்தானை மன்னர், உலகு நிகழ்ந்த பலிலவர் கோச்சிங்கர், பெருஞ்சிங்கர் என் றெல்லாம் புகழ்வர். அவரின் சிவபக்தியைக் குறிக்கும்போது “கங்கைவார்ச்சையார் செய்ய அடிமலர் அன்றி வேக்குன்றறிவினிற்குறியா ‘நீர்மைக்கொடி கொடுந்தானை மன்னர் கோக்கழற்சிங்கர்’” என்பர்.

இனி காடவர்கோன் கழற்சிங்கர் என்பவர் யாவர் என்று ஆராய்ந்தவர்கள் அவர்அறுபத்துமூன்று நாயன் மாருள் ஒருவர் என்றும் அவரே ஏதும் பெற்ற முன்றும்

நந்திவர்மன் என்றும், அவரே நந்திக்கலம்பகம் என்னும் பிரபந்தத்தின் பாட்டுடைத் தலைவர் என்றும் கூறுவர். அவர் ஆட்சிக்காலம் ஏறக்குறைய கி.பி. 830 — 854 வரையிலாகும் என்பது.

எனவே பதினெட்டாண்டுகள் இப்பூவுலகில் வாழ்ந்த சுந்தர மூர்த்தி நாயனூர் முனிரும் நந்திவர்மன் ஆட்சிக்காலத்தில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும் என்பது. நந்திவர்மனைக் கலம்பகம் பாடிய பெரியார், “சிவனை முழுதும் மறவாத சிந்தையன்” என்பது. சுந்தரர் காலத்தில் அகச்சமயத்தவராய காபாலிகள், பாசுபதர், ஸைரவர் முதலானங்களும் ஆங்கரங்கே வாழ்ந்தனர். அவர்களும் சமண பெளத்த மதங்களின் செலவாக்கை நீக்குவதில் முனைந்திருந்தனர் என அறியக் கிடக்கிறது. சுந்தரர் காலத்திலேதான் வைணவர் பெரியாரான திருமங்கையாழ்வாகும் வாழ்ந்தார் என்பது.

சுந்தரர் காலத்து நாயன்மார்களுள் கோட்டுவி நாயனூர் என்பவரும் ஒருவர். நாட்டியத்தான் குடும்பினராய இவர் மன்னனின் செனுபதியாக இருந்தவர். பெரிய சிவபக்தர். அவர் சுந்தரரைத் தம் முருக்கு அழைத்து விழாக் கொண்டாடித் தம்பெண்களாய சிங்கடியார், வனப்பகையார் என்பவர் களைச் சுந்தரருக்கு மனஞ்செய்துகொடுக்க முற்பட்டார். சுந்தரர் அவரைத் தடுத்துத் தாம் அந்தப் பிள்ளைகளுக்குத் தந்தைபோன்றவர் எனக்கூறித் தம் மைச் சிங்கடியலின், வனப்பகையப்பன்னக்கூறிக் கொண்டார். “சிலையார் வானுதலாள் நலில சிங்கடியப்பன்” என்றும், “நாணியூரன் வனப்பகையப்பன் வன்ஞூண்டன்” என்றும் பாடினார்.

இன்னும் கோட்டுவிநாயனரின் செவையையும் கைவப்பற்றினையும் ஏகழுந்துபாடும்போது “அடல் குழந்தவேல் நம்பிகோட்டுவிக்கும் அடியேன்” என்பது; மேலும் சில பாடல்களில் அவரைப் பூகழ்வரி.

திருச்சிற்றம்பலம்

கூடாமன்னாரக் கூட்டத்து வென்ற
 கொடிறன் கோட்டுவி செள்ளி
 நாடார் தொஸ்துகழ் நாட்டியத் தான்குடி
 நம்பிங் நாளும் மறவாச்
 சேபர் பூங்குழல் சிங்கடியப்பன்
 திருவாழுரன் உணாத்த
 பாமராகிலும் பாடுமின் தொண்டர்
 பாடநும் பாவம் பற்றறுமே.
 திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தரர்காலத்தில் வாழ்ந்த சேரமான்பெருமாள் நாயனார் சுந்தரரின் தோழர் என்பதோடு திருமுறையாசிரியராயும் இருந்தார். அவர்பாடியனயாவும் பதி ஞேராந் திருமுறையை உள்ளன. அவர் காலத்தவரீக்குண்ணி மற்றொரு நாயனார் மலை நாட்டில் வாழ்ந்து சைவத்தொண்டு புநித விறங்கின்பர் என்பவராவர். இவர் சிவபக்தியும் சிவஸ்தியார் பக்தியும் உடையவராய், முதலில் சிவஸ்தியாரையே வணங்கும் வழக்கமுள்ளவராயிருந்தார். இன்னும் கஞ்சாறு என்னும் ஊரினரான மாணக்கஞ்சாறநாயனார் என்னும் சேனைபதியும் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தார். அன்றி மாணக்கஞ்சாறநாயனாரின் மகளை மணந்த ஏயர்கோண்கலிக்காமர் என்னும் நாயனாரும் திருக்கோயில் திருத்தொண்டு செய்துவந்தவராவர்.

இன்னும் சோழநாட்டைச் சேர்ந்த மாறன் என்பவர் சோமயாகம் செய்து சோமாஜி என்னும் பெயர் பெற்று சோமாசிமாறநாயனார் என வாழ்ந்து தொண்டு செய்துவந்தார். இங்ஙனமே மிழலைநாட்டைச் சேர்ந்த பெருமிழலையில் வாழ்ந்தகுறும்பர் என்பவரும் பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார் என வாழ்ந்து சுந்தரமூர்த்திநாயனாரிடம் பெரும்பக்தி பூண்டிருந்தார். இவர்களோடு செருத்துணைநாயனார் சிவபக்தியிற் சிறந்து விளங்கினார்.

சுந்தரர் காலத்துக் கலைவளர்ச்சி

சுந்தரருக்கு முன்வந்த நாவுக்கரசர், ஞானசம் பந்தர் முதலானாரின் நற்பணியாலும், அவர்கள்

வழிசென்ற அரசர்கள் பெருமுயற்சியாலும் தமிழ்நாட்டில் பலகலைகளும் சிறந்து விளங்குவனவாயின.

திருக்கோயில்களை நோக்கும்போதும் கட்டடக்கலை வளர்ந்த சிறப்பைக் கருதவேண்டும் சுந்தரர் தேவாரப் பதிகங்களில் வருகின்ற கரச்கோயில், கொகுடிக் கோயில், ஆலக்கோயில், பெருங்கோயில் என்பனவும் பிறவும் கட்டடக்கலை நுட்பம் பொருந்தியனவாதல் வேண்டும் “தண்கமூப் பொய்கை புடைகுற்றதழி கார் தலத்தில் தடங்கொள் பெருங்கோயில் தனில் தக்கவகையாலே” என்றும், “மண்டபமும் கோடிரமுகி மாளிகையும் சூளிகையும்” என்றும் சுந்தரர் பெருங்கோயிலை வருணிப்பர். திருக்கோயில்களைச் சூழ்ந்து, தாழ்ந்து இறைஞ்சத் தீவினைகள் தீரும் என்று பாடும் போது, சுந்தரர் பலகோயில் வகைகளைக் கூறுவர்.

திருச்சிற்றம்பவம்

பெருக்காறு கடைக்களிந்த பெருமான் சேரும்
பெருங்கோயில் எழுபதினே டெட்டே மருறும்
ஏறக்கேரவில் கடில்பொழில்குழி ஞாழுந் கோயில்
கருப்பறியற் பொருப்பனை கொகுடிக்கோயில்
திருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட் தேதும்
இளங்கோயில் மனிக்கோயிஸ் ஆலக்கோயில்.
திருக்கோயில் சிவநூற்றையும் கோயில் சூழ்ந்து
தாழ்ந் திறைத்துச் சீதிவினைகள் தீருமன்றே.
திருச்சிற்றம்பவம்

இசைக்கலை

சுந்தரமூர்த்தி நாயனுரின் தேவாரப் பாடல்களை பண்நயம் பொருந்தியவை, கடவுளே இசையுருவாய் உள்ளார் என்றும் அவர் இசைப்பாடல்களைக் கேட்பதில் விருப்பமுள்ளவர் என்றும் பெரியோர் கூறுவர். அவர் “ஏழிசையாய் இசைப்பயனுய்” இருப்பர் என்று சுந்தரர் பாடுவர்.

இன்னும் “பண்ணுளீராய்ப் பாட்டுமானீர் பத்தர் தித்தம் பரவிக் கொண்டார்” என்றும், “பண்ணுய் இன்தமிழாய்ப் பரமாய் பரஞ்சடரே” என்றும்,

“பண்ணிடத் தமிழ் ஒப்பாய் பழத்தினிற் கவை
யொப்பாய்” என்றும் பாடுவர் இறைவன் செயலைக்
குறித்து அவர் பாடும் பகுதிகள் பல.

“தக்கை தண்ணுமை தங்கம் வினை
தருணி சங்கிளைச் சல்லவி
கொக்கை முடமுழவி ஞேடிசை
கூடம்பாடி நின்றுவீர்.”

“இருந்து தீந்தமிழோடிசை கேட்கும்
இசையால் காகநித்தம் நல்லினர்”

“விட்டிசைப்பன கொக்கரை
கெர்கோட்டித் தத்தளம்
கொட்டிப் பாடுமின் துந்துமியோடு
குடமுரை நீர் மகிழ்வீர்.”

இங்கேம் பாடியருளும் சுந்தரர் தம் காலத்தில்
திருக்கோயில்களில் இசைப் பாடல்கள் பாடி நடன
மாடும் வழக்கம் இருந்ததென்பர்.

“பாடல் முழவும் குழலும் இயம்பால்
பசைத் தோல்யர் பாடலோ பாடலரூ”

“பண்ணுர் இசைகள் அதுகொண்டு
பலரும் ஏத்தும் பழையனார்”

திருக்கோயில்களில் பாடவும் ஆடவும் உருத்திர
கணிகையர் என்னும் பெண்கள் இருந்தார்கள்.
அவர்கள் திருக்கோயில் திருத்தோண்டு செய்த
முறைகள் தேவாரப் பாடல்களிலும் கல்வெட்டுக்
களிலும் உள்ளன.

சுந்தரர் காலத்தில் பாணபத்திரர், ஏமநாதர்
முதலரானேரிருந்தவர், இவர்கள் இசைக்கலை வல்ல
வர்கள். பாணர் குலத்துப் பத்திரர் பாணபத்திரர்
என வழங்கினார். அவர் பொருட்டே சிவபெருமான்
திருவிளையாடல் செய்ததும், சேரமான் பெருமானுக்
குத் திருமுகப்பாசரம் பாடியருளியதுமானும்.

நாயனார் வரலாற்றின் அக்காங்ருகள்

சிவபெருமான் தம்மைத் தடுத்தாட கொண்ட
குளியதையும் தமக்குப் பலவகையிலும் திருவருள்
புரிந்ததையும் சுந்தரர் தமது திருப்பதிகங்களிற் பாடி
யருஞ்சுவர்.

“வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்தென்னை ஆருங்
கொண்டார்” என்றும், “தன்மையினால் அடியேனத்
தாமாட்கொண்ட நாட்சபைமுன் வன்மைகள் பேசிட
வன்றென்னன் என்பதோர் வாழ்வு தந்தார்” என்றும்,
“மண்ணில் மேல் மயங்கிக் கிடப்பேனை வலியவந்
தென்னை ஆண்டு கொண்டான்” என்றும், “சோற்
பதப் பொருள் இருளருத்தருளும் தூயசோதியை
வெண்ணெய் நல்லூரில் அற்புதப் பழ ஆவணங்காட்டி
அடியனு வென்னை ஆளது கொண்ட நற்பதத்தை”
என்றும் பாடுவர்.

தமக்குக் கண்பார்வை மறைந்த காலத்தில் தரம்
திருவெண்பாக்கஞ் சென்று பிழையுள்ளன பொறுத்
தருள்க என்பது முதலாகப் பாடியபோது. குழை
விரவுகாதா! கோயிலுள்ளயே! என்ன அவர் “ஊன்ன
லரைக் கண்டாற்போல் உளோம் போகிர் என்றுனே”
என்றும், “ஊன்றுவதோர் கோலருளி உளோம்
போகிர் என்றுனே” என்றும் பாடுவர். தமக்குக்
கண்பார்வை கிடைத்தபோது “காலகாலனைக் கட்ப
னெம்மானைக் காணக் கண்ணடியேன் பெற்றவாறே”
என்பர்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம்மை வளரித்த நரசிங்க
முனையர் என்பாரைத் தமது தேவராத்தில் ஏகழுந்து
பாடித் தன் நன்றியைத் தெரிவிப்பர். “மெய்யடி
யான் நரசிங்க முனையரையற் கடியேன்” என்றும்,
“நாதனுக்கூர் நமக்கூர் நரசிங்க முனையரையனி
ஆதரித்து ஈசனுக்கு ஆட்செய்மூர் அணிந்தவலூர்”
என்றும் பாடுவர்.

தமது பெற்றேர்களாய சடையனார் இசைஞானி யார் ஆகிய தந்தை தாயரையும் போற்றும்போது, “என்னவனும் அரண்டியே அடைந்திட்ட சடையன் இசைஞானி கரதலன் திருநாவலூர்க் கோன் அன்ன வனும் ஆரூரன் அடிமைகேட்டுவப்பார் ஆரூரில் அம்மானுக்கு அன்பராவாரே” என்றும், “நன்புடைய நற்சடையன் இசைஞானி சிறுவன் நாவலூர்க்கோன்” என்றும் பாடுவர்.

சுந்தரர் பெருமை

திருத்தொண்டர்களைப் பாடிய நம்பியாண்டர் நம்பிகள் ஓவ்வாருநாயன்மாரையும் ஒன்று அல்லது இரண்டு பாடல்களில் பாடியபோது, சுந்தரரைப் பற்றி எட்டுப் பாடல்களில் பாடுவர். சுந்தரரை அவர் காலத்து முவேந்தரும் பல்லவரும் பிறரும் நன்கு மதித் தனர். தவத்தோர்களும் அவர் பெருமையைப் போற்றினர். சேக்கிழார் சுவாமிகள் தமது திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சுந்தரரைப்பற்றி தடுத்தாட்கொண்ட புராணம், ஏயர்கோன்கலிக்காம நாயனார் புராணம், சேரமான் பெருமான்நாயனார் புராணம், வெள்ளாளைச் சருக்கம் ஆகிய இடங்களிலெல்லாம் பாடுவர். சுந்தரர் திருவடிகளுக்கே அவர் அன்புள்ளத்தோடு வணக்கமுங்கூறுவர்.

நேசம் நிறைந்த உள்ளத்தால்

நீலம் நிறைந்த மனிகண்டத்து

ஈசன் அடியார் பெருமையினை

எல்லா உயிரும் தொழிடுத்துத்

தேசம் உய்யத் திருத்தொண்டத்

தொகைமுன் பனித்த திருவாளன்

வாச மலர்மென் கழல்வணங்க

வந்த பிறமியை வணங்குவாம்.

எடுத்தாண்ட நூல்களும் உடனுதவும் நூல்களும்

1. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்
— சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்
2. சுந்தரர் தேவார ஒளிநெறிக் கட்டுரைகள்
— செங்கல்வராய்பிள்ளை
3. மூன்றாம் நந்திவர்மன்
— மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி
4. பக்தி இலக்கியம்
— ப. அருணைசலம்
5. நூற்றுண்டு இலக்கியவரலாறு
— மு. அருணைசலம்
6. சைவசமய வளர்ச்சி
— மா. இராசமாணிக்கனுர்
7. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்
— கா. கம்பிரமணியபிள்ளை
8. நந்திக்கலம்பகம்
— கோ. அருணைசல தேசிகர்
9. சைவ இலக்கியவரலாறு
— ஒள்வை துறைசாமியில்லை
10. தமிழ்நூல் வரலாறு
— பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்

4. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் பாடிய தேவாரத் தொகுதியை ஏழு திருமுறைகளாகத் தொகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள். மாணிக்கவாசகர் செய்த திருவாசகத்தையும், திருக்கோவையாரையும் எட்டாம் திருமுறையாகத் தொகுத்துள்ளார். ஆனால் அவர் மூவரையும் பாடிய திருத் தொண்டர் திருவந்தாதியில் மாணிக்கவாசகரைப் பாடவில்லை. எனினும் அவர் மாணிக்கவாசகரைத் தமது கோயிற்பண்ணியர் விருத்தம் என்னும் பிரபந்தத்தில் போற்றியுள்ளார். “திருவாதலூர்ச் சிவபாத்தியன் செய் திருச்சிற்றம்பலப் பொருளார் திருக்கோவை” என்பது அவர் வாக்கு.

நம்பியரண்டார் நம்பிகள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் மாணிக்கவாசகரைப் பாடாமல் விட்டதால், சேக்கிழாரும் தமது பெரியபூராணத்தில் அறுபத்துமூவர் வரிகையில் மாணிக்கவாசகரைப் பாடவில்லை. இதற்குச் சிலர் கூறுக் காரணம், திருத்தொண்டார் திருவந்தாதிக்கு மூலமாயிருந்த திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மாணிக்கவாசகருக்கு அடியேன் என்று பாடவில்லை என்பதனால் என்பர். இன்னுஞ் சிலர் திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரர் குறித்த “பொய்யடிமையில்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்” என்பது மாணிக்கவாசகரையே குறிக்கும் என்பர். வேறு சிலர் இல்லை இல்லை. அது புலனமுகிகற்ற சங்ககாலப் புலவர்களையே குறிக்கும் என்பர். இங்ஙனமாகப் பலர் பலவிதமாக இழுபறிப்படுகிறார்கள்.

திருவவதாரப் பெருமை

பாண்டிநாடே பழம்பதி எனவும், தென்பாண்டிநாடே சிவலோகமாம் எனவும் ஏகழ்பெற்ற பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருவாதலூர் என்னும் இடத்திலே அமாத்தியப் பிராமணர் குடும்பத்தில், சம்பாத சிவாசாரியர் என்னும் சிவண்டியாருக்கு, அவர் தம் மனைவியார் சிவஞானவதி என்பாரிடம் தோன்றிய ஆண்மகவுக்குப் பெற்றேர் திருவாதலூர் என்று பெயரிட்டனர்.

திருவாதலூரடிகள் எனவும் வழங்கிய இவர் வரலாற்றைத் திருவாலவாயுஷையார் திருவிளையாடற் பூராணம், பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடற் பூராணம், கடம்பவன பூராணம், சுந்தரபாண்டியம், திருவுத்தரகோச மங்கைப்புராணம், கல்லாடம் முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன.

நாட்டில் அஞ்சுநானமாய இருள் நீங்கவும், உலோகரயதம் ஏகான்மவாதம் முதலிய கோட்டாடுகள் ஒளிமழுங்கவும், சிவண்டியார் தம் இருதய தாமரைவிரியவும், திருவாதலூர் ஞானசூரியன் போலத்தோன்னும் இந்துநாகரிகம் கூறுகின்றன.

நினூர் என்பர். இவருக்காக இறைவன் திருவிளையாடல் செய்தருளியமையும், குருவடிவாகக் குருந்த மரத்தடியில் எழுந்தருளியமையும், திருவாதலூரரைக் கொண்டு திருவாசகம் - திருக்கோவையார் என்னும் திருமுறைகளைப் பாடுவித்தமையும், பாண்டியனதும் பாண்டிநாட்டு மக்களினதும் பெரும்பேறனக் கருதுவர்.

திருவாதலூரரின் வாழ்க்கை உலகநெறியிலும் ஞான நெறியிலும் பெருஞ் சிறப்பிற்று விளங்கியது. உலகியலரிலில் நிகரில்லரை இவரை நேரிலறிந்த பாண்டியன் இவருக்குப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்து, தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் பட்டமுஞ் சூட்டித் தனது முதன் மந்திரியாகக் கூடாதீதுணவராகக் கொண்டான். முதன் மந்திரியாராய திருவாதலூரருக்கு ஆடை, பூண், கவிகை, தண்டு, யானை முதலிய பெருஞ் சிறப்புக்கள் கிடைத்தன. “யாண்டியனின் பிராமண அரசன்” என்பது இவரின் பட்டத்தின் பொருள்.

திருவாதலூரிலுள்ள இறைவன் திருநாமமும் வாதலூரர் என்பதாகும். அவரை வாதப்பிரேசர் எனவும் வழங்குவர். வாயுபகவான் பூசித்த இடமாதலால் இப்பெயர் வழங்கியது என்பர். இன்னும் அவ்வூர் இறைவனுக்கு வேதநாயகன், திருமறைநாதர் என்றும் திருநாமங்கள் உள்ளன. வாதலூரை பவனப்புரம் எனவும் வழங்கினர்.

குதிரை வாங்கப் போன்றை

அமைச்சுத் தொழிலேற்ற திருவாதலூர், அரசியலும் மனோத்துவமும் நன்கறிந்தவராதலால் தம தொழிலைத் திறம்பட நடத்திவந்த காலத்தில், இவரின் உள்ளத்தில் ஞானவேட்கை தீவிரமாக உண்டாயிற்று. சிவஞானம் உணரபிபெற்று இறைவனது இன்னாருளுக்குப் பாத்திரராதல் வேண்டும் என்னும் ஆவலும் ஆர்வமும் அதிகமாயின. குருவின் திருவருளில்லாமல் இத்தகைய பேற்றினை எய்தமுடியாது

என்றுணரப்பெற்ற இவர் தம்மை ஆண்டருள்ளியும் மெய்ஞ்ஞான குருநாதன் கிடைக்கும் நாள் எந்நாளோ என ஆவலுறுவாராயினர். உள்ளத்தேஞ்சான வேடகை முறகி வளர்ந்தபோதிலும், புறத்திலே துமது அரச பணிகளைச் செவ்வனே அறம்பிறழைமல் ஆற்றிவருவாராயினர்.

ஞானக்குருவைத் தேடிக்கொண்டிருந்த தென்ன வன் பிரமராயன் என்னும் மந்திரியாருக்கு அயலிடம் போவதற்கு ஓராயிச் சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதாயிற்று. மன்னனின் நால்வகைப் படைச்சஞ்சி குதிரைப்படை மிகவும் ஒறைவாயிருந்தமையால், அதனைப் பெருக்கு வதற்கு விரும்பிய மன்னன், அயலில் உள்ள துறை முசத்தில் அராயியர் குதிரைகளைக் கொண்டுவந்து சந்தைப்படுத்தும் செய்தி கிடைத்தது. எனவே மன்னன் மந்திரியாரிடம் பெருந்தொகையான குதிரை வாங்கி வருமாறும், போதிய பொன்கொண்டு போகு மாறும் பணித்தான்.

குதிரை வாங்கச் சென்ற இவர் வழியிலிருந்த சோலையொன்றில் குருந்தமரநிழலிற் குருவடிவந் தாங்கியவரையும் அவரின் சீடர்களையுங் கண்டார். அவரைக் கண்டதும் மேய்ப்பாடுற்ற இவர், அவரை வணங்கித் தம்மையும் ஆட்கொண்டருளுமாறு வேண்டினார். அவரும் இவர்தும் பக்குவநிலையை உணர்ந்து முறைப்படி தீட்சைசெய்து உபதேசமும் புரிந்தார்.

கருவருள்பெற்ற திருவாதலூர் இரும்பு பொன்னு ஞற்போல் மாறுதலடைந்து அனுபவம் பெற்றுப் பக்கிப் பாடல்கள் பாடத் தொடங்கினார். இவரின் பாடல்களின் செரன்னையம், பொருள்நையம் முதலியலற்ற றைக் கண்ட குருதேவர், இவருக்கு மாணிக்கவாசகர் என்னும் திருநாமம் சாத்தி ஆசி வழங்கினார். இவரின் வாசகங்கள் மாணிக்கம் போன்ற மதிப்புடையன வாயிருந்தன. இத்தகைய அனுபவத்தைப் பெற்ற இவர், இறைவனருளால் தம் கரணமெல்லாம் அவ

ருக்கே அர்ப்பணமானதையும், தம் வாக்கு மணிவாக்கானதையும், இவர் பின்னெஞ்சு சமயம் பாடிய பாடலி விருந்து தெரிகிறது “சிந்தனை நின்றனக்காக்கி நாயினேன்றன் கண்ணினை நின் திருப்பாதப் போதுக்காக்கி, வந்தனையும் அம்மலாக்கே யாக்கி, வாக்கு உன் மணிவார்த்தைக்காக்கி, ஐம்புலன்கள் ஆரவந் தனையாட்கொண்டுள்ளே புதுந்தவிச்சை மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே நின்னைத் தந்தனை, செந்தாமரைக் காடனைய மேனித் தனிச்சுட்டரே இரண்டு மிரித்தமியனேற்கே.”

இறைவன் குருமுகமாகத்தம்மை ஆட்கொண்டார் எனக்கருதிய மாணிக்கவாசகர்; “என்னயோர் வார்த்தையுட் படுத்துப் பற்றினுய் பதையேன் மனம்மிக்குருகேன் பரிகிலேன் பரியாவுடல் தன்னைச் செற்றிலேன் இன்னுந்திரிதிருகின்றேன் திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே” என்றெல்லாம் பாடுவர்.

இவ்வாரூப இவரைமேலும் பணிகள் செய்யுமாறு பணித்து குருவானவர், தம் அடியார்களோடு மறைந்த தைக் கண்ட இவர், பிரிவாற்றுமையால் வாடிவருந்தி அருமையான பாடல்களைப் பாடினார். இவற்றைப் பாடியவாறே தாம் குதிரை வாங்கக் கொண்டுவந்த பணம் முழுவதையும் கோயிற்பணிகளிலும், அடியார் பணிகளிலும் செலவிடுவாராயினார்.

தமக்குக் குருவருள் கிடைத்தகையை எண்ணினி எண்ணினி இன்புற்று, “பக்தர் குழப் பராபரன் வந்து பார்ப்பானெனச் சித்தர் சூழச் சிவப்ரிராண் திலீலை முதூர் நடஞ் செய்வான் எத்தனை வந்து இல்புகுந் தெமை ஆளுங்கொண்டு என் பணி கொள்வான் வைத்த மாமலர்க் கேவடிக்கண் நம்சென்னி மன்னி மலருமீம்” என்று பாடுவர்.

இன்னும் “திருந்துவார் பொழிவிகுற் திருச் செருந்துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தம் மேவியசீர் இருந்த வாறென்னி ஏசாஜு நினைந்திட்டு என்னுடை

எம்பிரான் என்றென்று அருந்தவா நினைந்தே ஆதரித் தழைத்தால் அதெந்துவே என்றருளாயே’ என்பர்.

இறைவன் நரிகளைக் குதிரைகளாக்கியமை

ஞானகுரவராய் எழுந்தருளி வந்தவர் தம்மைத் தில்லையமிபலத்தே வந்து கானுமாறு மரணிக்கவாசக ருக்குப் பணித்து மறைந்தருளினார். இதனைச் சுவா மிகள், “நாயினேனை நலமலி தில்லையுள் கோலமாரி தரு பொதுவினில் வருகென ஏல் என்னை ஈங்கொழித் தருளி அன்றுடன் சென்ற அடியவர் ஒன்றை ஒன்ற உடன்கலந்தருளியும்” என்று பாடுவர்.

இன்னும் தமக்குக் கிடைத்த குருவருளைத் திரு வருள் எனத் தேறிப் பல திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினார். அவற்றுள் “நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலும் நாமொழிந்து சிவமானவர் பாடித் தெள்ளேணங்கொட்டாமோ” என்றும், “சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கியேனையாண்ட அத்தனைக் கருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே என்றும், “ஏசாநிற்பர் என்னை உனக்கு அடியான் என்று பிறரெல்லாம் பேசா நிற்பர்” என்றும் வருந் தொடர்கள் சுவாமிகள் வரவாற்றை அறிவதற்கு அகச்சான்றுக அமைகின்றன.

இவ்வாருகத் திருவாதாரர் குதிரை வாங்கச் சென்று, சுவாமிகளாகி கொண்டு சென்ற பொருள் எல்லாவற்றையும் அடியார் சேவையிலும் ஆயைத் திருப்பணியிலும் செலவிட்டார் என்பதை அறிந்த பாண்டியன், இவருக்கு ஓலை அனுபிபியபோது, இவர் குருவருட்டுணைகொண்டு, “உரிய வேளையில் குதிரைகள் வரும்” என்று குறிப்பிட்டுத் தூதுவரை மீண்டு போகச் சொன்னார். ஆனால் உரிய வேளையில் குதிரைகள் மதுரையை அடையவில்லை என்று கண்ட பாண்டியன் சினந்து, இவரைச் சிறையிலிடுமாறு பணித்தான்.

தம்மடியார் படுந் துயரத்தைத் தீர்பிபதற்காக இறைவன் காட்டில் திரிந்த நரிகளையல்லாம் நல்ல

குதிரைகளாக்கித் தம் பூதங்களைக் குதிரைச் சேவகராக்கித் தாம் தலைமைச் சாத்தனைகிக் குதிரைகளை நடத்திக்கொண்டு மதுரையை அடைந்தார். இவ்வைபவங்களை எல்லாம் சுவாமிகள் பயபக்தியோடு பல பதிகங்களில் அகச்சான்றுக்குப் பாடியருளியுள்ளார்.

“குதிரையைக்கொண்டு குடநாடதன் மிசைசீ சதுரி படச் சாத்தாய்த் தானெழுந்தருளியும்” என்றும், “பெற்றிபிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான் கொற்றக்குதிரையின் மேல்வந்தருள்”. என்றும் “அரி யெடுபிரமற்கு அறிவறியாண்ணுள் நரியைக்குதிரையாக்கிய நன்மையும்” என்றும், “ஒருங்கு திரைஉலவு சடையுடையானே, நரிகளெல்லாம் பெருங் குதிரை ஆக்கியவாறு அண்றே உன்பேரருளே” என்றும் பாடியருளுவர்,

இறைவன் கல்வியாளாய் நந்தருளியமை

பாண்டியன் முள்ளர் என்றும் கண்டறியாத குதிரைகளைக் கொண்டுவந்தவருக்கும், மந்திரியாருக்கும் விலையூர்ந்த பரிசுகளை நல்கி மகிழ்வுற்றுக்கூட, அன்றிரவு குதிரைகள் எல்லாம் மீண்டும் நரிகளாகி நகரத்து வரை நலிவு செய்துமைகேட்டுக் கோபாவேசத்துஞ்சிமந்திரியாரை வஞ்சையாகத் தண்டிக்குமாறு பணித்தான். தண்டக்காரர் அவரை வெயிலில் நிறுத்தி வருத்தியபோது, இறைவன் வைகை நதிபெருகுமாறு திருவிளையாடல் செய்தார். வெள்ளுச் செருக்கால் நகரம் அலைற் பட்டபோது நகரமாந்தர் யாவரும் சிரமதானம் மூலம் கரையடைத்தல் வேண்டும் என்று மன்னன் பணித்துரான்.

இவ்வாருக வந்தியென வழங்கிய செம்மனச் செல்வி என்னும் கிழவியாருக்கு ஆண் உதவியில் வாது போக, இறைவனே கல்வியாளாக எழுந்தருளி வந்து அவள் கொடுக்கும் பிட்டினைக் கல்வியாகப் பெற்றுக் கரையடைக்கச் சென்று, குறுப்புத்தன்மை

காட்டித் திரிவாராயினர். அதனை அறிந்த அரசன் அவரைப் பிரம்பாலடிக்க, அந்த அடி உலகிலுள்ள சீவராசிகள் மீதும் மற்றெல்லாப் பொருள்கள் மீதும் பட்டது. இதனை உணர்ந்த மன்னன் மந்திரியாரை விடுதலை செய்து வணக்கி, அரசனுயமர்ந்து ஆட்சி செய்யுமாறு விண்ணப்பிக்க. இவர் தம்மைச் சிவபீ பணி செய்வதற்கு வெளியே போக விடுதலை செய்தாற் போதும் எனக்கூறி வெளியேறினார்.

சிவன்டியாளாகிய செம்மனச் செல்விக்காக இறைவன் கூலியாளாக வந்து மன்ன் சுமந்து பிரம்படிபெற்ற செய்திகளையெல்லாம் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தமது பாடல்களிற் பாடியுள்ளார். “ஆங்கது தன்னில் அடியவர்க்காகப் பாங்காய் மன்ன் சுமந்தருளிய பரிகம்” என்றும், “மன்பால் மதுரையில் பிட்டமுது செய்தருளித் தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணி கொண்ட புண்பாடல் பாடி நாம் பூவுல்லி கொய்யாமோ” என்றும், “பிட்டுநேர்ப்பட மன்னசுமந்த பெருந்துறைப் பெரும்பித்தனே” என்றும் இன்னவகையில் பலனிதமரகப் பாடியருளுவர்.

மாணிக்கவாசகர் பாடல்நெறி

மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம் பாடுவதற்குக் கொண்ட நெறி புதுமையானது. மகளிரின் பழைய விளையாடல்களையும் கண்ட இவர் அவ்விளையாடல் களின்போது உரையாடி மகிழ்வதற்கும் ஆடிப்பாடி அகங்குழைவதற்கும் பாவனையமைப்பில் பல பதிகங்களைப் பாடுவாராயினர்.

அம்மாணையாடல், பொற்சன்னைம் இடித்தல், துழுபி யூதுதல், தெள்ளேணம் கொட்டுதல், சாழலாடுதல், பூவுல்லி கொய்தல், தோணேக்கமாடல், பொன்னாசலாடல் முதலிய பதினுண்கு பதிகங்கள் நாட்டுப்புறமரபில் எழுந்த விளையாட்டுப் பாடல்களாகும். பல வகைப் பருவ மகளிர் கூற்றுக் கைத்து இனிமையும்

பக்தியும் ததும்பற பாடுவர். கழற்சியாட்டம், நல்ஸ்கு முதலிய விளையாடல்களில் மகளிர் உற்சாகத்தில் கும் மாளம் அடிப்பதை இவர் கண்டு, அன்பின் தூண்டு தலால் ஆன்ம எழுச்சியைப் பாடுமாறு அழைத்தார்.

அல்லிமலர் கொய்தல், பெண்கள் ஒருவரையொரு வர் நோக்கிப் பாடுதல், தோள்நோக்கிப் பாடுதல், ஊஞ்சலாடிப் பாடுதல், அறுகும் நெல்லும் தூவிப் பாடுதல் என்பன யாவும் நாட்டுப்புற வழக்கமாகும்.

இவர்மீது சத்திநிபாதம் உண்டானதும் இவர் தம் தன்மைகெட்டு, மகளிரைப்போல் நாயகியாகி அம்மானை ஆடுதல், பொற்சன்னை இடித்தல் மத விய விளையாடல்களை மேற்கொண்டார். அப்போது தம்மறிவு இழந்துநிற்கும் நிலையை தாயார் சந்தேகிப் பது போலவும், அதற்குத் தோழி பதிலுரைப்பது போலவும் பாடுவர். குயிலைத் தாது போக்கியும் தலைவன் வராமையால் துயரப்படுவர். அந்திலையில் தலைவனின் பத்து அங்கங்கள் எனப்படும் தசாங்கங்களைக் கிளியுரைத்தாற் போலப் பாடுவர். அதனால் ஆறுதல் பெறுவதற்குத் தலைவனின் ஊரும், பேரும், நாடும், நகரும், தேரும், குதிரையும், யானையும் தானையும் இன்ன பிறவும் எவையென்ப பாடுவர். தாம் விழித்திருக்கத் தம் தலைவன் உறங்குகின்ற எனக் கண்டு அவரைப் பள்ளியெழுந்தருளாய் எனப் பாடுவர்.

தலைவனேடு தமக்குள்ள சமிபந்தத்தையும் அவளைத் தாம் நுகரும்போது இன்பமாக அனிபாக உணர்வாக ஆனந்தமாக இருக்கும் அநுபவ நிலையையும் சொல்லிச் சொல்லித் தோத்திரிப்பர். தலைவனுக்குத் தாம் அடைக்கலம் என்பர். பிரிவுத்துறையில் தாம் வாழ மாட்டாமையைக் குறிப்பர். ஆதரித்து அழைத்து அருளாய் என்று அரற்றுவர்.

இறைவனுய தலைவன் ஆன்மநாயகன், உண்மை உருவினைக்காட்டக் கண்ட ஆனந்தத்தை திருவடிப் பேற்றைச் சிந்தை குளிரப்பாடுவர். உன் உருவை

யன்றி வாரையும் என் உள்ளம் என்றும் அறியாது என்று தமது கற்பின் உறுதியபாட்டையே டுலம்படுத் திப் பாடுவர். தலைவன் தமக்காகச் செய்த அற்புதங்களை நினைந்து ஏசறுவர். எனக்குக் கிடைத்த இத்தனை பேறும் இவனைத் தலைவனுக்க் கொண்டதனுல்லன்றே என்று இன்டியுவர், அதனால் ஆனந்தம் பிறக்க அற் புத்தில் ஆழ்வர்.

தலைவன் கூறியருளிய மறைப்பொருளாகிய உரையாடலை என்னி உவகை கொண்டு அடியார்களை வாருங்கள் என்று அழைத்துக் கொண்டு, தலைவன் வா வா என்றஷமுக்கும்போது யாத்திரை புறப்படுவர். இதற்கு இடையூறு சிறிதளவு உண்டான்போது படையெழுச்சிக்கு ஆயத்தமாவர். இன்னும் சிவன் திரள்தொல் கூடுவேன், கூடிமுயங்கி மயங்கி நின்று ஊடுவேன், செல்வாய்க்கு உருகுவேன்” என்பார்.

இறைவனை அடைவதற்குச் சன்மார்க்க நெறி யையே மாணிக்கவாசகர் வற்புறுத்துகிறார். முதன் மையாக இவர் கடைப்பிடித்த ஞானமார்க்கம் சன்மார்க்கம் எனப் பெறுகிறது. பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள் பற்றிய மெய்யுணர்வும், அறிதல் தொழிலில் நிகழும் காண்பான், காட்சி போன்ற வேறுபாடுகளைற்ற உணர்வும் ஞானத்தின்பாற்படும். இந்த மெய்யுணரவே உயிரைத் தலைகளினின்றும் விடுவித்து முழுமுதலோடு சேர்க்கின்றது. சிவஞானசித்தியார் சன்மார்க்க நெறியினைப் பின்வருமாறு விளக்கும்.

சன்மார்க்கம் சகலக்கீல் புராணவேத

சாத்திரங்கள் சமயங்கள் தாம்பலவும் உணர்ந்து பன்மார்க்கப் பொருள்பலவும் கீழாக மேலாம்

பதி, பசு, பாசம் தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டும் நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடிஞான

ஞேயமோடு ஞாதிருவும் நாடாவன்னம்

பின்மார்க்கச் சிவதுடனும் பெற்றிஞானம்

பெருமையுடையோர் சிவனைப் பெறுவார்கானோ.

பின் தம் நுயரம் தீர்க்கும் தலைவனுடன் தாம் அநுபவிக்கும் அனுபவத்திற்கு ஐயமில்லை என்று ஆனங் தத்தைப் பாடுவர். இத்தகைய ஆணந்தத்தை இவ்வுலகில் வேறு யார் பெறுவார் அச்சோவே என்று இன்பமார்ந்து இனிதிருப்பர்.

முன்னர் பொய்யாய செல்வ வாழ்வே மெய்யாய வாழ்வு என மயங்கிக் கிடந்த தமக்குச் சிவபெருமான் அருட்காவனுய் எழுந்தருளி வந்து. ஞான நாட்டம் நக்கியபின் பிரிந்தாராக, அவர் பிரிவைத் தாங்க மாட்டாத நிலையிற் பாடியருளிய பாடல்களும் உள்ளன திருச்சதைம், கோயின் மூத்த திருப்பதிகம், கோயிற்றிருப்பதிகம், செத்திலாப்பத்து, திருவேசறவு முதலை திருப்பதிகங்களில் தம் நிலைமையை இவர் பாடியருளியுள்ளார்.

திருவாசகப் பாடல்கள் தேவரைப் பாடல்களைப் போலத் தல மூர்த்திகளைப் பற்றிய நேரடியான தோதி திரங்களாக அமையாவிட்டாலும், இவை பதி இக்கியம் என்பதில் ஐபம் இல்லை. திருவாசகப் பாடல்களில் தகதுவ ஞானக் கருத்துக்கள் நன்றாக வளம் பெற்றுள்ளன இதற்குச் காரணம் தமிழ்நாட்டில் ஆகமங்கள் நன்கு பரவிச் செல்வாக்குற்றமையேயாம் என்பர். என்றாலும் மரணிக்கவாசகரின் பாடல்களிற் சில இடங்களில் தாம் சிவனுடன் ஐக்கியமானதை யும் பாடியுள்ளார். செயல்மாண்டவா, நான் கெட்டவா என்பன பேரன்ற தொடர்கள் ஒரளவு மயக்கமாகவுள்ளன.

இறையன் குருமுகமாக அருளிய ஞானவுணர்வு மிகுந்து வளரவளர அடிகளார் இறைவனிடம் வீடு பேற்றினே வேண்டும் திறமும் இவரின் அருட்பாடல்களில் வெளிப்படையாக விளங்குகின்றது ஆசைப் பத்து என்னும் பதிகத்தில் அடியார்களையும் இறைவனையும் காண ஆசைப்படுவதாகப் பாடுவர். அதிக உன் ஆழம்படி எப்போது என்றும், ஊனச்சிறையில்

தங்கேன் என்றும், என்முகம் நோக்காயோ என்றும், அலுத்தேன் அடியேண் உய்யக்கொள் என்றும், தொண்டரோடு கூட்டு கண்டாய் என்றும் பலவிதமாகப் பாடுவர். “உன்பழவடியார் கூட்டம் அடியேண் காண ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய்” அப்மானே, அஞ்சேல் என்று அருளாய்” என்பன போன்ற தொடர்கள் இவர் மன்னிலையைக் காட்டுவனவாகும்.

தம்மை ஆண்டவனிடம் ஓப்புவித்து விட்டதை இனிமையோடும் கனிவோடும் விண்ணப்பிக்கும் பகுதி குழுத்தபத்தில் காணக்கிடக்கிறது. உலகப்பற்றை அறவே ஒழித்தல் வேண்டும் என்றும், இறைவன் திருவடியை அடைய வேண்டும் என்றெழுந்த வேட்கையையும் கூறுவது இப்பகுதி. “தேவரீராயன்றி எலக்கு ஒன்றும் இல்லை. நான் வேண்டுவதெல்லாம் உண்ணேயே. நான் என் ஒரு கூறுவில்லை எல்லாம் நீயே” என்று எல்லாம் இறைவன் செயலாகக் கூறுவர். இதனையே சௌவசித்தாந்தம் இறைபணி நிற்றல் என்று கருதுகிறது.

“கூறும் நாவே முதலாகக் கூறுங் கரணம் எல்லாம் நீ, தேறும்வகை நீ, திகைப்பு நீ, தீமை நன்மை ஏழு தும் நீ, வேரேரூர் பரிசு இங்கு ஒன்றில்லை, வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ, வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ, அன்றே என்றான் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும் குன்றேயனையாய் எனையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ, என்னதோ இங்கு அதிகாரம், காயதி திடுவாய் உன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணு தலே” என்று பாடுவர்.

இனிப்பந்தித்த பாசங்கள் நீங்கப் பசுகரணங்களெல்லாம் பதிகரணமாக ஒரு பெருமிதம் உண்டாகிறது. இந்நிலையில், “கதிக்கும் பசுபாசம் ஒன்று மிலோம், இது காறும் துன்பறுத்திய ஜம்புலன்களின் குறும்பு ஒழிந்தது. என்னினைகளும் ஒழிந்தன சில பெருமானின் கருணையாகிய தேளைப்பருகி, அவனுக்குச்

செம்மை மனத்தால் திருப்பணிகள் செய்து. இதை விடாது ஆனந்தத்தில் அமர்ந்தேன்” என்பர்.

இவ்வாரூண நிலையில் வாழ்ந்தவர் இறைவனைநோக்கி தம்மை அழைத்தருளுமாறு வேண்டிவர். இது பிரபஞ்ச மையல் நீங்கி முத்தியை அடைதற்கு உபாயம் உணர்தல் என்பர். “மற்றுப்பற்று எனக்கில்லை ஊடுவது உன்னேடு உவப்பறதும் உன்னை, வருக என்று அருள்” என்றெல்லாம் விண்ணப்பிப்பதாகும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மருதிவாழ் ஓழியாய் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திருவுயர் கோலக் சிவபுரத் தாசே
திருப்பெருந் துக்கறுயுறை சிவனை
கருளையே நோக்கிக் கசிந்துளம் உருகிக்
கலந்துநான் வாழுமா ற்றியா
மருளனேன உலகில் வாழ்கி ஸன் கண்டாய்
வருகங்கள் றநுள்புரி யாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகம்

திருவாசகத்தில் எமக்குக் கிடைத்துள்ளவை 51 பகுதிகளிலுடங்கிய 656 பாடக்களாகும். இவற்றுள் திருச்சாழல், திருப்பெண்ணூசல், பண்டாய நானிமறை, திருப்படையாட்சி முதலிய பகுதிகளிற் பாடல்கள் குறைந்து காணப்படுகின்றன. திருவாசகத்தைச் சேர்ந்த இன்பவெள்ளம் போன்ற பகுதிகள் மறைந்து விட்டன என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகிறார்கள்.

இப்போது வழங்கும் திருவாசகத்தின் அமைப்பில் சிவபுராணம் முதல் அச்சோப்பதிகம் ஈருகவுள்ள பகுதிகள் ஒர்த்துமுங்குமுறையில் உள்ளன: அது ஆண்மீக வளர்ச்சியைக் குறிப்பது என்று கருதுவர். நமக்கினாய வாழ்க! எனத் தொடங்கி, அம்மையெனக்கருளியவாறு ஆச்செறுவார் அச்சோவே! என நிறைவுறும் அமைப்பு ஆண்மீக முன்னேற்றமாகும் என்பர். இத் தகைய அஸமப்பு வேதத்திலும் உண்டு. யசர் வேதத்

தின் சத்ருத்தியம் பகுதியில், ஸ்ரீருத்திரப்ரச்னம் என்னும் நமகம் ஓம் நமோ பகவதேருத்ராய் என்றே தொடங்குகிறது. ஓம் பகவாஞ்சிய ருத்திரருக்கு வணக்கம் என்பது இதன் பொருள்.

மாணிக்கவாசகர் இறைவன் திருநாமத்தைக் கூறித் தொடங்கி, திருவருள் கைகூடுவதைச் சொல்லி, இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பலவிதமாகக் கூறி, நாயகன் நாயகி பாவணையில் அருமையாக விளக்கியுள்ளார். இறைவனை ஆன்மா துய்த்து இன்பமடைதலே இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்ததன் காரணமாகும்.

தென்னுட்டில் நிலவியபக்தி, மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் பெருக்கமுற்று நிலவியது. இவர் காலத் தில் வேதங்களோடு ஆகமங்களும் தமிழ்நாட்டில் பெருமதிப்புப் பெற்று விளங்கின. ஆகமங்களும் இறைவாக்கே. இறைவனே ஆகமங்களை ஆன்மாக்கள் உய்திபெறுதற் பொருட்டு அருளிச் செய்தார் என்பதை இவர் பலவிடங்களில் பாடியுள்ளார். “மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற் சொன்ன ஆகமம்” என்றும் “ஆகமமாகி நின்றனவிப்பான்” என்றும், “முன் சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்தருளியும்” என்றும், “கேவேடராகிக் கெளிறது படுத்து மாவேட்டாகமம் வாங்கிய தனிமையும்” என்றும் பரடுவர்.

முன்னர் திருமூலநாயகர் ஆகமங்களின் பெருமையைப் பாடிய பின்னர் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளே அவற்றைப்பற்றி அதிகமாகப் பாடியுள்ளார். இவர் போதித்த வழி சன்மார்க்கத்தவர் புரியும் பூமாலை ஆனைத்தேதிதல், திருக்கோயில் திருவலகிடல் முதலிய வற்றைச் செய்யவில்லை என்று பல விடங்களிற்பாடுவதாலும் அறியலாம்.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் இறைவனின் பெருமையையும், ஆன்மாவின் சிறுமையையும்கூறி, ஆன்மா

வுக்குத் தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாவதை யும், இறைவன் ஆன்மாவுக்கு எளியனுகிவந்து ஆட்கொண்டருளும் வித்தகத் திறமையையும் திருவாசகமு முழுவதிலும் பாடிக் காட்டுவர், இறைவனை உலகிய வறிவு கொண்டு உணரமுடியாது. அவனருளாலேயே அனை உணரவும் காணவும் அவன் தாள் வணங்கவும் முடியும் என்பர்.

ஞானமார்க்கத்தில் சீவன் முத்தராய் வாழ்ந்தவர், இறைவன் உள்ளத்திலே உணர்த்த உணர்த்த உணர்ந்து உணர்ந்து அவனை எமக்குக் கூறுவர். “மாறிலாத பெருங்கருணை வெள்ளமே, அமுதப் பெருங்கடலே, பிறவிப் பிணிக்கோர் மருந்தே” என்றெல்லாம் கூறி, இறைவனை ஞானக்கரும்பு என்று போற்றுவர். அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே என்பர். சுறில்லாப்பதங்கள் யாவையுங் கடந்த என்னுடைய அன்பே என்றும், அன்புருவாம் பரசிவமே என்றும் உருகுவர்.

இறைவனின் பெருங்கருணைத் திறத்தையிரும் போது, அவர் தாயினும்சாலப் பரிவுள்ளவர் என்றும், அவர் தம்மைக்குருமுகமாக எழுந்தருளிவந்து. ஆண்டருளிய தன்மையைக் குறித்து, “சுறிலாத நீ எளியையாக வந்தொளி செய் மானுடமாக நோக்கியும்” என்றும், “உருமாறிய அந்தண்ணைய் ஆண்டு கொண்டான்” என்றும், “வான் பழித்திடும் மன்றகுந்து மனிதரையாட்கொண்ட வள்ளல்” என்றும் பாடுவர் எட்டாம் திருமுறையான திருவாசகத்தில் இறைவன் குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளிவருவதைக் கூறும் முறையினையே, சிவஞானபோதமும் எட்டாஞ்சுத்திரத்தில் தம் முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்துதலைக் கூறுகிறது.

இறைவனைப் பலரும் பல திருநாமங்களாலும் வழங்கினாலும் அவர் ஒருவரே என்பதை மாணிக்கவாசகர் பலவிடங்களில் விளக்கியுள்ளார். எல்லா

வற்றையும் துறந்து இறைவன் திருவடிகளையே சிந்தித் திருந்த இவருக்குத் தமிழையும் தமிழ்நாட்டையும் மறக்க முடியவில்லைப் போலும். “‘தன்னார் தயழு விக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானே’” என்றும், “‘தன் ஞாட்டைய சிவனே எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவன்’” என்றும் இவர் பாடுவர்.

திருவாசகத்துள் சிவபுராணம், அற்புதரிபத்து, அதிசயபபத்து, குழைத்தபத்து, சென்னிப்பத்து, ஆசைப்பத்து, வரழாப்பத்து, அடைக்கலப்பத்து, செத்திலாப்பத்து, புணர்ச்சிப்பத்து, அருட்பத்து என்பனவற்றை அடிகளார் திருப்பெருந்துறையில் ஞான குரவர் மறைந்தருளிய பின்னர் பாடினார் என்ப

இங்ஙனமே திருவார்த்தை, எண்ணப்பதிகம், திருவெண்பா, பண்டாயநான்மறை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருவேசறவு, ஆண்தமாலை, உயிருண்ணிப்பத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து, திருப்பாண்டிவிருத்தம் என்பன வற்றைப் பின்னர் பாடினார் என்ப.

வேறொருசமயம் அடியார்கள் எல்லோரும் குளத் தில் தோன்றிய சோதியுட் சென்று மறைந்தபோது, மாணிக்கவாசகர் கொன்றை மரநிழலில் யோகத்து விருந்து எழுந்து திருச்சதகம் பாடினர் என்ப. பின்னர் ஞானகுரவன் கட்டளையிட்டபோது திருவத்தர கோசமங்கை சென்று நீத்தல விண்ணப்பம் பரடினர் என்ப. பின்னர் திருவாரூர் சென்று திருப்புலம்பலை யும், கோழியில் பிடித்தபத்தையும், திருவண்ணாமலை யில் திருவெம்பாவையையும் திருவம்மானையையும், திருக்கழுக்குன்றத்தில் திருக்கழுக்குன்றப் பதிகத்தையும், தில்லைக்குச் சென்று கண்டபத்து, குலாப்பத்து, கோயிற்றிநூப்பதிகம், கோயின் முத்த திருப்பதிகம், கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித் திருவகவல் என்பனவற்றைப் பாடியருளினார் என்ப.

பின்னர் திருப்பொற்கண்ணம், திருத்தென்னேணம், திருவந்தியார், திருத்தோனேக்கம், திருப்

பூவல்லி, திருப்பொன்னூசல், அன்னிப்பத்து, திருக்கோத்தும்பி, குயிற்பத்து, திருத்தசாங்கம், அச்சப்பத்து என்பனவற்றைப் பாடியருளினார். பின்னர் சழநாட்டு மண்ணனின் ஊமைப் பெண்ணைப் பேசவைத்தபோது திருச்சாழல் பாடினார் என்ப. அதன் பின் திருப்படையாட்சி, திருப்படையெழுச்சி, அச்சோப்பத்து, யாத்திரைப்பத்து ஆகியவற்றைப் பாடியருளினார் என்ப.

மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருக்கோவையார்

“பாவை பாடிய வாயால் கோவை பாடுக” என்று இறைவன் பணித்தருள மாணிக்கவாசகர் திருக்கோவையார் என்னும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரைப் பாடினார் என்பார் திருவாதலூர்ப் பாத்தியன் திருக்கோவை பாடினார் என்று நம்பியாண்டாரும் கூறி யுள்ளார் கோவை என்பது தமிழிலுள்ள தனிச் சிறப்பமைந்த இலக்கியவகைகளுள் ஒன்று, அது கோத்து ஒழுங்கு செய்யப்பெற்றதா விற் கோவை என்ப பெயர் பெற்றது. நுகர்வோரைத்தவிர ஏனையோருக்குப் புலனுகாத அனுபவங்களைக் கோவை இலக்கியம் கூறுகிறது நுகர்ந்தவர் டுணருந்தொறும் பெற்ற இன்பவளர்ச்சி அதிகமென்பது. உலகியலில் துலைவன் தலைவியர் அன்புக்கு அடையாளமான குறியீடுகள், மரபுகள் என்பனவற்றை இறைவனுக்கும் உயிருக்கும் நிகழும் அன்புக்கு அறிகுறிபாகத் தலைவன் இறைவனேடு சமீபந்தப்பட்டு ஆள்கின்றார். இருபக்கத்துக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பே இங்கு பாடப் பெறுகிறது.

திருவாசகம் பாடிய மாணிக்கவாசகரே திருக்கோவையாரையும் பாடினார் என்பதில் ஜயமில்லை. கோவை திருவாசகம் என்று குறிக்கும் ஒளவையார் அவற்றை மாணிக்கவாசகரே பாடினார் எனப்பொருள் படுமேபடி கூறியுள்ளார். “சிதவார் பொழில் தில்லைப் பரமனுக்கு ஒது நற்றமிழ்க் கோவை உரைசெய்த

நாதன் மாணிக்கவாசகன்’’ என்று பிரமேத்தர காண்டம் கூறுகிறது. ‘‘திருவாதலூராளி திருச்சிற்றம் பலவன் திருவடித் தாமரைச் சாத்தும் திருவளர் தாமரையே’’ என்று தனிப்பாடல் ஒன்று கூறுகிறது.

மாணிக்கவாசகரின் பழைய திருவருவங்களில் கையில் ஓர் ஏடு இருப்பக்காணலாம். இலங்கையில் பொல நறுவைச் சிவன்கோயிலில் இருந்த திருவருவத்தில் நமக்கிவாய என்னும் தொடர் காணப்படுகிறது தமிழ் நாட்டுத் திருவருவம் ஒன்றில் திருவளர் தாமரை என எழுதப்பெற்றுள்ளது.

திருக்கோவையாரை ஆசமநாலவழியில் நுதலிய ஞானயோக நுண்பொருளுடையது என்று பேராசிரியர் குறிப்பிடுவர். குமரகுருபரசுவாமிகள் இதனே, “ஐந்த்ணையுறுப்பில் நாற்பொருள் பயக்கும் காமஞ் சான்ற ஞானப்பனுவல்” என்பர். திருக்கோவையார் கோவைநூல்களுள் மிகவும் பழையது, முதலில் எழுந்தது. இயற்கைப் பாங்கன் எனத் தொடங்கிட பரதத்தையிற் பிரிதல் என இருபத்தைந்து அதிகாரங்களில் நாநாறு பாடல்களைக் கொண்டது ஏனைய திருமுறைகளுக்கு உரையெழுதுத் துணியாத பேராசிரியர் இதற்கு உரையெழுதியமையால் இதன் சிறப்பு ஒரு தனித்தன்மை வாய்ந்ததாதல் வேண்டும். கந்த மட்த்துச் சுவாமிநாதபண்டிதர் திருக்கோவையாருள்ளமை என்னும் நூலெழுதிப் பெருமபுகழ் பெற்றவர். அவரே மூவர் தேவாரப்பதிகங்களைத் தலமுறை வழித்து தொகுத்து எழுத்துப்பிழையின்றி அடங்கன் முறை என முதலிற் பதித்தவராவர்.

திருக்கோவையாரில் வருந்தலைவன், தலைவி, தோழி, தோழன், செவிவி, நற்றுய் முதலியவர்களுக்கும்; குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் முதலிய நிலங்களுக்கும் ஞானக்கருத்துக் கூறுவாருமுளர்.

குறிஞ்சி - சுத்தசாக்கிரத்தன்மை.

பாலை - சுத்த சொப்பனத்தானம்.

முல்லை	- சுத்த சுமுத்தித்தானம்.
மஞ்சும்	- சுத்த துரியத்தானம்.
நெய்தல்	- சுத்த துரியாதீத்தானம்.
தலைவி	- பரம்பொருள்.
தலைவன்	- பக்குவான்மா.
தோழி	- திருவருள்.
தோழன்	- ஆன்மபோதும்.
சென்னி	- திரோதாயி.
நாறுய்	- பரை.

மாணிக்கவாசகர் காலத்துச் சமயநிலை

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் காலத்தில் அக்சசம யங்கள் எனப்பட்ட ஆறு சமயங்களும் நிலவின. “அறுவகைச் சமயத்து அறுவகைபோர்க்கும் வீடு பேரூய் நின்ற விண்ணஞ்சேர் பகுதி” என்றும், “இந முச்சமயத்தொரு பேய்ததேரினை” என்றும் மாணிக்க வாசகர் கூறுவர்.

சமயவாசனையற்ற நாத்திகரும் இவர் காலத்தில் வாழ்ந்தனர். வெதியர்களாகிய கன்மப் பிரமாணதிகள் என்போரும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்தனர். இன்னும் மாயாவாதிகள் உலோகாயதர் முதலியோரையும் மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடுவர் சில இடங்களில் புத்தசமயத்தவரையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் சமணசமயத்தவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டதாகத் தெரியவில்லை.

“உவலைச்சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம் சுவலைக் கடலுள்ளூய்க் கிடந்து தடுமாறும் கவலைகெடுத் துக் கழுவினைகள் தந்தருளும் செயலைப் பரவி என்று பாடுமவர் பொய்ச்சமயங்களும் ஒவ்வாத சாத்திரங்களும் நிலவியமையைக் குறிப்பிடுவர்.

இவர் காலத்தவர் சிலர் நாத்திகம் பேசித் திரிந்ததும், வேதியர் சாத்திரம் பேசியதும், சமயவாதிகள் தத்தம் கோட்பாடுகளே அமைவானவை எனக் கூறித் திரிந்ததும், சிலர் மாயாவாதம் பேசித் தங்கள் 'வாக்கு

வல்லபம் காட்டியதும், தாம் அவற்றுல் அலைக்கப் பட்டாலும் தெய்வ உணர் வில் விடாப்பிழியாக மற்றொரு தெய்வத்தைக் கணவிலும் நினையாது சிவ பெருமானையே கருதி இருந்ததையும் அவர் தமக் கருள்பாலித்ததையும் கூறுவர்.

தாம் கருதிய தெய்வம் தென்னாட்டிடைய சிவனே என்றும், அவர் எந்தாட்டவர்க்கும் இறைவன என்றும் தமது இறைவன் தமக்காகத் திருநீறு தோளிலும் மார்பிலும் விளங்க எழுந்தருளிவந்து காட்டாதன வெல்லாம் காட்டிச் சிவம் காட்டித் தாளாகிய தாமரை காட்டித் தன் கருணைத் தேங்காட்டி ஆட்கொண்ட இறைவன் தபமைப் பாடுமாறு வைத்தார் பணித் தார் என்பர். “நாயேனைத் தன்னைடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப் பேயேன துவ்ளப் பிழைபொறுக்கும் பெரு யையனை” என்பர்.

பாணிக்கவாசகர் தம்குருவைப் பற்றிக் கூறும் போது கோகழியாண்ட குருமணி என்றும், நன்னீப் பெருந்தறையை நப்மிடர்கள் போய்கல என்னி எழு கோகழிக் கரசை என்றும் சந்திர தீபத்துச் சாத்திர ஞகி என்றும் இன்னும் சுவவாருகவும் கூறுவர்.

இங்கே குறிப்பிட்ட சந்திரதீபம் என்பது வங்காள நாட்டில் சந்திரகோமின் என்னும் பெளத்தைப் புலவர் வாழ்ந்த இடமாகும். இதைக்கொண்டு சிவர் சந்திரகோமினின் காலமாய கி.பி. ஆறும் நூற்றுண்டே மாண்க்கவாசகர் காலம் என்பர். ஆனால் மாண்க்கவாசகர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பெளத்தத்தைப் பற்றிப் பேச்சே இல்லை. பெளத்தம் இலங்கையில் தஞ்சம் புதுந்திருந்தது.

பாணிக்கவாசகர் காலத்தைப் பலர் பலவிதமாகக் கணித்துக் கூறுவர். இவர் கி.பி. மூன்றும் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர் என்றும், நான்காம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர் என்றும், ஆறும் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்

தவர் என்றும், ஏழாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர் என்றும், ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர் என்றும் கூறுவர். சிலர் இவர் தேவார முதலிகளுக்கு முற்பட்டவர் என்றும், சிலர் பிறபட்டவர் என்றங்கூறுவர்.

எவர் எவ்வாறு குறிஞ்சு இவர் காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிறபகுதி அல்லது பத்தாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதி என்பர். இவர் இரண்டாம் வரகுணபாண்டியன் காலத்தவர் என்பர். மாணிக்க வாசகர் காலம் சங்கராசாரியர் காலத்துக்குப் பிறபட்டதாதல் வேண்டும் என்பர். “மின்டிய மாயா வாதம் என்னும் சண்டமாருதம் சுழித்தடித்தார்த்து” என்று மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடும் மாயாவாதம் சங்கராசாரியர் மாயாவாதத்துக்குப் புதுப்போர்வை யும் பொலிவும் கொடுத்துப் பரப்பியதேயாகும். இரகசியப் புத்தர் எனக் கருதப்பட்ட சங்கராசாரியர் காலம் சம்பந்தர் காலத்துக்குப் பின் வந்ததாகும். திராவிட சிசு அம்பிகையின் திருமூலைப்பாலருந்தி அருமையான பாடல்களை மொழிந்ததே என்று சங்கராசாரியர் சம்பந்தரைப் போற்றுகின்றார். சங்கரர் காலம் கி. பி. 788 -- 820 எனக் கூறுவர். எனவே மாணிக்கவாசகர் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிறபகுதி யாயிருத்தல் வேண்டும் அல்லது பத்தாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியாயிருத்தல் வேண்டும். மாணிக்கவாசகர் தாக்கியீமாயாவாதத்தையே சங்கரரின் தீடர் கள் நாடெங்கும் பிரசாரங்கு செய்தனர். அது அத்வைத வேதாந்தம் எனவும் பெயர்பெற்றது.

சுந்தரரூர்த்திநாயனேர் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்றும், மாணிக்கவாசகர் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிறபகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்றும் கூறுவோர் முடிபுசரியானது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். மாணிக்கவாசகர் இரண்டாம் வரகுணபாண்டியன் காலத்தவர் என்பதை அவர் அம்மன்னைத் தமது திருக்கோவையாரில் இரண்டிடங்களில் குறிப்பிட்டதால் அறியலாம் என்ப “வரகுண

ஞாந் தென்னவனேத்து சிற்றம்பலத்தான்” என்றும், “சிற்றம்பலம் புகழும் மயல் ஒங்கு இருங்களிய ணைவரகுணை” என்றும் இவர் குறிப்பர். இவை நிகழ் காலத்திற் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. இரண்டாம் வரகுணையே அரிமர்த்தன பாண்டியன். இந்தவரகுணை னின் தெய்வப் பணிகளையும் இவர் திருவருள் பெற்ற மையையும் பட்டினத்தடிகள் போற்றுவர், மாணிக்க வாசகரையும் “திருந்திய அன் பி ன பெருந்துறைப் பிள் ளையும் என்று போற்றுவர். இரண்டாம் வரகுணை காஞ்சிபுரத்து மூன்றாம் நந்திவர்மன் (கி. பி. 843-872) என்பாணிடம் போரில் தோற்ற செய்தி நந்திக்கலம் பகத்தில் வருகிறது. எனவே மாணிக்கவாசகர் காலம் ஒஸ்பதாம் நூற்றுண்டின்பிற்பகுதியாதல் வேண்டும் எனக்கொள்ளல் பொருத்தமாகும் என்பர்.

அடிகளார் காலத்தில் சமுநாட்டிலிருந்து புத்தகுரு ஒருவர், தமது சீடர்கள் புடைகுழச் சிதம்பரத்துக்குச் சென்று சைவசமயத்தவரோடுவே “திட்டுதப்சமயத்தை நிலைநாட்ட முயன்றூர் என்பர். சமுநாட்டை ஆண்ட மன்னரும் தன் ஊழைப் பெண்ணையும் அழைத்துக் கொண்டு அவர்களோடு சென்றுன் என்பர்.

சிதம்பரத்தில் புத்தகுருவும் சீடர்களும் மாணிக்க வாசக சுவரமிகளோடு தத்தம் சமயவுண்மைகளை வாதிட்டபோது புத்தகுருவும் சீடர்களும் தோல்வி கண்டனர். புத்தசமயத்தவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கிடையில்லை மாணிக்கவாசகர் விடையளிக்கும்போது சிவபெருமானின் பேராற்றலையும் பெருங்களுணைத் திறனையும் விளக்கினார்.

சிவபெருமான் ஆண்மாக்கள்மீது கொண்ட பெருங்களுணையினாலே அவர் வெண்ணீரு பூசுதல், பாம்பணி தல், கோவணம் உடுத்தல், மறைப்பேசுதல், சுடுகாட்டில் ஆடுதல், புலித்தோலாடை அணிதல், பிரமன், மன்மதன், இயமன், சந்திரன் முதலானாலேரத் தன் யூத்தமை, தக்கணையும் எச்சணையும் தேவர்களிற் சில

ரையும் ஒறுத்தமை, தீப்பிழும்பாய் நின்றமை, உமா தேவியாரை ஒருபாகத்தில் வைத்தமை சடையில் கங்கையை வைத்தமை, ஆலகாவலவிடத்தை உண்டமை, தில்லையிற் கூத்தாடுதல், எலும்பணிதல், காங்டமை, முப்புரங்களை எரித்தமை, நான்கு முனிவர் கருக்கு உபதேசஞ் செய்தமை, திருமாலுக்குச் சக்கரம் கொடுத்தருளியமை ஆகியவற்றுக்குத் தக்க காரணங்கள் விளக்கினார். இவையாவும் உலகினருக்கு ஒழுக்கநெறி போதித்தன என்றார்.

சுவாமிகள் கூறும் பழைய வரலாறுகள்

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் ஏனைய திருமுறையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டமைபோலத் தமது திருப்பதிகளிலும் சிவபெருமானின் திருவிளையாடல்களையும் அவா அடியவர்களுக்கு அருள்செய்தவண்ணங்களையும் ஆங்காங்கே கூறுவார்.

சிவபெருமான் திரிபரம் எரித்தமை, தக்கனவேள்வியைத் தகர்த்தமை, மகேந்திரமலையில் ஆகமங்கள் சொன்னமை, திருமாலும் நான்முகனுமதேட ஒளிப்பிழும்பாய் நின்றமை, அருச்சனங்க்காக்கக் கிராத வேடம்பூண்டமை, நந்தப்பாடியில் ஆசிரியனுய் வந்தமை, அந்தணனுய் வந்து இந்திரசாலங்காட்டியமை திருப்பூவணத்தில் சித்தராய்த் தோன்றியமை, திருவாதனுரிர் சிலம்போசைகாட்டியமை, பூவலத்தில் பாலநாசஞ்செய்தமை, பாண்டியன் ஒருவனுக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தர் வைத்தமை, பட்டமங்கையில் அட்டமாசித்தி அருளியமை, திருவேகம்பத்தில் அம்மையாருக்குப் பாகங்கொடுத்தமை, சந்திரதீபத்துச் சாத்திரனனமை, இராவணன் மனைவி மன்டோதரிக்கு அருளியமை என்பனவும் பிறவும் சுவாமிகள் குறித்துள்ளார். திருத்தொண்டர் எனப் போற்றப்பெற்ற அடியார்களுள் கண்ணியிபநாயனார், சண்டேகரநாயனார் ஆகிய இருவரையே சுவாமிகள் குறித்துள்ளார்.

இவ்வாறுன புராண வரலாறுகள் இறைவன் நமக்குச் செய்தருளிய பேருபகாரத்தைப் பழைய ஏராதன நிகழ்ச்சிகள் மூலம் நினைவுட்டுவனவாகும். நாம் அவரை மறக்காமலிருப்பதற்காக நல்லுபாயங்கற்பிப்பனவாகும். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இடமறிந்து புராண வரலாறுகளைப் பொருந்தவைப்பர். ஒரு வரலாற்றையே பலகாற் பேசினும் புதிய கருத்துக்களால் மனத்தைப் பிணிப்பர்.

திருயாலும் நான்முகனும் அறியமுடியாவண்ணம் ஆண்ணமலையாய் இறைவன் ஆண்டருளிய வரலாற்றை நாற்பதுமுறைக்குமேல் நமக்குக் கூறுவர். கீர்த்தித்திரு அகவலில் “அரியோடு பிரமற களவறியாதவன்” என்றவர், திருவண்டப் பகுதியில் “பிரமன்மால் காணும் பெரியோன்” என்பார். பின்னர் “மாறுறியா நான் முகனுங் காணுமலை” என்பார்.

இறைவன் சலந்தராகரண வென்ற வீரச்செயலைத் திருச்சாழவிலும் திருத்தோணேக்கத்திலும் பாடுவர். திருவுந்தியாரில் தக்கனின் வீரப்பிரதாபத்தைவென்றருளியதைக் கூறுவர். இன்னும் வெள்ளானைக்குச் சாபந் தீர்த்தருளியமை, பன்றிக்குட்டிகளுக்குப் பாலருத்தியமை, கரிககுருவிக்கு உபதேசித்தமை முதலிய பேரநுட் செயல்கள் அவர் உயிர்வர்க்கத்தின் மேற் கொண்டருளிய கருணைப் பிரவாகத்தைக் குறிப்பனவாகும்.

அடிகளார் அருளிய உபதோமொழி

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் உலகத்தவராநோகிகிக் கூறியருளும் உபதேச மொழிகள் இவர் உயிர்கள் மேற் கொண்டுள்ள இரக்கத்தைக் காட்டுவன். இவர் பசுதர்களைக் கூவியமூத்து, “இங்கே வாருங்கள்! இறைவன் திருநாமத்தையே பாடித்திரியுங்கள். இறைவன் உங்கள் பாசங்களைத் தீர்த்தருளுமாறு அவரைப் பணி மின்கள். பணிவீர்களாயின் இறைவன் திருவழிநும் சென்னிவின்கண் மன்னித்திகழும் என்பார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அத்த ணைமுதற் சோதியை முக்கண் அப்பணை முதல் வித்தினைச் சித்த ணைச்சிவ லோக ணைத்திரு நாமம் பாடித் திரிதரும் பத்தர் காளிங்கே வழிமின் நீர் உங்கள் பாசந்தீரப் பணிமிஞே தெத்த மார்த்தருஞ் சேவ டிக்கண்நம் சென்னி மன்னித் திகழுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இங்குணம் சிவ விளைவினைச் சென்னிப்பத்து என்னும் பதிகத்திற்பாடியருளிய அடிகள் மக்களுக்கு ஆறுதல் மொழிக்கறி ஆலோசனை அருளுவரி. பக்தர்களே இங்கே வாருங்கள் பரமன்தாலோரி பாடிப்பரவித் திரி யுங்கள். சிவலோககுஞ் செல்வதற்குச் சிந்தையைத் திருத்துங்கள். சிவலோக யாத்திரை செய்வதற்கு ஆயத்தஞ் செய்யுங்கள். இறைவனுக்கு ஆட்பட்டவர் அவனை அடைதல் வேண்டும். ஆட்பட்டர் வந்து ஒருப் படுமின். போவோம் காலம் வந்தது. இறைவன் திரு வடியினபம் ஒன்றே நிலையானது.

உங்கள் பாசந்தீர இறைவனைப் பணியின்கள், பணிந்தால் அவன் திருவடி உங்கள் சென்னியில் மன்னித் திகழும். நீங்கள் ஜம்புலன்களில் புகுதல்வேண்டா. இறைவன் பூங்கழலையே நினையின். அதனால் தளர்ச்சியின்றி இருக்கலாம். நீங்கள் வெகுளியை விடுமின். இறைவனைப்புகழ்யின், பூப்புனையின், அவன் திரு வடியை மனத்துட்கொண்டு எல்லா அல்லல்களையும் இகழ்மின். இன்றே ஈசனுக்கு ஆளாகுமின். இறைவன் அறிப்பாவது ஆன்மாக்கள் வீடுபேறு எய்துவேண்டும் என்பது. இதனை உணர்ந்து அவன் திருவடியைப் பற்றிக்கொள்ளவேண்டும். அவன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு பொன்னடிக்கே போமாறு அமையின், அடியார் கூட்டம் சிவன்திருவடிப்பேற்றை நல்கும். திரு வடிப்பேற்றுக்கு முந்தவேண்டும் இறைவன் திருவருள் தோய்வினின்றும் பிரியாதிருக்கவேண்டும், இறைவன் திருவடியைத் தியானித்தல்வேண்டும். இறைவன் திரு வருளைப்பெற முயலாதவர் தாழ்வடவரி.

திருச்சிற்றம்பலம்

அடியா ரான்றி எல்லிரும்

அகல விடுமின் விளையாட்டைக்

கடிசே ரடியே வந்தபெந்து

கடைக்கொண் டிருமின் திருக்குறிப்பைச்

செடிசேர் உடலைச் செலநீக்கிச்

சிவலோ கத்தே நமைவைப்பான்

பெடிசேர் மேனிம் புயங்கன்தன்

பூவார் கழற்கே புகவிடுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

அடிகளார் கையாளும் பழமொழிகள்

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் உலகத்தவருக்கு உபதேசிக்கும் மொழிகளோடு தமது பாடல்களிற் பலபழ மொழிகளையும் இடம்நோக்கியமைத்துப் பாடுவர். குருட்டுக்காளை ஊர்ச்சுற்றியதுபோல் என்றும், மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டதுவிடா என்றும், ஆற்றங்கரை மரமும் அரசறிய வாழ்ந்த வாழ்வும் என்றும், விளக்கில் விழுந்த விட்டிற்பூச்சிபோல் என்றும், இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்புபோல் என்றும், கடல்நீரை நாய்நக்கியதுபோல் என்றும், வெள்ளத்தில் நாவற்றியதுபோல் என்றும், நீர்வறள் மீன் துவண்டதுபோல் என்றும், மத்துறுதயிர்போல எண்றும், பலாப்பழத்தில் சுமோய்த்தாற்போல என்றும், மூங்கிறபுதரில் தீப்போல என்றும் கையாளுவர்.

இன்னும் இரைதேர் கொக்குப்போல, ஆள்வாரிலி மாடுபோல, பரவாடு குழல்போல, கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கல், காலம் எல்லாம் பாழுக்கிறைந்தல், கல்லில் நார் உரித்தல், அடியகலரநிழல் போல, நெய்க்குட்டத்தை ஏறும்பு மொய்த்தாற்போல, ஏறுமபிடை அகப்பட்ட நாக்குப்பூச்சிபோல, கரையிலா வெள்ளம்போல, கொழுகொம்பில்லாக் கொடிபோல, நாய்மேல் தவிசிட்டாற்போல, நாயைக்குளிப்பாட்டி நடுவீட்டில் வைத்தாற்போல, நாயைப்பல்லக்கிடு வைத்தாற்போல முதலீய பழமொழிகளையும் உபயோகிப்பர்.

மாணிக்காசக்கவாமிகள் வாழ்க்கை

இப்பெரியார் திருவாதலூரில் தோன்றியமையால் திருவாதலூரடிகள் என்றும், மண்ணவன் மந்திரியாராய் மதிப்புப்பெற்றபேது தென்னவன் பிரமராயன் என்றும், திருப்பெருந்துறையில் குநவருள் பெற்றமையால் பெருந்துறைப்பிள்ளை என்றும், ஆண்டான் அடிமைத் திறனின் துறவுபூண்டொழுகியமையால் ஆண்டையடிகள் என்றும், மணிபோன்ற வாசகங்களைப் பாடியமையால் மாணிக்கவாசகர் என்றும், அந்மயமான வாசகங்களைப் பாடியமையால் அருள்வாசகர் என்றும் பலவிதமாக வழங்கப்பெற்றார்.

திருவாதலூரிலுள்ள சிவாலயத்து நடராஜ மண்டபத்தை மாணிக்கவாசகர் கட்டுவித்தார் என்றும், நடராசப்பெருமான் இவருக்குப் பாதச்சிலம் பொலி கேட்கச் செய்தருளினார் என்றும் சிலர் கருதுவார். இதனை “வாதலூரினில் வந்தினி தருளிப் பாதச்சிலம் பொலி காட்டியபண்பும்” என இவர் பாடிய பாடலை விடுந்து ஓரளவுக்கு அறியலாம். இதனையே நம்பி திருவிளையாடற் புராணமும் நயம்படக் கூறுகிறது. “சோதிசேர் வகுள நீழற்சிலம்பொலி துளங்கக் காட்டும் வேதநாயகர் வரமும் வியன் திருவாதலூரால்” என்றும் “ஆதரவடியார் முற்றும் அடிபணிந்தேத்தப் போந்து வாதையம்புரத்து நண்ணி மணிச்சிலம் போசைகாட்ட” என்றும் வருந்தொடர்கள் குறிக்கின்றன.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாதலூரினில் தோன்றிய மகிழ்மையை நினைந்து அவ்லூரினர் இவருக்கு ஆண்டுதோறும் உற்சவங்கள் நிகழ்த்தி வந்தார்கள். ஆவணி மூலநாளிலும், மார்கழித் திருவாதிரைநாளிலும் விழாக்கள் நடைபெற்றுவந்தன.

எடுத்தாண்ட நூல்களும் உடனுதவும் நூல்களும்

1. மாணிக்கவாசகர் வரலாறு—கா. கம்பிரமணியபிள்ளை
2. மாணிக்க விருந்து — ஜி. கம்பிரமணியபிள்ளை

3. திருவாசகப் பேரோனி — ச. தண்டானிதேகிர்
 4. மணிவாசகர் மணிமொழிகள் — சாமி சிதம்பானுர்
 5. மெய்யடியார்கள் — ஸி. எம். பி. மகாதேவன்
 6. திருவாசகம் வீரிவுரை — ஜி. வரதராஜன்.
 7. அழுது அடி அடைந்த அன்பர் — அ. மு. சரவணமுதலியார்
 8. திருக்கோவையார்உண்மை— சி. சுவாமிநாதபண்டிதர்
 9. மாணிக்கவாசகரூம் நம்மாழ்வாரும் — பி. ஸ்ரீ.
 10. மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும் — மறைமலையடிகள்
- கட்டுரை:** மாணிக்கவாசகநெறி — வி. சிவசாமி

5. ஒன்பதாம் திருமுறை ஆசிரியர்கள்

ஒன்பதாம் திருமுறையில் திருவிசைப்பா, திருப் பல்லாண்டு என்னும் இரு திருமுறைகள் உள்ளன. இவற்றை ஒன்பது அடியார்கள் பாடியுள்ளார்கள். எனவே இத்திருமுறை ஒரு தொகுப்பு நூலாகும். இசை நயமுள்ள பாடல்களைக் கொண்டதால் திரு இசைப்பா என்ற பெயர் பெற்ற தொகுப்பில் காளர மாளி என்னும் பண் அமைந்த பாடல்களும் உள்ளன. இப்பண் முந்திய திருமுறைகளில் அமையாததொன்றுக்கும்.

ஒன்பதாம் திருமுறை ஆசிரியர் ஒன்பதின்கரூம் வெவ்வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவராவர். இவர்கள் அந்தணர். அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நால்வகை வருணத்தவராயும் உள்ளவர்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் கி. பி. 940 — கி. பி. 1040 ஆகிய காலவெல்லையில் வாழ்ந்தவர்கள் என நம்ப இடமுண்டு. இவர்கள் அடியார் படைக்குழு ஆலயங்களுக்கு யாத்திரை செய்து பதிகங்கள் பாடியுள்ளனர். இய பதிகங்கள் யாவும் பண் அமைதியுள்ளன.

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு எழுந்த காலத் திலி பல புதிய ஆலயங்கள் அமைக்கப் பெற்றிருந்தன.

பழைய ஆலயங்கள் பல புதுப்பொலிவு பெற்று விளங்கின. பழைய ஆயங்கள் பெரும்பாலும் புதிதாகக் கருங்கற்களாற் கட்டி பெறுவனவாயின. இவற்றைக் கட்டியெழுப்பிய சோழர் பெருமன்னரைமக்கள் பெரிதும் மதித்தார்கள். நாடெங்கும் பக்திவெள்ளும் கரையரண்டோடிய காலம்கைவசமயத்துக்கேயென்றித்தமிழ் மொழிக்கும் பொற்காலம் எனத்தக்கதாயிருந்தது. பழவடியார் கூட்டும் நாடெங்கும் அதிகரித்தது.

சோழப்பெருமன்னர் வீரம் விக்கவராய் வடக்கே கங்கைக்கரை வரையுஞ் சென்றார்கள். தெற்கே இலங்கைவரை வந்தார்கள். கிழக்கே ஸ்ரீவிஜயம் என்னும் சுமத்திரா, கடாரம் என்னும் மக்லிசியா, இந்தோனேசியா முதலிய நாடுகள் வரையும் ஹானார்கள். அங்கெல்லாம் தங்கள் அதிகாரத்தை நிலைநடித்தசைவசமயத்தைப் பரவியினார்கள். இத்தகைய பொற்காலத்தில் ஊற்றெறுத்த திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டி, சோழப்பேரரசுக்கு உட்பட்ட பெந்திலப் பரப்பெங்கும் பாடப்பெற்றன. அந்தப் பாரம்பரியப் பண்பாடு அங்கெல்லாம் இன்றுவரை நிலவுகின்றது என்பர்.

திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு ஆகியபாடல்கள் இறைவனிடம் அரசர்கொண்ட நம்பிக்கையையும், அவர்களின்பெற்ற பெருவெற்றியையும், நாட்டுமக்கள் அமைதியையும், அமைதியில் வளர்ந்து பரவியசைவசமயத்தின் சிறப்பையும் தமிழரின் மேன்மையையும் நன்குவிளக்கும் தெய்வத்தமிழ் வரலாற்று இலக்கியமாகவும் திகழ்கின்றன. இப்பாடல்கள் யாவும்அருட்சித்தராய் அருளாளரின் அனுபவப் பிழிவாக உள்ளனவாகும்.

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு தோன்றிய காலத்தில் செந்தமிழன்பும் சிவநேயமும் பொருந்திய பேரரசர்களான கண்டராதித்தர், அரிஞ்சயசோழன், இரண்டாம் பராந்தகன் என்னும் சுந்தரசோழன்,

கண்டராதித்தரின் மைந்தன் மதுராந்தகன் என்னும் உத்தமசோழன், இராசராசசோழன், இராசேந்திரசோழன் முதலானேர் அரசு செய்தவர்களாவர்.

கண்டராதித்தரின் மனைவியாராய் செம்பியன்மாதேவி யார் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து சோழமன்னர் பலரை நெறிப்படுத்தியவராவர். எனவே திருவிசைப்பா, திரும் பல்லாண்டு எழுந்த காலத்தைச் செய்பியன்மாதேவி யார் காலம் எனவும் கூறலாம். அவரினு பக்தியு பெருக்கும் அவர் சிவனடியார்களுக்கு அளித்த ஆதரவும் இத்திருமுறை எழுவதற்கு ஆதரவாயின என்று கருதுவாருமூனர்.

திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களுள் காலத்தாற் பிந்தியவர்கள் பூநதுருத்திகாட்டநம்பி, புருடோத்தம நம்பி, சேதிராயர், கருவூர்த்தேவர் என்பராவர் திருவிசைப்பா அருளிச் செய்த ஒன்பதின்மர் திருப்பெயர்களையும் குறிக்கும் பாடல் ஒன்றுண்டு. திருவிசைப்பா பாடியவர்களுள் ஒருவரான சேந்தனூர் என்பவரே திருப்பல்லாண்டு என்னும் ஓரேயொரு பதிகத்தையும் பாடியவராவர்.

“செம்பொன்மணி யம்பலத்து நிருத்தனூர்க்குத்
திருவிசைப்பா உரைத்தவர்தந் திருப்பேர்சொல்லில்
ஸம்புகழ்செறி திருமா எகைமெய்த தேவர்
பரிவுடைய சேந்தனூர் கருவூர்த் தேவர்
நம்பிகா டவர்கோன்நற் கண்டரா தித்தர்
நன்குயர்வே ஞப்படிகள் திருவாலி யழுதர்
அம்புவியோர் புகழ்புருடோத தமர்சேதி ராயர்
ஆகவிவர் ஒன்பதின்மர் தாழுமுறைகண டடைவே”.

ஒன்பதாந் திருமுறை

திருவிசைப்பா மோகமெறி திருவிசைப்பாமாலை எனவும் வழங்கும். அதில் எல்லாமாக 28 திருப்பதி கங்களில் 352 பாடல்கள் உள்ளன. திருப்பல்லாண்டு ஓரே ஒரு பதிகமாகும். அதில் 13 பாடல்களில்லன. எனவே ஒன்பதாந் திருமுறையில் 29 திருப்பதிகங்களில்

365 திருப்பாடல்கள் உள்ளன. ஆனால் இன்று எமக்ஞக் கிடைத்துள்ளவை 301 பாடல்களாகும். எனவே 64 பாடல்கள் இடைக்காலத்தில் மறைந்துவிட்டன. என்பர்.

முந்திய தேவாரம், திருவாசகம் போலத் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு சிவபெருமானின் சிறப்பையும் அவர் அடியார்களுக்காகச் செய்தருளும்செயல் களையும் தத்துவக் கருத்துக்களையும் அரிதின் விளக்குவனவாகும். இன்னும் முன்னைய அருளாளரின்பெருமைகளையும் கூறுவனவாகும். இத்திருமுறைப் பாடல்கள் சில முருகப் பெருமானின் சிறப்பையுங் கூறுகின்றன.

ஒன்பதாந்திருமுறை பதினாண்து திருத்தலங்களிற் பாடப் பெற்றனவாகும். இவற்றுள் கோயில் என்னும் சிதம்பரமும் ஒன்று. அதைத் தில்லைச் சிற்றம்பலம் என எல்லோரும் போற்றவர். இத்திருமுறையில் இவர்கள் கோயிலைப் பாடிய பதிகங்கள் பதினைந்தாகும்.

திருமானிகைத்தேவர், திருவாவிஅழுதர், ஏரூடோத் தமநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணுட்டிகள், சேதிராயர் என்போர் கோயிலையன்றி வேறு தலத்திற்குப் பாடவில்லை எனத் தெரிகிறது. ஒரேயொரு திருப்பல்லாண்டுப் பதிகமும் கோயிலிலேயே பாடப்பெற்றுள்ளது.

ஒன்பதாம் திருமுறை பாடப்பெற்ற தலங்கள் பதினாண்தும் கோயில், திருவீழிமிழலை, திருவாவடுதுறை, திருவிடைக்கழி, திருக்களந்தை. ஆதிச்சேத்திரம், மணியம்பலம், திருமுகத்தலை, திரைவோக்கியசுந்தரம், கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம், திருப்பூவணம், திருச்சாட்டியங்குடி, இராசராசேச்சரம், திருவிடைமருதூர், திருவாரூர் என்பனவாம்.

இவற்றுள் முன்னர் தேவாரம் பாடப்பெற்ற தலங்களும் உள்ளன. அவை திருப்பூவணம், திருவீழிமிழலை, திருவாவடுதுறை, திருவிடைமருதூர், திருவாரூர், தில்லை என்னும் ஆறுமாம். ஏனைய எட்டுத் திருத்தி II 24

தலங்களும் தேவார காலத்துக்குப்பின் எழுந்தனவாக வாம். அவை களந்தை, திரைலோக்கியம், தஞ்சை, கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம், மணியம்பலம், திரு முகத்தலை, திருச்சாட்டியக்குடி திருவிடைக்கழி என் பனவாம்.

தேவாரநெறியைப் பின்பற்றியே ஒன்பதாந் திரு முறையாசிரியர்களும் தங்கள் பதிகங்களைப் பாடி ஞார்கள். ஏழிசையாய் இசைப்பயனுய் உள்ள இறை வனை இவர்கள் இவ்வாறு பாடியதை இசைத்தமிழின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. இசைத் தமிழின் வளர்ச் சியே திருவிசைப்பாவின் தோற்றம் எனினும் அமையும்.

பண் வகைகள்

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டும் பதிகங்கள் பஞ்சமம், காந்தாரம், புறநீர்மை, நட்டராகம், இந்தளம், சாளரபாளி என்னும் பண்களில் வந்துள்ளன. பண்பயின்ற பதிகங்களின் தொகை வருமாறு:

	திருவிசைப்பா		திருப்பல்லாண்டு		
பண்	பதிகத்தொகை	பண்	பதிகத்தொகை		
1.	பஞ்சமம்	20	1.	பஞ்சமம்	1
2.	புறநீர்மை	3			
3.	காந்தாரம்	2			
4.	நட்டராகம்	1			
5.	இந்தளம்	1			
6.	சாளரபாளி	1			

தொகுத்தவர்

முன்னர் இராசராசசோழன் காலத்தில் திருமுறை களைத் தொகுத்த நம்பியாண்டார்நம்பிகள். இரா சேந்திரசோழன் காலத்தில் தக்க வயதடைந்து சிவா னுபுதியில் திளைத்திருந்த காலத்தில், இராசேந்திரன் வேண்டுகோருக்கின்றார்கள், ஒன்பதாந் திருமுறையைத் தொகுத்திருத்தல் வேண்டும் என்று அறிஞர் கருதுவர்.

ஒன்பதாந் திருமுறை ஆசிரியர்களும்

அவர்தம் பாடல்களும்

இனி ஒன்பதாந் திருமுறை ஆசிரியர்கள் அருளிய தலங்கள், பதிகங்கள், பாடல் தொகை, பண் என் பனவற்றைத் தொகுத்துக் காண்பாம்.

திருவிசைப்பா

ஆசிரியர்	பதிகம்	தலம்	பாடல்	பண்
1. திருமாவிகைத் தேவர்	4:	கோயிக	- 11	- பஞ்சம்
		கோயிக	- 11	- பஞ்சம்
		கோயில	- 12	- பஞ்சம்
		கோயில	- 11	- காந்தாரம்
2; செந்தனூர்	3:	திருவீழிமழை	- 12	- பஞ்சம்
		திருவாவடுதெறை	- 11	- பஞ்சம்
		திருவிடைக்கழி	- 11	- பஞ்சம்
3: சுருளுர்த் தேவர்	10:	கோயில	- 11	- புறநீர்கமை
		ஆதித்தேச்சரம்	- 10	- புறநீர்கமை
		மணியம்பலம்	- 11	- பஞ்சம்
		முகத்தலை	- 10	- பஞ்சம்
		திரைகோக்கியசுந்தரம்	- 11	- ராந்தாரம்
		கங்கைகொண்ட		
		கோமேச்சரம்	- 11	- பஞ்சம்
		திருப்புவண்ம	- 8	- பஞ்சம்
		சாட்டியக்குடி	- 10	- பஞ்சம்
		இராசராசேச்சரம்	- 11	- பஞ்சம்
		திருவிடைமருதாரி	- 10	- பஞ்சம்
4: புந்தருத்திநம்பி- காட்நம்பி	8:	திருவாளூர்	- 8	- பஞ்சம்
		கோயில	- 10	- சாளூர்பாணி
5: கண்டராதித்தார்	1:	கோயிக	- 10	- பஞ்சம்
6: வெணுட்டிகள்	1:	கோயில	- 10	- புறநீர்கமை
7: திருவாவிய- முதனூர்	4.	கோயில	- 11	- பஞ்சம்
		கோயில	- 10	- நட்டராகம்
		கோயில	- 11	- இந்தனம்
		கோயில	- 10	- பஞ்சம்
8. ஏருடோத்தம நம்பி	2:	கோயிக	- 11	- பஞ்சம்
9: செதிரராயர்	1:	கோயிக	- 11	- பஞ்சம்
		கோயிக	- 10	- பஞ்சம்

திருப்பல்லாண்டு

செந்தனூர்	1:	கோயிக	- 13	- பஞ்சம்
-----------	----	-------	------	----------

1. திருமானிகைத்தேவர்

இவர் தில்லை என்னும் சிதம்பரத்தில் பெரியமடம் அமைத்துத் தொண்டுபுரிந்து வந்தவராதலால் திருமானிகைத்தேவர் எனப் பெயர் பெற்றார். இவர் ஒரு சித்தர். இவர் காலத்தில் வடமொழிப்பயிற்சி அதிகமாயிருந்தமையாற்போலும், இவர் பாடல்களில் வடமொழி அதிகமாகக் கலந்துள்ளன. சுகிகண்டா, சாமகண்டா, காலகால காமநாசா, புவனபோகமே, குமரவிநாயகசரண, மகேந்திரநாத நாதாந்தத்தரையா முதலிய தொடர்கள் கருத்து நிறைந்து வந்துள்ளன.

திருமானிகைத்தேவர் காலத்தில் பெளத்த சமண சமயங்கள் வலிகுன்றி ஒதுங்கியிருந்தனவாயினும், மக்கள் அவற்றை நோக்காதிருப்பதற்காக இவர் அம்மதங்களைச் சிலவிடங்களிற் கண்டித்துள்ளார் “சமண புத்தர் பொய்கள் கண்டாயை, புத்தராதிப் பொக்கரை, செருமதிச் சமனும் தேரரும் சேராச் செல்வச் சிற்றம்பலக்குத்தா” முதலிய தொடர்கள் புறச்சமயங்களைத் தாக்குவன.

இன்னும் சிவபெருமானை வணங்காதவர்களோடு தாம் இனங்குவதில்லை என்றும், அவர்களைக் காண்பதில்லை என்றும் கூறுவதோடு சிவனுக்கு அன்பில்லாதவரை துட்டர், பிட்டர், பிரட்டர், பிணுக்கர், பேயர், ஆதர், பிசுக்கள், பேடர், கள்ளர், பெருக்கர், எக்கர், குண்டர், பொக்கர், கச்சர், கயவர், பிச்சர் என்றெல்லாம் பேசவர். சமணர் தங்கள் கருத்துக்களை எளி தாகக் கூறத்தெரியாமல், வடசொற்களை நிரமப்பப் பெய்து கூறுபவர் என்று பழிப்பார்.

இவர் சிதம்பரத்தில் நான்கு பதிங்கள் பாடியுள்ளார். முதற் பதிகத்திலே சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் செறிந்துள்ளன. இரண்டாம்பதிகத்தில் பாதாதிகேசமாகத் துதிகள் உள்ளன. முன்னும் பதிகம் அகத்துறையிலைமைந்து நாயக நாயகி பாவனையில் பேரின்பக் காதலைக் கூறுகிறது. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி இரங்குதலைத் தாய் கூறுவதாய் உள்ளது. “உற-

வாகிய போகமும் யோகமும் எனத்தொடங்கித் தில்லையம்பலக்கூத்தனையே' என முடிவுறும்.

என்மகள் தில்லைக்கூத்தப் பிரானையே நினைந்து, திருநீறு பூசாத உடம்பைத் தீண்டமாட்டேன் என்கிறார்கள். தான் திருநீற்றைக் குழழுத்து இட்டுக்கொள்கிறார்கள். திருவைந்தெழுத்தை உச்சரிக்கின்றார்கள். இவ்வாறு நன்றாய்க்கூறும் பாவணயில் இவர் பாடுவர்.

2. சேந்தனர்

சேந்தனர் என்னும் பெயருள்ளவர் பலர் இருந்தார்கள். திருவிசைப்பாப் பதிகங்கள் மூன்றும் திருவிபல்லாண்டும் பாடிய சேந்தனுரைச் செப்புறைச் சேந்தன் என்பர். இதனை இவரே தமது பாடல்கள் அங்காண்றுக் “சிவன் சீரடியார் அடிநாய் செப்புறை அந்தமில் ஆனந்தச் சேந்தன்” என்று பலவிடங்களிற் பாடியுள்ளார். இவர் சிவபெருமானேஷு நெருங்கிப்பழகிய சித்தர் என்பர். சிதம்பரத்தில் ஒடாதுநின்ற தேரை ஓடச் செய்வதற்காகவே திருப்பல்லாண்டு பாடினர் என்ப. சிவபெருமான் இவரிடம் கணிவாங்கி உண்டசம்பவத்தைப் பலர் தங்கள் பக்தியிலக்கியங்களிற் பாடியுள்ளனர்.

இவர்பாடிய திருவிசைப்பாப் பதிகங்கள் மூன்றும் ஒரேஒரு பதிகமான திருப்பல்லாண்டுப் பதிகமும் பஞ்சமப்பண்ணிலமைந்தவை. இவர் காலத்தில் வடமொழிப் பிரயோகம் அதிகமானபடியாற்போலும் திருமானிகைத்தேவர்போல இவரும் வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்துபாடியுள்ளார். ஆதி அமரர் புராணி, ஏகநாயகன், கருணையன், கனகதற்பம், சசிதுலாமவுவி, தருணைந்துசேகரண் முதலான தொடர்கள் சொன்னயம் பொருணயம் பொலிந்துவந்துள்ளன.

இவர்தமக்கு முன்வாழ்ந்த அப்பரும் சம்பந்தமும் படிகாகபெற்ற வரலாற்றையும் அந்தனர் ஐந்துறுவர் ஏத்தும் மரபினையும் இறைவன் புரிந்த வீரச் செயல்களையும் பாடுவர். தாம் சிவன் அடியார்களுக்கு அடியார் எனத் திருவீழி விழலைப்பதிகத்திற் பாடுவர்.

அடுத்துப்பாடிய திருவாவடுதுறைப் பதிகத்தில் இறைவன் திருநாமங்கள் பலவற்றைக்கூறி அகத் துறையில் அமைந்த அந்தாதி யாப்பில், தலைவி நிலை கண்டு தாய் இரங்கும் பாவனையிற் பாடுவர். “ஐயா! திருஆவடுதுறை அழுதே! என்று என்பெண் உன்னை அழைத்தால் ஒருவார்த்தை கூடப் போதிருத்தல் உணக்கழுசன்று” என்பர், “என்மகள் உன் தோணித் தழுவ ஆசைப்படுகின்றான். அவள் திருநீற்றைப்பூசி ஜந்தெழுத்தை உச்சரித்தவண்ணமாய் இருக்கிறான். அவனுக்கு அருளுவாய். நீ என் பெண்ணின் கலையை யும் வளையையும் கவர்ந்து உள்ளத்தைக் கொள்ளோ கொண்டிருப்பது நியாயமாகுமா?” என்று கேட்பர். திரு விடைக்கழி எனினும் தலத்தில் முருகப்பெருமானிமீது பாடப்பெற்ற பதிகம் அவர்மீது தலைவிகொண்ட காதலை நற்றிய உணர்த்துவதாக நயம்படி உரைப்பது பாவனையின் உச்சகட்டம்போலுள்ளது.

தலைவருட்சமான குராமரத்தடியில் கோயில்கொண்ட முருகனைப்பாடும்போது அவன் திருநாமங்களை அடுக்காகக் கூறுவர். மலைமகள் மகன், குமரவேள், வள்ளி மணௌளன், சேந்தன், அழகன், கோழிக்கொடியோன், சேனைகாப்பவன், சுப்பிரமணியன், சூர்தடித்தோன், கணபதி இளங்கிளை, கங்கைச் சிறுவன், வேலன், மாலி மருகன், முருகவேள், அறுமுகத்தழுது முதலிய தொகையினுநாமத்தவன் அவன் எனப்போற்றுவர். சேந்தனூர் காலத்தில் வைதிகநெறி தழைத்தோங்கி யிருந்தது. வேதமவுல் வேதியரை இவர்தெரிந்த வைதிகர், தெருண்ட வைதிகர் என்பர். பிராமணச் சிறுவர் கல்விபயில்வதற்காக மன்னன் வசதிசெய்து கொடுத்தசெய்தி கல்வெட்டுக்களாலும் அறியக்கிடக் கிறது.

ஓன்பதாந் திருமுறையைச் சேர்ந்ததும், ஒரே ஒரு பதிகமாகவுள்ளதுமான திருப்பல்லாண்டு பாடியவரும் சேந்தனாரேயாவர். இறைவனை வானவராயினும் மன்னுவுகத்தவராயினும் வாழ்த்துவது தாம் வாழ் வதற்கே என்று முந்திய திருமுறையாசிரியர் கருத்து.

இறைவனைப் பல்லாண்டு வாழ்க என வாழ்க்கிய திருப்பல்லாண்டு சிதம்பரத்திலே ஒடாது நின்ற தேரை ஒடச் செய்தது. அது மங்கலக் காப்பாக அமைந்தது. மன்னுக்கில்லை வளர்க நம் பக்தர்கள், வஞ்சகர் போயகல என்பது இறைவனிடம் உள்ளம் உருகாதவர்கள் போயகல்வராக என்பது பக்தர் களைத் திருவருளாமுதினை முகந்துகொள்ள விரைந்து வருகவென அழையிப்பது.

திருப்பல்லாண்டில் மின்டு மனத்தவர் போமின்கள் மெய்யடியார்கள் விரைந்துவழியின் என்னும் பாடல் அகில உலகத்துக்கும் பொருத்தமான பிரார்த்தனையிப் பாடலாகும். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சேந்தனார் பாடிய பாடல் தமிழர் நாகரிகத்தினை அசிலத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுவதாகும்.

‘மழவிடையார்க்கு வழிவழி ஆளாய் மணஞ் செய் குடியிற் பிறந்த பழவடியாரோடுங் கூடி அம்மானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே’ என்று பாடுவர். சிவபெருமானு திருமாலுக்குச் சக்கரம் அளித்தமை, உபமன்னிய முனிக் குழந்தைக்குப் பாற்கடல் ஈந்தமை, சண்டேச வரருக்குப் பொற்கோயில், போன்கம்மணிமுடிதாயம் தொண்டர்க்கு நாயகம் ஆகிய ஐவகைச் பரிசுகள் கொடுத்தமை முதலிய பழைப் பரலாற்றைப் பாடி அடியார்பால் இறைபக்தியையும் தொண்டுள்ளத்தை யும் ஊக்குவிப்பர்.

திருப்பல்லாண்டுப் பதிகத்திலே இறைவனின் பெருமையைக் கூறுந்தொறும் பின்னையிப் பிறவியறுக்க நெறி தந்த பித்தர் எனத் தொடங்கி என்னைத் தன்மாற் படுத்தான், பல்லாண்டு என்னும் பதங்கடந்தான். பாவிக்கும் பாவகத்துக்கும் அப்புறத்தான், என் மனத் தகத்தே பாலும் அழுதமும் ஒத்துநின்றான், பாதகத் துக்கும் பரிசுவைத்தான், பழவடியாரோடுங் கூடிய எம்மான் என்றெல்லாம் பாடுவர்.

திருப்பல்லாண்டு பன்னிரு திருமுறைகளிலே ஒரே ஒரு பதிகமாயினும் அதன் பெருமையும் வியாபகமும்

பெரியவை. திராவிட வேதமருளிப்பாடுக என்னும் போது 8250 பாசுரங்களடங்கிய மூவர் தேவாரங்களில் ஒருபாடலும் 656 பாசுரங்களடங்கிய திருவாசகத்தில் ஒருபாடலும் 288 பாசுரங்களடங்கிய திருவிசைப்பாவில் ஒரு பாடலும் 4286 பாடல்களடங்கிய பெரிய புராணத்தில் ஒரு பாடலும் பாடும் போது 13 பாசுரங்களடங்கிய திருப்பல்லாண்டில் ஒரு பாடலும் பாடுவர். இதனால் ஒன்பதாந் திருமுறையில் இரண்டு பாடல்கள் பாடப் பெறுவதும் அதற்கொரு பிரபாவமாகிறது.

திருப்பல்லாண்டுக்கு வாய்த்த மற்றொரு சிறப்பு அது கடல் கடந்த கிழக்கிந்திய தீவுக் கூட்டமெங்கும் பாரம்பரியமாகப் பழங்கால முதலரகப் பாடப்பெற்று வருவதாகும். அது தாய்லாந்து முதலிய நாடுகளில் முடிகுட்டு மூல முதலிய மங்களகரமான வைபவங்களில் மகிழ்ச்சியோடு ஒதுப்பெற்று வந்தது “தூரகிழக்கு நாடுகளில் இந்துசமயத்தின் செல்வாக்கு” என்னும் நூல்களில் மன்னுகதில்லை என்பதை மாண்கடில் என்றும் திருப்பல்லாண்டு என்பதை லாண்டு என்றும் தமிழ்மொழியறியாதவர் பாடுவதை G. K. வான்பரோ என்பவர் எழுதியுள்ளார்.

3. கருஞர்த்தேவர்

திருவிசைப்பாவில் கருஞர்த்தேவர் பாடியனவாகப் பத்துப் பதிகங்களில் 103 பாடல்கள் உள்ளன. திருவிசைப்பாவில் அதிகமான பாடல்களைப் பாடிய இவர் கருஞர் என்னும் கருஞ்சௌரச் சோந்தவர். இவரை சிவனடி மறவாது சித்தர். இவர் அந்தணர் குலத்தவர் என்றும் அரசர்கள் இவரை நன்கு மதித்தார்கள் என்றும், பிறகாலச் சோழ மன்னர் கட்டியெழுப்பிய ஆதித்தேசசரம், திரைலோககிய சுந்தரம், இராசராசேச்சரம், கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம் ஆகிய கோயில்களுக்கும் இவர் பதகங்கள் பாடினார் என்றும் அறியக் கிடக்கிறது.

இன்னும் தில்லை, திருவிடைமருதூர், திருப்பூவணம் ஆகிய பழைய தலங்களையும் இவர் பாடியுள்ளார்.

இவற்றைவிடக் கோட்டேர், மணியம்பலம், திருச்சாட்டியக்குடி, திருமுகத்தலை ஆகிய தலங்களையும் இவர் பாடியுள்ளார். இவர் தஞ்சைக் கோயிலுக்குத் திருவிசைச்சிபா பாடிய பெருமையைப் பிற்காலத்துக் கொட்டையூர்ச் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், தாம்பாடிய தஞ்சைப்பெருவிடையார் உலாவில், “பாரிற் கருவிசையை நீத்தகருஷர் போற்றும் திருவிசைப்பாவுகந்த தேவே” எனப்புகழ்வர்.

கருஷர்த்தேவர் சோழநாட்டுக்கு வெளியேயுள்ள தலங்களுள் திருப்பூவணம் ஒன்றுக்கே பாடியுள்ளார். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. 1000—கி. பி. 1040 வரையிலாகும், இவர் காலத்திலே திரைலோக்கிய தேவி, இராசராசன், இராசேந்திரன் ஆகியோர் கோயில்களை எழுப்பினார்கள். இவர் அவற்றுக்கெல்லாம் பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். இவை புறநீர்மை, காந்தாரம், பஞ்சமம், காந்தாரபஞ்சமம் முதலிய பண்கள் அமைந்துள்ளன.

கருஷர்த்தேவரின் திரைலோக்கிய சுந்தரம் என்னும் பதிகம் அகத்துறையிலையைந்தது. திருலோக்கிய எனவும் வழங்கிய திரைலோக்கியில் எழுந்தருளியுள்ள சுந்தரேஸ்வரரை ஆன்மநாயகனுக்க கொண்ட தலைவி. நாயகன்பால் தனக்குண்டான் காதுலால் வந்த வருதி தத்தைக் கூறும் பாவணையில் பதிகம் அமைந்துள்ளது.

“சுந்தரனே! நான் ஊரார் அலர்மொழியினைப் பொருட்படுத்தாது. உன்காதலுட்பட்டுச் செயலழிந்தேன். நீ தாமரை இலையில் தன்னீர் ஒட்டாதவாறி ருக்கிறோய், நான் உள்ளைத் தொழுது கண்ணீர் விட்டாலும் நீ அருளுகின்றோயில்லை”. இவ்வாறு கூறிய தலைவி, தன் தோழியிடம் தலைவணைப்பற்றித் தொடர்ந்து கூறக் கேட்ட தோழி எஞ்சிய பகுதியைத் தலைவனிடம் கூறுகிறார்.

“தலைவரே! சூரியன்முன் பளிங்கு ஒளிபெறுவது பேசல உன்முகத்தைக் கண்டபொழுது என்தலைவி முகத்தில் காதல் விளங்கித் தோன்றியது. அவள் தன் உள்ளத்தை உன்னிடம் தந்தும் நீ அவள் வளையல் களைத் திருப்பிக் கொடுக்காது கோவணுண்டியாய் இருக்கிறோய். நீ வராவிட்டாலும் அவள் உண்ணெவிரும்பி நினைந்து கண்ணீர் விடுகின்றார். உண்யாழிசைகேட்ட அவள் ஆடை சரிந்து, இடை தளர்ந்து, கூந்தல் அவிழ்ந்து கிடக்கும் நிலைமை கண்டும் நீ இரங்குகின்றூயில்லை.”

தில்லைப்பதிகத்தில் இறைவனைத் தாயின்நேர் இரங்கும் தலைவனி என்றும் துணைவன் என்றும் பாடுவர், கண்ணீர் அரும்பநின்ற தம்மை இடர்அகலத் தம் முள்ளே புகுந்து அஞ்சானம்போக்கி, இடர்நீக்கி, கருணைகாட்டி அருள்புரிந்தவர் என்பர்.

திருக்களந்தைப் பதிகத்தில் பிழைகளைப் பொறுத்துக் குடிமுழு தாண்டவர் என்பர், தமக்குப் பிறவிப் பினினீக்கி ஆண்டவர் என்பர். தாம் வேதம் அறிந்தவர் என்றுபாடுவர் இறைவனைப் புகழ்ந்து, “பவளமே மகுடம், பவளமே திருவாய், பவளமே உடம்பி, தவளமே களபம், தவளமே புரிநூல், தவளமே முறுவல்” என்றெல்லாம் பாடுவர். இறைவனின் திருக்கேள அழகினை வியந்து,

“துண்டவென் பிறையும் படர்ச்சை மொழுப்பும்
சுழியமும் சூலமும் நீல
கண்டமும் குழையும் பவளவாய் தெழும்
கண்ணுதல் திலகமும் காட்டி” என்பர்.

திருச்சாட்டியக்குடி ஏழ்திருக்கை இறைவனுக்கு மாலை பாயடி, பாத்திரம் மண்ணடைஒடு, ஊர்தி எருஜ, மஞ்சனம் அன்பரின் கண்ணீர், தேவியார் மலையரசன் மடப்பாவை, இன்னிசை சாமவேதம், முடி சடை, உறைவிடம் அடியார் உள்ளம் என்றுபாடுவர்,

யாந்தள் பூணரம் பரிகலம் கபாலம்
பட்டவர்த்தனம் எருது அன்பர்
வார்ந்த கணசுருவி மஞ்சனங்காலை
மலைமகன் மகிழ்பெரும் தேவி
சாந்தமும் திருநீறு அருமறை கிதம்
சடைமுடி சாட்டியக் குடிமார்
ஏந்தெறில் இதயம் கோயில் மாளிகையேழு
கிருக்கையுள் இருந்த ஈசனுக்கே.

திருவருளில் தோய்ந்து சிவன்முத்தி நிலைபெற்ற
கருவூர்த் தேவர் தம் இறையனுபவத்தைத் சுவை
ததும்பக் கூறும்போது, “என்னையுன் பாதபங்கயம்
பண்வித்து என்பெலாம் உருக நீ எளிவந்து உண்ணை
யென்பால் வைத்து எங்கும் எஞ்ஞான்றும் ஒழிவளை
நிலைந்த ஒண்கடரே” என்பர் “மலைமகன் உடலூயத்
தூங்கிருள் நடுயாமத்து என்மனனிடை அணுகி நுணு
கியுள் கலந்தோன்” என்றும், “நெஞ்சம் இடர்ப்
படாவண்ணம் தூங்கிருள் நடுயாமத்தோர் மழைலை
யாழ்சிலம்பவந்து அகம்புகுந்தேன்” என்றும், “புனை
மாக்கள் உறங்கிருள் யாமத்தோர் கருங்கண் நினை
றிமைக்கும் செழுஞ்சிடர் விளக்கம் கலந்தெனக்
கலந்து” என்றும் பாடுவர்.

பழைய அடியார்களைச் செம்மனக்கிழவோர் என்று
போற்றும் இவர், அவர்கள் ஸரவும் விதத்தைப் பாடும்
போது, “கண்பனி அரும்பக் கைகள் மொட்டித்து
என் களைகணே ஒலம் என்று ஒவிட்டு என்பெலாம்
உருகும் அன்பர்தம் கூட்டம்” என்பர். அவர்கள்
இறைவன் சேவுடியை நோக்கி “அன்பு தா” என்று
அலசவர் என்பர்.

இறைவழிபாட்டை உலகத்தவருக்கு விளக்கும்
போது, “மக்களே! நீங்கள் உலகப்பற்றில் நூரூயிரத்
கில் ஒரு கூறு இறைவனிடத்தில் வைத்தால் அவன்
உங்களுக்கு அமரர் உலகம் அளிப்பன்” என்பர்.

“தத்தையங் களையார் தங்கள்மேல் வைத்த
தயாவை நூரூயிரங் கூறிட்டு
அத்திலங் கொருகூறு உங்கள் வைத்தவருக்கு
அமருல களிக்கும் நின்பெருகம்.

இறைவன் ஒருவனே, எவ்வாம் அவனே, யார் எந்த வடிவத்தில் வழிபட்டாலும் வழிபாடு அவனுக்கே சேரும் என்று பாடுவர்.

கருதிவா னவனும், திருநெடி மாலாம்.

சந்தர விகம்பின் இந்திரனும்,

பருதிவா னவனும், படர்ச்சை முக்கட்

பகவனும் அகவுயிர்க் கழுதாம்

எருதுவா கணனும் எயிஸ்கள் முன்றெரித்த

ஏறுசே வகனுமாம், பின்றும்

கருதுவார் கருதும் ஒருவமாம், கங்கை

கொண்டசோ பூச்சுத் தானே !

இனிக் கருவூர்த்தேவர் சைவசித்தாந்தத் திறனை ஒரு பாடவில் அழகாகக் கூறுவர். இறைவன் குருவடி வாக எழுந்தருளி ஆன்மாவின் பாசங்களை நீக்கிப் பதி ஞானம் தந்தருளி ஈடேற்றுவர் என்பர்.

பந்தமும் பிரிவும் தெரிமொருட் பனுவஸ்

யடிவழி சென்று சென்றேறிச்

சிந்தையுந் தானும் கலந்ததோர் கலவி

தெரியினுந் தெரிவுரு வண்ணம்

எந்தையுந் தாடும் யானுமனன் றிங்கன்

என்னிலபல் லூழிகள் உடனுய்

வந்தனு காது நுனுகியுள் கலந்தோன்

மருவிடம் திருவிடை மருதே.

கருவூர்த்தேவர் பதிகங்கள் தோறும் இறுதிப்பகுதி யில் தம்மைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தாம் பாடியபதி கங்களில் தாம் வேதம் வல்ல அந்தணர் என்பதை அறியத்தருகின்றார். அறிவுறு கருவூர்த்துறைவளர் தீந் தமிழ்மாலை, கலைபயில் கருவூர் ஆரணம் மொழிந்த பவளவாய் சுரந்த அமுதமுறிய தமிழ்மாலை, ஆரணம் பிதற்றும் பிததனேன் மொழிந்த மணிநெடுமாலை, ஆலையம் பாகின் அனையசொற் கருவூர் அமுதுறழ் தீந் தமிழ்மாலை, ஆரணத் தேன்பருகி அருந்தமிழ் கமழ வரும் கருவூரன் தமிழ்மாலை, அங்கை ஓடு ஏந்திப் பலிதிரிகருவூர் அணிந்த சொல்காலை, செழுயறை தெரியும் கருவூரன் உரைத்த பாவணத் தமிழ்கள்,

கலைபயில் கருவூரன் கழறு சொல்மாலை, அருமருந்து அருந்தி அல்லவ்தீர் கருவூர் அறைந்த சொல்மாலை, செழுஞ்சுடர் விளக்கம் கலந்தெனக் கலந்துணர்கருவூர் தரும் கரும்பணைய தீந்தமிழ்மாலை என்பன அவர் பாடும் தொடர்கள். இங்ஙனம் வரும் தொடர்களில் கருவூர் என்று இவர் தம்மையே குறிப்பிடுகின்றார்.

இவர் இவ்வாறு கூறுவதிலிருந்து இவர் அந்தணர் அலிலர் என்றும் சிவாசாரியராதல் வேண்டும் என்றும் கருதுவாரும் உளர். இவர் இராசராசசோழனின் கருவாயிருந்தவர் என்ப. இவரின் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் அருமையானவை, புண்ணியம் பாவம் என்னும் இரண்டுள் பாவமே முதலில் நீங்குவது என்பதை விளக்க நீர் கலந்த பாலில் நீரே முதலில் ஆவியாகிப் போவது என்பர். “பண்ணிய தழல்காய் பாவளாநீர் போல் பாவமுன் பறைந்து” என்பர்.

4. பூந்துருத்திநம்பி காடநம்பி

சோழநாட்டில் திருவையாறுக்கு அண்மையிலுள்ள பூந்துருத்தியில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றிய இவருக்குப் பல்லவர் தொடர்பும் உண்டாயதால் பூந்துருத்திநம்பி காடநம்பி என வழங்கினர். சிவபக்தியில் முதிர்ந்த இவர் பல தலங்களுக்குச் சென்று வணங்கி மூவர் தேவாரங்களை ஒதும் வழக்கமுள்ளவர். சிவநடியார்கள் மீது பற்றுள்ளங் கொண்டவர்.

இவர் தில்லையிற் பாடிய பதிகம் சாளரபாணி என்னும் பண்ணிலமைந்தது. திருவாரூரில் பஞ்சமப்பண்ணில் பாடிய பதிகத்தில் இரண்டு பாடல்களே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. தில்லையிப்பதிகத்தில் இவர் தம்மைப் பூந்துருத்திக்காலன் எனக் கூறியுள்ளார்.

இவர் திருவிசைப்பா பாடிய காலம் ஏறக்குறைய கி. பி. 1030 எனக் கருத இடமுண்டு. முதல் இராசாதிராசன் (1018 - 1054) ஆட்சிக்காலத்துக் கல் வெட்டியன் வாசகத்தில் “ஓலோக மாதேவீச்சரத்து

ஸ்தானமுடைய கேஷத்திரசிவப்பண்டிதருக்காகத் திருவாராதனை செய்யும் ஆததிரேயன்நடபி காடன்நம்பி'' என வருந் தொடர் இவரைக் குறிப்பிடுகிறது என்பர்.

திருவாரூர் இறைவன் சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்த திருக்கோலத்தைக் கண்டு, “மிக்க சீராளூர் ஆதியாய் வீதிவிடங்கராய் நடம்குலாலின ரே” என்பர். தியாகேசப்பெருமான் வீதிவிடங்கராய், இருந்தாடும் அசபா நடனஞ் செய்து எழுந்தருளிவந்த அழகின் திருவுருவத்தைப் பார்க்க வருமாறு தேவர்களை நோக்கி அழைப்பர்.

பத்தியாய் உணர்வோர் அருளையாய் மத்தும்

பருகுதோறு அமுதமொத் தவர்க்கே

தித்தியா திருக்கும் தேவர்காள் இவர்தம்

திருவுரு அருந்தவர பாரிர்!

சத்தியாயச் சிவமாய் உலகெலாம் படைத்த

தனிமுழு முதலுமாய் அதற்கோர்

வித்துமாய் ஆரூர் ஆதியாய் விதி

விடங்கராய் நடம்குலா வினரே!

இவர் தில்லையில் அருளிச் செய்த பதிகம் சாளர் பாணியிலமைந்தது. இதனை நெய்தல் யாழின் ஒரு திறம் என்றும் புறநிலைப்பண் என்றும் கூறுவர். இதனை ஆனந்த ஸெரவியில் சுத்தாங்கமாகவும் யாங்கமாகவும் பாடலாம் என்ப.

இதில் இறைவனின் ஆடரங்கத்தை விடரித்து முத்து வயிரமணி மாணிக்கமாலைகள் எனத் தொடங்குவர். தில்லையம்பதைத் தை முதற்பராந்தக சோழன் பொன் வேய்ந்தமையைக் குறித்து “ஆடகப் பொன் வேய்ந்தமைந்த அம்பலம்” என்பர்.

சிவண்டியார்களுள் கண்ணப்பர், கணம்புலர், நாவுக்கரசர், ஞானசம்பந்தர், சோமான், சுந்தரர் முதலானேருக்கு இறைவன் அளித்த நற்கதியைப் பாடுவர். “ஆழூர் நாவுக்கரசரைச் செல்ல நெறி வகுத்த சேவகனே !” என்றும், “எம்பந்த வல்வினை நோய் தீர்த்திட்ட டெமையாளும் சமபந்தன் காழியர்

கோன் தன்னையுமாட் கொண்டருளி'' என்றும், ''களையா டடலோடு சேரமான், ஆரூர் விளையா மதமாரு வெள்ளானை மேற்கொள்ள'' என்றும் பாடுவர்.

5. கண்டராதித்தர்

தில்லையம்பலத்தைப் பொன்னேவர்ந்த பராந்தகண் என்னும் சோழப்பெருவேந்தனின் மைந்தர் இராசா தித்தன், கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன் ஆகிய மூவர். அரசுக்குரியவர் முத்தவராதலரல் கண்டராதித்தர் தந்தையாரின் சிவப்பணிகளுக்கு உதவியாக இருந்தவராகையால் பொன்னம்பலத்து வேலைகளை இவர் மேற்பார்வை செய்து வந்தார். பொதுமக்கள் இவரை மீது பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர் திருமாளி கைத்தேவர், சேந்தனூர், வேணுட்டியன், திருவாலிய முதனூர் முதலான சிவண்டியார்களைப் பெரிதும்மதித்து அவர்களோடு பழகி வந்தார். முன்னர் சேரமான பெருமாள் நாயனூர் சிவபூசை முடிவில் இறைவனின் திருச்சிலம்போசை கேட்கும் வழக்கம்போல இவரும் கேட்டு ஆனந்தித்தார்.

இவரின் தமையனூர் இராசாதித்தர் போர்க்களத் தில் இறந்தமை காரணமாக இவரே பட்டத்துக்குரியவரானார். தந்தைக்குப் பின் இவர் சோழநாட்டை ஆண்டுவந்தார். இவர் மனைவியார் செம்பியன்மாதேவி யார் என்பார் கணவனின் திருப்பணி வேலைகளுக்கு உறுதுணையாக இருந்துவந்தார். இவ்வம்மையார் சிவபக்தராயும் திருநீற்றுப்பிரியராயும் நீண்டகாலபி வாழ்ந்தவர். தமது சோழ குலத்தில் பலரைச் சைவாம மானிகளாய் உருவாக்கிவந்தார். தம் கணவனுரின் தப்பியார் அரிஞ்சயனின் மைந்தன் சுந்தரசோழனையும், இவன் மைந்தன் இராசேந்திரனையும் சிவபிபிரியர்களாயுருவாக்கிய பெருமை செம்பியன்மாதேவியாருக்கேளரியதாகும். இம்மாதரசியின் காலத்திலேயே திருச்சிகளிப்பா

அதிகமாக எழுந்தன. இவர் என்பதான்டு ஞக்கு மேலாக வாழ்ந்து கருவூர்த்தேவர், பூந்துருத்திநம்பி, புருடோத்தமநம்பி, சேதிராயர் முதலானேரைத் திரு விசைப்பா பாடத் தூண்டியுள்ளார்.

கண்டராதித்தர் நான்கு ஆண்டுகளே அரசாண்டார் என்று அறியக்கிடக்கிறது தமது ஆட்சிப் பொறுப்பு இறைவழிபாட்டுக்கு இடையூறு என அவர் கருதினார் முன்னர் சுதந்திரமாகத் தில்லையில் வாழ்ந்து பணி புரிந்தவருக்குத் தலைநகரில் அரண்மனைவாழ்க்கை பிழக்கல்லை. ஆட்சிப் பொறுப்பு மிகுதியால் இறைவனை வழிபட முடியவில்லையே என்று அயர்ந்து “‘மின்னார் உருவம்’” எனத் தொடங்கும் திருவிசையிப்பாவை இவர் பாடினார் என்ப,

சிவபெருமானை அருகில் நின்று வழிபட முடிய வில்லையே என்றும், சிவபெருமான் திருவடியே தமக்குப் புகல் என்றும் ஒவ்வொருபாடலிலும் அழுதயது பாடுவரி. “தில்லை மல்கு செம்பொன் அம்பலத்துள் ஒளிவான் சுடரே உன்னை நாயேன் உறுவதும் என்று கொல்லோ” என்பர், இவ்வாறே காண்பதும் என்று கொல்லோ, எய்துவதும் என்று கொல்லோ என்று ஏங்குவர். “கார்மிடற்றெறம் கண்டஞ்சைரக் காண்பதும் என்று கொல்லோ என்று ஏங்கும் கண்டராதித்தர், தும்மைச் சோழவேந்தன், தஞ்சையர்கோன், கண்டராதித்தன் என்பர். தம்பாடலை, “ஆராஇன் சொல் அருந்தமிழ்ப்பாடல்” என்பர்.

தில்லைக் குத்தபிரானை அம்பலத்தாடி என்று அழகாக வழங்கும் பெரியார், இறைவன் குத்தாடும் சூழலில் வண்டுகள் தென்னை என்றும் தெத்ததே என்றும் பாடும் என்பர். திருமால் தில்லையில் வரங்கிடந்து “கங்கைகாதலனே! அருளி” என்று வேண்டுகின்றுரி என்பர். இறைவன் பதஞ்சவிக்கும் இராவணனுக்கும் வரங்கொடுத்தமையைக் குறிப்பிடுவர்.

தம் தந்தையார் முன்னர் தில்லையம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்த வைபவத்தைக் கண்ணுலே கண்டவராதலால் அந்திகழ்ச்சியை நினைந்துருகிப் பாடுவர்.

வெங்கோஸ் வேந்தன் தென்னன்நாடும்
சமூக கொண்டதிறல்
செங்கோற் சோழன் கோழிவேந்தன்
செம்பியன் பொன்னவித்த
அங்கோல் வளையார் பாடிபாடும்
அனிதில்லை அம்பலத்துன்
எங்கோன்கங்கள் எம்மிறையை
என்றுகொல் எய்துவதே ?

இங்ஙனமெல்லாம் உருகி உருகி இவர் அரசவாழ் வில் இருந்தவாரே திருவிசைப்பா பாடிய காலம் கி பி 953-க் கி பி 957 என்ப. இவர் தம் இளமைக் காலத்தில் இறைபணி செய்து நின்ற காலத்தில் திருமாளிகைத்தேவர், வேணுட்டிகள், திருவாளியமுதனூர் முதலியோரைத்தூண்டி திருவிசைப்பா பாடச் செய்தவராவர்.

கண்டராதித்தர் பேரரசராய் அரசாண்ட காலதீதிற் செய்த பணிகள் பல. திருமழபாடிக்கு அண்மையில் பிராமணர்களைக் குடியேற்றி கண்டராதித்தக் கதுர்வேதமங்கலம் என்னும் புதிய ஊரை உருவாக்கி ஸௌர் நீர்வளமில்லாமல் வரண்டிருந்த இடமொன்றில் கண்டராதித்தக்கேரேரி வெட்டுவித்தார். தாம் கண்டக்கதுர்வேதி என்னும் ஊரில் பிராமணருக்காகக் கண்டராதித்த விண்ணகரம் என்னும் திருமால் கோயிலை எழுப்பினார். இவ்வாறு இவர்தம் பணிகள் இன்னும் பலவராகும். இவரைச் சிவஞான கண்டராதித்தர், இராசகேசரி என்றெல்லாம் வரலாறு கூறுகிறது.

6. வேணுட்டிகள்

வேள்ளாடுஎன்பது தென்திருவாங்கள்ப்பகுதி. அங்கே அரசமரபில் வந்த பெரியார் ஒருவர் சிவதொண்டராய் சிவபெருமானிடம் அயரா அன்றுள்ளங் கொண்டவராய் தில்லையில் தொண்டு செய்து வாழ்ந்து இ ॥ 26

வேணுட்டடிகள் என விளங்கினார். தமிழைப் பக்தர் களின் அடித்தொண்டன் என்று பணிவுடன் கூறும் இவர், திலீஸ் பெருமானை நடம்பயிலும் நம்பானே என்று மகுடமிட்டு உரையாடல் போல ஒரு பதிகம் பாடியுள்ளார் “நம்பான்மேய நன்னகர்போலும் நமரங்காள்” எனச் சம்பந்தரும் வழங்கியுள்ளார். நம்பன் என்பது நம்பான் என வந்தது.

வேணுட்டடிகள் இறைவனை நோக்கி, “நடம் பயிலும் பெருமானே! நீ புதிய அடியார்களின் பணியை உகந்து. பழைய அடியானுய என்னைக் கைவிடுகின்றூய் எனக்கு எந்தவிதச் சார்வும் இல்லை. என்னை நீ மிகவும் சோதிக்கிறூய். ஒருவருக்குக் கருணையும் மற்ற ரவருக்கு மற்றும் காட்டுகின்றூய். உன் திருவடியை நான் அடையும் நாள் என்று?” என்று பாடும் இவர் மேலும் இறைவனை நோக்கி “நான் சாகும் நாளிலா வது உன்னைத் தரிசித்தலே நீ தவிர்க்க முடியாது” என்பர். “சாவாயும் நினைக்காண்டல் இனியுனைக்குத் தடுப்பரிதே” என்பர்.

அப்பர் அடிகள்போல வேணுட்டடிகளும் பழ மொழிகளை உபயோகித்துப் பாடுவர். “இளம் வாழைக் காடும் இளம் வேப்பிலையும் கசந்தாலும் கறிசமைக்கப் பயன்படுத்துவர், அதுபோல் அடிமை செய்பவர் செய்யும் பிழைகளையும் பெரியோர் பொறுத்துக் கொள்ளுவர். பானையைச் சாய்க்காது நிமிர்த்திப்பிடித்தே நீர் கொள்வர், அதுபோல் நீ என் தொண்டினை ஏற்ற அருள் செய்தலை வேண்டும். நீர் நிறைந்த சூளத்தி விருந்து பக்கத்திலுள்ள மரங்களுக்கு நீர் பொசிதல் போல், உன்கருணை என்மீது ஏன் பொசியவில்லை. ஒரு மாட்டுக்குப் புல்லும் மற்றொரு மாட்டுக்கு வைக் கோலும் இடுதல் நடவு நிலைமையாகுமா? நீ அகத்திய முனிசருக்கு வேதங்களை உணர்த்தி விட்டு, அடியே ஜினப் பறக்கணிக்கலாகுமா?” என்றெல்லாம் பரடும் இவர் தமிழ்பையரைக் கூறுமல்ல அடக்கமாக பத்தாடித் தொண்டன் என்பர்.

இறைவனின் அருட்சத்தியை எனையுடையாள் எனக்குறிப்பவர், இறைவன் திருங்குள் பாலிக்க இசையானுயின் எனையுடையாளும் உரையாடாள் எனப் பாடுவர். விநாயகரை படுமதமும் மிடவயிறும் உடைய களிறு என்பர், இவர்களவும் பத்தாம் நூற்றுண்டின் இறுதிக்காலமாகும் என்பர். சிலர் இவர் சுந்தரரின் நன்பரான சேரமானிடம் குறுநிலம் ஆனால் உரிமை பெற்றவர் என்றும் கூறுவர்.

7. திருவாலி அழுதனூர்

மயிலம் என்னும் மயிலாடுதுறையில் வாழ்ந்த வைணவப் பிராமண குடும்பத்தில் தோன்றிய இவருக்குப் பெற்றேர் தங்கள் குலதெய்வமாய திருமாவின் திருநாமமாய அழுதனூர் என்னும் பெயரை வழங்கினர். திருவாலி என்னுந் திருக்கோயிலில் உள்ள பெருமாள் திருநாமம் இதுவாதலின் எல்லோரும் இக்குழந்தையைத் திருவாலி அழுதனூர் எனவே வழங்கினர்.

திருவாலி அழுதனூர் பிறப்பால் வைணவராயினும், தில்லைச் சிற்றம்பலமுடையார் மீது பக்திபூண்டுசைவசமயத்தவராகவே வாழ்ந்து வந்தார். இவர் தம்மை மலையர்மன்னன் என்றும், அந்தண்ண் என்றும் வழங்குவர். “வரைசெய் மாமதிலை மலையர் மன்னன் வன் மறைவு திருவாலி” என்பது இவர் பாடல். இவர் பல தலங்களை வணங்கி வந்தபோதிலும் தில்லையிலேயே திருவிசைப்பா பாடியுள்ளார்.

இவர் பாடிய நான்கு பதிகங்களுள் முதற்பதிகம் பாதாதிகேசம் என்னும் அமைப்பில் எழுந்தது. அது பாதம், கழல், சிலம்பு, கிண்ணிணி, பொன்னூல், கச்சு, திருவயிறு, உந்திவான்சுழி, விடங்கொள்கண்டம், காதும் தோடும், திருமுகமும் நெற்றி நாட்டமும். பிறைதங்கிய சென்னி இவைகளை முறையாகப் பாடுவதாகும்.

இவை தம் சிந்தையில் இடங்கொண்டு தம்மைத் தளர் வித்தன, மெவிவித்தன, தம்மை ஆட்கொண்டன,

தம் நெஞ்சுள் திளைக்கின்றன, நிலையாக நிற்கின்றன என்று பாடுவர். இப்பாடல்கள் அசத்துறையில் நாயக நாயகி பால்ஜையில் பாடப்பெற்றுள்ளன.

தில்லையம்பலத்தான் செய்யபாதும் வந்தென் சிந்தையுள்ளிடங் கொண்டனவே என்றும், விடங்கொள்கண்டமன்றே வினையேன் மெலினித்ததே என்றும், திருக்காதும் தோடுமண்றே அடியேனை ஆட்கொண்டனவே என்றும், நெற்றி நாட்டமன்றே நெஞ்சுளே திளைக்கின்றனவே என்றும், பிறைக்கொள் சென்னியன்றே பிரியாதென்னுள் நின்றனவே என்றும், தேவர்தாள் தொழு ஆடிய தில்லைக்குத்தனித் திருவாளி சொல்லியவை என்று பாடி, இயற்றையபடித்தவர் விடையானடி மேவுவரே என்று பயனுங்கூறுவர்.

இரண்டாம் பதிகம் பவளமால் வரையை எனத் தொடங்கி அந்தாதித் தொடையில் அமைந்துள்ளது, தலைவனைக் கண்ட தலைவியின் கூற்றுயமைந்த இப்பதிகம் நாயகநாயகி பாவஜையின் உச்சகட்டமாயுள்ளது. தவள வண்ணனை நினைதொறும் என்மனம் தழல்மெழு கொக்கின்றதே, மன்மதன் மலர்க்கணை படுந்தொறும் அலந்தேன். மலர்ந்தபாதங்கள் வனமுலைமேலைச்சற வந்தருள் செய்யாயே என்று இரங்கி, அலந்துபோயினேன் அம்பலக் கூத்தனே என்று அழுவர்.

இறைவன் தம்மை மயக்கிக் காதல் உண்டாக்கிய தால் தமது உடல் மெலிந்ததையும் மூலைகளில் பொன்னிறத் தேமல் படர்ந்ததையும் கூறி, இறைவிக்குப் பாதியுடல் நல்கிய இறைவனுக்கு இது நீதியாகுமோ, அழகாகுமோ என்று இரங்குவர். இறைவன் திருவடிகளைக் காண்பதற்குத் தாம் பதைப்பதையும், சந்திரன் தம்காதல் நோயை அதிகரிப்பதையும், சிவபெருமானுவன்றித் தட்டோய் தீராது என்றும் பாடுவர். நாணம், மனவடக்கம் என்பனவற்றை நீக்கி, உறவினர், தாய், தந்தை, உடன் பிறந்தவர் என்றி வர்களை எல்லாம் கைவிட்டு உண்ணிக் காதலித்தேன்,

என்னை நீ ஏற்றுக்கொள், உன்னையே அழைக்கலமாக வந்தேன் என்பர்.

அறிவும் மிக்கநாஸ் நாணமும் நிறைமையும்
ஆசையும் இங்குள்ள
உறவும் பெற்றநற் ரூபோடு தந்தையும்
உடன்பிறந் தவரோடும்
பிறிய விட்டினை அடைந்தனன் ஏன்றுகொள்
பெந்துபற்றும் புலியூரின்
மறைகள் நான்குங்கொண் டந்தனைர் ஏத்தநன்
மாநடம் மகிழ்வானே!

இவர் பாடிய மூன்றாம் பதிகம் தில்லைத் திருநடனத் தைச் சிறப்பித்துப் போற்றுவது திருவாலங் காட்டில் நிலமும் திருநடனத்தை தக் காரைக்காலம்மையார் பாடியமாதிரி இவர்பாடியுள்ளார். தில்லையில் அமைந்த சூழல்வேறு திருவாலங்காட்டுச்சூழல் வேறு. தில்லையில் மறையவரும் வானவரும் ஏத்துகிண்ணர்கள் பதஞ்சவி போன்ற பல்லாயிரவர் வரம்பெறுமாறு வணங்குகின்றார்கள் என்பர். இங்கே தென்னன் தமிழும் இசையும் கலந்துள்ளன. தென்னன் தமிழ் என்னும்போது பாண்டியர் தமிழ் வளர்த்த பெருமைபேசப்படுகிறது.

தில்லைப்பதியின் சிறப்பைப் பாடும்போது, அன்னதடையார் அழுதமொழியார் வாழுமிடம் என்றும், பொன்னும் மணியும் இன்னும் பலவும் உள்ள இடம் என்றும், நந்தி மத்தளங்கொட்ட இறைவன் ஆடும் இடம் என்றும், துறவை விடுத்து இளைஞர் இல்லறம் புரிந்து வாழும் இடம் என்றும் அகிலில் புகையும் ஓமப்புகையும் மேகம்போல மேலே போகுமளவுக்குஅந்தனைர் ஓமாக்கினி வளர்க்கும் இடம் என்றும் பாடுவர்.

இறைவனின் திருநடனத்தைக் கூறும்போதுவாமத்து எழிலார் எடுத்தபாதம் மழலைச்சிலம்பு ஆர்க்கத்தீ மெய்ச் சடைமேல் திங்கள் சூடித்தேவன் ஆடுமே என்பர். இத்தொடரில் வரும் எடுத்தபாதம் என்பதும் மழலைச்சிலம்பு என்பதும் வரலாற்றுச் சிறப்புப்பெற்ற தொடர்களாகிவிட்டன. இராசராசசோழன் தன

கோயிலிறபணிபுரிவதற்கு நியமித்த பெண்களுள் இரு வருக்கு இப்பெயர்கள் வழங்கின என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலாய தேவர்கள் வந்து பணியும் திலைச் சிற்றம்பலத்தைச் சமன்றும் புத்தரும் அடைய முடியாது என்பர். உடல் பருத்த சமணரை நெடிய சமணர் என்றும் அதிகமாகப் பேசும் புத்தரை அறை சாக்கியர் என்றும் சாடுவர். அவர்கள் தேக்க மரக்காட்டில் உடலை வருத்திக் குற்றமான செயல்களைச் செய்யவர். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் “செடித்தவம் செய்வார் சென்றுழிச் செல்லேன்” என்று பாடியதும் கருதவேண்டியதாகும். இப்பதிகத் தில் இவர் தம்மை அழுதவாலி என்று கூறுகின்றார்.

இவர் பாடிய நான்காம்பதிகம் “கோல மலர் நெடுங்கண் கொவிலை வாய்க்கொடி ஏரிடையீர்” என்று பெண்களை நோக்கிக் கூறுத்தொடங்கி, இறை வளை ஏத்துகின்ற மறைவல ஆலிசோலை மகிழ்ந் தேத்துக் காலனிதே என முடிவுறுவது. இது சந்தாதித் தொடையிலமைந்த அகத்துறைப்பாடலாகும் எம்மிறையை என்று கொல் காண்பதுவே எனப் பல முறை பாடியபின், என்பிராணடி சேர்வன கொலோ. மலர்ப்பாதங்களை ஆர்வங்கொளத் தழுவி, அனிநீரென் முலைக்கணிய சேர்வன் கொலோ என்று தலைவியுரையாகப் பாடுவர்.

திருவாலியமுதனர் வாழ்ந்தகாலம் கண்டராதித் தர் இளவரசராய்த் தொண்டு செய்த காலமும் முடிகுடி அரசாண்ட காலமுமாகும் கண்டராதித்தர் முதலான அரசர்கள் இவர் பாடல்களிலமைந்த பல சொற்களைத் தங்கள் கல்வெட்டுகளில் வரும் வாசங்களில் பொறித்துள்ளனர்.

8. புருடோத்தம நம்பி

புருடோத்தமன் என்னுந் திருநாமம் திருமாலுக்கே புரியதாதலின் இப்பெயர் பெற்ற இவரும் வைணவரா

யிருந்துபின் சைவத்தைத்தழுவியிருக்கவேண்டும். இவர் தயமை “‘மாசிலா மறை பல ஒது நாவன்’” என்கிபாடு வதால் இவர் அந்தணர் குலத்தவராதல் வேண்டும். இவர் காலம் பதினெராம் நூற்றுண்டின்தொடக்க ஆண்டுகள் என்பர் இவர் தில்லை என்னும் கோயிலைச் சிறப்பித்து இரண்டு பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். இரண்டுமெஞ்சமப் பண்ணிலமைந்துள்ளன. இரண்டும் அகதி துறையில் அந்தாதித் தொடையிலெழுந்தனவாகும்.

முதற்பதிகம் வாரணி நறுமலர்வண்டு எனத் தொடங்கித் தலைவி கூற்றூயமைந்துள்ளது. திருச்சிற் றம்பலத்து எங்கள் செல்வனே! நீ தாயினும் மிக நல்லவர் என்று உன்னை அடைந்தேன். என் தனிமை யைக் கருதி நீ அருள் புரியவில்லை என்று தன்னைத் தன்மையிடத்தும், ஆடுகின்ற செல்வனை முன்னிலையி ஹும் வைத்துப் பாடுகின்ற தலைவி, உனர்ச்சிவயப் பட்டுத் தன்னை மறந்து படர்க்கையில்வைத்துப் பாடுவது உள்ளத்தைப் பிழிந்து காட்டுவது போலுள்ளது.

சேயிமூ யார்க்கிளி வாழ்வரிது

திருச்சிற்றம் பலத்தெங்கள் செல்வனேநீ

தாயினும் மிகநல்லை என்றபெந்தேன்

தனிமையை நினைகிலை சங்கராஜன்

பாபிரும் புலியத வின்னுடையும்

பையமே வெடுத்தபொற் பாதமுங்கள்

டேயிவள் இழந்தது சங்கம்ஜுவா

எங்களை ஆளுடை ஈசனேயோ.

தமது ஆவிக்கு ஆதரவாயுள்ளது தில்லை அஞ்சி என்றும், தமக்குண்டான தேமலைத் தீர்மிபதற் குவிதி யில் எழுந்தருளுமாறும், குற்றமற்ற முனிவர்களிடத் திலே எழுந்த மெய்ஞ்ஞானக் கொழுந்தே என்றும், வலோயல்கள் கழன்று விட்டதால் தாம் பெண்மைக் குணமில்லாது போனவள் என்றும் வேதாகம சாஸ்திரங்களையுணர்ந்த முவாயிரவர்களும் சிந்தைசெய்யும் இறைவண்ணறும், மெழுகுதல், திருவலகிடுதல், பூமாலை

தொடுத்தல், தோத்திரஞ் சொல்லுதல் முதலிய தெரண்டுகள் செய்தல் வேண்டும் என்றும் பாடும் பகுதிகள் உருக்கமானவை.

இரண்டாம் பதிகம் வளையல் இழந்ததலைவியின் இரங்கவரகவுள்ளது. வானவர்கள் வேண்டாளர் நஞ்சை உண்டார் தாம் ஊனமிலா என்கை ஒளி வளைகள் கொள்வாரோ என்று பாடஆரம்பிக்கிறார். பாம்பும் மதியும் கொண்றையும் சூடு வந்தவரைக் கண்டு தான் காதலித்ததாகவும், தோன்வளையக்கள் கழன்று விழுந்தாலும், அவர் அருகில் நின்றூற்போதும் என்பன். பிச்சைக்கு வந்தவர் ஏருவத்தை வளைத்து நோக்கிக் காதல் செய்தார் என்பன். மன்மதன் மலர்க் கணைகளை என்மீது எய்து நிறபவும் என்றலைவர் இரங்கு கிண்றுரிக்கை என்பன்.

இங்ஙனம் பாடிய புருடோத்தமநம்பி பதிகப்பயன் கூறும் இடங்களில் இவற்றை ஒதவல்லவர்கள், மலை மகள் கணவளை அடைவர் தாமே என்றும், அங்கு இனிதாயிருப்பாரே என்றும் பாடுவர்.

9. சேதிராயர்

சேதிராயர் என்னும் பெயர் சேதிநாட்டையும் சிற்றரசனையும் குறிப்பதால் இவர் ஒரு சிற்றரசனைதல் வேண்டும் என்பர். இவர் தமது பாடலில் எழிற் சேதியர்கோன் என்று தம்மைக் குறிப்பிடுகின்றார். கோன் என்பது குறுநில மன்னரைக் குறிக்குஞ் சொல்.

பதினேராம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த இவர் தில்லைக்குரியதாக ஒரேயொரு பதிகத்தைப் பஞ்சமப் பண்ணில் பாடியுள்ளார், பத்துப் பாடல்களைக் கொண்ட இப்பதிகம் அந்தாதித் தொடையில் அகத் துறையில் நற்றூயிரங்கவுள்ளது சிவபெருமானைக் கண்டு காதல்கொண்டு வருந்தும் தன் மகளின் நிலைமை பைத் தாய் இரங்குதாயுள்ளது.

சேலுலாம் வயல் தில்லையுனிஸீர் எனத் தொடங்கும் பாடல்களில் சிவபெருமானைன் வீரச் செயல்கள்,

அற்புதச்செயல்கள், திருவிளையாடல்கள் வருகின்றன : இச்செயல்களால் இறைவனைச் சார்ந்த தலைவிக்குக் காதல் நோட்டீஸ்தான்து. இந்நோய் தீர்வதாயின் இறைவன் இவருக்குக் காட்சி கொடுத்தவ் வேண்டும்.

“தில்லையாய்! என்று என்பெண் விம்மி விம்மி அழு திருள். உம்மையே நினைந்து உருகி ஆட்கொள்வாய் என்று சொல்லித் துதிக்கின்றுள், சோர்வடைகின்றுள். யான் உய்யும் வகையில் கொன்றை மாலையையாவது தாரும் என்று இரந்து கிடக்கிறுள், தான் வளர்க் கும் கிளியைப் பார்த்து. “கிளியே! தேவிக்குப் பாகங் கொடுத்தவர், கொன்றை மாலை அணிந்தவர்” என்று கூறுவாயாயின் என்னோய் திரும் என்று சொல்லு கிறுள். பெண்யானை போன்றவளாய் என்மகளை நீர் என்ன செய்து வீட்டார்? நீர் செய்த மயக்கம் எப் பொழுது நீங்கும்?!”

“தில்லைப்பெருமானே! தருமவடிவினரே! அங்கு சன்னுக்கங்கப் பன்றியின் பின் போனவரே! குரிய னின் பற்களை உடைத்தவரே! யானையின் தோலை உரித்தவரே! காலனை உதைத்தவரே! என்னை வருத் தாதீர்” என்று என்மகள் அழுகின்றார்கள். அவருக்கு அருள் செய்வீராக.

அன்ற ருக்களைப் பல்லிறுத் தானையைக்
கொன்று காலனைக் கோலிமைத் தீர்ணஞாய்
தென்ற லார்பொழில் தில்லையு ஸ்ரீவீல்
உன்றும் ஆகிலள் உம்பொ ரூட்டே.

எடுத்தான்ட நூல்களும் உடனுதவும் நூல்களும்

1. ஒன்பதாந் திருமுறை — சௌவதித்தாந்த மகாசமாஜம்
2. ஒன்பதாந் திருமுறை — தருமயுரவாதைம்
3. ஒன்பதாந்திருமுறை — சௌவதித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
4. ஒன்பதாந்திருமுறை — திருப்பணந்தாள் மடம்
5. திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு — கங்கி இராமசாமிநாயுடு
6. பன்னிருதிருமுறை மலர் — மதுரை

6. பத்தாம் திருமூறை தந்த திருமூலநாயனர்

சௌவத்திருநெறிப் பன்னிரு திருமூறைவரிசையில் பத்தாம் திருமூறையாகத் தொகுக்கப் பெற்றிருப்பது திருமூலநாயனர் செய்த திருமந்திரம் என்னும் ஞான நூலாகும். இதற்குத் திருமந்திரமாலை, சுந்தரங்கமம் முதலிய பலபெயர்கள் வழங்குகின்றன.

மந்திரம் என்றால் நினைப்பவரைக் காப்பது என்று பொருள் உள்ளது. அது நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளர்ந்த மறைமொழியாகும் என்பது. மந்திரம் மனத்தை உயர்த்தி மனிதரைத் தேவராக்குவது; உயிர்க்குயிராய் உள்ள இறைவனை ஒளிப்பொருளாகக் காட்டவல்லது.

தமிழ்நாடும் சைவசமயமும் உய்யுமாறு திருமந்திரம் செய்த திருமூலர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் ஒருவர். அட்டமாசித்தி கைவரப்பெற்ற சித்தர், ஞானி, யோகி. இவர் பெருமையைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர், நம்பியாண்டார் நம்பிகள், சேக்கிழார் சுவாமிகள் முதலானோர் பாடியுள்ளார்கள்.

திருமூலர் வடக்கிலிருந்து சிவாஸ்யங்களை வணங்கிக் கொண்டு தெற்கு நோக்கி வந்தவழியில் சாதித்துறை ஏன்னும் ஊரில் மாடு மேய்த்துவந்த மூலன் என்பான் திடீரென இறந்ததையும், மாடுகள் கண்களுக்கிந்ற பரிதாபத்தையும் கண்டு இரங்கித் தாழ்நித்து பரகாயப் பிரவேசம் என்னும் கூடுவிட்டுக் கூடுபாடும் சித்தியால், மூலனுடம்பில் தம் உயிரைப் புகுத்தி மூலன் என எழுந்தார். இதனால் இவரைத் திருமூலர் எனவே வழங்கினார்கள். இவரின் பழைய பெயர் வழக்கொழிந்தது. மாடுகளின் துயர்தீர்த்தபின் திருமூலர் தமது பழைய உடலிற் பகுவதற்கு முற்பட்டபோது, அதனைக் காணுது. இதுவும் திருவருள் போன்றும் எனக் கருதி மூலனுடலோடு, திருமூலராய்த் திருவாவடுதுறை சென்று அரசமரத்தடியில் அமர்ந்தார். முன்னர் சிவபெருமான் மகேந்திரமலை

யிற் சொன்ன ஆகமத்தைத் தமிழிலே தாம் சொல்ல விரும்பி, 3000 பாடல்களைக் கொண்ட திருமந்திரம் என்னும் நூலைச் செய்தார். தாம் வடக்கிலுள்ள கைலையிலிருந்து வந்தமையை “வளப்பில் கைலைவழி யில் வந்தேனே” என்ப பாடுவர்.

திருமந்திரம் தமிழிலுள்ள ஒப்பற்ற சாத்திர நூலா யிருப்பதோடு இலக்கியமாயும் முத்திக்கு வழிகாட்டும் பெருஞானக் களஞ்சியமாயும் உள்ளது. திருமந்திரமே சிவகதிக்கு வித்தாம் திருமந்திரமே சிவமாய் என்றும், திருமந்திரம் பிறவிக்கடலைக் கடப்பதற்குத் தெப்பம் என்றும் போற்றுவர். இதனைத் திருமூலரும் பயன் கூறும் பகுதியில் மிகவும் அழகாகப்பாடுவர்.

மூலன் உரைசெய்த மூவா யிரந்தமிழ்
ஞாலம் அறியவே நந்தி அருளது
காலை எழுந்து கருத்தறிந்து ஓதிடின்
ஞாலத் தலைவளை நண்ணுவர் அன்றே

திருமூலர் வேதங்களுக்கும் சிவரகமங்களுக்கும் சமரசங்கண்டவர். இவர் கருத்தையே பின்வந்த நீல கண்டசிவாசாரியரும் வேதாகமங்களிடையே பேதங்களைப்போட்டு என்று தாம் பிரமகுத்திரத்திற்கு எழுதிய நீலகண்டபாடியம் என்னும் பேரூரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வேதம் மந்திரம் எனவும், ஆகமம் தந்திரம் எனவும் திருமூலர் கொண்ட கருத்துப் பின்வந்த திருமூறைகளிலும் உள்ளது. “மந்திரமும் தந்திரமும் மருந்துமாகித் தீரா நோய் தீர்த்தருளவல்லான்” என்று திருநாவுக்கரசர் இறைவனைப் போற்றுவர்.

திருமந்திரம் ஒன்பது தந்திரங்களாக அமைந்து மூவாயிரம் பாடல்களைக் கொண்டதை “தந்திரம் ஒன்பது, சார்வ மூவாயிரம் சுந்தரனி ஆகமச் சொன் மொழிந்தானே” என்பதால் அறியலாம். வடமொழி யிலமைந்துள்ள சிவாகமங்களின் உட்பிரிவுகளுக்கும் பெயர் தந்திரங்கள் என்ப.

சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டினுளி காரணகமல் முதல் மகுடரகமம் வரையுள்ள ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரத்தைத் திருமந்திரத்திற் காணலாம் என்பார். இக்கருத்தைத் திருமூலரே பாடுகின்றார்.

பெற்றநல் ஆகமக் காரணம் காமிகம
உற்றநல் சீரம் உயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் வியாமளம் ஆகுங்கா லோததூரம்
துற்றநற் கப்பிரம் சொல்லும் மகுடமே.

திருமந்திரம் வேதாந்த சித்தாந்த உண்மைகளைக் கூறுகிறது. “சித்தாந்த வேதாந்தம் செம்பொருளாத லால் சித்தாந்த வேதாந்தம் சிவனையே காட்டும் என்றும், ‘‘ஒன்றை வேதாந்தம் சித்தாந்தம் உனி ஸிட்டு’’ என்று திருமூலரே கூறுகிறார். இக்கருத்தையே சித்தாந்த சாத்திரங்கள் வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம் என்றும், ஒரும் வேதாந்தத்து உச்சியிற் பழுத்துச் சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்தம் என்றங் கூறுவன. திருமூலர் ஞானேபதேசம் பெற்றவர். சிவாகமங்களி மூலம் சிவபரம்பொருளை உணர்ந்தவர். மூம்மலங்களைப்பற்றி முதன் முதலில் முறையாகக் கூறியவர் இவரே.

திருமூலர் திருமந்திரம் ஒரு சைவப் பெருநால் என்பதோடு, தமிழகத்திலெழுந்த தத்துவ நூல்களுள் முதலில் வந்ததுமாகும். இவர் ஆகம மார்க்கத்தைப் பாடியதால் ஆகமாந்த நூல்களிலும் திருமந்திரமே முதலில் வந்ததாகும். இவர் யோக மார்க்கத்தோடு பக்தி மார்க்கத்தையும் பாடுவார். அதனேடு அறத்தையும் இணைத்துக் கூறுவார்.

திருமூலர் ஆகமப் பொருளை விளக்கும்போது சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நாற் பாதங்களையும் விளக்கி, அவற்றுள் மனித சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தையும் கூறுவார். முப்பொருள்களையும் முறையாக விளக்கி, ஆன்ம சடேற்றத்தைச் சோபான முறையில் காட்டுவார், இதனால் சேக்கிழார் இவரை,

‘நலஞ் சிறந்த ஞானயோகக் கிரியா சரியையெல்லாம் மலர்ந்த மொழித்திரு மூலதேவர்’ என்பர்.

திருமந்திரம் நூல்கைய்ப்பு

திருமந்திரத்தில் முதலில்மைந்தது பாயிரப்பகுதி. அதனையடுத்து ஒன்பது தந்திரப் பகுதிகளைமந்துள்ளன. பாயிரப்பகுதியில் கடவுள்வாழ்த்து, வேதச் சிறப்பு, ஆகமச்சிறப்பு, அருபரம்பரை குருமடவரலாறு முதலியன வந்துள்ளன. இதில் 9 பகுதிகளில் 112 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன.

முதல் தந்திரம்: அறநாற் சார்பாகவுள்ள இது உபதேசப்பகுதியாகும். இதில் முப்பொருள்உண்மை, யாக்கை நிலையாமை, அறச்சிறப்பு, ஒழுக்கம், அன்புடைமை, கல்வி, கேள்வி முதலியன விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இதில் 24 பகுதிகளில் 211 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன.

இரண்டாந்தந்திரம்: இதில் சிவபெருமானின் திருவருட்சிறப்பு, பஞ்சகிருத்தியம், தக்கன் வேள்வி, சக்கரப் பேறு, அடிமுடி தேயியமை, சர்வசிருஷ்டி, கர்ப்பக்கிரியை, மூவகை உயிர், பொறையுடைமை, பெரியாரைத் துணைக்கோடல் முதலியன விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இதில் 25 பகுதிகளில் 337 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன.

மூன்றாந்தந்திரம்: இது அட்டாங்கயோகம், அட்டாங்க யோகப்பேறு, அட்டமாசித்தி, ஞானம் முதலியவற்றைக் கூறுகிறது இதை வீராகமத்தின் சாரம் என்பர். இதில் 21 அதிகாரங்களில் 335 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன. காட்டாறு போலத் தனினிச்சையாய்ப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற முச்சுக்காறிறை அடைகட்டி, வழியோடு அளந்து பாய்ச்ச எல்லையில்லா இன்பம் பேறேய்த வழிகாட்டுவது இப்பகுதி.

நான்காந்தந்திரம்: இதில் சிவம் முதலான கடவுளர்க்குரிய மந்திரங்களும் யந்திரங்களும் உபாசிக்கும்

முறையும் பயனும் வந்துள்ளன திருவைந்தெழுதி தின் பெருமையும் அதன் நுட்பமும் பிறவும் கூறும் இப்பகுதி இந்நால் திருமந்திரம் எனப் பெயர் பெறுவதற்குக் காரணமாய் அமைந்துள்ளது. சிவாயநம் என்னும் திருவைந்தெழுத்தை ஒதுவதால் செம்பு பொன்னுறைபோல அற்றதங்கள் நிகழ்வதைத் திருவும்பலம் என்பர். இதில் 13 அதிகாரங்களில் 535 பாடல்கள் வந்துள்ளன.

ஐந்தாந்தந்திரம்: இதில் சைவத்தின் பிரிவுகள், நாற்பாதங்கள், இறைவனைத் தந்தையாக, ஆண்டானுக, நண்பனுக, நரயகனுகத் தொழும் நெறிகள் கடவுளோடு உடனுறைதல், அருகிகுத்தல், அவருருப் பெறுதல், அவரோடு கலத்தல் ஆகிய முத்திப்பேறுகள் என்பன வந்துள்ளன. இன்னும் தலைவனையும் தன்னையும் தடையையும் அறிந்து, தடையினீங்கித் தலைவனைச் சார்ந்து வாழ்வதே சைவம் என்றும் கூறும் இதில் 20 அதிகாரங்களில் 154 பாடல்களும் வந்துள்ளன.

ஆறுந்தந்திரம்: இது சிவகுரு தரிசனம், திருவடிப் பேறு, ஞானம், துறவு, தவம், அருளாற் சித்திக்கும் அறிவு, அருளுக்கேஉரியராம்நிலை, திருநீற்றின்பெருமை முதலியவற்றைக் கூறும். சிவகுருவைக் கண்டே சிவனைக் கண்டேன் எனக் கூறுவதால் குருவே வழிகாட்டுவர் என்றுகூறும். விபூதி, உருத்திராக்கம், திருவைந்தெழுத்து, குண்டலம், முதலியன தவத்துக்கு இன்றியமையாதன என்று கூறும். இதில் 14 அதிகாரங்களில் 131 பாடல்கள் வந்துள்ளன.

ஏழாந்தந்திரம்: இது மூலாதாரம், சுவரதிட்டானம், மணிஷரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா ஆகிய ஆறு ஆதாரங்களையும் அவற்றின் துணையால் ஐம்புலன்களை அடக்கும் வழியையும், உள்ளிருந்து இயக்கும் சிவனையும், குருவாக எழுந்தருளுபசிவனையும், வழிபடும் வகைகளையும், யோகியர் பெருமை முதலியவற்றையும் கூறுகிறது. அண்டலிங்கம், பிண்ட

விங்கம், சதாசிவவிங்கம், ஆத்மவிங்கம், ஞானவிங்கம், சிவலிங்கம் என்பன பற்றியும் சிவபூஷை, குருபூஷை, மகேசரபூஷை, அடியார் பெருமை, பேசனவிதி, இதோபதேசம் முதலிய பகுதிகள் நாகரிகச் சிறப்பைக் காட்டுவன. இதில் 38 அதிகாரங்களில் 518 பாடல்கள் வந்துள்ளன. “நீ தாழ்ந்தால் உயர்வாம்” என்பது பெரியவாக்கியம்.

“சிறந்த சிவநெறி சிந்தை செய்யிரே, ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும், கூற்றுதைத்தான் தண்ணைக் கூறிநின்றுயுமினே, குருவை வழிபடிற் கூடலுமாமே” என்பன போன்ற உபதேசங்கள் பல நயமானவை. தாழ்ந்தால் உயர்வாம் என்னும் கருத்தைச் சிவஞான சித்தியார் “தாழ்வெனுந் தன்மையோடு சைவமாம் சமயஞ்சராம் ஊழ்பெறவரிது” என்று கூறும்.

எட்டாந்தந்திரம்: இதில் அடியவர்க்கு அடியாராயிருந்தால் ஆண்டவன் நம்மை அடிமைகாள்வான் என்னும் நெறிவிளக்கம் உள்ளது. இன்னும் மகாவாகிதியங்களின் விளக்கம், சிவனின்முதன்மை, அவாஅறுத்தல், அன்பை வளர்த்தல், தூய்மை பெறுதல், விடுதலையடைதல் முதலியனவும் வந்துள்ளன. இதில் 43 அதிகாரங்களில் 527 பாடல்கள் உள்ளன.

ஒன்பதாந்தந்திரம்: இதில் குருமட தரிசனம், ஞானகுருதரிசனம், பிரணவசமாதி, தூஸபஞ்சாக்கரம். சூக்குமபஞ்சாக்கரம், அதிகுக்குமபஞ்சாக்கரம், திருக்கூத்துத்தரிசனம் முதலியன வந்துள்ளன. திருக்கூத்துத்தரிசனத்தில் சிவான்தக்கூத்து, சுந்தரக்கூத்து, பொற்பதிக்கூத்து, பொற்றில்லைக்கூத்து, அற்புதக்கூத்து என்பன விளக்கம் பெறுகின்றன. இதில் 22 அதிகாரங்களில் 400 பாடல்களிவரை வந்துள்ளன.

திருமந்திரம்

தந்திரம்	பகுதி	பாடல்
பாயிரம்	9	112
முதல்தந்திரம்	24	211
இரண்டாந்தந்திரம்	25	337
மூன்றாந்தந்திரம்	21	335
நால்காந்தந்திரம்	13	535
ஐந்தாந்தந்திரம்	20	154
ஆறாந்தந்திரம்	14	131
ஏழாந்தந்திரம்	38	518
எட்டாந்தந்திரம்	43	527
ஒன்பதாந்தந்திரம்	22	400

தமிழில் அன்றக்கு, அறத்திற்கு, தத்துவத்திற்கு இலக்கணத்திற்கு, இலக்கியச் சுவைக்கு, வரலாறு ருக்கு பகுதிக்கு என்றெல்லாம் நூல்கள் சிறப்பற்றி விளங்கும் அமைப்பில் யோகஞான அனுபவத்திற்குச் சிறப்பற்றி விளங்குவது திருமூலர் திருமந்திரமாகும்.

மக்கள் வாழ்வில் இம்மை மறுமை நலங்களுக்குரிய பொருள் நுட்பங்கள் அனைத்தையும் தெளிவிப்பதில் திருமந்திரம் இலையில்லாதது. மந்திரங்களின் ஆற்றல், அவற்றை உருவேற்றும் முறை, அவற்றை அமைக்கும் சக்கரங்கள், அவற்றுக்குரிய தெய்வங்கள் அத்தெய்வங்கள் முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானின் ஆணை வழி நின்று அருள் புரியும் வகைகள்; சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் முதலிய தவ வொழுக்கங்களின் பாகுபாடுகள், அவற்றை மேற்கொண்டொழுகும் முறைகள், வீடுபேற்றின் நிலைகள் என்பவற்றைத் திருமந்திரம் கூறுகிறது

திருமூலர் மரபுவழிவந்த மௌனங்குரு என்பவரே தாயுமான சுவாமிகளுக்கு உபதேசங்களெய்தார். தாயுமான சுவாமிகள் திருமூலரை “சக்கரவர்த்தி தவராசயோகி எனும் மிக்கதிருமூலன்” என்பர். திருமூலர் திருமந்திரத்திலுள்ள கருத்துக்கள் பல தேவாரத் திருமூறைகளில் வந்துள்ளன.

திருமூலர் காலமும் தொண்டும்

திருமூலர் காலம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டெண் பசு. அக்காலத்தில் வடநாட்டுக் கலைகளும் வடமொழி யும் தென்னூட்டில் நன்றாகக் கலந்திருந்தன. திருமூலர் செய்த திருமந்திரம் திருவாவடுதுறையில் எங்கோ ஒரு மூலையிற் கிடப்ப. அதனைத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் கண்டெடுத்தார் என்ப. இது சம்பத்தரின் உள்ளத்தைத் தொட்ட நூல் என்பர்.

திருமூலர் சைவசமயநெறியில் உடற்பிணியையும் உயிர்ப்பிணியையும் போக்குவதற்கு உபயோகமா யுனின மந்திரம், தந்திரம், யந்திரம், உபதேசம் என் பனவற்றை விளக்குவர். மணி, மந்திர மருந்துவகை களைக் கூறுவர். சிவபெருமானின் திருவடிப் பேற்றினை விளக்குவர்.

மந்திர மாவதும் மாமருந் தாவதும்
தந்திர மாவதும் தானங்க எவதும்
கந்தர மாவதும் தூய்நெறி யாவதும்
எந்தை பிரான்தன் இனையடி தானே.

திருமூலர் சித்தவைத்தியத்துறையில் பஞ்சகற்பம் என்னும் மினகு, நெல்லி, மஞ்சள், வேம்பி, கடுக்காய் என்பனவற்றை விளக்குவர். உடம்பிலைமந்தவரதம், பித்தம், கபம் என்னும் அதிகாரங்களையும்; நோய், நோயின் குணம், குறுநாடி, வகுநாடி, நெடுநாடி, தசநாடி என்பனவற்றையும்; நோய் நீக்கும் வகை யையும் கூறுவர். இன்னும் கருப்பம், சரீரம் உண்டா கும் வகை, ஐம்புலன்கள் வந்த வகை, நவதுவாரங்கள் உண்டான வகை எல்லாம் விளக்குவர். இன்னும் ஒரு வருக்கு உண்டாகும் நோயை இதுதான் என்று நிச்சயிப்பதற்குப் பினி, குணம், நீர், மலம், மெய்நாடி, காந்தி, நா என்னும் என்வகைப் பரிட்சைகள் உதவும் என்பர். வாதம், பித்தம், சேத்துமம் என்னும் நாடித் தடிப்புகளையும் கூறுவர். நோயின் தொகை

4448 என்றும், சிந்தூரத்தின்தன்மை இதுவென்றும் விளக்குவர். உடலழியின் உயிரழியும், உயிரழியின் ஞானம் பெறும் வாய்ப்பு அழியும் என்பர். எனவே உடம்பை அழியவிடாது பாதுகாத்து ஞானம் பெற்று உய்தல் வேண்டும் என்பர்.

ஞானியானவன் தான் பெற்ற இன்பம் இல்லவையகம் பெறுதல் வேண்டும் எனத் தொண்டு புரிதல் வேண்டும் என்பர். ஞானி இந்த உலகத்தைச் சிவமாகக் காண்பதோடு, சிவமயமாக்கவும் வேண்டும் என்பர். பழுதுபட்ட உயிர்களையும் அருள்நோக்கால் உயர்த்துதல் வேண்டும் என்பர்.

சிவஞானம் வருவது தவத்தால்லிருக் குலத்தால்லன்று என்பர். ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் என்பர். பெறுவதனும் பேறும் அதனைத் தருவானும் அமைந்ததே சைவநலம் என்பர். சிவவேடத்தைக் காபிபது திருநீறு என்றும் அது சிவனை நினைப்பிப்பது என்றும் கூறுவர்.

திருக்கோயிலில் உள்ள மூர்த்தி என்பது சிவலிங்கம் என்றும், அதுவே தாவரம் என்றும் திரு மூலர் சொன்ன கருத்தைத் திருஞானசம்பந்தரும் “தழைத்ததோர் ஆத்தியின்கீழ் தாவரம் மணலாற் கூடிபி” என்று விளக்கியுள்ளார்.

திருக்கோயிலைச் செவ்வனே பாதுகாத்தல் வேண்டும் என்றும், அங்கே நித்தியம், நெமித்தியம், காமியம், பிராயச்சித்தம் முதலை பூசைகள் குறைவற நடைபெறல் வேண்டும் என்றும், எக்காரணங்கொண்டும் சிவலிங்க மூர்த்தியை அசைக்கலரகாது என்றும் அது அசலம் என்றும் கூறுவர். கோயிற் பூசைகள் குறைந்தால் நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் அரசுக்கும் கேடுண்டாகும் என்பர். திருமூலர் சைவசமயத்தின் உட்பிரிவுகளான அகச்சமயம் ஆறினையும் குறிப்பிடுவர். சைவ சமயத்தவர் மெய்யோகம் ஞானமுறையாக நண்ணித் தற்பரங்கண்ட சைவசித்தாந்தர் என்பர்,

தத்துவங்களைப் பற்றிக் கூறும்போது அவை 96 என்றும், 36 தத்துவங்களை உணர்ந்தவர் சைவர் என்றும், 28 தத்துவங் கண்டவர் வேதாந்திகள் என்றும், மயாவாதிகள் 25 தத்துவங்களையே கண்டவர் என்றும், வைணவர் 24 தத்துவங்களைக் கண்டவர் என்றும். கூறுவர்.

சைவநெறியை உய்யும் நெறி, தனிநாயகன் நெறி, குருநெறி, தெய்வநெறி, சிவநெறி, சன்மார்க்கநெறி என்றெல்லாம் போற்றி இது உகைத்தவர்க்கு உண்டாக்கிய நெறி என்பதை, “சன்மார்க்கம் சேர்ந்துய்ய வையத்துள்ளார்க்கு வகுத்து வைத்தானே” என்பர்.

இங்ஙனமாக ஆகமங்களின் உட்பொருளையும், சிவன் சக்தி வழிபாட்டின் தத்துவத்தையும், யோகத் தின் உண்மையான தன்மையையும் மரணபையும் ஆத்ம ஞானத்தின் ஒளியையும் பற்றித் திட்பமான தமிழ்ப் பாடல்கள் அடங்கிய ஞானக்களஞ்சியமர யிருந்த திருமூலரின் திருமந்திரம் சைவத்திருநெறிப் பண்ணிரு திருமுறைத் தொகுப்பில் பத்தாம் திருமுறையாயிற்று.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த திருமந்திரம் முழு வதும் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்பனவற்றை முறையாகப் பாடிய திருமுறையல்லவாதலாலும், அதில மைந்துள்ள பாடல்கள் பொருளாறிந்து ஒதற்கரியன வாயிருந்ததாலும் அதனைப் பின்னிடத்தில் வைத்தவர் எனக் கருத இடமுண்டு.

தத்துவப் பொருளை விளக்குவதில் பெரிதும் ஈடுபட்ட திருமூலர் ஏற்சமயகண்டனங்கள் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. இவர் சைவத்தின் உட்பிரிவுகளான சுத்த சைவம், அகத்த சைவம், மரர்க்கசைவம், கடுஞ் சுத்த சைவம் எனப் பண்முகமியபடுத்தப்பட்ட பல பிரிவுகளையும் கூறுவர்.

எடுத்தான்ம நூல்களும், உசாத்துணை நூல்களும்

1. திருமந்திரம்	— சௌவசித்தாந்தமகாசமாஜம்
2. திருமந்திரம்	— ஜி. வரதாராஜன்
3. திருமந்திரம்	— திருவாவடுதுறையாதினம்
4. திருமாலர் மணிமொழி	— சாமி - சிதம்பரனுர்
5. பண்ணிகுதிருமுறைமலர்	— மதுரை
-

7. பதினேராந்திருமுறை ஆசிரியர்கள்

ஒன்பதாந்திருமுறையைப்போலப் பதினேராந்திருமுறையும் ஒரு தொகுப்பாகும். இத்தொகுப்பில் பண்ணிரண்டு அடியார்கள் பாடிய நாற்பஞ் பிரபந்தங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பெரியார்களுள் என்றுமள்ள இறைவனும் ஒருவர். அவரை விட்டு மற்றைய பதினேருவரும் கி பி இரண்டாம் நாற்றுண்டு முதல் கி பி. பதினேராம் நாற்றுண்டுவரை ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுக் காலத்தில் வாழ்ந்தவராவர்.

இவர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவர் நக்கீரர். இவர் சங்க இலக்கியங்களும் பாடியவர் இவர் பாடிய திருமுருங்காற்றுப்படை என்னும் பிரபந்தம் பத்துப்பாட்டு என்னும் தொகுதயில் முதலிடம் கீக்கின்றது இங்கே பதினேராம் திருமுறையிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இவரையுடுத்துக் களப்பிரர் தமிழ்நாட்டைக் கலக்கிய காலத்தில் வாழ்ந்த காரைக்காலம்மையார் பாடிய பிரபந்தங்களும் பதினேராந்திருமுறையிலே இடம்பெற்றுள்ளன. காரைக்காலம்மையார் பெண்பாற் புலவர் என்பதோடு, அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் வரிசையிலும் இடம் பெற்றுள்ள அடியாராவர்.

காரைக்காலம்மையார் காலத்தை அடித்து வந்த ஐயடிகள் காடவர்கோண் என்பார் பாடிய பாடல் களும் சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் காலத்தில் வாழ்ந்த அவர்தம் நன்பர் சேரமான் பெருமான்நாயனுர் பாடிய பிரபந்தங்களும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இடைக்காலத்தே வந்த நக்கீரதேவர், கல்லாடதேவர், கபிலதேவர், பரணதேவர், இளம்பெருமான்

டிகள், அதிராவடிகள் முதலானேர் பாடல்களும் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இவர்களின் பின்வந்த பட்டினத்திட்கள் பாடல்களும், திருமுறைகளை முதலில் தொகுத்தவராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் பிரபந்தங்களும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தொகுத்த திருமுறைகள் முதல் பதினெட்டாற்றுமேயாம்.

பதினெராந் திருமுறைப் பாடல்கள் பலவாய பிரபந்தங்களாயிருப்பதால் இத்திருமுறையைப் பிரபந்தமாலை எனவும் வழங்குவர். ஒன்பதாந் திருமுறை இசைப்பாடல்களைக் கொண்டமைந்தாற் போல, பதி னெராந் திருமுறை இயற்றமிழ்ப் பாடல்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது. என்றாலும் இதிலமைந்த காரைக் காலம்மையார் பிரபந்தங்கள் இரண்டு நட்ட பாடை என்னும் பண்ணிலும் இந்தளம் என்னும் பண்ணிலும் வந்துள்ளன. திருப்பதிகங்களுள் இவை முதலில் வந்தவையாதலால் இவற்றை முத்திருப்பதிகங்கள் எனவழங்குவர்.

முன்வந்த பத்துத்திருமுறைகள் சிவபெருமானையே பாடியனவாக அமையப் பதினெராந் திருமுறை சிவனெடு விநாயகர், முருகன் முதலான தெய்வங்களையும் சமயாசாரியர்களையும் தொண்டர்களையும் நாயன்மார்களையும் பாடுகின்றது அன்றி அந்தாதி, இரட்டை மணிமாலை, மும்மணிக்கோவை, உலா, ஆற்றுப்படை, நான்மணிமாலை, கல்ம்பகம் போன்ற பிரபந்தவகைகளில் இயற்றப் பெற்ற பாடல்களைக் கொண்டதாயும் அமைந்துள்ளது. இவை இலக்கியச் சுவை பயப்பனவாயிருந்தபோதிலும் சைவசமயத் தைக் கூறுகின்றனவாதலால் திருமுறைவரிசையில் இடம் பெறுவனவாயின.

ஆற்றுப்படை என்னும் நால்வரிசையில் திருமுருகாற்றுப்படையும், அந்தாதி என்னும் பிரபந்தவகையில் அற்புதத் திருவந்தாதியும், பின்வந்த பொன்வண்ணத்தந்தாதியும், உலாவரிசையில் திருக்கைலாய்

ஞான உலாவென்னும் ஆதியுலாவும் பிறவும் இதிலீடம் பெற்றுள்ளன.

சுருங்கக்கூறின் பதினேராந் திருமுறை ஓர் அற்புத மானகவினைதக் களஞ்சியம். சமயப்பற்றில்லாதவர்கள் கூடப் படித்துச் சுவைக்கக் கூடிய பாடல்தொகுதி. ஆதி பிரபந்தங்கள் பல அடங்கிய அருந் தமிழ்க் கரு ஆலம். திருமுறைகளுக்கு இலக்கியச் சுவை வேறு பாடுகள் அளித்த தமிழ்ப்பாமாலை. இப்பிரபந்தங்களுள் கலம்பகம் ஒன்றைத்தவிர மற்றைய பிரபந்தங்கள் யாவும் இத்திருமுறையிலேயே முதன்முதலாக வந்துள்ளன எனலாம். இத்திருமுறையில் எழுந்த ஆளுடைய பிள்ளையர் கலம்பகத்துக்கு முன்னாரே நந்திக்கலம் பகழும் சமணரின் திருக்கலம்பகழும் எழுந்தன.

அந்தாதி வரிசையில் காரைக்காலம்மையாரின் அற்புதத் திருவந்தாதியும், சேரமானின் பொன்னன் ணத்தந்தாதியும் வேறு ஆறு அந்தாதிகளும் இத் தொகுப்பில் வந்துள்ளன நாவன்மார் திருக்கூட்டத் தைச் சேர்ந்தவருள் ஒரேயெராகு பெண்ணற்புலவர் காரைக்காலம்மையாரேயாவர்

பதினேராந் திருமுறை ஆசிரியர் பெயரிகளும் அவர்கள் பாடியருளிய பாடல்களும் அவற்றின் தொகையும் பிறவும் வருமாறு.

ஆசிரியர்

- 1; திருவாவாயுஷ்டயார்
- 2; காரைக்காலம்மையார்
- ..
- ..
- ..
- 3; ஜயத்தாங்காட்டவர் கோனி
- 4; சேரமான் பெருமான்
- ..
- ..
- 5; நக்கோதேவர்
- ..
- ..

பிரபந்தம்

	பாடல்தொகை
— திருமுகப்பாகரம்	...
... முத்திரிப்பதிகம் I	...
... முத்திரிப்பதிகம் II	...
... திருஇரட்டைமணிமாலை	...
... அற்புதத்திருவந்தசதி	...
... சேத்திரத்திருவெண்பா	...
... பொன்னன்ணத்தந்தாதி	100
... திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை	30
... திருக்கைலாய ஞானவுலா 199 அடிக்காலை	...
... கைலைபாதி கானத்திபாதி	100
... திருகங்கோய்மலை எழுபது	70
... திருவளஞ்சிரமும்மணிக்கோவை...	11

ஆசிரியர்	பிரபந்தம்	பாடல்தொகை
நக்கிரதேவர்	... திருஞமுகாற்றிருக்கை	59 அடிகள்
..	... பெருந்தேவபாணி	71 அடிகள்
..	... கோபப்பிரசாதம்	100 அடிகள்
..	... கார்ண்டு	... 8
நக்கிர	... போற்றித்திருக்கவியென்பா	90 அடிகள்
நக்கிரதேவர்	... திருமுகுங்காற்றுப்படை	317 அடிகள்
6. கல்வரடதேவர்	... திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்	158 ..
7. கபிளதேவர்	... திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் 38 ..	
..	முத்தநாயனார் திரு இரட்டைமணிமாலை	20
8. பரணதேவர்	கிவபெருமான் திருவிரட்டைமணிமாலை	37
9. இளம்பெருமானமுடிகள்	... சிவபெருமான் திருவந்தாதி	... 100
0. அதிராவுடிகள்	... சிவபெருமான் திருவந்தாதி	... 101
1. பட்டினத்தடிகள்	... சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை	30
..	முத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை	23
..	... கோயில்நான்மணிமாலை	... 40
..	... திருக்கழுமும்மணிக்கோவை	... 12
..	... திருவிடைமருதூர்மும்மணிக்கோவை	30
..	... திருவேகம்பழுகடையார் திருவந்தாதி	100
..	... திருவொற்றியூர் ஒருபாதுருப்பிது	... 10
..	... விநாயகர் திருவிரட்டைமணிமாலை	20
..	... கோயிற்றிருப்பண்ணியாரிவிருத்தம்	70
..	... திருத்தொண்டர்திருவந்தாதி	... 90
..	... ஆனுடையபிள்ளையார் 101
..	... ஆனுடையபிள்ளையார் திருச்	
..	... சன்னபை விருத்தம்	... 11
..	... ஆனுடையபிள்ளையர்	
..	... திருமும்மணிக்கோவை	... 30
..	... ஆனுடையபிள்ளையார்	
..	... திருவுல்லா மாலை	147 அடிகள்
..	... ஆனுடையபிள்ளையார் திருக்கழும்பகம்	49
..	... ஆனுடையபிள்ளையார்	
..	... திருத்தொகை	36 அடிகள்
..	... திருநாவுக்கரசதேவர்	
..	... திருவேகாதஶமரலை	... 11

1. திருவாலவாட்டையார்

தென்பாண்டி நாட்டு மதுரையில் அமைந்துள்ள திருவாலவாட்டையார் என்னுந் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனின் திருநாமங்களிலொன்று திருவாலவாட்டையார் என்பதாகும். தமது ஆலயத்தில் இசைப்பணி ஏரிந்து வந்த மாணபத்திரர் என்னும் அடியாருக்குப் பொன்னளிக்குமாறு சேரநாட்டை ஆண்ட சேரமான் பெருமாள் என்னும் மன்னருக்கு எழுதிய வாசகம் திருமுகப்பசுரம் என வழங்குகிறது.

இறைவன் அருளிய இத்திருமுறைப்பாகரம் பதி ஞௌராந் திருமுறையில் முதலிலமைந்துள்ளது. இது பண்ணிரண்டு அடிகளாலான நேரிசையாசிரியரிபாவாகும். இதன் முதல் நான்கடிகள் இதனைப்பாடியருளிய சிவபெருமான் சிறப்பையும், அடுத்த நான்கு அடிகளும் இவராற் பாடப்பெறும் சேரமான் பெருமாளின் சிறப்பையும், இறுதியிலுள்ள நான்கு அடிகளும் பாணபத்திரரின் அன்பின் சிறப்பையும் அவருக்குப் பொன்னளித்துவிடுமாறு கூறும் செய்தியையும் கறுவனவாகும்.

திருமுகப்பாகரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மதிமலி புரிசை மாடக் கூடல்
பதிமிசை நிலவு பால்நிற வரிச்சிற
கண்ணம் பயில்பொழில் ஆல வாரின்
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதஞ் சாற்றம்
பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்
கோருமையின் உரிமையின் உதவி ஒளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா உகைக்குஞ் சேரலன் காணக
பண்பா வியாழபயில் பாண பத்திரர்
தன்போ வென்பால் அன்பான் தன்பால்
காணபது கருதிய போந்தனன்
மாண்பெருள் கொடுத்து வரவிடப் படுவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

2. காரைக்காலம்மையார்

இவ்வம்மையாரின் பின்னோத் திருநாமம் புனித வதியார் என்பதாகும். இவர் காரைக்காலில் தோன் றியமை காரணமாகக் கரைரக்காலம்மையார் என வழங்கினார். இவர் பரமத்ததன் என்னும் வணிகர் பெருமகனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு வாழ்ந்த காலத்தில் அவன் இவரிடம் கண்ட தெய்வத்தன்மையைக் கருதி இவரை விட்டு விவகி வேறொரிடத்து மணஞ் செய்து பெற்ற பெண்ணுக்கு இவர் பெயரையே இட்டு வாழ்ந்தான். இவர் உறவினர் இவரை அவன் பாற்சேர்க்க முயன்றபோது, அவன் இவரை வணங்கி மற்றவரை களையும் வணங்கச் சொன்னான்.

அவன் குறித்தகொள்கை அவ்வாரூப இவர் அவனுக்காகத் தாமகொண்ட ஒப்பனைகள் அழகுகள் கேள்வி டாமென்று இறைவனை இரந்து வேண்டிப் பேய் வடிவு கொண்டார் என்பர். தாமகொண்ட பேய் வடிவைத் தாமே தமது பாடகிகளில் குறிப்பிடுவர். காரைக்காலபேய் தன்பாடல் என்றும், காரைக்காலபேய் சொல் என்றும் பாடுவர். இன்னும் காடு மலிந்த கனல்வாய் என்றும், எயிற்றுக் காரைக்காற்பேய் என்றும் குறிப்பர். தாம் பேயான செய்தியைத் தமது பாடலிற் குறிப்பிடுவர்.

பெறினும் பிற்தியாதும் வேணுமே நமக்கே துறினும் உருதொறியு மேனும் — சிறிதுணர்த்தி மற்றெருகுகள் நெற்றிமேல் வைத்தான்றுன் பேயாய் நற்கணத்தின் ஒன்றுய நாம்.

அம்மையார் பேய் வடிவு கொண்டதோடு, திரு முறையாசிரியர்களில் பெண்பாற்புலவர் என்ற பெருமையும் உடையவர். மற்றெல்லச நாயன்மார் திருவுருவங்களும் நின்றகோலத்திலமைய அம்மையார் திரு வுருவம் ஒன்றே இருந்த கோலத்திலமைந்துள்ளதாகும். இராசராசன் பொலன்றுவையிலமைத்த வரன்

வன்மாதேவி ஈசுரமுடையான் கோயிலுக்குச் செய்த அருமையான திருவுருவம் இன்றும் கொழும்பில் உள்ளது.

அம்மையார் பாடல்களில் இறைவன் திருக்கூத் தைப் பற்றியும் சுடலை பற்றியும் பல பாடல்கள் வருகின்றன. திருமுறைகளில் இடம்பெற்ற பக்திப்பாடல்களுள் அல்லது கடவுட்பாடல்களுள் திருமுருகாற்றுப் படை என்னும் பிரசந்தத்துக்குப் பின்வந்த மிகப் பழைய பாடல்கள் அம்மையாருடையனவேயாகும். நாயன்மார் பாடல் வரிசையில் அம்மையார் பாடல்களே முதலில் எழுந்த பக்திப் பாடல்கள் எனலாம். திருமுறை ஆசிரியரின் காலக்கணிப்பின் வண்ணம் அவற்றை ஒழுங்கு செய்திருந்தால் அம்மையார் நக்கிருக்கு அடுத்த வரிசையிலமைவர். அந்தாதி வரிசையிலமைந்த திருமுறைகளுள் அம்மையாரின் அற்புத்த திருவந்தாதி மிகப்பழைமை வாய்ந்தது. பண்பயின்ற திருமுறைப் பாடல்களிலும் அம்மையார் பாடல்களே பழைமை வாய்ந்தவையாகும்.

அம்மையாரின் பாடல்களிலுள்ள இயற்கை வருணையும், திருவருட்டிறமும், தத்துவ நுட்பமும், இறைவனின் உருவ அருவ அருவுருவ இயல்களும், இறைவன் திருவுரு செம்மையும் நீலமும்பொலிந்து நிலவும் நிலையும் பெருவிருந்தாயுள்ளன. அம்மையாருக்கு 1500 ஆண்டுகளுக்குப் பின்வந்த உவில்லியம் யேமஸ் போன்ற விஞ்ஞானிகள் அண்மையிற்கண்ட நுனுக்கங்கள் பலவற்றை அம்மையார் அன்றே பாடியுள்ளார் என்பது பெண்பிறந்தவர்களுக்கன்றித் தமிழர் எல்லோருக்குமே பெருமைதரும் விடயமாகும்.

முன்னாளில் பெண்மணிகள் கல்விகேள்விகளிற் கிறந்து விளங்கினார்கள் என்றும், ஆண்டவன் அருளி வழி நின்றார்கள் என்றும், தத்துவ ஞானத்தில் தலைகிறந்து நின்றார்கள் என்றும் அம்மையார் பாடல்

களால் அறியக்கூடியதாயுள்ளது. பக்தித்துறையில் பழையகாலத்திற் பிரகாசித்த பெண்ணடியார்களுள் காரைக்காலம்மையாரே முன்னோடியாவர்.

அம்மையார் முன்னோடியாக வாழ்ந்து வழிகாட்டிய துறைகள் பல. புதுவகையான செய்யுள், புது வகையான அந்தாதித்தொடை, புதுவகையான பதி கம், புதுவகையான பக்திப் பாடல் எனக் காரைக்காலம்மையாரின் உபகரிப்பின் பெருமைகளை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். அவர்தம் ஞானவசம்பும் மற்றவரால் பின்பற்ற முடியாததொன்றாகும். எனினும் அவர் செப்பிய செந்தமிழ் வல்லவர் சிவகதி சேர்ந்தின்சம் எய்துவரே என்று முத்திக்கு வழிகாட்டியுள்ளார்.

அம்மையார் பாடியனவாகவுள்ள நான்கு பிரபந்தங்களுள் இவர் முதலிற் பாடியது அற்புத்த திருவந்தாதி என்ப. பின்னர் திருவிரட்டைமணி மாலையைப் பாடினார். இவை இவர் கைலைக்குச் செல்வதற்கு முன் பாடியவை என்பது சேக்கிழார் கருத்து. கைலையில் இறைவனேடு உரையாடி அருள் பெற்றபின் அவர் பணித்தவண்ணம் திருவாவங்காடு சென்று ஆடல் கண்டுகளித்துப் பாடியவை முத்ததிருப்பதி கங்கள் இரண்டும் என்ப. சிவபிராணப் பதிகம் பாடவழிபடும் முறையினை முதலில் வகுத்தவரும் தென்னூட்டினிருந்து கைலைக்கு முதலிற் சென்றவரும் அம்மையாரேயாவர்.

முத்ததிருப்பதிகங்கள் இரண்டு

சிவபெருமான் திருவாவங்காட்டில் பேய்கள் மத்தியில் அண்டமுற நிமிர்ந்தாடும் சிறப்பைக் கூறும் பாடல்களிலே, அவர் ஆட்டத்தின்போது, துத்தம் கைக்கினை, விளரி, தாரம், உழை, இளி, குரல்என்ற ஏழு வகையான ஒகையோடு கூடிய பண் பொருந்துமாறு பாடுகின்றார் என்பது. அப்பாடலுக்குப் பக்கவாத்தியமாக சச்சரி, கொக்கரை, தக்கை, தகுணிதம், தூந்துபி,

தாளம், வீணை, மத்தளம், கரடிகை, உடுக்கை, குடமுழா, மொந்தை முதலிய வாத்தியங்கள் ஒவிக்கின் றன என்பர். இத்தகைய ஆடலை மலையான் மகளா கிய உமாதேவியார் மருண்டநோக்கில் பார்க்கின்றுள் என்பர். இங்கே பேய்களின் செய்கைகளும் சேட்டை களும் அதிகம். இங்குள்ள கூடை, கழுது, குறுநரி முதலிய உயிரினங்களும், கள்ளி, வாடை, எட்டி, இலவம், சூரை, காரை முதலிய தாவரங்களும் பாலை நிலத்துக் கருப்பொருளாகிப் பயங்கரமாக ஒவிக்கின் றன. முங்கில் ஒங்கி வளர்ந்து முற்றி வளையும்போது முத்துக்கள் தெறிக்கின்றன. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவனவாயினும் இவை இறைவனின் நடனச் சிறப்பைக் கூறுவதால் இவற்றைப் படிப்பவருக்குப் பாசம் நாசமாவதோடு சிவகதி கிடைக்கும் என்று அம்மையார் பாடுவர்.

திருஇரட்டைமணிமாலை

கட்டளைக்கலித்தறையும் வெண்பாவும் கலந்துவர அந்தாதித்தொடையில் வந்த முதற்பிரபந்தம் இது. இது 20 பாடல்களைக் கொண்டதாய் இறுதிப்பாடல் நிலையாமையைக் கூறி இறைவழிபாட்டை வற்றியுத்து கொடுத்து. உலகவாழ்வில் துண்பங்கள் உண்டாலும்போதும் தளராது இறைவனையே போற்றுதல் வேண்டும். இறைவனாலேன்றி இவ்வுலகில் எதுவுமே நடைபெற மாட்டாது. இறைவனைப் போற்றினால் பிறவித்துயர் நீங்கும். பிறவித்துயர் நீங்குதலே ஆன்மாவுக்கு முதலில் வேண்டுவது. இறைவனை வழிபட்டால் திருவடியின்பம் கிடைக்கும். மறைகளுக்கெல்லாந் தலையாயது திருவைந்தெழுத்து இதனை உருவேற்றிப் போற்றினால் உய்தி பெறலாம். இறைவனை மனத்தி ஞாலும் வாக்கினாலும் போற்றுதல் வேண்டும். இறைவனை இவர் பிரான் என்று போற்றுந் திறன் உருக்க மானது. “ஆரூடி” ஆரூடுஅனலராடி, அவ்வளவின் நீண்டி, நெய்யாடி’ என்று பாடுமிவர் இறைவன்

செயலில் ஆடி என்பதை நான்கு முறைவைத்து நயங்காட்டுகிறூர். இங்ஙனமே “வேதியனை வேதப் பொருளானை வேதத்துக்காதியனை, ஆதிரைநன்னாளானை” என்றெல்லாம் பாடுவர்.

அற்புதத் திருவந்தாதி

அம்மையார் பேழுருப்பெற்று ஞானங்கைவரப் பெற்றபின் பாடிய முதற்பதிகம் அற்புதத் திருவந்தாதி என்பது சேக்கிழார் கருத்து. இது புதுமையான போக்குடையதாதல் கண்டு இதன் சிறப்பினைக் கருதி இதனை அற்புதத்திருவந்தாதி என வழங்கினர். ஒதுவதற்கு இனிமையையும் எளிமையையும் உடையது. அறிதற்கரிய சிவஞானத்தை மிகத்தெளிவாக விளக்குவது. அம்மையார் தாம்பெற்ற மெய்யறி வினை உலகத்தவருக்குப் பாடியளித்துள்ளார். இறைவனை முன்னிலைப்படுத்தி அவர்தம் அருட்கோலங்களையும் திருவருட் செயல்களையும் பாடுவர். நூற்றெடு வெண்பாக்களாலான இப்பிரபந்தத்தைப் பயன்கூறி முடிக்கும்போது காரைக்காற்பேய் சொன்னது என்றும், இதனைப் பாடிய பரவுவேர் சிவபிராணிமஞ் சேர்ந்து அவர்கள் போற்றிப் பணிந்து வாழ்வார்கள் என்றும் பாடுவர்.

முதற்பாடவிலேயே தாம் மிக்க இளமையிலேயே சிவனிடத்து அன்பு கொண்டிருந்தார் என்பர். அவரின் திருவடியே புகல் எனக் கருதியதாகவும் அதுவே பிறவித்துன்பத்தைத் தீர்ப்பது என்றும், அவர் செய்தருளிய பெருஞ் செயல்களைப் பாடுவர். பயன் கருதாது தாம் சிவனைப் பணிந்து வந்ததாகக் கூறுவர்.

இப்பகலையா ரேநும் எமக் கிரங்கா ரேநும் படருங் நெறி பணியா ரேநும் — கடருநுவில் என்பருக் கோலத் தெரியாடு மெங்மாஞர்க் கண்பரு தென்னெஞ்சு வெர்க்கு.

உலகில் எத்தனையோ கோடியினைபங்கன் குவிந்து கிடக்கவும், அவற்றை விரும்பாத அம்மையார் பிறப்

பறுக்கும் வழியைபே பேரின்பம் என்றும் அதுவே தவத்தின் கனிவு என்றும் கருதுவர். தவஞ் செய்யத் தமக்கு வாய்த்த நெஞ்சத்தைப்பற்றியிருப்பதை வர்.

யானே தவமுடையேன் என்னெஞ்சே நன்னெஞ்சம்
யானே பிறப்பறுப்பான் என்னினேன்

இருவினைகளையும் வேறுக்கவும், மரணத்தை வெல்லவும், நரகத்தை விலக்கவும் பேரின்பம் பெறவும் அம்மையார் காட்டும் வழி, பேராத காதவில் ஆராத அன்பினாலே அண்ணலைச் சென்றதைந்து ஏத்தும் வழியாகும்.

3. ஜயதிகள் காவர்கோன்

பதினெடுராந்திருமுறைப் பாடல்களுள் காரைக் காலம்மையார் பாடல்களுக்கு அடுத்துத்தொகுக்கப் பெற்ற பிரபந்தம் ஜயதிகள் காடவர்கோன் பாடல்களாகும். இவர் 63 நாயன்மார்களுள் ஒருவர்; அடிகள் எனவும் அரசன் எனவும் பெயர் பெற்ற இவர் ஒரு பல்லவ வேந்தன். இவர் திருநாவுக்கரசருக்கு முந்தி வாழ்ந்தவராவர். இவர் பெயர் செல்பேடுகளில் பரமேச்சரவர்மன் எனவே வருகின்றது. இவர் சனுக்கிய வேந்தன் விக்கிரமாதித்தனைப் பெருவள நல்லூர் என்னும் இடத்தில் பெரும்போரில் வெற்றி கண்டவர்.

சிவபெருமானிடத்துப் பேரன்ஷ பூண்ட இவர் பரமேச்சரமங்கலம் எனப் பெயரிடப் பெற்ற ஊரில் சிவாலயம் அமைத்து அதற்கு வித்தியாவினீதி பல்லவ னீச்சரம் எண்ட பெயரிட்டவர். பரமேச்சரமங்கலம் என்னும் ஊரை அந்தணீச்சகளுக்கும், கோயிற்காரரியஞ் செய்வோருக்கும் பாரதம் படிப்போருக்கும் வழங்கியவர்.

இவர் தக்க வயதுவந்த தமிழைந்தன் நரசிங்க வனிமனிடம் அரசியலை ஒப்படைத்து விட்டு, சிவாலய யாத்திரை செய்யப்பறப்பட்டார். ஒல்வொரு திருத் தலத்திலும் ஒவ்வொரு வெண்பா பாடிவந்தார் தில்லையில் நீண்ட காலம் தங்கியிருந்து வணங்கினார்.

பல்லவர்களைக் காடுவெட்டிகள் என வழங்கும் வழக்கத்தால், பல்லவரான இவரைக் காடவர்கோன் எனவழங்கினார்கள் போலும் என்ப. பல்லவரைக் காடவர் என முதலில் வழங்கியவர் சுந்தரமூர்த்திதாயனார். அவரைத் தொடர்ந்து கலவெட்டுக்களில், காடவேசகுல, காடவர்குல என்னுந் தொடர்கள் அவர்களைக் குறிக்கின்றன.

ஐயடிகள் காடவர்கோன் அரசியற்றிய பெருமையைப் பெரியப்ராணம், “‘வெய்யகலியும் பகையும் மிகையொழியும் வகைஅடக்கி அரசளிப்பார்’”என்றும் “பிறப்புங்கள் அடிப்படுத்து அருமறையின் துறை விளங்க அரசளிக்கும் நாளில்” என்றும், வடநூல் தென்றமிழ்முதலாம் பன்னுகலை பணி செய்யப் பார ஸிப்பார்” என்றும் போற்றுகிறது. சந்திரன் கலைகளாற் சிறப்புற்றும் என்று கூரத்துச் செப்பேடு கூறுகின்றது. அதே செப்பேடு இவரை நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவனுக்கு ஒப்பாகக் கூறுகிறது. கலிகடிந்தவன், பக்திமான் என்பனபோன்ற தொடர்கள் இவர் பெருமையைக் குறிப்பன.

ஐயடிகள் காடவர்கோன் சுந்தரமூர்த்திநாயனார்காலத்துக்கு முறிப்படவர் என்பது அவர் இவரை “ஐயடிகள் காடவர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன்”, என்பயாடுவதால்நியலாம். நம்பியாண்டார்நம்பிகள் இவர் சிவன்கோயிலிகளிதோறும் ஓவ்வொரு வெண்பா பாடிய பக்திப் பெருக்கினர் என்றுபோற்றியுள்ளார். இவரை காலம் ஆரூம் நாற்றுண்டின் இடைக்காலம் என்பர். அது ஏறக்குறைய கி.பி. 540—575 ஆகலாம் எனக்கருத இடமுண்டு.

ஐயடிகள் காடவர்கோன் செய்த கேஷத்திரத்
திருவெண்பா

இருபத்து நான்கு வெண்பாக்களைக் கொண்ட இப்பிரபந்தத்தில் இருபத்திரண்டு திருத்தலங்கள் போற்றப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பத்தாம், இருபத்து

மூன்றும் வெண்பாக்கன் பொதுவாக வந்துள்ளன. பார்முழுதும் ஆளும் முடியரசர் செல்வத்திலும் பார்க்கப் பரமசிவனுக்குத் தொண்டனும் ஓடு ஏந்தி இரங்குண்பது மும்மை நலம் தரும் என்று திருத்தொண்டின் பெருமையைக் கூறுவர். இங்ஙனமே இறைவன் திருப்பக்கம்பாடும் பாட்டரவும் கேட்கும் பேறு, வெண்குடைக்கீழ் அரசாளும் செல்வத்திலும் கிடையாது என்பர். இதனால் இவர் திருக்கோயில்களில் வேதமோதவும் திருமுறைகளோதவும் நிலம் கொடுத்தார் என்பர்.

படிமுழுதும் வெண்குடைக்கீழ்ப் பாரேஸ்லாம் ஆண்ட முடியரசர் செல்வத்து மும்மை — கடியிலங்கு தோடேந்து கொன்றையந்தார்ச் சேரதிக்கு தொண்டபேட்டு ஒடேந்தி உண்பதுறும்.

முதுமையும் நோயும் பிறவும் வந்து நவிவுசெய்ய முன்பே இளமை நலத்தோடு இருக்கும் போதே இறைவழிபாடு செய்தல் வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவர். திருவையராஜைப் போற்றுவர்.

குந்தி நடந்து குனிந்தொருகை கோலுங்கு
நெந்திருமி ஏங்கி நுகரத்தேறி — வந்துந்தி
ஜயாறு வாயாறு பாயாறுன் நெஞ்சமே
ஜயாறு வரயால் அழை.

4. சேரமான்பெருமான் நாயனுர்

சேரநாட்டில் திருவஞ்சைக்களம் என்னும் தலத்தில் பெருமாக்கோதையார் என்னும் திருநாமத்தோடு சிவப்பணிபுரிந்த அரச குலத்தவராய இவரை நாட்டு மக்கள் அரசராயிருக்குமாறு வேண்டி நிற்ப, இவர் இறைவனின் அனுமதிபெற்று ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றார். இறைவனிடம் பெற்ற வரத்தால் பிறர்பேசுவன் வற்றை எங்கிருந்தாலும் அறியும்திறன் பெற்றவராத லால் இவர் கழறிறறநியார் என்றும் பெயர் பெற்றார். சேரநாட்டை ஆண்டவராதலால் சேரமான்பெருமான் எனவும் பெயர் பெற்றார்.

சிவஷதியாராயிருந்த இவர் முடிகுட்டு விழாவில் பவளிவந்த வழியில் உவர்மண் பூத்த உடம்பினரான சலவைத் தொழிலாளி ஒரு வணத் திருநீறுபூசிய அடியார் எனக்கண்டு ஓழுந்து வணங்கினார். இறைவன் எழுதியனுப்பிய திருமுகப்பாசுரத்தில் ஏகழப் பெற்ற இவர், இறைவன் விரும்பியவண்ணம் பாணபத்திரன் என்னும் அடியவருக்குவேண்டிய பொன்கொடுத்தனுப் பினார்.

சிவபூசை செய்யும் நியமம் பூண்ட இவர், பூசை முடிவில் திருச்சிலம்போசை கேட்பது வழக்கமாகும். ஒரு நாள் சிலம்போசை கேட்கத் தாமதித்த காரணத் தைக் கூறிய இறைவன், தாம் சுந்தரரின் தேவாரத் தைக் கேட்டு வந்ததைக் கூறி, இவரைச் சுந்தரரைக் கானுமாறு பணித்தார் சுந்தரரைத் தேடிச் சென்ற இவர் திலைக்குச்சென்று சிதம்பரேஸ்வரரைப் பணிந்து பொன்வண்ணத்தந்தாதி என்னும் பிரபந்தத்தைப்பாடி னார்.

பின்னர் திருவாரூர் சென்று இறைவனைப் பணிந்து மும்மணிக்கோளை என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். திருவாரூரில் சுந்தரரைக் கண்டு வணங்கி நட்புக் கொண்டு, அவரைச் சேரநாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று திரவியங்கள் கொடுத்து வணங்கினார். சுந்தரர் மீண்டும் சேரநாடு சென்றுபல தலங்களையும் வணங்கியபின் இறைவன் அனுப்பிய வெள்ளானை மேல் திருச்சைகலாயஞ் சென்றபோது, சேரமானும் தமது குதிரையில் அங்கே சென்று ஞானங்லா என்னும் பிரபந்தம் பாடித்துதித்துச் சிவகணங்களுக்குத் தலைவராயினார் என்பர். இவர் திருமறைக்காட்டில் பாடிய அந்தாதிப் பிரபந்தம் எமக்குக் கிடைத்தில்லது.

பொன்வண்ணத்தந்தாதி

சேரமான் திலையிலி அருளிய பொன்வண்ணத்தந்தாதி நூறுபாடல்களையடையது. இதில் தமது சிவபக்தியைத் தெளிவாகக் கூறுகிறார். “நானிலம்

ஆளினும் நான்மறைசேர் மையார்மடற்றுன் அடிமற வாவரம் வேண்டுவலே” என்றும், “பொடிபுசி வந்துன் அருகொன்றி நிறிக அருளுகண்டாய்” என்றும், நெஞ்சமே எரியாடி எம்மான், கடல்தாயின நஞ்சம உண்டபிரான் கழல் சேர்தலை கண்டாய் உடல்தான் உள்பயனுவ சொன்னேன் இவ்வுலகினுள்ளே” என்றும் பாடுவர். திருத்தொண்டில் தாம் ஈடுபாடுகொண்டதையும் பாடுவர்.

இந்தனை செய்யமனம் அமைத்தேன் செப்ப
நா அமைத்தேன்
வந்தனை செய்யத் தலையமைத்தேன் தொழக்
கை யமைத்தேன்
பந்தனை செய்வதற்கு அன்பமைத்தேன் மெய்
அரும்ப வைத்தேன்.
வெந்த வெண்ணிற்னி சுசற்கு இவையான்
விதித்தனவே.

இங்கனம் பாடும் நாயனுர் தாம் ஏன் பாடினார் என்பதற்கும் காரணம் கூறுவர். புலவனெல்லாத் தாம் வேறு பலர் இறைவனைப் பாடித் தொழுவதைக்கண்டு தொழும் பாடியதாகக் கூறுவர். வேறேரு பரடவில் “சுசனவன் பெருமை, தேனலர்த்தாமரையோன் திருமாலவர் தேர்ந்து உணரார், பாநலத்தால் கவியசம் எங்கனே இனிப் பாடுவதே” என்று சோர்வர்.

இறைவனை உணர்ந்து திருவருளில் ஒன்றிநிற்கும் பேறு பெரிது என்பர். நெஞ்சம் தளிர்விடக் கண்ணீர் ததும்ப முகமலர அம்செங்கரதலம் கூம்ப அட்டாங்கம் அடிபணிந்து தம் சொன்மலரால் அணிய வல்லார் எல்லா நலன்களையும் பெறுவர் என்பர்.

உலகத்தவரை நோக்கி உபதேசம் போலப் பாடும் போது, “உலகு ஆளுறுவீர் தொழுமின், விண்ணுள் வீர் பணிமின், நித்தம்பல காழுறுவீர் நினைமின், பரம ஞாடு ஒன்றறுற்றீர் நலகாம் அலரால் அர்ச்சிமின்” என்று யயன் கூறிப் பாடுவர். பாடியபின், இறைவனை அட்டமூர்த்தியாயவர், மும்முர்த்திகளானவர் சிவனே

முழுதுமானவர் எல்லாம் அவருட்கலக்கநின்பர் என்று விளக்குவார். பொன்வண்ணத்தந்தாதியில் ஜம்பது பாடல்கள் அகத்துறையில் அருமையாக அமைந்துள்ளன.

திருவாரூர்மும்மணிக்கோவை

திருவாரூரில் தாம்பாடிய மும்மணிக்கோவையைச் சேர்மான்பெருமாள் தம் நண்பர் சுந்தரமூர்த்திநாயகர் முன் அரங்கேற்றினார் என்பர். இப்பிரபந்தம் அகவல், வெண்பா, கட்டளைக்களித்துறையாகிய முவகைப் பாலினங்களும் விரவிவர அந்தாதித்தொடையில் அகப்பொருள் நெறியில் பாடப்பெற்ற முப்பது பாடல்களைக் கொண்டதாகும். இப்பாடல்களில் பயின்றுவரும் சொல்லொழுக்கும் பொருளமைதியும் சங்கப்பாடல்களையொத்தனவாயுள்ளன.

திருக்கைலாய ஞானவுலா

திருக்கைலாயத்தில் செய்த பிரபந்தமாதலால் திருக்கைலாய ஞானவுலா என்றும், முதலில் எழுந்தாலாப்பிரபந்தமாதலால் ஆதியுலா எனவும் வழங்கும் இப்பிரபந்தம் கவிவெண்பாவால் 394 அடிகளைக் கொண்டதாகும்.

இறைவன் அழகுக்கோலம் பூண்டு, தேவர்கள் பணிசெய்து வர உலாப்போந்த வழியில் பேதைப்பற வம் முதல் பேரிளம்பெண் பருவமுள்ள பெண்கள் எல்லோரும் கண்டு நயந்து நிற்ப இறைவன் அவர்களுக்கெல்லாம் அருள் பாலிப்பர் என்பதே நூலின் பொருளாகும்.

“பெருமான் பிறவாதே தோன்றினான், கானுதே காண்பான், யாக்கை துறவாதே துறந்தான், முறைமையால் ஆழாதே ஆழந்தான்” என்பர்

பெருமான் உலாவரும்போது சல்லரி, தாளம், தகுணிச்சம், முருடு முதலிய பல்வகை வாதிதியங்கள் முழங்குகின்றன. அதிதேவதைகள் பலவும் போற்றி செய்கின்றன என்பதாகும் அமைதி அழகானது.

“இஹயோர் பெருமானே போற்றி எழில்சேர்
உமையாள் மணவாளா போற்றி — எமையாளும்
தீயாடி போற்றி சிவனே யடிபோற்றி
ஈசனே எந்தாய் இறைபோற்றி தூயசீர்க்
சங்கரனே போற்றி சடாமகுடத்தாய் போற்றி
பொங்கரவா பொன்னங்கழல் போற்றி — அங்கொருநாள்
ஆயனிழுப்போர் அருச்சனன் ஆற்றற்குப்
யாசபதம் தந்த பதம் போற்றி — தூய
மலைமேலாய் போற்றி மயானத்தாய் வானேர்
தலைமேலாய் போற்றி தாள்போற்றி — நிலைபோற்றி.

5. நக்கிரதேவநாயனூர்

பதினேராந் திருமுறைத் தொகுப்பில் சேரமான்
பெருமாள் நாயனூர் பாடல்களையடுத்து வருபவை நக்கிரதேவர் பாடல்களாகும். இவர் பெயரால் பத்துப்
பிரபந்தங்கள் வந்துள்ளன. அவை:—

1. கைபைத்திகாளதிதிபாதி	6. கோபப்பிரசாதம்
2. திருங்கோய்மணைமூபது	7. கார்ஷட்டு
3. திருவளஞ்சழி மும்மன்க்	8. போற்றித்திருக்கவி
கோவை	
4. திருஎழுக்கூற்றிருக்கை	9. திருமுருகாற்றுப்படை
5. பெருந்தேவபாணி	10. திருக்கண்ணப்பதேவர்
திருமறை:	

இவற்றுள் திருமுருகாற்றுப்படை என்பது சங்க விவக்கியங்களிலொன்றுன் பத்துப்பாட்டு என்னுந் தேசுகுப்பிலமைந்த முதல் நூலாகும். இதனைச் செய்தவர் நக்கிரீர் என்னும் பழைய டுலவர். இவர் கபிலர், பரணர், நக்கிரீர் என வழங்கிய பெரும் டுலவர் களுள் ஒருவர். இவரை மதுரைக் கணக்காயனூர் மகனூர் எனப் புகழ்வர். இவரே தமிழில் பக்தி இலக்கியத்துக்கு முதலில் வித்திட்டவர். முருகபக்தர்.

சங்க இலக்கியங்களில் இவர் பாடிய பாடல்களில் இவர் பெயர் நக்கிரீர் என வழங்குகிறதேயன்றி நக்கிரதேவர் என்றே, நக்கிரநாயனூர் என்றே வரவில்லை. இவர் வரலாற்றிற் பல கிளைக்கத்தைகள் இடம் பெறுகின்றன. இறையனூர் செய்த களவியல் என்னும்

நூலுக்கு உரை செய்தார் என்றும், இறைவனுர் பாடிய கொங்குதேர்வாழ்க்கை என்னும் பாடவில் பொருட்குற்றம் கண்டார் என்றும், இறைவனேடு வாதிட்டுத் தண்டனை பெற்றூர் என்றும் பல கதைகள் உள்ளன.

இவ்வாரூப நக்கிரர் செய்த திருமுருகாற்றுப் படையை முருகு என்றும், புலவராற்றுப்படை என்றும் வழங்குவார். ஆற்றுப்படை நூல்கள் பொதுவாக ஆற் றுப்படுத்தப் பெறுபவர் பெயராலேயே வழங்குவன் வாகும். பாண்ணை ஆற்றுப்படுத்தினால் பானுற்றும் படை எனப் பெயர்பெறும். ஆனால் இங்கே நக்கிரர் யாரிடம் ஆற்றுப்படுத்துகிறாரோ அவர் பெயராலேயே வழங்குகிறது. வீடு பெறுவதற்கு விரும்பிய ஒருவனை வீடு பேறவிக்கவல்ல முருகப்பெருமானிடம் ஆற்றுப் படுத்தும் நூல் திருமுருகாற்றுப்படை எனப் பெயர் பெறுகிறது.

நாவீறுபடைத்த நற்றமிழ்ப் புலவராய நக்கிரர் செய்த நல்ல திருமுருகாற்றுப்படை ஞானஇலக்கியம் எனவும், அருள்பழுத்த துறைத் தீந்தமிழின் கடவுட் பழம்பாடல் எனவும், அரும்பெறல் மரபிற் பெரும் பெயர் முருகனைப் பற்றிக் கூறும் அருட்பாடல் என வும் வழங்குவது. அருள் கலந்த இனிய இலக்கியமாய திருமுருகாற்றுப்படை சாத்திரம், தத்துவம் முதலியன் கலந்த பக்தி நூலாகவும் உள்ளது. நக்கிரர் நூலறி வாலும் புலன்றிவாலும் சிறந்தவர்.

நக்கிரர் முருகப்பெருமானின் ஆறுபடை வீடுகளையும், அவர் திருவடிப் பெருமையையும், அவரின் திவிய பராக்கிரமங்களையும், பரத்துவத்தையும் கூறுவார். முருகனின் முவிருமுகங்கள், ஆறிரண்டு கரங்கள், அவரின் ஆடை அணிகள், அவரின் ஊர்திகள் என் பணவற்றையும்; அவரைத் துதிக்கும் முறை, அவரை வழிபடும் வகை, அவரருளைய பெறும் வகை, முனிவர்களின் ஒழுக்கம், அந்தணரின் வழிபாட்டுமுறை,

தொண்டர்களின் நற்பண்பு, இயற்கையின் எழில் என்பனயற்றையும் அழகாகப் பாடுவர்.

இனி நக்கிரதேவர், கமிலதேவர், பரணதேவர் என்னும் பெயர்களில் பிற்காலத்தவர் பாடிய பாடல்களே பதினாறாந்திருமுறையில் தொகுக்கப்பெற்றன என்னலாம். இவர்கள் நம்பியாண்டார்நமபிகள் காலத் திலோ அன்றிச் சிறிது முன்னதாகவோ வாழ்ந்திருக்கலாம். இவர்கள் பத்தாம நூற்றுண்டினராதல் வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர் முடிவுகளுள்ளனர்

இனி நக்கிரதேவநாயனூரின் ஒன்பது பிரபந்தங்களைச் சுருக்கமாக ஆராயலாம்.

1. கைலைபாதி காளத்தியாதி அந்தாதி

இதனைக் காளத்தியந்தாதி எனவும் வழங்குவர், இதில் 100 பாடல்கள் அந்தாதியாக அமைகின்றன. இவை கைலைமலையையும் காளத்தி மலையையும் மாறியாறித் துதிக்கின்றன. இவை பெரும்பாலும் காரைக் காலமயையார் மாணிக்கவாசகர் பாடல்களின் சாயலில் வந்துள்ளன. இவற்றுள் இயற்கை வர்ணணையிக்குவும் குறைவு இவற்றுள் 25 பாடல்கள் அத்தினையில் பேரின்பக்காதலைக் கூறுகின்றன. ஐந்தெழுத்தின் மாண்பு முதலியணவும் பிறபாடல்களில் வருகின்றன.

செய்ய சடைமுடியென் செல்வணியான் கண்டெனது
கையறவும் உள்மெலிவும் யான்காட்டப் - பையவே
காரேறு பூஞ்சோலைக் காளத்தி ஆஸ்வார்தம்
போரேறே இத்தெருவே போது.

மூர்த்திதலம் தீர்த்தத்தால் செய்தவினைகள் நீங்கும் என்றுகூறும் இவர்பாடல் ஒன்று.

அறியாம வெனும் அறிந்தேனும் செங்கு
செறிகின்ற தீவினைகள் எல்லாம் - நெறி நின்று
நன்முகில் சேர் காளத்திநாதன் அடிபணிந்து
பொன்முகலி யாடுதலும் போது.

2. திருச்சோய்மலை எழுபது

சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள ஈங்கோய்மலை கிறப்புவாய்ந்தது என்று கூறும் 70 வெண்பாக்களைக்

கொண்டது இப்பிரபந்தம். இவற்றுள் 48 தொடங்கி 62 வரையுள்ள பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை என்பர். ஆனால் ஆராய்ச்சிப்புவர் மு. அருணாசலம் அவர்கள் செப்பறை மடத்தில் கண்டெடுத்துத் திருப்பனந்தாள் மடத்துப் பதிப்பில் வெளிவரச் செய்துள்ளார்.

இப்பாடல்களில் சிவபெருமானின் கந்தை திற ஜைப் பாடுவர். மறுதலைநோய் தீர்ப்பான், கொடுவினை களை வீட்டுவிப்பான், மனக்கவலை தீர்ப்பான், குறித்த வரம் கொடுப்பான், தீங்குவர அதனைக் காப்பான், வருந்துயரந் தீர்ப்பான் எவ்வுயிர்க்கும் வாட்டங்கள் தீர்ப்பான் என்பர். இப்பாடல்கள் மலையின்றே முடியும் பகுதிகளைக் கொண்டவை.

3. திருவலஞ்சுழி மும்மகிக்கோவை

திருவலஞ்சுழி இறைவன்மீது ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலித்துறை என்ற முவகைப் பாடல்களால் இயன்ற முப்பது கொண்ட பிரபந்தமாயமைய வேண்டியதை நக்கிரதேவர் 15 பாடல்களில் முடித்துக் கொண்டார். இதில் பதினேரு பாடல்கள் அகத்தினையில் வந்துள்ளன.

பலிக்குப் பகுந்த வலஞ்சுழிவரண்ணய தலைவனைத் தலைவி யாது நும்முர் என்று கேட்ப அவர் மாமறையம் வலஞ்சுழி நம்வாழ்வு என்கிறார். இந்நிலையில் தலைவியின் வளையல்கள் மறைந்துவிட்டன என்று அவள் வருந்துகிறார். மாமறையம் என்பது இரட்டுற மொழிந்து வேதத்தில் உள்ளோம் என்றும், திருமறைக்காட்டில் உள்ளோம் என்றும் பொருள்பட வந்தது

இதில் உபதேசிக்கும் வகையில் திருவடிப்பெருமையைப் பாடுவர். “பெருமானது திருவடித்தாமறையை முடிமேல்வைத்து வணங்கி, நெஞ்சத்திலே அவ்வடிகளைத் தியானித்து, கையிலே பூக்கொண்டு அர்ச்சித்து, முக்கரணங்களால் வழிபடுகின்றவர்களே அவன் திருவருளைப்பெற முடியும்” என்பர்.

அடிப்போது தந்தலைவத்து அவ்வடிகள் உள்ளிக் கடிப்போது கைக்கொண்டார் கண்டார் - முடிப்பேதா வானுக்கு சூழ வலஞ்சுறியான் வானேரும் காலை செம்பொற் கழல்.

4. திருவெழு கூற்றிருக்கை.

எழுகூறுகள் முறையாக அமையும்படி செய்யப் பெறும் சித்திரகவி இது கடினமானதால் மிகறக்கவில்லை எனவும் பெயர்ப்பெறும். இது ஆசிரியப்பாவில் ஒன்று என்னும் எண்ணுப்பெயரில் தொடங்கி, ஒவ்வொன்று கமிபடியேறியும் இறங்கி ஒன்றுவரையில் குறைந்தும் வருவது. இத்தகைய பாடலை முதலிற்பாடியவர் திரு ஞானசம்பந்தர்; அடுத்துப்பாடியவர் திருமங்கையாழ் வார். மூன்றுமவராய்ப் பாடியவர் நக்கிரதேவர். இதில் 55 அடிகளும் ஒரு வெண்பாவும் வந்துள்ளன.

“ஓன்றிய காட்சி உமையவன் நடுங்க
இருங்களிற்றுரியை போர்த்தலை நெருங்கி
முத்தி நான்மறை ஜம்புல்னடக்கிய
அறு தொழிலாளர்க்கு உறுதிபயந்தலை
ஏழில் இன்னராம் பிசைத்தலை
ஆறில் அழுதம் பயத்தலை ஓந்தில்
விற்ளியர் கொட்டு மழுத்த வேந்திலை
ஆஸ்தீஸ் அன்றிருந்தற நெறி
நாஸ்வர் கேட்க நான்கினி துரைத்தலை
நன்றியில்லா முந்தீர்ச் சூர்மாக
கொன்றங் கிருவரை ஏறிந்த ஒருவன்”

இவ்வாறு ஏறியும், இறங்கியும் அமையும் வகையை

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1

என விளங்கிக்கொள்ளலாம். இவற்றில் அமையும் தொகைவிளக்கத்தையும் உணர்த்தல் வேண்டும்.

5. பெருந்தேவபாணி

பாணி என்பது இசையுடன் கூடிய பாடல். இது தெய்வத்தை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடுவது. இது முத்தமிழுக்கும் பொதுவானது. இது பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவபாணி என இருவகையினது. நக்கிரதேவர்

பாடியது ஆசிரியமிபாவிக் அமைந்துள்ளது. இதற்கு அமையவில்லை என்பர். இதில்வரும் 67 வரிகளில் முதல் 38 வரிகளில் சிவபெருமானின் தனமையையும் திருவருவத்தையும் கூறுவர். பின்னர் பதி கொரு அடிகளில் அவர் பராக்கிரமத்தைப் பகுந்து துதிப்பர்.

குவபான்வியை சுடர்தருவடிவனை என்று பாடத் தொடங்கியவர் நாதனுகிய நன்னெறிப் பொருளினை, நீடியநிமிலனை நிறைமறைப் பொருள்னை, ஈசனை, இறைவனை, ஈறில் பெருமையை, நேசனைநினைப்பவர் நெஞ்சத்துள்ளானை என்றெல்லாம் பாடுவர்.

பின்னர் ஐம்பதாம் அடிமுதல் அறுபத்து மூன்றாம் அடிவரை எல்லாம் நீயே என்று பாடும் பகுதி உள்ளதிதை உருக்குவது.

வெதமும் நீயே வேஷ்வியும் நீயே
நிதியும் நீயே நிமஸன் நீயே
புண்ணியன் நீயே புனிதன் நீயே
பண்ணியன் நீயே பழம்பொருள் நீயே
ஊழியும் நீயே உலகமும் நீயே
வாழியும் நீயே வரதனும் நீயே
தேவரும் நீயே தீர்த்தமும் நீயே
மூவரும் நீயே முன்னெறி நீயே
மால்வரை நீயே மறிகடல் நீயே
இனபழும் நீயே துன்பழும் நீயே
தாயும் நீயே தந்தையும் நீயே
விண்முதற்பூதம் ஐந்தவை நீயே
புத்தியும் நீயே முத்தியும் நீயே
சௌலற்கருந்தனமைத் தொல்லோய் நீயே.

6. கோபப்பிரசாதம்

இறைவனின் கோபமும் பிரசாதமுமாகிய நன்மைகளை மாறி மாறிச் சொல்லுகிற பாடலானதால் கோபப்பிரசாதம் எனப் பெயர் பெற்றது. இப்பிரபந்தம் 100 அடிகளைக் கொண்டது. கோபப்பிரசாதத்தைச் சங்க நூலில் அளியும் தேறலும் என ஒருவர் கூறியிருளார். நெறி நீங்கியவரிடத்து தேறலும், நெறி

நின்று அளிபுசெய்வோரிடத்து அளியும் செய்தலி துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாணம் எனப்படும்.

“தவறு பெரிதுடைத்தே தவறு பெரிதுடைத்தே” என்று தொடங்கி, “தவறு பெரிதுடைத்தே தவறு பெரிதுடைத்தே” என இப்பிரபந்தம் முடிவுபெறுகிறது. இடையில் கண்ணப்பர், சண்டி, சாக்கியன், மார்க் கண்டன், சிலநதி முதலானங்களுக்கு இன்னருள்பாலித் தழையைப் பாடுவர்.

இறைவனைப் பேற்றும்போது “தஞ்சமென்றெழும் கும் தன்னடியார் தமநெஞ்சம் பிரியா நிமலைன்” என்றும், “கள்ளங்கள்கிட்டு உள்ளமதுருகிக் கலந்து சிந்துதன் கழவினையவையே நினைந்திட ஆங்கே தோற்றும் நிமலைன்” என்றும்,

“தாயாய் மன்னுயிர் தாங்குந் தந்தையைச் சொல்லும் பொருஞ்சுமாகிய சோதியை” என்றும்

“தோற்றும் நிலையிறு ஆகியதொன்றையை நிற்றுடைத் திகழும் நிததனைமுத்தனை வாக்கும் மனமும் இறந்த மறையனை” என்றும் பாடுவர்.

7. காரெடு

கார் என்று முடிகின்ற எட்டுப் பாடல்களைக் கொண்ட மிகச் சிறிய பிரபந்தம். அகப்பொருள் துறையிலவரை நீந்து இதில், தலைவனின் பிரிவால் வருந்தும் தலைவிக்குத் தோழி, “கார்ப்பராகுவம் வந்தது. தலைவன் மீணுவான், நீ கவலைகொள்ளாதே” என்று கூறும் பாவனை அமைந்துள்ளது.

“செழுந்தழல் வண்ணன் செஞ்சை போல்மின்னி அழுந்தி அவர்போல் உயரா — எழுந்தெங்குங் ஆவிசேர் நெஞ்சினரை அஸ்பாக்க உற்றுதே காவிசேர் கண்ணுய! அக் கார்.

8. போற்றித்திருக்கலிவெண்பா

சிவபெருமானின் வீரச் செயல்களையும் அருட் செயல்களையும் முறையாகக் கூறி, போற்றி என்னும்

சொல்லை இறுதியாக வைத்துத் துதிக்கின்ற கலிவெண் பாப் பரடல்கள் போற்றிக்கவிவெண்பா என வழங்குகின்றன. இதில் 45 கண்ணிகள் அமைந்துள்ளன.

இதில் திருமால் அடிகாணமை, பிரமன் முடிகாணமை, காலன்வலி தொலைந்தமை, காமண் உருவழிந்தமை, முயலகன் மொய்ப்பிழந்தமை, மாகாளி கோபம் தணிந்தமை, இராவணன் வலி தொலைந்தமை, அயன் தலையிழந்தமை, நாமகள் முக்கிழந்தமை, திரிஷரத்தவர் நிலையழிந்தமை முதலியவற்றேடு இறைவன் கண்ணப்பருக்கும் சண்டிக்கும் நான்கு முனிவர்களுக்கும் அருச்சுணாக்கும் செய்த அருட்கொடைகளையும் பாடுவார்.

9. திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்

மறம் என்பது வீரம். சிவவிந்கத்தின் கண்ணி விருந்து ஒழுகிய இரத்தத்தை நிறுத்துவதற்குக் கண்ணப்பநாயனூர்செய்த வீரச்செயலைக் கறுவதால் இது திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் எனப்பெயர்பெற்றது. திருமறம் எனப்பெற்றதன் காரணம் கண்ணப்பருக்குக் கிடைத்த பெருப்பேறேகும். இப்பிரபந்தம் 58 அடிகளைக்கொண்ட ஆசிரியப்பாவால் அமைந்து இறுதியில் ஒரு வெண்பாலையும் கொண்டுள்ளது.

இப்பிரபந்தம் தெய்வத்தனமை பொருந்திய வீரத்தைக் குறிப்பதோடு சொற்செட்டும் விறுவிறுப்பும் உடையதாயும் உள்ளது. வருணனையின்றி உணர்ச்சிப் பெருக்குடைய பரடலைக் கொண்டுள்ளது. ஆகம வழிபாடறியாத கானகத்து வேடல் அன்புடன் செய்த மூர்க்கத்தனமான பூசையை உவந்தேற்ற இறைவன், சிவகோசாரியர் கனவில் தோன்றி, அன்பனே! அவ் வேடல் அன்பிற் சிறந்தவன். அவன் செழுப்படி எமக் குப்பு. அவன் வாயே பொற்குடம். வாய்ந்தே கங்கையின் மூல். அவன் தலையிற் குடிய சுருகிலையே கற்பகமலரி, அவன்இட்ட இறைச்சியே நெய்பால் அவி' என்றெல்லாம் விளக்கினார்.

தத்தையாம்தாய் தந்தை நாகனும் தன்பிறப்புப் பொத்தப்பினாட் பேப்பூர் வேவெனும் — தித்திக்கும் திண்ணப்ப ஞங்கிறுபேர் செய்தவத்தாற் காளத்திக் கண்ணப்ப ஞங்கிறின்றுன் காண.

நக்கிரதேவர்பற்றிச் சுந்தரமூர்த்திநாயனூர் குறிப்பி டாக்மையால் இவர் சுந்தரருக்குப்பின்வந்தவராதல் வேண்டும். இவர்பாடல்களை நம்பியாண்டார்நம்பி தொகுத்தவராதலால் இவர் நம்பிக்குமுன் வாழ்ந்த வராவர். இவர்காலம் பத்தாம் நூற்றுண்டின் முற் பனுதியாகும் என்று கருதுவர்.

6. கல்லாடதேவநாயனூர்

கல்லாடர் என்னும் பெயர் பெற்ற புவவர் பவர். கல்லாடம் என்பது மலையாளத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிற்றூர். சங்ககாலத்தில் கபிலர்பரணர்போலைக் கல்லாடர் மாழுலர் என்னும் நண்பர் இருவர் இருந்தார்கள். திருக்கோவையாரை விளக்கிக் கல்லாடம் என்னும் பக்திநூல் பாடியவரும் ஒரு கல்லாடர். நக்கிரதேவர், கபிலதேவர், பரணதேவர் வரிசையில்வரும் கல்லாடதேவர் பிற்காலத்தவர். இவர் செய்ததாகப் பதிகளுராந்திரமுறையில் இடம்பெற்ற நால் திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறை.

திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறை

இது 38 அடிகளைக் கொண்ட ஆசிரியப்பா. கண்ணப்பநாயனுரின் அண்டிச் செய்கையைக் கூறும் ஆசிரியர், அவரை வேட்டுவ அளிபன் என்றே குறிப்பி டு வர் “திருவேட்டுவர்தந் திருவடிக்கைதொழக்கருவேட்டுழல்வினைக் காரியங் கெடுமே” என்று வணக்கம் கூறி முடிக்கும் திறன்பக்திமயமானது. பயங்கரமான வேட்டுவன் அங்குருவானவன் என்று பாடும் போது அவன் செய்கையைப் பாடுவர்.

“முக்கள் அப்பனுக்கு ஒரு களில் உதிரங்
தக்கி எத்திடை யிழிதர அக்கணம்
அழுது விழுந்து தொழுது எழுந்து அரற்றிப்
புன்மருந்து ஆற்றுப் போகது என்று
தன்னை மருந்தென்று மலர்க்கண் அப்ப’”

7. கபிலதேவநாயனர்

சங்ககாலத்துக்கபிலர் என்பவரின் பெயரைத்தரித்த
பத்தாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த கபிலதேவநாயனர்
என்பார்செய்த நூல்கள் மூன்று பதி மூராந்திரமுறை
யில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை முத்தநாயனர் திரு
இரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருஇரட்டை
மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி என்பனவாம்.

இவர் 45 தலங்களுக்கு அதிகமாகக் குறிப்பிட
கூட தம் பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். இவர் திருவா
ரூரில் வாழ்ந்ததாகக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு. ஆனால்
இவர் இப்பிரபந்தத்தில் ஒரு திருத்தலத்தையாவது
குறிப்பிடவில்லை.

1. முத்தநாயனர் திருஇரட்டை மணிமாலை

முத்தபிள்ளை என்னும் விநாயகப்பெருமான்மீது
வெண்பாவும் கவித்துறையும் மாறிமாறிவர 20 பாடல்
களைக் கொண்ட பிரபந்தமிகுது. விநாயகரைக்குறித்து
முதலிற் பாடபிபெற்ற தனிப் பிரபந்தம் இது என்பர்.
இதில் வடசொற்கள் பல பயின்றுவந்துள்ளன. அவை
பேரக பந்தத்தந்தம், நாகபந்தம், ஏகதந்தம், நீல
கண்டம் என்பனவும் பிறவுமாம்.

இது திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூட்டும் என்று
ஆரம்பித்து, விநாயகனே என்று மெய்ம்மகிழ் வல்லார்
மனத்தன்றி மாட்டாள் இருக்க மலர்த்திருவே’ என்று
நிறைவூறும். விநாயகப்பெருமானின் பிரபாவத்தை அரு
மையாகக் கூறும் இப்பிரபந்தம் இனிய பக்திப் பாடலு
மாகும்.

திருவாக்கும் செய்கரும் ஈச கூட்டும் செஞ்சோல்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் — உருபாக்கும்
ஆதலால் வானேரும் ஆணையுகத் தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தங் கை.

இவ்வாறு விநாயகரின் பிரபாவங் கூறியவர்
மேலும் அவர் பெருமையை, “தன்னடியார் உள்
எத்தே வாழ்வானை வாழ்த்தியே வாழ்” என்று எமக்கு
உபதேசியிப்பார். “கனிய நினைவொடு நாடொறுங் காதற்
படுமடியார்க் கினியன்” “கணங்கொண்ட வல்லினாகவ
கொன்றை யான் தந்தளித்த போதகத்தின் தான்
பணியப் போம்” என்றெல்லாம் கூறி வணங்கக்
சொல்வார்.

விநாயகனே வெவ்வினையை வெருபுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிய்பான் — விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாந் தன்மையினாற்
கண்ணிற் பணிமின் கணிந்து.

2. சிவபெருமான் திருஇரட்டை மணிமாலை

இரட்டைமணிமாலைப் பிரபந்த இயல்புக்கு மாருக
இதிலை 37 பாடல்கள் வந்துள்ளன. எனினும் இதிலை
ராராஸமான திருத்தலங்களின் பெயர்கள் வந்துள்ளன
பல பாடல்களில் சிவபிரான் பலியேற்க எழுந்தருளிய
கோலத்தைப் பாடுவார். பிச்சாடன வடிவத்தில் இவர்
சடுபாடு அதிகமுள்ளவர்போலும். சிவபிரான் திரு
வடியைப் போற்றிப் பாடும் பாடல்களும் உள்ளன.
சிவபிரான் எழுந்தருளிய திருவொற்றியூரைப் பாடும்
பாடல் சிலையைக் அமைந்துள்ளது.

அடியோமைத் தாங்கியோ ஆடை யுதேதோ
குடியோம்ப மாநிதியங் கொண்டோ? — போடியாடு
நெற்றிழூர் வாளரவ நீள்சடையாய் நின்றூரை
ஒற்றிழூர் ஆக்கிற ருரை.

சிவபெருமானைப் போற்றும்போது விடையானை
வேதியனை வெண்மதிசேர் செய்பொற் சடையானை
என்றும், “தேவனைப் பூதப் படையனை” என்றும்,
“வளர்சடையாய் நின்பேரல பெரியராவாரோ பிறம்”

என்றும் பாடுவர். தன்னகம் புகுந்த இ கை ரவன் வெளியே போமாறெங்கணம் என்று பாடுமவர் மற்ற வர்களும் இறைவனை வணக்கி உய்தல்வேண்டும் என்று கருதி வணங்கும் வகையையும் காட்டுவர்.

மஸர்ந்த மஸர்தூவி மாமணத்தைக் கூப்பிப்
புஸர்ந்தும் புலராத போதும் – கலந்திருந்து
கண்ணிர் அரும்பக் கசிவார்க்குக் காணப்பெரியன்
தெண்ணிர் சடைக்கரந்த தே.

3. சிவபெருமான்திருவந்தாதி

நூறு வெண்பாக்களைக் கொண்டு அந்தாதி அமைப் பில் எழுந்த இப்பிரபந்தம் பல திருத்தங்களைக் கூறுவதோடு அகத்துறையையும் அமைந்துள்ளது. சிவபெருமான் 1008 திருநாமங்கள் உள்ளவர் என்றும் கூறுவர். அவர் திருக்களாந்தையிலும் எழுந்தருளியுள் எார் என்று, ஆதித்தசோழன் (கி. பி 871 – 907) எடுத்த ஆதித்ததேசச்சரத்தையும் பாடுவர்.

இவர் பாடல்கள் பல்வகைச் சுவைகள் பொருந்தியன்றுபோதோடு சொல்லலங்காரமும் கொண்டவை. மாலை ஒருபால் மகிழ்ந்தவன், கொன்றை மாலை உடைய வன், மாலை ஒளியான் என்பன போன்ற தொடர்கள் அலங்காரமாயுள்ளன. இறைவறிபாட்டின் பெருமையையும் பயணியும் கூறி நெஞ்சுறிவுறுத்தலாகக் கூறும் பகுதிகளும் உள்ளன.

பணியாய் மடநெஞ்சே பல்சடையான் பாதம்
பணியாத பத்தாங்குஞ் சேயன் – பணியாய்
ஆகத்தான் செய்துமேல் நம்மை அமர்கோ
அகத்தான் செய்யும் அரன்.

இவர் வாழ்ந்த காலம் பத்தாம் நூற்றுண்டிள் முற்பகுதியாகும் என்பது இவர் ஆதித்தசோழன் அமைத்த திருக்கோயிலைப் பாடியுள்ளதால்தியலாம். இவர் கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த திருக்கெங்கோடு என்னும் செங்குன்றாரை, “சிவன்மேய செங்குன்றார்”, என்று போற்றியுள்ள பெருமையைக் கொங்குமண்டல சதைம் ஒகழ்ந்து பெருமையியடுத்திப் பாடும்.

செய்தவம் ஓங்கிய சோரா கபிலநல் தேவரன்: இல்
பெய்த அழுதச் கவைகொள் அந்தாதியிற் பிடிபெறச்
செய்தல மாச்சிவன் மேயசெங்குன்னூர் செமிக்குமெழும்
மைதவழி அப்பதி ஓங்குவ தும்கொங்கு மண்டலமே”

8. பரணதேவர்

பதினேராந்திருமுறையில் பரணதேவர் பாடிய
தாசவுள்ள ஒரேஒரு பிரபந்தம் சிவபெருமான் திருவந்
தாதி என்பதாம். வெண்பா யாபியில் மன்றவித்து
வரும் அந்தாதியாக 100 பாடல்கள்கொண்ட இப்
பிரபந்தத்தின் முடிவில் 101 ஆம் பாடலாகவுள்ள
வெண்பா ஆசிரியரின் பெயரைக் கூறுகிறது.

அகப்பொருள் கருத்து, திருத்தங்கள் பற்றிய
விபரம், பழவடியார்கள் பெருமை, சிவபெருமானின்
பரத்துவம் முதலியன் இப்பிரபந்தத்தில் வந்துள்ளன.
தலங்களில் திருவாரூரப்பலமுறை அறிப்பிடுகின்றார்.
திருவொற்றியூரானிடம் மனங்கொண்ட தலைவியின்
நிலைமையைப்பாடும் பாவனை நயமானது.

என்னே இவனுள்ள மாலைகொல் இன்கொன்றை
என்னே யிவநூற்றி யூரென்னும் - என்னே
தவளப் பொடியனிந்த சங்கரனே என்னுந்
தவளப் பொடியாளைச் சார்ந்து.

அகச்சமயம் ஆறுக்கும் முதற்பரம்பொருள் சிவ
பெருமானே என்றும், அவர் ஆவின் கீழ் அமர்ந்து
அறம் ஆய்பவர் என்றும் அடைபவர்தம பாசமலம்
அறுப்பவர் என்றும், தேவர்களுக்கு அயிர்தம் அளித்
தவர் என்றும், ஏத்துபவர்க்குச் சிவலோகம் ஈபவர்
என்றும், உருவுபலகொண்டு ஒருவராய் நிற்பவர் என்
ரும் பாடுவர்.

9. இளம்பெருமானடிகள்

இளம்பெருமான் என்பது முருகப்பெருமானின்
திருநாமமாகும். இப்பெயர்தரங்கிய இவர், அடிகள்
எனவருதலைல் தறவுவாழ்வுகொண்ட பெரியாராயி
ருத்தல்வேண்டும். இவர் பாடிய நூல் சிவபெருமான்

மும்மளிக்கோவை என்பதாகும்.இது அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் பாவினங்கள் பயின்று வரப்பத்துப் பத்தாக முப்பது பாடல்களைக் கொண் டது. இவர் பத்தாம் நூற்றுண்டுக்குமுன் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும்.

இவர் பாடிய பாடல்களில் அகப்பொருள் பொவிந் தும் வருகின்றன. உடைதலையின்கோவை ஒருவட்மோ வெள்ளெருக்கம் போதோ, முடிமேல் முகிழ்நிலவோ இவள் இன்ன நாள் கண்டது என்று பாடுவர். இறைவனை ஏத்துமுகத்தால் எழுந்த பாடல் இனிமையானது.

வெதியர் பெரும விண்ணோர் தலை
ஆதி நான்முகத் தண்ட வாளை
செக்கர் நான்மறைப் புத்தேன் நாட
காய்சின மழவிடைப் பாகநின்
முவிலை நெடுவேல் பாடுதும்
நாவலம் பெருமை நல்குவோய் எனவே.

10. அதிராவடிகள்

அதிரா என்னும் அடைமொழி இவர் எதற்கும் கலங்காதவர் என்பதைக் கறிக்கலாம் என்பர். இவர் முத்தபிள்ளையார் திருமும்மளிக்கோவை பாடியுள்ளார். முத்தபிள்ளையார் விநாயகப்பெருமானுவர். முப்பது பாடல்கள் கொண்ட இந்நாலில் 24 முதல் 30 வரை யுள்ள பாடல்கள் மறைந்துவிட்டன. இவர் விநாயகப் பெருமானை முன்னிலைப் படுத்திப்பாடும் பாடல் உருக்க மானது.

மொழியின் மறைமுதலே முன்னயனத் தேவே
கழிய வருபொருளே கண்ணே - தெழிய
கலாலயனே எங்கள் கணபதியே நின்னை
அலாதையனே சூழாதென் அன்பு.

இன்னும் “தடக்கை எந்தை அலிலது மற்றுயாவுள் சிந்தை செய்யும் தேவதை நமக்கே” என்று அன்பு
இ II 32

பாராட்டுவர். விநாயகரின் பரததுவத்தைக் குறித்து அவர் சப்பாணி கொட்டும் அதிர்ச்சியையும் அருமையாகப் பாடுவர்.

நிலந்துளங்க மேருத் துளங்க நெடுவான்
தலந்துளங்கச் சப்பாணி கொட்டுங் – களந்துளங்கொள்
காமானி யீன்ற கருங்கைக் கடத்தத்
மாமானி யீன்ற மணி.

11. பட்டினத்துப்பிள்ளையார்

பட்டினத்துஅடிகள் எனவும் பெயர் பெற்ற இப்பெரியார் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் சைவ வணிகர் குலத்தில் சிவநேசர், ஞானகலாம்பிகை என்னும் தந்தை தாயாருக்குப் பிள்ளையாய்த் தோன்றித் திருவெண்காடர் எனப் பெயர்பெற்று வணிகத்தில் சிறந்து விளங்கி, மணஞ்செய்து மருதவாணர் என்னும் மகனையும் பெற்று மகிழ்ந்தார். மருதவாணர் இளமையில் இறந்துபோக, ஆதி சைவக்குடும்பத்தவர் ஒருவரின் பிள்ளையை விலைக்கு வாங்கி மருதவாணர் என்றே பெயரிட்டு வளர்த்தார். மருதவாணர் வளர்ந்து கலை பயின்று வணிகஞ் செய்து பெருஞ் செல்வம் ஈட்டித் திருவெண்காடரை மகிழ்வித்தார்.

ஒரு நாள் மருதவாணர் ஒரு சிறு பெட்டியைத் தாயாரிடம் கொடுத்துவிட்டு எவருக்கும் சொல்லாமல் எங்கேயோ மறைந்தார். பெட்டியைத் திறந்துபார்த்த திருவெண்காடர் அதற்குள் காதற்ற ஊசியொன்றும் ஒலை நறுக்கும் இருப்பக்கண்டு ஒலை நறுக்கை எடுத்துப் படித்தார். “காதற்றலுசியும் வாராதுகானுவுங் கடைவழிக்கே” என்று எழுதியிருந்ததையுறைந்து வெகுவாகச் சிந்தித்து, எல்லாவற்றையும் துறந்து வெளியேறினார். காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் பெரிய வராயிருந்த அவரை எல்லோரும் பட்டினத்துப்பிள்ளையார் என்றும் பட்டினத்தடிகள் என்றும் பக்தியோடு

வழங்கினர். இன்னும் இவரைப் பட்டினத்தாரி, திருவெண்காட்டிகள் எனவும் அழைத்தார்கள்.

பட்டினத்தார் பலதலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு பெருந்துறவியாய்க் கவியோகியாய் வாழ்ந்தகாலத்தில் சிறந்த பக்திப் பிரபந்தங்களைப் பாடினார். இவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் ஐந்து என்பர்.

1. கோயில் நான்மணிமாலை
2. திருக்கழுமலழும்மணிக்கோவை
3. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை
4. திருவேகம்பழுடையார் திருவந்தாதி
5. திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபாக்கு

இவற்றில் எல்லாமாக 192 பாடங்கள் உள்ளன. இவர் பாடங்கள் பல நீளமானவை. பதினெட்டாந் திருமுறையில் வந்த பிற ஆசிரியப்பாக்களிலும்பார்க்க இவர் பாடங்கள் மிக நீளமானவை. இவர் 81 அடி நீளமான பாடங்களையும் பாடியுள்ளார். இவரின் விருத்தங்களும் நீளமானவை. இவரின் பாடங்களில் வடமொழிக்கலப்பு தாராளமாக உள்ளது. இவரின் எதுகை மோனை என்பன உரியமுறையில் அமைந்து இனிமைபயக்கின்றன. மொழிவளர்ச்சி முழுமைய டைந்தாற்போவவுள்ளது. இவர்பாடங்களில் உணர்ச்சி வேகமும் அதிகம். இன்னும் அழ்ந்து ஆராயும்போது இவைக்கியச் சுவையிலும், பக்திப்பெருக்கிலும், சமய நுணுக்கத்திலும் இவர் பாடங்கள் சிறப்பாகவுள்ளன.

இவர் வடமொழித் தொடர்களையும் சொற்களையும் நன்கு உபயோகித்துப் பாடுவர் சிறைக்கருப் பாசயம், ஆரணம் தொடராப் பூரண ஘ராண ஏக நாயக, யோசநாயகசந்தன, சரளசன்பகவுள்நந்தன வனம், பூதநாதவேதகிதை, முத்திநாயக, திரிபுராந்தக என்பனபோன்ற தொடர்கள் பல வந்துள்ளன.

பெரும்பக்திமானைய இவர் இறைவனிடத்திலே உள்ளனபேறுக்கியம் என்றும், புறக்கிரியைகள் முக்கிய மில்லை என்றும் கருதுவர். “பக்தியடியார் பக்சிலை

யிடனும் முத்தி கொடுக்க முன்னின்றஞ்சும்” என்றும் “போதும் பெறுவிடில் பச்சிலையுண்டு, ஏனல் உண்டு எங்கும் எதும் பெறுவிடில் நெஞ்சுகண்டு அன்றே” என்றும் தேற்றுவர். என்னுடைய மனம் கயங்கி வேறு வழியிப்படந்தாலும் உண்ணேயே நினைக்கும் வரம் நீ அருள்வாயாக” என்று இறைவனை வேண்டுவர்.

சிவசின்னங்களைப்பற்றிப் பெருமை கொள்பவர் ஜந்தெழுத்தை ஓராமல் இறைவன் பொற்பாதம் நன்னை முடியாதென்பர். திருநீறு, உருத்திராக்கம், திருவைவந்தெழுத்து என்னும் மூன்று முத்திசாதனங்களையும் முறையாக அமைத்து ஒரு பாடவில் கூறுவர்.

காலீர் கதியொன்றும் கல்லீர் எழுத்தஞ்சும் வல்லவள்ளும் பேசீர் திருப்பளி பேசீர் அவன்புகழ் ஆசைப்பட்டுப் பூனீர் உருத்திர சாதனங் நீ ரெங்கும் பூக்கிலீர் விலீர் எனிதோ மருதப்பிரான்கழல் மேவுதறகே.

அகச்சமயங்கள் ஆறும் மருதப்பெருமான் ஒரு வனையே புகலாகக்கொண்டு முடியும் என்பர். இறைவன் புலன்களைக் கடந்தவன். இவர் “அவு அவன் அவன் என நினைமை யார்க்கும் பொது நினை யான்னை யணர்த்திய பொருளே” எனப் பாடிய தொடர் பிற காலத்தில் “அவன் அவன் அது” எனச் சிவஞான போதம் என்னும் சைவசித்தாந்த சாத்திரத்தில் முதல் வரியாய் வந்தமைந்துள்ளது.

அடிகள் காலத்தில் சிவாகம வழியொழுதும் சித்தாந்த சைவம் தமிழ்நாட்டிற் சிறந்த இடம் பெற்றிருந்தது. வேதசிவாகமங்கள் முதன்மையானவை எனக் கருதப்பெற்றன. வேதாகமங்களுக்கு ஏற்றங் கொடுக்கும் அடிகளார், “வேதமே யொப்பென் வோது கோபுரமும்” என்றும், “சிவாகமம் எனவாளிரத்வாமணி மேடையும்” என்று திருக்கோயில் அங்கங்களைப்பாடுவர்.

சிவாகமங்களைச் சித்தாந்தம் எனவுரைக்கும் ஆகமக்கருத்தை அடிகளார், “கைவலநெல்லியங்களி யதுபோலச் சைவசித்தாந்த தெய்வ ஆகமத்தை வரன்

முறை பகர்ந்த திருமஸ்ரவாய்’ என இறைவனையிப் போற்றுவர். ஆணவும், கன்மம், மாயை என்னும் மும் மலங்களையும் ‘‘பேரிருள் ஆணவக்காரிருள், மின் தொடர்வாவினை வன்தொடர், மாயை மாமாயை யாகிய பேய்’’ என்பர்.

1. கோபிஸ் நான்மனிமாலை

சிதம்பரத்து நடராசம் பெருமானது துதியாக வெண்பா, கவித்துறை, விருத்தம், ஆசிரியப்பா என்ற முறையில் மாறி மாறி மண்டலித்துவர அந்தாதி யாகப் பாடப்பெற்ற பிரபந்தம். பிரபந்த வகையில் நான்மனிமாலை என்பதை முதலிற் பாடியவர் பட்டினத்தடிகளே யாவர்.

மக்கள் வாழ்க்கையைக் கடலிற் செல்லும் கப்ப வாகக் காட்டி முத்திக் கரையிற் சேர்க்கும்படி பாட யுள்ளார். பக்தியார்வம் மிகுந்த இவர், உலகமெல்லாவற்றையும் ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் பார்த்தி வராத விலும் பார்க்க இறைவன் தொண்டருக்கு ஏவல் செய்வதே மேலானது என்பர். இறைவன் தில்லையிலும் அடியார் மனத்திலும் திருநடனஞ்சு செய்யவர் என்பர். ‘‘தம்மை மறந்து நின்னை நினைப்பவர் செம்மை மனத் தினுந் தில்லை மன்றினும் நடம் ஆடும் அம்பலவரன்’’ அடியார் திருநாமம் எழுதப்பெறும் வரிநெடும் புத்தகத்தில் தமபெயரையும் எழுதச் சொல்லுவர்.

சிவபெருமானின் பரத்துவத்தையும் பராக்கிரமச் செயல்களையும் கூறிப்போற்றி, போற்றி என்று பாடும் யகுதி நீளமானது, உருக்கமானது. இறைவனை நாயக ஞகப் பாவித்துப் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்கள் பலவும் ஆழமானவை.

2. திருக்கழுமலமும்மனிக்கோவை

திருக்கழுமலம் என்பது சிகாழி ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கவித்துறை என்னும் மூன்று பாவினங்களும் முறையே மாறி மாறிவர அந்தாதி அமைப்பில் எழுந்தது இப்பிரபந்தம். இது அரை ஞறையாகவே கிடைத்துள்ளது.

சோழியையும் திருஞான சம்பந்தரையும் பாடிய பட்டினத்தார், தமது உள்ளம் செம்மையானது என்றும், அம்மை அப்பணை அங்கு எழுந்தருளவும் வேண்டுவர். “என் சிந்தைப் பாழறை உணக்குப் பன்னியறையாக்கிச் சிந்தைத் தாமரைச் செழுமலர்ப் பூந்தவிச் எந்தை நீ இருக்க இட்டனன் இமையக் கொழுந்தையும் உடனே கொண்டிங்கு எழுந்தருளத் தகும் எம்பெருமானே”

யான் தகதியில்லாதவனையினும் எனது வழிபாட்டை ஏற்றுப் பிறப்பு இறப்பிலிருந்து காத்தருளவேண்டும்.

“இயன்றதோர் மொழுதின் இட்டது மலராக் சொன்னது மந்திர மாக என்னையும் இடர்ப் பிறப்பு இறப்பு என்னும் இரண்டின் கடற் படாவகை காத்தல்நின் கடனே”

திருவருள் நாட்டம் கருணையிற் பெற்றபின் இறைவன் ஒருவனே மெய் என்னும் உணர்வு உண்டா கும் என்பர். “எந்தைநின் திருவருள் நாட்டம் கருணையின் பெறலும், யாவையும் எனக்குப் பொய் யெத் தோன்றி மேவரும் நீயே மெய் யென த் தோன்றினே.”

3. திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை

திருவிடைமருதூர் சசரைத் துதிக்கும் இப்பிரபந்தம் இக்கிய உலகிலும் சைவத்துறையிலும் பெரும் புத்த பெற்றதாகும். உமாதேவியாரின் சிறபிபையும், தவர்புரிவார் பெறும் பேற்றையும், வரகுஸ்பாண் டியன் என்பானின் அன்பின் திறத்தையும், இல்லறத் திலிருந்து தவஞ் செய்தே பெறும் பேற்றையாரம் என்னும் உண்மையையும் இன்னும் இவை போன்ற பல உபதேசங்களையும் பட்டினத்தடிகள் இதிற் பாடு கின்றார்.

அடிகளார் தமது முதற்பாடவிலேயே இறைவனின் அம்மை அப்பண் வடிவமென்னும் அர்த்தநாரீஸ்வர மூர்த்தத்தை அழுக தமிழில் பக்தியார்ப்பப் பாடுவர்.

திருவடி, திருவிடை, ஆகம், திருக்கரம், திருநெட்டிராட்டம், திருக்டி எனப்பாதாதி சேசமாக ஆறுபகுதிகளில் அருமையாகப் பாடுகின்றார், மாணிக்கவாசகர், “தோலும் துகிலும் குழையும் சுருள்தோடும் பால் வெள்ளை நீறும் பசுஞ் சாந்தும் பைங்கிளியும்குலமும் தொக்கவளையும் உடைத் தொல்மைக்கோலமே நேர்க்கிக் குளிர்ந்துதாய் கோத்தும்பீ” என்று அருளியதை இவர் 74 அடிகளில் விரித்துப்பாடுவர்.

வலப்பால் திருவடி வீரக்கழலணிந்தது, யமனை உதைத்தது, திருமால் காண முயன்றது, அன்பர்க்கு முத்தி கொடுப்பது இடப்பால் திருவடி பஞ்சினும் அனிச்சத்திலும் மென்மையானது. வலப்பால் திருவிடை புலித்தோலும் அரவுக் கச்சம் அணிந்தது. இடப்பால் திருவடி செம்பட்டும் மேகலையும் அணிந்தது. வலப் பால் திருவுடம்பு பாம்பு. ஆமையோடு, பன்றிக் கொம்பு. அக்கமணி, பூணூல், வெண்ணீறு புனைந்து பவள வெற்புப்போலவுள்ளது. இடப்பால் திருவுடம்பு கச்ச, முத்துவடம் செஞ்சாந்து குங்குமம் கொண்ட தாய் ஏழுலகும் ஈன்றும் தளராத தனபாரமுடைய தாயுள்ளது. வலக்கரங்கள் சூல மும் மழுவும் தமருகம் என்னும் உடுக்கும் தாங்கியன. இடக்கரங்கள் பந்தும் கிளியும் தாங்கியன. வலக்கண் சூரியன் அக்கிணி இவர்களின் வெம்மை விரவியது. இடக்கண் மாண்கண் போன்ற அழகுடையதாய் பாலில் கிடக்கும் நீலம்போல் உலகத்துக்கு அருள் பாலிப்பதாயுள்ளது. வலப்பால் திருமுடி மலரணிந்து நெருப்பெணப்பொலி யும் சடாபாரமுடையதாய், பிரமதேவன் தேடிக் காண முடியாததாயுள்ளது. இடப்பால் திருமுடி தெய்வ மகளிர் புனைந்த கற்பக வனத்துப்பொற பூமாலை தாங்கியுள்ளது.

இத்தகைய தெய்வத் திருக்கோலத்தை வணங்கித் தமக்குப் பிறவிப்பிணி வேண்டாம் என்று இரந்து நிற்பார். இப்பிரபந்தத்தில் நல்லெரமுக்கம், நல்லறிவு

உழைப்பு டண்ணியப் பயிர்ச்செய்கை என்பனவற்றைக் கூறுவர். புண்ணியப்பயிர்ச்செய்கை என்பது, “நெஞ்சுசம் என்னும் புன்ததுள் வஞ்சக்கட்டையை வேரரப் போக்கி, சமம்செய்து, அன்றென்னும் பாத்திகோவி, மெய் என்ற எருவிட்டு, பக்தி என்ற வித்தை விதைத்து ஆர்வம் என்னும் நீர்பாய்ச்சி, துன்பம் செய்கின்ற பட்டி மாடுகளான புலன்கள் ஐந்தும் ஏகாமல் வேலி கோவி, ஞானப்பெருமூலை தோன்றிக் கருணையாய பசியஇலைகள் வளரும். காமம் குரோதம் முதலான களைகளை நீக்கிவரப் பயிர் ஒங்கி வளர்ந்து அதில்அருமிழ தோன்றி மலர்ந்து காயத்துக்கணியும் இந்த அற்புதக் கணியே இறைவன்.

காள கண்டமும் கண்ணொரு மூன்றும் தேஷ்வளாரு நான்கும் சூடர்முகம் ஐந்தும் பவளநிறம் பெற்றுத் தவளநீறு பூசி அறுக்கையதனினும் உறுக்கையுடைத் தாய்க் காணினும் கேட்பினும் கருதினும் களிதரும் சேணுயர் மருத மாணிக்கத் திங்கனி.

இனித் தண்ணை அறிவது எங்கனம் என்பதை அடிகளூர் தமது அனுபவத்தைக் கொண்டு கூறுவர். “இன்னது யான் எறை அறியேன், என்னை ஏதினும் தேடிவேன், யாதினுங் காணேன்” என்றவர், தமக்கு இறைவன் திருவருள் கிடைத்ததும், ஞான நாட்டம் பெற்று இறைவன் பெருமையையும் தன்னையும் பிற ரையும் கண்டதாகக் கூறுவர். இறைவனைக் காண மாட்டாதவர் எவரும் தண்ணைக் காணமாட்டார் என்பர்.

இறைவனைக் கண்டு பாடிய இவர், தேவியையும், விநாயகரையும் முருகனையும் குறித்துப் பாடுவே. பக்தர்களுக்குக் கிடைத்தற்காரிய பாசுரமாகிய திரு விடை மருதார் மும்மணிக்கோவை, சமய சாத்திர நுட்பங்களும் கொண்டதாய் ஞான உபதேசங்கள் உள்ளதாய் உய்திபயப்பதாய் அமைந்துள்ளது என்ப.

4. திருவேகம்பழுடையார் திருவந்தாதி

திருவேகம்பழுடையார் என்பது காஞ்சிபுரத்தில் கோயில் கொண்டருளிய ஏகாம்பரநாதர் என்னும் இறைவனையேயாம். அவர்மீது பாடப்பெற்ற 100 கட்டளைக்கலித்துறைப் பாடல்களைக் கொண்ட அந்தாதி இது ஏகாம்பரநாதரே தம்மைப்பாடும்வண்ணம் பணித்தருளினார் என்று அடிகள் இறுதிப்பகுதியில் குறிப்பிடுவர். இப்பிரபந்தம் பத்துப் பத்தாக அமைகிறது என்பதை அடிகளே பதிற்றும் பத்தும் பாட்டி வைத்தார் என்னும்போது குறிப்பிடுவர். ஒவ்வொரு பத்துப் பாடல்களின் மூடிவில் இவர் கருத்தை மாற்றிப்பாடுகின்றார்.

தாம் இறைவனுக்குத் தொண்டு பூண்ட நிலையையும் இறைவன் அருளால் உலகம் நிலைபெற்ற தன்மையையுங் கூறுவர். அகத்துறையில் தலைவன், தலைவி, தோழி கூற்றுக்கும் பேரின்பத்தைப் பாடுவர். துதியாக ஏும் இயன்மொழி வாழ்த்தாகவும் பாடுவர். திருநீறே பொலிவு தருவது என்பர். அர்த்தநார்ஸ்வர மூர்த்தத்தையும், பிச்சாடன வடிவத்தையும் பலியிடவந்த பெண்களின் பரிதாபநிலையையும் பாடுவர்.

திருவேகம்பம் பாடவந்தவர் மேலும் 70 திருத்தலங்களின் திருநாமம் சொல்லிப் பதினெட்டுப்பாடல்கள் பாடுவர். அதைதுறையில் பல பாடல்கள் பாடியபின் துதிப்பாடல்கள் பாடுவர். ஏகம்பனே எல்லோருக்கும் பேசகங்கொடுப்பவர், தம் அடியார் மனம்விட்டகலாமதிற்கச்சியேகம்பர், பிறவிழபெருங்கடல் கடப்பிப் பவர் என்றெல்லாம் போற்றுவர். ஏகாம்பரரைப் பணியாதவர் மனிதத் தன்மை இல்லாதவர் என்றும், பணிபவர் யாவர்க்கும் உத்தமர் என்றும் பாடுவர்.

5. திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது

ஒருபா ஒருபஃது என்பது வெண்பாவிலேனும் அகவற்பாவிலேனும் பத்துப்பாடல் அந்தாதியாகவரப் பி. II 33

பாடுவதாகும். இது திருவொற்றியூர்த் தியாகேஸ்பி பெருமான் மீது ஆசிரியப்பாலினால் பாடபிபெற்ற பதிகமாகும். அடிகளார் இறைவனை ஒவ்வொரு பாடலிலும் முன்னிலைப்படுத்திப் பாடுகின்றார் இறைவனையே பாடும்போதே சைவசமய உண்மைகளை நிறையப் பெய்து பாடுவார். இறைவனின் பெருமை அவரின் அநாதி முறைமை முதலியவற்றையும் பாடுவார்.

முதற் பாடலில் இறைவனின் திருப்பெருவடிவம் என்னும் விசுவரூபத்தைப் பாடுவார். உலகப் படைப் பிழுள்ள இயற்கைப் பொருள்கள் எல்லாம் இறைவனின் திருவுருவாகத் திசழ்கின்றன என்பார். முக்குணம் நால்வகைத்தோற்றம், ஜம்பெராறி, அறுவகைச்சமயம் ஏழுலகம், எண்வகை மூர்த்தி என்றெல்லாம் கூறி “அவ்வகைப் பொருளும் நீ ஆகிய விடத்தே” என்பார்.

இரண்டாம் பாடலில் சிவபெருமான் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் அபிபரற்பட்டவர், முழுங்பொருளாய் உள்ளார் என்று பாடுவார். அருவமும் உருவமும் ஆனாய் என்றும் திருவரம் மாலோடு திசைமுகன் என்றும் பாடியவர், ஆதியென்றும் அசோகினன் என்றும் போதியிற் பொலிந்த யுராணன் என்றும் கூறிப்புறச் சமயத்தவரான சமனர் பெளத்தர்களின் தலைவர் களுக்கும் இடமளிப்பார்.

மூன்றாம் பாடலில் இறைவனின் பராக்கிரமச் செயல்களைப் போற்றுவார். முப்புரங்களை எரித்தமை, தக்கன் வேள்வி தகர்த்தமை, பிரமன் தலைகளில் ஒன்றைக்கொய்துமை, மன்றத்தைப் பெரடியாக்கியமை, இராவணன் வலிமையை விரலால் அடக்கியமை, யமனை உதைத்தமை கூறிப் பரவுவார்.

நான்காம் பாடலில் உலகெல்லாம் இறைவனிடத்தே தோன்றி இறைவனிடத்தே அடங்கும் என்பார். கடலிடைதோன்றிய அலைகள் கடலிலேயே அடங்குதல் போல் அடங்கவும், இறைவன் எல்லாவற்றுக்கும் உடனாயும், ஒன்றூயும், வேறூயும் நிற்பார் என்பார்.

ஐந்தாம் பாடலில் இறைவன் இயல்லை உணரும் திருவருள் பெற்றவர்க்கே பிறவிப்பினி நீங்கும் என்பர். அன்போடு வழிபடுபவருக்கே இறைவன் அனிமையிலே உள்ளார். வழிபடாதவர்க்கு அவர் சேய்மையிலே உள்ளார் என்பர்.

ஆரூம் பாடலில் இறைவன் திருவருவத்தின் உண்மைத் தத்துவத்தை விளக்குவரீ. சந்திரனை அனிந்தமை தூநெறி என்றும், தர்மவடிவான் இடபத்தி ஓர்தல் இறைமை என்றும், அது அவன் அவன் என நின்றமை எல்லோர்க்கும் பொது நிலையாளன் என்றும் முக்கண்ணன் என்பது முத்தி வேள்வி என்றும், நால் வேதமாய மானை ஏந்தியமை தாமே நாதன் என்றதும் மூனிலீச்சுலம் மும்முர்த்திகள் என்றதும் பிறவும் உணர்த்திய்பாடுவர்.

ஏழாம் பாடலில் இறைவனே உயிர்க்கு உயிரானவர் என்றும், அவர் துறவாத்துறவி என்றும் நுகரா நுகர்ச்சி என்றும், அனுகா அனிமை என்றும், “வெய்யை தணியை விழுமியை நெய்யை செய்யை பசியை வெளியை கரியை” என்றும், அவரை சொல் நிலை சுருங்கினுவன்றி அவர் நிலையை அறிவது அந்து என்றும் பாடுவர்.

எட்டாம் பாடலில் உடலில் சிக்கிய உயிர்படும் வேதனையைக் கூறுவர். நாரை திரை மூப்பு இருமல் பின்னி பசி, வெகுளி முதலிய பல பின்னிகளைக் கூறுவர். துன்பக்கடலைக் கடப்பதற்கு நாவாய் இறைவன் திருவடியே என்பர்.

ஒன்பதாம் பாடலில் உயிரை உடலிற் கட்டிய இறைவனே கட்டவிழ்த்தல் வேண்டும் என்பர். “கட்டிய நீயே அவிழக்கின் அலிலது எள்துணையாயி னும் யானி அவிழக்கறியேன்” என்பர். நின்னடி அலிலது சார்வ மற்றில்லை என்பர்.

பத்தாம் பாடலில் இறைவனைய் போற்றும்வகையில் வரிகள் தோறும் போற்றி போற்றி என்று பாடி இறைவனின் பரத்துவத்தைப் பாடுவர்.

“காலற்சீலிய கழலோய் போற்றி
மூலத்தொகுதி முதலோய் போற்றி
ஒற்றிமா நகர் உடையோய் போற்றி
முற்றுமாகிய முதல்வ போற்றி.....

அமரா போற்றி அழகா போற்றி
குமரா போற்றி கூத்தா போற்றி
பொருளே போற்றி போற்றி என்றுணை
நாத்தழும் பிருக்க நவிற்றின் அல்ல
தேத்துதற் குவியோர் யார்இரு நிலத்தே:

இங்கணம் பன்னிரு திருமுறைகளில் இடம்பெற ருள்ள பக்திப் பாடல்களைவிட வேறு பல பக்திப் பாடல்களும் நிலையாமையை வெளுவாக வற்புறுத்துவன்யரகப்பட்டினத்தடிகள் பெயரில் வழங்குகின்றன. பிற்காலத்தில் தோன்றிய அடியாரோராகுவர் பாடிய பாடல்கள் பதினெண் சித்தர் பாடல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. நம்பியாண்டார் நம்பிகளுக்கு முன் வாழ்ந்த பட்டினத்தடிகள் வேறு, பின்வந்த சுவராய யர் வேறு என்பது ஆராய்ச்சியாளரின் துணியு.

12. நம்பியாண்டார் நம்பி

திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாரின் திருவருள் பெற்றவரும், இராசராசசோழப் பெருமன்ன னினை பெருமதிப்படப் பெற்றவரும், சைவத்திருமுறைகளைப் பதினெண்ணாகத் தொகுத்துத் தமிழ்வியாசர் எனப் புகழ் பெற்றவரும், தாமே பத்துப் பிரபந்தங்களைப் பாடித் திருமுறையாளியர் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவரானவருமான நம்பியாண்டார் நம்பியின் ஞானமும் பெருமையும் பேசொண்டுதலை.

நம்பியாண்டார் நம்பி இராசராசன் காலத்திலும் அவன் மைந்தன் இராசேந்திரன் காலத்திலும் வாழ்ந்தவர். இவர் இராசேந்திரசோழன் கட்டியகங்கை கொண்ட சோழேஶ்சரத்தைப்பாடிய கருவுர்த்தேவரின் திருவிசைப்பாலையும் ஒன்பதாம் திருமுறையில் சேர்த்துள்ளார். எனவே இராசராசன் காலத்தில் இளைஞராயிருந்த இவர், 1035 வரை வாழ்ந்தாராகையால்

இவர்காலம் பத்தாம் நூற்றுண்டின் இறுதிக்காலமும் பதினேராம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பகாலமுமாகும்.

நம்பியாண்டார்நம்பி பாடிய பத்துப் பிரபந்தங்களும் இவர் காலத்திலேயே பதினேராந் திருமூறையில் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன அவை திருநாரையூர் விநாயகப்பெருமான்மீதும் கோயிற்பண்ணியர் மீதும் திருத்தொண்டர்கள்மீதும் பாடங்களைப் பெற்றவை. அவற்றின் பெயர்கள் வருமாறு.

1. திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டுமெனிமாலை.
2. கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்.
3. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி.
4. ஆனுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி.
5. ஆனுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்:
6. ஆனுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை,
7. ஆனுடைய பிள்ளையார் திருவுராமாலை;
8. ஆனுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்;
9. ஆனுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை;
10. திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேசாதசமாலை;

இங்ஙனம் இவர்பாடிய பத்துப் பிரபந்தங்களுள் ஆறு பிரபந்தங்களைத் திருஞானசம்பந்தர்மீது பாடியுள்ளார் என்பதால் அவர்மீது இவருக்கிருந்த அபிமானமும் பற்றும் பணிவும் இல்லைகின்றன. அப்பர் அடிகள்மீது ஒருபிரபந்தம் பாடிய இவர், தமது திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில்கந்தரரைப் பத்துப்பாடல்களால் துதிக்கின்றார். மாணிக்கவாசகரைத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் துதிக்காமல் கோயிற்பண்ணியர் விருத்தத்தில் பாடுகின்றார். அவர் பாடிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவரைத் திருவாதலூர்ச் சிவபாத்தியன் என்று பாடுகின்றார். திருஞானசம்பந்தரை அருந்தமிழாகரன், முத்தமிழாகரன் என்றும், அப்பர் அடிகளைக் கவியோகி என்றும், சுந்தரரை மதுரகவி என்றும் போற்றுவார்.

திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டுமெனிமாலை

தமக்குத் திருவருள் பாவித்த பொல்லாப்பிள்ளையார் மீது வெண்பாவும் கட்டளைக் கலித்துறையும்

கலந்து இருபது பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இன்னும் இருவகைப் பாவினங்களைக் கலந்து பாடிய முதல் அடியார் காரைக்காலம்மையார். அடுத்துப் பாடியவர் கபிலதேவர்.

கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்

இது அருள்திருவை நமக்குப் பண்ணுபவராகிய தில்லைப்பெருமானைப் புகழும் பிரபந்தம். இதில் அந்தாதித்தொடையில் எழுபது பாடல்கள் வந்துள்ளன. நின் அருள் திருவினை அடியேன் பெறுமாறு எங்ஙனம் எனப்பாடுவதாகவும் கொள்ளலாம் என்றும் கருதுவர். இதில் சரபழர்த்தம் பற்றிய பாடலும் உண்டு. அறுபத்து மூவருள் பலரையும், மாணிக்கவாசகரையும் வரகுணபாண்டியனையும், சேந்தனுரையும் போற்றுவர். சேந்தனுர் தில்லையில் களி அழுது படைத்தமை, சுந்தரரும் சேரமானும் திருக்கைலாயம் சேர்ந்தமை முதலிய வைபவங்களையும் பாடுவர்.

ஆகம முறைப்படி அரிய சிவபூசை செய்பவர் களுக்கல்லால் புத்தகப்பேய்களால் இறைவனைச்சிந்தையில் இருத்தல் அரிது என்பர். சாக்கியநாயகுரும் கண்ணப்பநாயகுரும் செய்த வழிபாட்டைப்போற்றுவர். “கல்லெறிந்தானும் தன்வாய் நீர்க்குரிர் முடி மேல் உகுத்த நல்லறிவாளனும் மீளாவழி சென்று நண்ணிவே” எனவரும் அடிகளி உள்ளத்தைத் தொடுவன, உருக்குவன.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி

இது சுந்தரமூர்த்திநாயகுர் செய்த திருத்தொண்டத் தொகையின் வழிவந்ததாய், சேக்கிழர் செய்த திருத்தொண்டர் ஏராண்த்துக்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தது. இதில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனைரையும் அயர்தம் தந்தை, தரயார் ஆகிய இருவரையும் சேர்த்துத் தனியடியாரை அறுபத்து மூவராகப் பாடியுள்ளார். இன்னும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரையும் பாடி

யுள்ளார். இவர்பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தா தியை குகை நூல்கள்றும், இதன்வழிவந்ததிருத்தொண்டர் புராணத்தை விரிநூல் என்றும் சைவங்களும் போற்றும்.

அறுபத்துமூவர் பெருமைகளைத் தனித்தனி கட்டு ரொத்த இவர் பொதுவாகப்படகமும்போது “தொண்டர் தம்புகழ் பேசுவதால் தமது பஞ்சேந்திரியங்களும் ஒடுங்கும் என்றும், ஊழ்வினைகள் வாடும்” என்றும்பாடுவர்.

ஆளுடையமிளையார்திருவந்தாதி

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரைப் போற்றும் இப்பிரபந்தம் கவித்துறையில் அந்தாதித்தொடையில் மண்டவீத்துவரும் 100 பாடங்களைக் கொண்டது. நூறும் பாடங்கள் சீகாழித்தலத்தின் பன்னிரு பெயர்களையும் பாடுவர். இப்பிரபந்தத்தில் வரும் பாடங்கள் யலை அகத்துறையில் அமைந்தவை. சம்பந்தரை இவர் தமிழாகரன் என்று ஆராமமேயாடு போற்றுவர். இன்னும் கவுணியர்தீபன், அருகாசனி என்றும் ஒகழ்வர்.

சமணர் தென்னூட்டில் கொண்டிருந்த அதிகாரத்தைச் சம்பந்தர் தகர்த்தார் என்று இவர் கூறும் பகுதி நயமானது. “அருக்கர்தங்கள் தென்னூட்டரண் அட்ட சிங்கத்தினே” என்பது அத்தொடர்.

ஆளுடையமிளையார் திருச்சண்பைவிருத்தம்

சம்பந்தர் தேரன்றிய சீகாழியிபதியின் மற்றொரு பெயரான சண்பையைக் குறித்து, “சண்பையை காவலன் சம்பந்தனே” என்று பாடுவர். எனவே இப்பிரபந்தம் திருச்சண்பை விருத்தம் எனப் பெயர் பெற்றது. இதில் பதினெட்டு விருத்தப் பாக்கள் வந்துள்ளன. இதில் சம்பந்தர் செய்தசுற்றித்துச் செயல்களைப் போற்றியும், அவர் செந்தமிழிற்றிறம்படப் பாடியதைப் போற்றியும் பாடுவர். “சடையான் அருள்மேல் அவனியர்க்குவீறது ஏறுமிதமிழால் வழிகண்டவன்” என்பது இவர் பாடல்.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மனிக்கோவை

ஷ்டப்ராகம், வைசூரியம், கோமேதகம் என்னும் முன்றுவித மணிகளால் கோத்த மாலைபோல; ஆசிரி யப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய முன்று பாவகையால் அந்தாதித்துவந்த முப்பது பாடல்களைக் கொண்டது இப்பதிகம். இதுசம்பந்தரின் திருவடிப் பெருமையைக் கூறுவது. இப்பிரபந்தத்தின் அருமை பெருமையைகளை ஒரு பாடலைக்கொண்டு சுவைத் தறியலாம்.

என்றும் அடியவர் உள்ளத்திருப்பன், இவ்வுலகோர் நன்று மலர்கொடு தூவித் துதிய்பன நல்லசங்கத்து ஒன்றும் புலவர்கள் யசப்புக்கு உரியன், ஒன்கலியைப் போன்றும் கவுனியன் சைவசிகாமணி பொன்னடியே.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருஉலா மாலை

பாட்டுடைத்தலைவன் வீதியுலரவரும்போது பலரும் அவரைக்கண்டு போற்றும் வகையில் எழுந்த இப்பிரபந்தம் 143 கண்ணி களைக் கொண்டது இதில் சம்பந்தரின் தோற்றம், பெருமை, அருஞ்செயல்கள் முதலியன கூறப்பெற்றுள்ளன. அவரின் உலாவைக் கண்டு போற்றுபவர்களுள் நாநாறு அந்தணர்கள் என்று பாடுவதால் தில்லைமுவாயிரவர்போல இவர்களும் சீகாழி நாநாற்றுவர் என வாழ்ந்தார்கள் எனக் கருதிடமுண்டு.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்

கலம்பகம் என்பது கலப்பு அகம் எனப்பிரிந்து பலவகையான பாடல் உறுப்புகள் வீரவிவர வந்த பிரபந்தம் என அமைவது. இதில் குறம், களி, டிலம் பளி, மடல், சம்பிரதம், மறம், பாண், மதங்கியார் பானைற்றுப்படை, கைக்கிளை, மடக்கு முதலியன அமைவன். இப்பிரபந்தத்தில் 49 பாடல்களே வந்துள்ளன. இவை சம்பந்தரின் பெருமையைப் பேசுவன “அரியை நீ, எளியை நீ. அறவன்நீ, துறவன்நீ, பெரியைநீ, உரியைநீ, பிள்ளைநீ, வள்ளல்நீ எனப் பேசும் பாடல் இது.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருத்தோகை

சம்பந்தரின் அற்புதச் செயல்களைக் கூறும் இப்பிரபந்தம் 65 அடிகளையுடையது. கவிவெண்பா அமையியள்ளது. சம்பந்தரின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதால் தொகை எனப்பெயர் பெற்றது. “அமணிடுவெந்தியைப் பற்றிச் சுடுகபோய்ப் பாண்டியனை யென்னவல்லான்” என்பது.

திருநாவுக்கரசுதேவர் திருங்காதசமாலை

திருநாவுக்கரசுநாயகனுரைப் போற்றியிருக்கும்து பாடும் பதினெட்டு பாடல்களைக்கொண்டதால் இது ஏகாதசமாலை எனப் பெயர் பெற்றது. நாவுக்கரசர் வரலாற்றிலமைந்த உண்மைகளையும் பெருநலன்களையும், அவரின் திருப் பாடல்களின் சிறப்பையும் இப்பிரபந்தம் கூறுகிறது. போற்றுகிறது.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பெருமை

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருநாரையூரில்பொல்லாப்பிள்ளையாரிடத்தும் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திறைவனிடத்தும் பெரும்பக்கி பூண்டவர். அறுபத்துமூவரி டத்தும் பற்றுள்ளங்கொண்டவர். ஞானசம்பந்தம் பெருமான்மீது மிகையபிமானங்கொண்டவர். சோழ மன்னர்களிடம் அன்புள்ளங்கொண்டவர். பலவரும் பாண்டியரும் சமணம் புகுந்தபோதும் சைவத்தைப் பிறக்கணிக்காது காத்த சோழமன்னரை நம்பியாண்டார் “மைவத்த கண்டன் நெறியின்றி மற்றேர் நெறி கருதாத் தெய்வக்குடிச் சோழன்” என்று பாராட்டுவர். சோழர் கட்டிய சிவாலயங்களைத் தம் காலத்து அடியார் ஸாடிய ஸாடல்களையும் திருமுறைத் தொகுப்பில் இடம்பெறவைத்தவர், சோழவேந்தரால் பெரிதும் மதிக்கப்பெற்றவர்.

நம்பியாண்டார் இளமையில் இராசராசன் வேண்டு கோருக்கு இணங்கி முதலில் ஏழ திருமுறைகளையே

தொகுத்தார் என்றும், பின்னர் ஏனைய நான்கு திருமுறைகளையும் தொகுத்தார் என்றும் கொள்வதே அமைவுடையதாகும்.

எடுத்தாண்ட நூல்களும் உடனுதவும் நூல்களும்

1. பதினெட்டாந்திருமுறை — சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்
2. பதினெட்டாந்திருமுறை — சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்
3. பஸ்னிருதிருமுறைமார் — வெள்ளீவிமாமலர்-மதரை
4. காலைக்காலம்மையார் திருமுறை — திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார்
5. நாற்றுஙடு இலக்கிய வரலாறு — மு. அருணசலம்
6. காலைக்காலம்மையார் — சித்தாந்த இதழ்கள்
7. சைவ இலக்கிய வரலாறு — ஒளவை. துறைசாமிப்பிளை

**பன்னிரண்டாம் திருமுறைதந்த
சேக்கிழார் சுவாமிகள்**

8. பெரியபுராணத்தின் பெருமை

தமிழ்மொழியும் சைவசமயமும் சித்தாந்த வாழ்க்கைத் தத்துவமும் தலைநிமிர்ந்து. சைவத்திதமிழ் நாகரிகம் கடல் கடந்த தூரதேசங்களிலும் பரவித தமிழ்மை பெருஞ் சிறப்படைந்திருந்த காலத்தில் எழுந்த நூல்களுள் சேக்கிழார் சுவாமிகள் செய்த திருத்தொண்டர்புராணம் செந்தமிழ்ச் சைவக்காப்பியங்களுள் தலைசிறந்தது என்பர்.

திருத்தொண்டர்புராணம் அன்றியம் பண்டியம் ஆற்றலும் பணியும், யக்தியும் பணியும் பூண்ட சிவன்டியார்களின் வீரத்தைக் கூறுவதால் திருத்தொண்டர்புராணம் என்றிபெயர் பெற்றது இதன் பெருமையையும் சிறப்பையும் நோக்கி இதனை மாட்டதை என்றும் பெரியபுராணம் என்றும் வழங்குவர்.

முன்னர் நம்பியாண்டார்நம்பிகள் தொகுத்தபதினாலும் திருமுறைகளோடு இதனைப் பன்னிரண்டாந-

திருமுறையாகத் தில்லைவாழுந்தனர், குலோத்துங்க சோழர், வணிகப் பெருமக்கள், வேளாண்குடியினர் முதலான நாற்பெரு வருணத்தாரும் சேர்த்துப்பெரு மைப்படுத்தினர். பதினெரு மந்திரங்களையொத்த யதினெரு திருமுறைகளுக்குப் பின்னமைந்த இப்புராணம் சாந்தி மந்திரமெனக் கருதவுண்டது. திராவிட வேதம் அருளிப் பாடும்போது ஈற்றில் பெரியபூராணத்திலிருந்து ஒரு விருத்தம் பாடுதல் மரபாயிற்று.

பெரியபூராணம் உணர்த்துவது அன்றைநெறி. அது மனத்துக்கண் மாசிலைத் து அனைத்து அறன். அறியாமையாகிய இருளைப் போக்கி ஞானமாகிய ஒளியை நல்கும் கதிரவன் எனத் திகழ்வது பெரிய பூராணம். “மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற பொங்கிய இருளை ஏனைப் பறவிருள்போக்குவின்ற செங்கதிரவன் போல் நீக்கும் திருத்தொண்டர் பூராணம்” என்று சேக்கிழார் இதைப்பற்றிப் பாடுகிறார்.

எண்குணத்தான் என்னும் இறைவனைப் போற்றிப் பாடும் சேக்கிழார் சிவன்யியார்களின் மெய்தீபாடு களில் ஒன்பது விதச்சவைகளையும் பாடுவர். சுரநெஞ் சிரராய் யாதுங்குறைவிலராய், சுசனை தமக்குப் பாரஞ்சுமய்ப்பவர் எனக்கருதி வாழும் அடியார்களின் வீரம் பெரிது என்பர். அடியார்களின் இயல்தும் பெருமையுமே இந்நாலை மாக்கதை என்றும் பெரிய பூராணம் என்றும் பெயர் பெறவைத்துள்ளன.

சாதியிலும் சமயமே பெரியதென்னும் சைவநாக நிகத்தில் உண்மையியார்கள் ஏற்றத்தாழ்வு மனப் பராணமையைக் கடந்த பண்பாளர். அந்தனரில்மேம் பட்ட அப்பூதியடிகள் வேளாளரான அப்பர் அடிகளைக் குருவாகக் கொண்டு வணங்கினார். திருநீலகண்டரும் மனைவியாரும் திருநீலநக்கர் இல்லத்தில் வேதிகையரு கில் தங்கினார்கள். ஆதிசைவப் பிராமணராகிய சுந்தரர் கணிகையர் குலப்பெண்ணையும் வேளாண் குலப் பெண்ணையும் திருமணஞ் செய்தார்.

தேவாரம் முதலாகவுள்ள திருமுறைகளை நிறைவு செய்யும் பெரியபுராணம் ஒரு பக்திப் பெருங்காப்பிய மேனவே போற்றப் பெறுகிறது. தமிழிலுள்ளதரமான நூல்களிற் பெரிய புராணமும் ஒன்று. திருத்தொண்டர்களை வெகுவாக மதித்து வணங்கிய சேக்கிழார் அவர்களைச் சிர்த்தியெம்பெருமக்கள் என்று போற்று கிற். இன்னும் அருட்பெருகு தனிக்கடல், உலகுக் கெல்லாம் அங்பு செறிகடல், சைவநெறி பெற்ற ஆண்ணியக்கண், இருட்கடவுண்டவர் அருள், உலக மெல்லாம் ஈன்றுள் தன்னருள் என்றெல்லாம் போற்றுவர்.

திருநின்ற செம்மையுடையவர்கள், பொய்கடிந்த அறத்தில் வாழ்ந்தவர்கள், மெய்யடியார்களுக்குப்பணி டிரிந்தவர்கள், வையகம் போற்றும் மனையறம் காத் தவர்கள் முதலானேரப் பெரியபுராணம் கூறுகிறது. சிவநெறியே மெய்ந்தெநி, அதுவே உய்வைத்தரும் நெறி. அதுவே பெருநெறி என்று பெரியேரர் பேணிக் காத்தவற்றைப் பெரியபுராணம் போற்றுகிறது.

திருமுறைகளின் உட்கருத்து, சைவசித்தாந்தத் திறன், சித்தாந்தத் தெளிவு என்பனவற்றையும்; திருக்கோயில் வழிபாடு, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நாற்பெருமார்க்கங்கள் எப்பனவற்றையும்; திருமுறைகள், திருக்கோயில் கலவெட்டுக்கள், செப்பேடுகள், சாசனங்கள், செவிவழிச் செய்திகள் ஆகியவற்றைச் சான்றாக வைத்தும் ஆதாரமாகக் கொண்டும் குறைவிலா நிறைவுசேர் வரலாற்றைப் புராணமாகச் செய்தவர் சேக்கிழார்.

திருத்தொண்டர்புராணம் சமயச் சிறப்பும் இலக்கியச் சிறப்பும் ஒருங்கேவாய்ந்த நூல். அறுபத்துமூன்று தனியடியர்களையும் ஒன்பது தொகையடியர்களையும் புராணத்துக்குப் பொருளாகக் கொண்டபோதிலும் சேக்கிழார் தேவாரம் பாடிய மூவரின் வாழ்க்கை யைத்தாண் மிக விரிவாகக் கறுகிறீர். இடைச்செரு

கலாகவுள்ள 33 பாடல்களைவிட 4253 செய்யுட்களைக் கொண்ட ஏராண்த்தில் திருஞானசம்பந்தர் ஏராணம் 1256 பாடல்களிலும், திருநாவுக்கரசர் ஏராணம் 429 பாடல்களிலும், சுநிதரமூர் த்திநாயனேர் ஏராணம் நான்கு இடங்களிலுமாக 840 பாடல்களிலும் கூறப் பெற்றுள்ளன. எனவே 1780 பாடல்களிலேதான் ஏனைய நாயன்மார்கள் வரலாறும் ஒன்பது தொகை யடியார் வரலாறும் கூறப்பெற்றுள்ளன. இதில் என்மர் வரலாறு மிகச் சுருக்கமாக ஒன்று அல்லது மூன்று செய்யுள்களில் வந்துள்ளன.

சமயதோக்குடன் பார்த்தாலும் இக்கியதோக் குடன் பார்த்தாலும் தமிழிலுள்ள ஏராணங்களுள் காலத்தாலும் சிறப்பாலும் முதன்மையாயிருப்பது பெரிய ஏராணமேதான் என்பது பெரிய வர்கள் கொண்ட முடிபு. இந்துநாகரிகம், இந்துப்பண்பாடு, இந்துகலோசாரம், சைவப்பண்பாடு, தமிழ்ச்சால்ய என்றெல்லாம் பேசுவார்களுக்குப் பெரிய ஏராணம் ஒதுக்கலைக்களஞ்சியம், கலைப்பெபட்டகம்; பெரிய ஏராணம் மனிதகுலத்துக்கு ஒரு வழிகாட்டி. இன்னது செய்தால் இன்னது நிகழும் என்று முன்னர் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு எமக்கு அறிவுறுத்துவது.

பெரிய ஏராணங்கள் போலத் தேவர், மனிதர், அசரர் முதலியோரின் பயன்கருதிய தவத்தினையும் போரினையும் கூறுமல், இறைவனை வணங்கித் திருவருள் பதியப்பெற்ற திருத்தொண்டர் பெருமையை கூறுகிறது. முந்திய பதினெடு திருமுறைகள் போலத் தோத்திரப் பாக்களாக மட்டும் அமையாது நாயன்மார் வரலாற்றைப் பக்திநெறி 'வளர்க்கும் பான்மையிற் யாடுகிறது.

எங்கள் முதாதையராம் சைவத்தமிழரின் வாழ்க்கை அமைப்பு, பொருளாதாரநிலை, பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு முதலியவற்றைபும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டு

வதோடு; உயர்ந்த உண்மைகளையும் தத்துவக் கருதி துக்களையும் உலகமக்கள் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் விளக்குவது பெரியபூராணம்.

பெரியபூராணத்தைச் சிவமூல மந்திரத்தால் அர்ச சித்த தில்லை முவாயிரவர் “இது இன்று முதல் தமிழ் வேதம் எனவழங்கும்” என்று வாழ்த்தியுள்ளர்கள்.

பெரியபூராணம் வரலாற்றுக்காப்பியம்

சேக்கிழார் தாம் வாழ்ந்த பண்ணிரண்டாம் நூற்றுண்டு நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுமல், தமக்குப் பண்ணாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த நாயன்மார் வரலாறு களை நாவினிகிகச் செய்யுள் கவைக்கக் கூறுவர். பொது வாகக் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றுண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டு வரை நிகழ்ந்தவற்றையே விரித்துக் கூறுவர். தாம் வாழ்ந்த காலத்துச் சோழப் பேரரசின் தலைநகரான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தைப் பாடாமல், தஞ்சையில் எழுந்த பிரகதில்வரர் ஆயைத்தைக் கூறுமல், நாயன்மார் காலத்துத் திருவாளுரைக் கூறுவர்.

பெரியபூராணம் வரலாற்றுக் காப்பியம் என்பதற் கமையச் சேக்கிழார் 63 நாயன்மாருள் பதினெண்மூவரின் அரசியல் தொடர்பைக் கூறுவர். இவர்களில் எண்மர் அரசமரபினையும் நாவிவர் குறுநில மன்னர் மரபினையும் சேர்ந்தவர்கள். நால்வர் படைத்தலைவராயும் ஒருவர் அமைச்சராயும் பணிபுரிந்தவர்.

நின்றசீர்நெடுமாறநாரும் மங்கையர்க்கரசியாரும் பாண்டியர். கோச் செங்கட் சோழரும் ஏகழ்ச்சோழரும் சோழர்கள். சேரமான்பெருமாள் சேரர். ஐயடிகள் காடவர்கோவும் கழற்சிங்கரும் பலிவவர். கூற்றுவ நாயனர் களப்பிரர்.

மெய்ப்பொருள்நாயனர், நரசிங்கமுனையர், பெருமிழலைக்குறும்பர், இடங்கழிநாயனர் என்போர் குறுநிலமன்னர். சிறுத்தொண்டர், மானக்கஞ்சாறர், ஏயரி

கோண்களிக்காமர், கோட்டுவியார் என்போர் படைத் தலைவர் குலச்சிறையார் மந்திரியார்.

சேக்கிழார்காலத்தில் பேரரசர்கள் சமயப்பொறை யுடையவர்களாயிருந்தனர். பல சமயத்தவரும் பூச வின்றி ஒற்றுமையாயிருந்தனர். ஆனால் முன்னர் மூர்த்திநாயனார், தண்டியடிகள், நமிநந்தியடிகள் காலத்தில் நிகழ்ந்தவற்றையும்; நாவுக்கரசர், ஞான சம்பந்தர் காலத்துச் சைவசமணசமயம் போராட்டங்களைக் கூறுவர்.

பெரியபுராணம் பக்திநால் என்பதோடு வரலாற் றுக்காப்பியமாயுமுள்ளது. நாட்டின் பழைய வரலாற் றையும், நதிகள் நகரங்கள், மன்னர் பரம்பரைகள், மக்கள் பாரம்பரியங்கள், பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாட்டுத் தொகைகள் முதலியவற்றையும் கூறுகிறது.

சேரநாடு, சேரமுநாடு, பாண்டிநாடு, தொண்டை நாடு முதலான பெரும் பிரதேசங்களையும்; ஆங்காங்கே யமைந்த கோட்டங்கள் பிரிவுகளையும் ஒரு பெருந் தேசமாக இணைத்துக்காட்டும் பெரியபுராணத் தேசிய ஒருமைப்பாடு பெற்று. இதனை நாயன்மார் செய்த யாத்திரைகளின்போது சேக்கிழார் அமைவாகக் காட்டுவார்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் நடுநாட்டில் தோன்றி, சோழநாட்டில் பரவையாறையும் தொண்டைநாட்டில் சங்கிலியாறையும் மணந்து சேரநாட்டு மன்னரை தோழுமையூண்டு, வடக்கே திருக்கைலாயஞ்சென்றூர் என்பதைக் கூறும்போது தேசிய ஒருமைப்பாடு புலனுகிறது.

பெரியபுராணம் கூறும் அரசுபரம்பரியம்

தமிழ்நாட்டுவரலாற்றில் பரண்டியன் நெடுமாறன் (670 – 700) சாஞக்கியமன்னன் முதலாம் விக்கிரமா தித்தனை வென்ற நிகழ்ச்சி வரலாற்றும் அகழ் பெற்ற தாகும். இந்த விக்கிரமாதித்தனை முன்னர் முதலாம்

பரமேஸ்வரன் என்னும் பல்லவ வெந்தனை வென்று தன் ஆட்சியை அகலித்து வந்தவன். பாண்டியன் ஊக்கப்படுத்தி அவன் படைகளை வலிமையுள்ளதாக்கக் கருதிய அந்நாளைய சோழன் தன் மகள் மங்கையர்க் கரசியரரை இவனுக்கு மனஞ் செய்து வைத்தான். பாண்டியன் வலிமை பெற்றுத் தமிழ்நாட்டையும் சைவப்பண்பாட்டையும் பாதுகாத்த அருமையைச் சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் பாடுவர்.

“நிறைகொண்ட சிந்தையால் நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேங்” இந்நிகழ்ச்சியைச் சேக்கிமூர் ஆறு பாடல்களில் அற் புதமாக விளக்குவர். “முணையழிந்த வடபுலத்து முதல் மன்னர் படைசரியப் புனைய நறுந்தொடை வாகை பூழியர் வேம்புடன் புனைந்து” என்று பாண்டியனின் வேப்பமாலையின் வெற்றியைப் பாடுவர். திருநீற்றின் ஒளிவிளங்கப் பாண்டியனுர் திருமகளார் மங்கையர்க் கரசியாரோட்டரசாண்ட சிறப்பைப்பாடுவர்.

கூன்பாண்டியனுய்ச் சமணசமயத்தவனுயிருந்த ஒரு வளைச் சைவங்கீயதோடு கூணையும் நிமிர்த்தி நெடு மாறங்கீயதோடு நாயன்மார்வரிசையிலும் ஆட்டம் பெறத்தக்க பெரும்பேற்றினைக் கொடுத்தருளிய சமகாலத்தவரான திருஞாணசமபந்தமூர்த்தி நாயனுர் காலத்தையும் இது நிர்ணயஞ் செய்யக்கூடியதாயுள் எது. பூசலார்நாயனுர் மணக்கோயில் கட்டிவாலத் திற் கற்கோயில் கட்டிய பல்வைன் இரண்டாம் நரசிங்கவர்மன் என்பர், இவன் காலம் கி.பி. 680-720 ஆகும்.

இங்கும் பலவேறு மன்னர்களையும் அவர்தம் காலத்து வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும்கூறும் சேக்கிமூர் தமிழ்நாட்டின் இருண்டகாலம் எனப்படும் களப்பிரர் காலத்தையும் கூறுவர். களப்பிரர் காலம் கி.பி. நான்காம் ஐந்தாம் ஆணும் நூற்றுண்டுக்காலமாகும்,

சேக்கிமார் கூறும் கூற்றுவநாயனார் ஒரு களப்பிரமன்னராவர். இவர் தமக்கு முடிகுட்டுமொறு தில்லை வசாழந்தணரிடம் வேண்ட அவர்கள் தாங்கள் சோழருக்கன்றி மற்றவருக்கு முடிபுனைவில்லையென மறுக்க இவர் தமக்குப் பொன் முடி வேண்டாமெனப் புறக்கணித்துச் சிவபெருமானின் மலர்ப்பாதம் பெறுமாறு பிரார்த்தித்துப் பெற்றுப்புனைந்து கொண்டவர்.

இனி மூர்த்தி நாயனாருக்கு இடையூறு செய்த ஏதுரை மன்னனும் ஒரு களப்பிரமனதல் வேண்டும். களப்பிரமர் ஆட்சிக்காலத்திலேதான் பாண்டி நாட்டில் சமன சமயம் தலையெடுத்தது.

சோழர் பெருமையைக் கூறியமைபோலச் சேரர் பல்லவர் பெருமையையுங் கூறுவர். சேரமான்பெருமாள் நாயனாரைப்பற்றிப் பல சிறப்புக்களைக் குறிப்பிடுவர். பல்லவர்களுள் ஒருவரான ஜயதிகள் காடவர் கோன் என்பார் வடமொழி தமிழ்மொழியில் புலமை பெற்றவர். சிவபக்தி மேவிட்டபோது மகனிடம் ஆட்சியிபொறுப்பை விட்டுத் திருத்தவயாத்திரை செய்து சேதிதிரத்திருவென்பா பாடியவர். இவரை பஞ்சபாதசிமிலுன் என்று வடமொழி நூல்கள் கூறும். இவர் காலம் கி.பி. 550—575 ஆகலாம் என்று வரலாற் குசிரியர் கூறுவர்.

பல்லவருடி இன்னெருவர் கழற்சிக்கநாயனார். இவர் சிவபக்திமிகுந்தவர். சிவனருளால் வடியலத்தை வென்றவர். அறநெறியில் அரசுசெய்து கோயிற்றிருப்பனி புரிந்தவர். இவர்களைவிட அப்பர் அடிகளைத் துன்பறுத்திய முதலாம் மகேந்திரவர்களும் ஒரு பல்லவ வேந்தனே. இவன் கி.பி. 600—630 வரை அரசாண்டவன். அப்பர் அடிகளால் மனந்திருந்திய தோடு சமனம் விட்டுச் சைவம் புதுந்து. சமனப்பள்ளிகளை இடித்துக் குணபரவீச்சரம் என்னும் சிவன் கோயிலைத் திருப்பதிகையிற் கட்டியவன்.

பரஞ்சோதியார் என்னும் பூர்வாச்சிரமப்பெயர் தாங்கிய சிறுத்தொண்டநாயனீ படைத்தலைவராக

இருக்கும் பாக்கியம் பெற்ற பல்லவன் முதலாம் பரமேஸ்வரபலவைனாவன். இவன் கி பி 670—680 வரை அரசாண்டவன். எனவே இவன் காலத்தைக் கொண்டே சோழர் சேரர் பல்லவர் களப்பிரர் முதலானாரைக் கூறியவாறே குறுநில மன்னர் பலரைப் பற்றியும் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவர். மெய்ப்பொருள் நாயனார் திருக்கோவலூரிலிருந்த குறுநிலமன்னர். குறுநில மன்னரைப் பிற்காலத்தில் சேதிராயர் என வழங்கினர். திருமுனைப்பாடிநாட்டில் இருந்த சிற்றரசரே நரசிங்கமுனையர். இவர் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை விரும்பி வளர்த்தவர். நரசிங்கமுனையர் பெரிய சிவபக்தர். இவர் சிவனடியாரரைப் போற்றுபவர். பெருமிழலை என்னும் இடத்தில் வாழ்ந்தவர் பெருமிழலைக் குறும்பர். குறும்பர் என்போர் பழையகாலத்தைக்குறுதில் மன்னர். பெருமிழலைக் குறும்பர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை வழிபட்டுயர்ந்தவர். இன்னும் இடங்கழி நாயனார் கொடுமபரானில் சிற்றரசராயிருந்தவர்; சிவஷடியர்களுக்கு அமுதுசெய்வித்தவர். திருஞானசமந்தமூர்த்திநாயனார் கொல்லிமழவனி என்பானின் பெண்ணின்நோயைக் குணப்படுத்தியுள்ளார். கொல்லிமழவனும் ஒரு குறுநிலமன்னயோவன்.

இனி நாயன்மார் திருக்கூட்டத்திலுள்ள படைத் தலைவர்கள் பலர். சிறுத்தொண்டநாயனார், சிவத்தொண்டில் ஈடுபடுவதற்கு முன் பல்லவனுக்காக ஈடுக்கே படையெடுத்துச் சென்று சாஞ்சிகியரைச் சுறை அடித்து வாதாரி நகரையும் பொற்குவியலையும் கைப்பற்றியவர். பின்னர் ஓய்வு பெற்றுச் செங்காட்டங்குடியில் சிவப்பணி பூரிந்தவர்.

கோச்செங்கட்சோழன் அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் போற்றியுள்ளார்கள். இவ்வரசன் நாண்டைநாட்டையும் களப்பிரர் ஆட்சிக்குட்பட்ட சாழநாட்டையும் வென்ற வீரன். களப்பிரரும் ஸ்வரூபம் சௌஷ்யத்தைப் பறக்கணித்தமை கண்டு ஈம் ஈழுங்கி எழுதுக்கு மேற்பட்ட சிவாலயங்களை

எழுப்பிய பக்தன். தில்லைப் பகுதியைச் சிறப்புற அமைத்துப் பிராமணருக்கு மாளிகை கட்டி வாழ வைத்த வள்ளல், இத்தகைய அரசனைத் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் புகழ்கின்றன. இவ்வரசன் காலம் ஐந்தாம் நூற்றுண்டாகும். இவரின் பெருமையைச் சேக்கிமார் அருமையாகக் கூறுவர். வரலாற்று வரணருக்குக்கிடையாத செய்திகள் பலவற்றைச் சேக்கிமார் புகழ்ச் சோழநாயனார் வரலாற்றில் கூறுவர். உறையூரிலரசு செய்த புகழ்ச் சோழர் கருவூர் சென்ற போது அங்கே கொங்கு நாட்டுக் குறுநில மன்னர்களுக்காத்திருந்து கப்பஞ் செலுத்தினர் என்பர்.

பெரியபுராணம் கூறும் சைவநாகரிகம்

சேக்கிமார் கண்டு காட்டும் நாகரிகம் சைவதாகரிகமாகும். சேக்கிமார் தம் காலத்துக்கு முன்னரும் தம் காலத்திலும் நிலவிய நாகரிகத்தை எதிர்காலத்தவருக்கு எடுத்துக்காட்டுவர். பழைய நாகரிகத்தைக் காட்டும் சேக்கிமார் புகழ்பூத்த பூம்புகார். திருவாரூர், உறையூர், நாகபட்டினம், கருவூர், தில்லை முதலிய பெரிய நகரங்களின் பெருமையைக் கூறுவர்.

சோழநாடு வீரத்தாலும் விளைபொருளாலும் விழுப்பம் பெற்று விளங்கியது. அங்கே சமணம் பெளத்தம் ஆகிய ஏறச்சயயவிருஷ்டி குழவில்லை இமயமலையில் புலிக்கொடி பொறித்த வீரமரபு சோழமரபு சோழமன்னன் மனுநீதி தவருது அரசாண்ட மரபினை முதலிற் கூறுவர். சோழநாட்டைக் காத்தளிக்கும் பொன்னி என்னும் காவிரிக்குப் பெரும்புகழ் கூறுவர். மலையில்லாத மருதநிலத்தில் மலைபோல் குவிக்கும் நெல்லை விளைவிப்பது காவிரி.

மருதநில மகிகளின் கடமை, கண்ணியம், கண்ணேட்டம், வாய்மை முதலிய நற்கணங்களையும் உழுதுண்டு வாழ்வோரின் ஊக்கத்தையும், அங்கு வாழ்ந்த அந்தணரின் வேதமுழக்கத்தையும் வேள்வி களையும் துவற்றையொட்டிய சடங்குகளையும் சரியை

யாதிய சடங்குகளையும் கூறுவர். இன்னும் பொதுத் தனமத்திலும் சிவதன்மத்திலும் தலைநின்ற பெரியேசர் களின் சிறப்பையுங் கூறுவர். அடியவர் மடங்களும் அந்தனர் இல்லங்களும் தெய்வமணங் கமழ்வனவர யிருந்தன என்பர். வீடுகளில் நிகழ்ந்த மங்கல விளைகளையும் வீதிகளில் நிகழ்ந்த பெருவிழாக்களையுங் கூறுவர்.

மக்கள் வருவாய்க்குத்தக்க வாழ்வு வாழ்ந்து அரசுக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்து, அறங்கள் ஆற்றுவதையும் தெய்வம் பேணுவதையும் நல்லோரை ஒம்புதலையும் விருந்தினரை உபசரித்தலையும் சுற்றந்தமுலி வாழ்தலையும் கூறுவர்.

அரசுக்கொள் கடன்கள் ஆற்றி
மிகுதிகொண் டறங்கள் பேணிய்
பரவநுங் கடவுள் போற்றிக்
குரவஙும் விருந்தும் பண்ணின்
விரவிய கிளையுந் தாங்கி
விளங்கிய குடிகள் ஓங்கி
வரைபுரை மாடம் நீடி
மலர்ந்துள பதிகள் எங்கும்.

நீரோட்டம் மாருத ஆறு, கண்ணேட்டம் மாருத அரசன், கருணை நீங்காத இறைவன் கோயில், தொண்டில் பயனருத அன்பர் நாட்டிலிருந்தால் வேறென்ன குறை என்பர்.

பாண்டி நாட்டைத் தமிழ்நாடு என்றே வழங்குஞ் சேக்கிழார் அதன்பெருமையைப் பல பாடல்களிற் கூறும்போது, தொன்னையைப் புகழ் பூண்டது. சால் பாயமும்மைத் தமிழ் தங்கிய அங்கண் முதூர் என்றெல் ஸாம் பாடுவர்.

தொண்டை நாட்டைப் பாடும்போது அது இருபத்து நான்கு கோட்டங்களைக் கொண்டது, கலையிப் பெருநகரான கரஞ்சியைக் கொண்டது, உலக அண்ணை தவஞ்செய்த பெருமை வரய்ந்தது, திருக்காளத்தி, திருக்கழுக்குன்றம் முதலாய திருப்பதிகளையுடையது என்பர்.

இங்குமே சேரநாடு, சேதிநாடு, மழநாடு, மருகடி நாடு, மிழலைநாடு முதலியவற்றின் பெருமையையும் அங்கெல்லாம் வாழும் மக்கள் வாழ்வையும் சுற்றுடற் சிறப்பையும் இன்னபிறவற்றையும் பாடுவர். குழநிலை மனிதனர் உருவாக்குவதையும், மனிதர் குழநிலையை மாற்றி யமைக்கும் முயற்சித்திறனையும் கூறுவர். ஆதனார்ப்பலைப்பாடி, உடுப்புர் வேடச்சேரி, நாகபட்டினத்து நுளைப்பாடி முதலியவற்றை நுனுக்கமாகப் பாடுவர்.

நீதியை உணர்ந்து வாழ்ந்து, செல்வத்தின் பயன் ஈதல் எனவுணர்ந்து, கடமையே பெரிதெனச் செய்து, திருவைந்தெழுத்தே பெரிய மந்திரம் எனக் கொண்ட சைவ நாகரிகத்தைக் காட்டுபவர் என்னும் கருத்து வேயே சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் பாடிய மீனுட்சி சுத்தரம்பிள்ளை, சேக்கிழார் செய்யுளைல்லாம் தெய்வம் மணக்கும் என்றார்.

பக்திநிலையை அடைந்தவர்களின் பணிவு நிலையைப் பாடும்போது, கதிர்முற்றிச் சாய்ந்த நெல் வயலை உவமானங் கூறுவர். பணிந்தால் உயரலாம் என்பர். சிவபிரானின் திருநீறு உயிர்களுக்குத் தாய் இன்பத்தையும் திருவஞ்சௌயுங் கொடுக்கும் என்பதை “உறுவது நீற்றின் செல்வம் எனக்கொளும் உள்ளம் மிக்கார் பெறுவது சிவன்பாலன்பாம் பேறேனப் பெருகி வரழ்வாசி” என்பர்.

சைவநாகரிகம் என்பது உலகெலாம் வாழவேண்டும் உலகெலாம் உய்யவேண்டும் எனக் கருதும் பெரும் பண்பாடாகும் என்பதை விளக்க உலகெலாம் என்று பதினெந்து முறைக்குமேலாகப் பாடுவர். “ஞால முய்ய நாமுய்ய நம்பி சைவநன்னெறியின் சிலமுய்ய எழுந்த” என்றும் “சகஞ்சியார் பெருமையினை எல்லா உயிருந்தொழு எடுத்துத்தேய முய்யும் பணித்த” என்றும் பாடுவர்.

திருத்தொண்டு எண்பதில் உலகில் உள்ள எல்லா நெறிகளும் அடங்கும். அப்பாலும் அடிச்சாந்தார் என்னும் தொகையழியார் திருக்கூட்டத்துள் எல்லா

நாடுகளிலும் திருத்தொண்டாற்றி இறைவஸடி சேர்ந்தாரும் அடங்குவர். எனவே பெரியபுராணம் உலகுக்கே ஒரு பொது நூலாக அமைந்துள்ளது என்பது “திருத்தொண்டின் உண்மை நோக்கி இருள் காட்டுமான்னில் வந்தார்,” “வையமெல்லாமுய்ய வருமறைச் சிறுவர்”, “மன்னெல்லாமுய்ய வந்த வள்ளலார்” என்பன போன்ற தொடர்களால் சேக்கிழார் உலக நன்மையைக் குறிப்பர்.

செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் என்று உலகந்தழுவிய திருவள்ளுவர் குறியவகையில் செயற்கரிய செய்த திருத்தொண்டர்களின் வாழ்க்கைக்கையைச் சேக்கிழார் காட்டுவர். பெயக்கண்டும் நஞ்சன்டு நாகரிகங்காட்டிய அப்பர், செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரஞ்சையறபகை, இளமை துறந்த திருநீலகண்டர், கண்ணிடந்தப்பிய கண்ணப்பர் முதலானோரின் செயலைப் பட்டினத்தடிகளும் பேரற்றுவர்.

அறபத்துறுஞ்று நாயன்மாரும் தாம்தாம் கொண்ட கொள்கை கோட்பாடு குறிக்கோளி என்பனவற்றி விண்றும் வழுவாது வாழ்ந்து காட்டியமை உயர்ந்த நாகரிகம்.

பெரியபுராணம் கறும்சைவசித்தாந்தம்

தமிழ்நாட்டுக்கேயுரிய சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு தேவாரத்திருமுறைகளில் பாலில் நெய்போலக் கிடந்த தைச் சேக்கிழார் தமது பெரியபுராணத்தில் தயிரில் வெண்ணேய் போல விளங்கக் காட்டுகின்றார். தத்துவம் என்பது வாழ்க்கை அனுபவத்தில் உண்டானது என்பதை இவர் திருத்தொண்டர் வாழ்விலிருந்து எடுத்து விளக்கிக்காட்டுவார். தத்துவம் வாழ்க்கை வினை வளம் படுத்த அமையும் குறிக்கோளாகும். குறிக்கோளில்லாத சமணர்தம் வரழ்வை அப்பர், குறிக்கோளில்லாது கெட்டேன் என்பபாடியுள்ளார். தத்துவம் என்பது மெய்யுணர்வு.

சைவசித்தாந்தம் என்னும் மெய்கண்ட சாதி திரங்கள் சேக்கிழார் காலத்துக்குப் பின்னரே நூல் வடிவில் வெளிவந்தன. சித்தாந்தங் கூறும் செம் பொருளீஸ் சேக்கிழார் அருமையாகவும் அமைவாக வும் ஆழமாகவும் விளக்கியுள்ளார். சித்தாந்தசாதி திரத்தில் பயின்றுவரும் பரிபாஷைச் சொற்களைச் சேக்கிழார் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே பக்துவ மாகக் கையாண்டுள்ளார்.

பதி, பசு.பாசம் என்னும் முப்பொருள், நல்வினை, தீவினையாகிய இருவினை; பெத்தம், முத்தியாகிய இரு நிலைகள்; சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நால்வகை மார்க்கம்; இருவினையொப்பு, மலபரிசாகம். சதிநிபாதம் ஆகிய ஆண்ம முன்னேற்றம்; தீட்சை உபதேசம், திருவைந்தெழுத்து ஆகிய குருவருட் பேருகள் என்பனபற்றிச் சேக்கிழார் பலவிடங்களிலும் விளக்கியுள்ளார்.

இன்னும் சிவபெருமானைப் பசுதியார் என்றும், அவரை பந்தமு வீடு தரும் பரமன் என்றும் பாடுவர். இருவினைப்பாசமும் ஆர்தல், இருவினைவலையிடைநிலை சமூலதல், நிலைப்பிட்ட மெய்யுணர்வு நேர்ப்பட்டபோது ஒன்றியுடனுகல், முன்னைவல்வினை, வினைகள் ஒத்துக் கூலையன நிற்றல், அருட்டிருநோக்கம் என்பனபோன்ற சைவசித்தாந்தத் தொடர்கள் சேக்கிழாரின் வாக்காகும்.

சைவநெறி என்றுள்ள என்ன என்பதை இவர் விளக்கும்போது. செய்வினை, செய்வான், பயன், அதனைச் சேர்ப்பவன் என்று விதித்த பொருள் நான்காகும் என்பர். இவ்வியல்பு சைவநெறி ஒன்றுக்கே வாய்த்த பெருஞ் சிறப்பு என்பர்.

செய்வினையும் செய்வானும் அதன் பயனும் கொடுப்பானும் மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்தபொருள் எனக்கொண்டே இவ்வியல்பு சைவநெறி அஸ்லவற்றுக் கில்லையென உய்வகங்கார் பொருள்விளைஞ் தந்தாலே உணர்ந்தறிந்தார்.

இங்ஙனம் இவர் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் 1123-1148 ஆண்டுக்காலத்திற் பாடிய பாடவின் கருத்தை அப்படியே அடியோற்றி உமாவதி சிவாசாரியர் 1313 ஆம் ஆண்டில் தமது திருவருட பயனில் பாடியுள்ளார்.

“செய்வானும் செய்வினையும் சேர்பயனும் சேர்ப்பானும் உய்வான் உள்ளேன்று உணர்”

இங்ஙனமே சேக்கிழார் வேதப்பயனும் கைவும் என்றதை உமாபதியார் வேதாந்தத்தெளிவாம் கைவசித் தாந்தம் என்பர். மாணக்காட்டி மரணப்பிடித்தல் வேட்டையாடுவேரர் வழக்கம். பழக்கப்பட்ட மிருகத் தைக் காட்டிக் காட்டு மிருகத்தைப் பிடிக்குங்கால், பழக்கப்பட்ட மிருகத்தைப் பார்வை எனவழங்குவர். “என்னில் பார்வை கொண்டு வேடர் எமிமருங்கும் ஏகிஞர்” என்னும் சேக்கிழார் பாடவில் வரும் பார்வை என்னுஞ் சொல்லை உமாபதியார் சிவபெருமான் குரு வடிவந்தரங்கி வருதலை விளக்கப்பாடும்போது பயன் படுத்துவர். “பார்வை என மாக்களை முன்பற்றிப் பிடித்தற்காம் போர்வை” என்பர்.

இவ்வாறு உமாபதிசிவனுரேயென்றி, அருணந்தி சிவம், திருக்கடலூர் உய்யவந்ததேவர், திருவியலூர் உய்யவந்ததேவர் முதலாய சித்தாந்தசாத்திரம்பாடிய அரவர்களும் சேக்கிழார் பாடல்களைப் பயன்செய்துள் ளார்கள். திருக்கடலூர் உய்யவந்ததேவர் தமது திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் சாத்திர நூலில், நாயன் மார் வரலாறுகளையே விளக்கத்துக்காகக் கையாண்டுள்ளார்.

இன்னும் சேக்கிழார் தமது பெரியடிராணத்தில் ஏறிபத்தர், கண்ணப்பர் முதலானேரை பாடும் போது ஆணவமலம், உயிர், இருவிளைகள், மாயை, திரோதரணசத்தி, ஞானுசிரியர், ஞானம், சிவதிட்சை, அத்துவா, சுத்தான்மா முதலியனபற்றித் தெளிவாகப் பாடி விளக்கியுள்ளார்,

வினையைச் செய்வதும் வினைப்பயனை அனுபவிப் பதும் ஆண்மா. வினை சடமாகையால் தானே சென்று செய்தவனை நாடாது. அதனைச் சேர்ப்பதற்கு ஒரு கருத்தா வேண்டும் என்று கூறுவது சைவத்திற்கு. கருத்தாவின்றி வினை தானேசென்று செய்தவனைச் சேரும் என்பது சமனர் கோட்பாடு. அது பொருந் தாது என்று சைவசித்தாந்தம் நிருபித்துள்ளது.

ஆண்மாக்கள் மூவகையினர். அவர்களுக்கு இறைவன் அருள் செய்யும் வகையும் வண்ணமும் வேறு படும். இருவினையாளராய் பிரளையாகலருக்கு இறைவன் இடபாருராகக் காட்சியளித்து உணர்த்துவர் என்று பதினைந்து நாயன்மார் வரலாற்றில் விளக்கியுள்ளார்.

சிவபெருமானே பரம்பொருள் என்றும் பெறுவது சிவங்யாஸன்பாம் என்றும் அதுவே பெறற்கிறிய பேறு என்றும் பெரியபூராணம் முழுவதிலும் கூறுவர். திருநீறு. உருத்திராக்கம், திருவைந்தெழுத்து, திட்சை, சிவபூசை என்பன சைவவாழ்க்கையை விளக்குவன்.

சேக்கிழார் பக்தியையே பெரும்பாலும் கூறுபவராதலால் அவர் நூலும் பக்திய் பெருங்காப்பியை என்றே பெயர் பெற்றுள்ளது. அவரைப் பக்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவலவை என்று போற்றுவர். அவர் பாடல்களில் தெய்வம் மனக்கும். அவற்றுல் பக்தி பணித்தோங்கிச் சிவபோகம் முதிர்ந்து முறுகி விளைந்தது என்பர். மிகச்சிறந்த சைவசித்தாந்த ஞானஞுபவப் பெருஞ் செல்வராகிய அவரின் பக்தி ஞானஞுபவம் அவர் பாடிய பாடல்களில் தெளிவாகத் தொனிக்கிறது.

நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும்
மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும்
மன்றாலும் மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவானம்
குன்றுத உளர்வுடையர் தொண்டரங் குணமிக்கார்.

சங்கையே பளிந்துருகி இன்பமிகக் களிப்பெற்றிட
பேசினவாய் தழுதழுப்பக் கண்ணரின் பெருந்தாரை
மாசிலா நீற்றித்தங் கருவிதர மயிர்கிலிர்ப்பக்
கூசியே உடல்கம்பித் திடுவார்மெய்க் குணமிக்கார்.

சைவசமயத்தவர் வழிபாடு செய்வதற்கென விதிக்
கப்பெற்ற குரு, விங்கம், சங்கமம் என்னும் மூவிட
த்து வழிபாட்டு நெறிகளுள்ளும் குரு வழிபாட்டால்
முத்திபெற்றவர் பன்னிருவர் என்றும் அவர்கள்
கந்தரமுர்த்திநாயனூர் முதல் திருநீலகண்ட யாழ்ப்
பாணநாயனூர் வரையுள்ளவர் எனவும் அறியத்தருவர்.

விங்கமென்னும் சிவவிங்கவழிபாட்டால் முத்தி
பெற்றவர் முப்பதின்மர் என்றும் அவர்கள் ஏறிபத்த
நாயனூர் முதலாகக் கோச்செங்கட்சோழர்க்கு உள்ள
வர்கள் என்றும் கூறுவர்.

அடுத்து சங்கமம் என்னும் சிவன்டியாரைவணக்கி
முத்திபெற்றவர் பத்தொன்பதின்மர்கள் என்றும் அவர்கள்
திருநீலகண்டநாயனூர் முதல் நேசநாயனூர்வரையுள்
ளவர் என்றும் அறியத் தருவர்.

பெரியபுராணம் கூறும் நுண்கலைகள்

தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள் நுண்கலைகள்
பற்றிக் கலையார்வங் கொண்ட சேக்கிழார் அருமை
யாகக் கூறுவர். அவர் கலைத்திறன் மிக்க கலைக்
களைவர். அவரின் கலைப்புவரை ஆத்மீகத்திலேயே
அதிக நாட்டங் கொண்டிருந்தபோதிலும் அவர் அழியற்
கலைகள் பற்றியும் அமைவாகக் கூறுவர்.

பெரியபுராணம் முழுவதும் கலையை பற்றிக்
கூறுவது. எங்கும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித்து உள்ளமும் ஒங்கிடச்செய்வது. இது
ஆணந்தத்தின் ஏகழுச்சி, அழகுக்கு ஒரு சாசனம் என
பர். பெரியபுராணம் பேசும் நுண்கலைகளினாலே
தமிழரின் உள்ளம், உணர்வு, சமயம், பண்பாடு,
நாகரிகம் முதலியவற்றை நன்குணரலாம்.

தமிழர் வாழ்வில் சமயமும் கலையும் நெருங்கிய சம்பந்தம் பெற்றவை. சிந்தனையை மலர்விக்கும் தனி யாற்றல் சமயத்துக்கும் கலைக்கும் உண்டென்பர். அழகு என்பது வாழ்க்கையிலைமையுமாப்போல் சமயத்திலும் அமைகின்றது சமயத்தில் அமைந்த அழகின் வெளிப்பாடே கோயிலும் வழிபாடும் பூசையும். தமிழர் கட்டிய கோயில்கள் கலைத்தெய்வத்திற்கு எடுத்த கோயில்கள் என்ப.

உடல் வளர்ச்சிக்கு உணவுபோல உள்ளத்தின் வளர்ச்சிக்கு உணர்வு தேவை. நல்லுணர்வுகளுள் மெய்யுணர்வும் அழகுணர்வும் சிறந்தவை. அழகுணர்வை மெய்யுணர்வின் வழிநடத்தியவர் தமிழர். குழலுக்கேற்பப் பொருளிடையே அமைந்து கிடக்கும் அழகினைச் சேக்கிழார் உயர்த்தித் தெய்வ நலப் பொவிவுகொள்ளச் செய்துள்ளார்.

ஓவியக்கலை

அருங்கலைகளின் வரிசையில் ஓவியமும் ஒன்று. ஓவியத்தின் சிறப்பினைச் சேக்கிழார் பலவிடங்களில் விளக்குவர். பெண்ணை அலங்கரித்தல், மனையை அலங்கரித்தல், ஊரை அலங்கரித்தல் எனவரும் இடங்களில் அழகுக்கலையை விளக்குவர். புனிதவதியார், மங்கையர்க்கரசியார், பரவையார் முதலானேரின் அழகை வருணிக்கும்போது அலங்காரங்களை அமைவாகக் கூறுவர்.

புனிதவதியாரைத் தாமரைத்தவிசின்வைகுந்தனித்திரு என்றும், காயர்பூங்கொடியனுர் என்றும் பாடுவர். மானக்கஞ்சாறநாயனுரின் மகளின் கூந்தலை “மஞ்சதழைத்தெனவளர்ந்த மலர்க்கூந்தல்” என்பர். பரவையாரைக் “கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ” என்றும் “ஓவியம் நரன்முகன் எழுத ஒண்ணுமை உள்ளத்தால் மேவியதன் வருத்தமுறவித்ததெரா மணிவிளக்கோ” என்றும் கூறுவர்.

சந்தரரை நோக்கும்போது, “கண்கொள்ளாகி கவின்பொலிந்த திருமேனி கதிர்விரிப்பவின்கொள்ளாப் பேரொளியான்” என்றும் பாடுவர். சந்தரரைத் தடுத்தாட்டகொள்ள வந்த அந்தணரின் அழகைவியந்து “மொய்த்துவளர் பேரழகின் முத்தவடிவேயோ” என்றார்.

ஓவியம் கலைகளின் அடிப்படையானது நாம் நாளாந்த வாழ்வில் அதனைச் சித்திரம் என்கிறோம், அது கண்பாரை வியப்புக்குள்ளாக்குவது. ஓவியம் மங்கல அடையாளமாயுள்ளது. சாதாரணமாகவு பெண்கள் முற்றத்தை மெழுகிக் கோலமிடுவதைச் சேக்கிழார் அழகுணர்ச்சியோடு பாடுவர்.

“புகழ்ந்த கோயத்தி ஸ்ரீாற் பூமியைப் பொலிய நீவித் திகழ்ந்தவான் கதையும் போக்கிச் சிறப்புடைத்திப்பேற்றி”

அந்தணர்களின் வேள்வித் திண்ணைகளையும் கற்ற டைய பெண்கள் மெழுகிக்கோலமிட்டனர் என்பர். “புளைவார்பொற் குழழயசையப் பூந்தானை பின்போக்கி விளைவாய்ந்த தழல் வேதி மெழுக்குறவெண் கதையொழுக்கும் களைவான முசிற கூந்தற கதிர்செய்வட மின்கந்றபின் மலைவாழுக்கைக் குலமகளிர் வளம் பெலிவு மாடங்கள்”

மண்டபங்கள் மாளிகைகளை அலங்கரிக்கும்போது “கைவண்ணம் கவிஞரங்கும்படி எழுதி” என்றும், “மங்கலக்கோலம் புளைந்து” என்றும் பாடுவர். மண்டபத்தைச் “சித்திரவிதான மண்டபம்” என்பர். பந்தரையும் “நிவந்த நீல துண்டுகில் விதானம்” என்பர்.

சிற்பக்கலை

ஓவியக்கலையின் அடிப்படையில் வளர்ந்து சிறப்படைந்த சிற்பக்கலை, இறைவனை நினைவுகொள்ளும் வகையில் சிலைவடிவங்களான மூர்த்தங்களில் விளக்கக் கரண்லாம். கல்லாலும் செம்பாலும் பஞ்சலோகங்களாலும் மரத்தாலும் சிலைகள் செய்யப் பெற்றிருப்பக் காணலாம். உளியடாமல் உண்டான

சிலைகளும் தமிழ்நாட்டில் உள்ளன. விடங்கள் என்னும் வழக்கில் ஏழிடங்களில் அவை அமைந்துள்ளன. பழங்காலத்தில் சிவவிஞக்ததை நடுதறி என வழக்கினர்.

படிமங்கள் எழுந்த பின் வந்த தில்லை நடராசப் பெருமானின் ஆண்டவதாண்டவத்து அருள் மூர்த்தம் உலகப்புகழ்பெற்ற அற்புத அழகு வாய்ந்ததாகும். சிவநடனம் பற்றி எழுதிய ஆனந்தக்ஞமாரசவாமி அவர்களின் நாலும் உலகப்புகழ் பெற்றதாகும்.

ஆடும் உருவிலமைந்த திருவாலங்காட்டிறைவன் திருவுருவில் காரைக்காலம்மையார் 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஈடுபட்டார் என்றால் தமிழரின் சிறபக்கலையுணர்வுக்குக் காலம் வகுப்பது கடினமே. “ஆலங்காடதனில் அண்டமுற நியிர்ந்தாடுகின்ற கோலம்” என்று சேக்கிழார் அதனற்புத்தைப் பாடுவர்.

தமிழில் பன்னிரு திருமுறைகளும் நாலாயிரத்திருமுறைகளும் பாடிய முப்பத்தெண்மரைப் பக்தியுணர்வின்பாறபடுத்தியவை தெய்வத்திருவுருவங்களானசிலைகளேயாகும். இறைவனுக்குரிய ஈஸ்வரமூர்த்தங்கள் யாவும் பல அமைப்புக்களில் அழகொழுக அமைந்துள்ளன. வழிபாட்டுக்குரிய இறைவன் திருவுருவங்களேயன்றி ஆலயத்துள்ள ஏணை திருவுருவங்களும் கலைப்பொலிவு ததும்புவனவேயாம். திருமிழுங்கர் ஆலயத்திலுள்ள பெரிய நந்தி, கற்றுப்பிராகாரத்து எழுந்தருளியுள்ள தெய்வங்கள், விமானத்திலும் கோஷரத்திலும் மதில்களிலும் தூண்களிலும் சுவர்களிலும் உள்ள பலவகைச் சிற்பங்களைச் சேக்கிழார் பாடியுள்ளார். சிறபக்கலையைப்பற்றிச் சைவாகமங்கள் நன்குவிளக்குவதைச் சேக்கிழார் அழகாகப்பாடுவர். சேக்கிழார் கலை நுட்பங்களை விளக்க அறுபத்துமூவர் ஏராணம் பாடிய பின்னர் அவர்களுக்கெல்லாம் ஆங்காங்கே அழகிய திருவுருவங்கள் ஆசயங்களில் எழுந்தன.

கட்டடக்கலை

தமிழர் வளர்த்த அழகுக்கலைகளுள் கட்டடக்கலை யும் ஒன்று. மரத்தாலும் சுட்டமண்ணேலும் சதையாலும் கட்டடங்கள் அமைத்த காலம்போய்க் கருங்கல்லால் கோயிலமைக்கும் காலம் உண்டானது. முன்னர் சுடுமண்ணேங்கிய மண்டபம் மரளிகை, மனை, பள்ளி, சத்திரம் என்பனவுக்குறி பின்வந்த கருங்கற கட்டடங்களில் கோயில்கள் சிறப்பிடம் வகிக்கின்றன. ஈஸ்வரம், வீரட்டானம், அம்பலம் தானம், மாகாளம் முதலிய பெயர்கள் ஆலயங்களைக் காலந்தொறும் குறித்து வந்தன. கோயில்கள் அமைந்த ஊர்களுக்கே கோயில்களின் பெயரமைவனவாயின. கோயிலைச் சார்ந்தே ஊர்கள் நகரங்கள் அமைந்தன. கோயிலில்லா ஊரிற் குடியிருத்தலாகாது எனவும் பழமோழி எழுந்தது.

கோயிற் கட்டடக்கலை ஆகமங்களிலதிகமாயுள்ள தால் ஆகமமுணர்ந்த திருமூலரே அவற்றைப் பற்றி முதலிற் சொல்ல, அவ்வழியே சேக்கிழாரும் கூறி யுள்ளார். மாடக்கோயில், மணிக்கோயில், கொகுடிக் கோயில், ஆலக்கோயில் என்னும் பல கோயில் வகைகளைச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவா. திருக்கோயிலை வலம் வருவதற்கு வசதிகள் வலம்புரிச் சங்கினமைப்பில் அமைந்திருந்த அருமையைச் சேக்கிழார் பாடுவர்.

“பெருந்திருக்கோயில் எய்தி அருமைறை பொருளானுரைப் பணிந்தனி நாற்சங்கத்தின் தருமுறை நெறியக்கோயில் சர்ந்தமையருவிச் செய்தார்”

விண்ணளாவிய திருக்கோபுரத்தை முதலில் வணங்கியே கோயிலுட் ஏதுதல் வழக்கமாகும் என்பார், “விண்டளவு கோபுரத்தைப் பணிந்து கரமேற அவித்துக்கொண்டு ஏதுந்து அண்ணலார் கோயிலினே வலஞ்செய்து” என்பார்.

இசைக்கலை

தமிழர் வளர்த்த அழகுக்கலைகள் நுணிகலைகளுள் இசைக்கலையும் ஒன்று. தமிழோடு பிறந்த இசை அதன்

ஒரு பகுதியாய் இசைத்தமிழ் எனவே வழங்குகிறது. கலைகளுள் மிகவும் நுட்பமான இசைக்கலை இனிய ஒலி அலைகளால் சுற்றுடலில் தூய்மைப்படுத்துவதோடு குழவுள்ளவரை இசைவிப்பதுமாகும். தமிழர் இறைவனை ஏழிசையாய் இசைப்பயனும் உள்ளவன் எனக் கண்டனர். இறைவன் இசைக்கு உருகுபவன். பண்கள் தோய்விபாடிய திருமுறை ஆசிரியர்கள் பண்ணின் பயனும் இன்னிசையை வளர்த்தனர்என்பர். திருஞான சயபந்தர் ஏழிசையுந் தழைத்தோங்கத் திருப்பதிகம் பாடினார் என்றும் சாமவேதம் இசையின்மேன்மை யைப் புலப்படுத்துவது என்றும் கூறும் சேக்கிழார் இறைவனைச் சாமகண்டர் என்பர் இறைவன் இசைகேட்டு இராவணனுக்கு அநூள் செய்தார் என்பர்.

மண்ணையும் விண்ணையும் இணைக்கும் இசையினைச் சித்தாந்த அடிப்படையில் நாதமங்கள்பர். நாதத்தையே வடிவாகக்கொண்ட இறைவனைச் சேக்கிழார், “நாதங் கொள்வடிவாய் நின்ற நதிபொதிச்சடையார் செய்ய பாதங்கள் போற்றுமேலோர் பெருமையார் பகரு நீரார்” என்பர்.

இசைக்கருவிகளை இயம் எனவும் தூரியம் எனவும் வழங்குவர். இசைக்கருவிகள் தோற்கருவி, நரம் புக்கருவி, தொளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி எனவுள்ள நாள்கு வகையோடு மிடற்றையும் சேர்த்து ஐந்து என்பர். மிடற்றிசைக்குத் துணைநிற்கும் மற்றுக் கருவி களைப் பக்கவாத்தியங்கள் என்பர்.

நாயன்மார்களுள் குழல் மாட்சியால் ஆயை நாயனார், யாழ்மாட்சியால் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பா ணர் சிறப்புற்றிருந்தனர் என்று சேக்கிழார் பாடுவர். மிடற்றிசை பாடிய காரைக்காலம்மையார், திருநாளைப்போவார். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சிறப்புற்றிருந்தனர்.

இவ்வாறுகத் தோற்கருவிகள், தொளைக்கருவிகள், நரம்பிசைக்கருவிகள், கஞ்சக்கருவிகள் என்பன பற்றியும், பண்வகைகள் பற்றியும் சேக்கிழார் விரிவாகக்

கூறியுள்ளார். இன்னும் ஆடல், கூத்து முதலியன் பற்றியும் இவர் கூறியுள்ளார். இறைவன் ஆடும் கூத்து வகைகளைக் கூறுமிடங்கள் பலவாகும்.

இவ்வாரை கலைகளை விரித்துக் காட்டும் சேக்கிழார் சாதாரணமாக மனையறங்காத்து வாழ்வோ குக்குரிய விருந்து, வரவேற்பு, உணவு படைத்தல் முதலிய பழக்கங்களையும் விபரமாகக் கூறுவர். வாழை யிலையை விரிக்கும்போது வெட்டுண்ட பாகம் வலப் பக்கமாக விரித்தல் முதலிய நுட்பங்களையும் குறிப்பர்.

சேக்கிழார் வரலாறு

பிற்காலச் சோழப்பேரரசர் பெருநிலம் பரப்பைப் பரிபாலனை செய்த காலத்தில் சைவமும் தமிழும் பெருப்புகழ்ப்புத்து விளங்கிய காலத்தில், குன்றத்தாரில் சேக்கிழார்குடியில் தோன்றியசூழந்தைக்குப்பெற்றேர் அருணமொழித்தேவர் என்று பெயரிட்டனர். அவர் கருக்கு அடுத்துப் பிறந்த பின்னைக்குப் பாலரூவாயர் எனப் பெயரிட்டனர். அருணமொழித்தேவர் என்பது திருமுறைகண்ட இராசராசப் பெருமன்னனின் பெயராகும். பாலரூவாயர் என்பது திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயகரின் திருநாமமாகும். இப்பெயர்களைக் கொண்டு பெற்றேரின் சமயப் பற்றையும் அரசு விசுவாசத்தையும் அறியலாம் என்பர்.

அருணமொழித்தேவர் இளமையிலேயே திருவருளால் சகல கலைகளையும் கற்று அறிவுள்ளியாய் இருந்ததைக் கேட்டறிந்த இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன், இவரைத் தன்பால் அழைத்து உரையாடி மகிழ்ந்து, இவரைத் தனது முதன்மந்திரியாக அமர்த்தி உத்தமசோழப்பலவன் என்னும் பட்டத்தையும் நல்திடுன். அவன் அரசாண்ட காலம் கி. பி. 1113-1150 என்று.

முதன்மந்திரியாரின் இயற்பெயரைவிட்டு எல்லோரும் இவரைக் குடியபெயரைச் சிறப்பித்துச் சேக்கிழார் என்றே வழங்கி வந்தார்கள். சேக்கிழார் தமக்குரிய அரசு அலுவல்களை அவதானமரகச்செய்து மன்னனின் பெருமதிப்பைப் பெற்றுவந்தார்.

இரண்டாம் குலோத்துங்க மன்னனை அனபாயன் என்றும் வழங்கி வந்தார்கள். அவன் தில்லைச் சிற்றம் பலத்து இறைவன் மீது எல்லையில்லைத் பற்றுள்ளன் கொண்டு, தன் வெளிநாடுகளிலிருந்துவந்த செல்வத் தில் பெரும்பகுதியை இறைவன் பணிக்கே உரிய தாக்கி வந்தான். இறைவிசுவாசம், சைவப்பற்று, தமிழ்ப்பற்று, கலைப்பற்று ஆகிய பற்றுள்ளங் கொண்ட அவர்க்க கலாவிநோதனை எனவும் வழங்கி வந்தார்கள்.

கலாவிநோதனை அனபாயனின் தமிழ்ப்பற்றை யும் சைவப்பற்றையுங்கண்ட சேக்கிழார் அவனுக்குச் சிவகதைகளையும் நாயன்மார் வரலாறுகளையும் தாம றிந்தவகையிற் கூறிவந்தார். இவற்றைக்கேட்ட மன்னன் மெய்ப்பாடுற்று, இக்கதைகளையெல்லாம் நூல்வடிவிற் செய்தல் வேண்டும் என்று சேக்கிழாரைக் கேட்டுக்கொண்டான்.

முன்னர் சுந்தரமூர்த்திநாயனே தமது திருத் தொண்டத்தொகைஎன்னும் திருப்பதிகத்தில் புசழ்ந்த நாயன்மார் கூட்டத்தைப் பின்வந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தமது திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்னும் பிரசந்தத்தில் ஓரளவு விரித்துப் பாடியிருந்தார். இவற்றையும், தேவாரத் திருப்பதிகங்களையும் கல்வைட்டுக்களிலிருந்த வரசகங்களையும் கொண்டே சேக்கிழார் அநபாயனுக்குக் கதைசொல்லி வந்தார். இமைமை, மறுமை, முத்தியாகிய மூவிடத்துக்கும் பயன்தரக்கூடிய இக்கதைகளை நூல் வடிவிற் காண மன்னன் ஆகையிப்பட்டான். அமைச்சரும் அதனைப் பெரிதும் வருப்பினார்.

ஏராணம் யாடுவதற்கு அமைவான குழல் தில்லை ஆயிரங்காலி மண்டபமே எனக்கருதிய அமைச்சர் அங்குச் சென்று இறைவனை வணங்கி, “உஸ் மதியார் பெருமைகளை நானடியேன் அறிவுதெங்ஙனம், பாடுவதெங்ஙனம்” என்று கூறி வணங்கி நிறப், “உலகெலாம் உணரந்தோதற்கரியவன்” என்னும் முதலடி அர்ரியாகக் கேட்டது. திருவருளை முன்னிட்டுச் சேக்கிழார் ஏராணம் பாடத்தொடங்கினார்,

புராணம் எப்போது உருவாகும் என்றறியும் ஆவல் மிக்க அநபாயன் இடையிடை தில்லைக்குச் சென்று சேக்கிழாரைக்கண்டு ஊக்கமளித்துவந்தான். உரிய வேளையில் புராணம் நிறைவேறிய காலத்தில் ஒருநாள் தில்லையில் வணங்கி நின்ற மன்னன் செவியில், “அரசனே! சேக்கிழான் நம்தொண்டன்யாடிய திருத் தொண்டர் புராணத்தை நீ கேட்பாயாக” என்றேர் அசரீரி கேட்டது.

இதனைக்கேட்ட அநபாயன் அகமிக மகிழ்ந்து நாடெங்கும் ஒலைபோக்கி, “எல்லீரும் புராணங்கேடக வம்மின்” என்றழைத்து வந்தவர்கட்கெல்லாம் உண்டி, உடை, உறைவிடமாதியனவும் உபசாரவசதிகளும் செய்தான். ஒரு சித்திரை மாதத்துத் திருவாதிரையில் புராணபடங்கு செய்யவாரமாகித்து அடுத்த சித்திரைத் திருவாதிரைநாளில் அதனைப்படித்து நிறைவேற்றிய சேக்கிழாருக்கும் புராணத்துக்கும் பெருவிழாவெடுத்த மன்னன், சேக்கிழாரையும் புராணத்தையும் பட்டத்து யானையிலேற்றித் தங்கள் இருவருக்கும் பின்னமர்ந்து சாம்ரை வீசிப் பட்டணப்பிரவேசஞ்செய்து சிறப்பித்து, “இதுவன்றே நான்செய்த தவம்” என்று உள்ளமுருகிப் பெருமைப்பட்டான் என்ப. சேக்கிழாரை வெகுவாக உபசரித்த மன்னன் இவருக்குத் தொண்டர் சீர் பரவுவார் என்னும் பட்டமளித்துப் பாராட்டி வணங்கினான்.

திருத்தொண்டர்புராணம் பெரியவர்களின் வரலாற்றைக் கூறுவதால் மாக்கதை என்றே சேக்கிழார் எடுத்த எடுய்பிற்கூறினார். அது நாள்டைவில் பெரியவர்கள் வாயில் பெரியபுராணம் என வழங்குகிறது. பெரியபுராணத்தைப் பாடுவத்து பேரரசன் அதன் பெருமை நோக்கி, முன்னர் தன்முன்னேர்கள் பதி ஞாரு திருமுறைகள் எனத் தொகுப்பித்த தொகுப்பில் இதனையும் சேர்த்துப் பள்ளிரண்டாம் திருமுறை என வழங்கச் செய்தான்.

பெரியபுராணம் 63 தனிப்படியார்களையும் 9 தொகை அடியார்களையும் ஒரு குலமாக்கி, அவர்கள் எல்லோரையும் தொண்டர்களாக்கித் தொண்டர் தம்பெருமையையும் தொண்டர்களுக்குப் பற்றுக்கோடான தொண்டர் நாயகனையும் துதித்துப் பாடுவது,

பெரியாராணம் இரண்டு காண்டங்களில் பாயிரடி பகுதியும் தீன்மூன்று சருக்கங்களும் கொண்டு 4280 பாடல்களிலமைந்தது. இவற்றில் ஒரு சில பாடல்கள் பிறசேர்க்கையானவை என்பார். பதின்மூன்று சருக்கங்களும் திருமலைச் சருக்கம் முதல் வெள்ளானைச் சருக்கமீருகவுள்ளன அவை இரண்டு காண்டங்களிலும் அமைந்துள்ள வண்ணம் வருமாறு.

முதற்காண்டம்

1. திருமலைச் சருக்கம்
2. தில்லைவாழந்தனர் சருக்கம்
3. இலைமலிந்த சருக்கம்
4. மும்மையாலுவகாண்ட சருக்கம்
5. திருநின்ற சருக்கம்

இரண்டாங்காண்டம்

6. வழ்பறுவரிவண்டுச் சருக்கம்
7. வாரிகொண்ட வணமூலையாளி சருக்கம்
8. பொய்யடிமையில்லாத புலவர் சருக்கம்
9. கறைக்கண்டன் சருக்கம்
10. கடல்குழந்த சருக்கம்
11. பத்தராய்ப் பணிவார் சருக்கம்
12. மன்னியசீர்ச் சருக்கம்
13. வெள்ளானைச் சருக்கம்

சேக்கிழார் நூலாசிரியராயும் உரையாசிரியராயும் போதகாசிரியராயும் ஞானசிரியராயும் விளங்கியவர். தேவாரப்பதிகங்களை விளக்கும்போது உரையாசிரியராயும் நாயன்மார் வரலாறுகளில் நிகழந்த அற்புத வைபவங்களை விளக்கும்போது போதகாசிரியராயும் ஞானசிரியராயும் அவர் விளங்கினார்.

சேக்கிழாரின் செப்பட்ட சிறப்பை முப்பத்தொன்பதுதலைப்பகுக்களில் ஆராய்ந்து போற்றியுள்ளார்கள். இவரின் திருமனப்பாங்கு என்ற தலைப்பிலும் தேயப்பற்று, மொழிப்பற்று, சைவப்பற்று, சிவப்பற்று, அடியாரப்பற்று எனப்பலவாறுத் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். இன்னும் இவரின் பண்முகஞானம் பற்றி ஆராய்ந்துவர்கள் இசைஞானம், மருத்துவஞானம், கணிதஞானம், மாணசத்துவஞானம், வியவகாரஞானம்,

திருக்கோயில்கைப்பு சம்பந்தமான ஆசாங்கை என்பனபற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். இன்னும் பெரியபுராணமும் அதன் கலைஞர்களும் என்பது போன்ற தலைப்புக்களிலும் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். பெரியபுராணத்தை அடியாற்றி பெரியபுராணசாரம், பெரியபுராண சரித்திரவெண்பா, பெரியபுராணகீர்த்தனைம் முதலிய நூல்கள் எழுந்துள்ளன. யாழ்ப் பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் பெரியபுராணத்தை வசனநடையில் எழுதியதோடு, தாம் பதித்து வெளியிட்ட சுத்தப்பதிப்பில் பெரியபுராண சூசனம் என்றார் அறங்குமான விளக்கத்தையும் எழுதியுள்ளார்.

பெரியபுராணம் பாடிப் பெருஞ் சிறப்புப்பெற்ற பின் சேக்கிழார் துறவுபூண்டு, தமதும்பியார் பாலரூ வாய்ரை அரசபணி க்கு ஒப்படைத்துவிட்டுத் தலையாத திரைகள் செய்து சிவாலயப் பணிபுரிந்தார் என்பது.

இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்குப்பிள் அரசாண்ட அவன் மைந்தன இரண்டாம் இஸாசசிங்கன காலத் தில் நிகழ்ந்த சிறப்புச் செய்தியொன்று அறியக்கிடக் கிறது அது “சேக்கிழான மாதேவடிகள் இராம தேவன் ஆன உத்தமசோழப் பல்வைராயர் என்ற ஒருவர், ஒரு நந்தாவிளக்கெரிக்கத் தெரண்ணாறு ஆடுகள் கொடுத்தார்” என்பது.

இங்களும் திருத்தொண்டர்களின் வரலாற்றையும் சைவப்பெருநெறியையும் செந்தமிழ்ப் பக்திப்பெருங்காப்பியமாகப்பாடிய சேக்கிழாரின் தொண்டின் மேண்மையைப் புகழ்ந்து பலர் பாடியுள்ளார்கள்.

அதிப்பெருமா ணடியரூப பான்மூவர்

நீதிச் சரிதையெங்கே நீறேங்கே - யோதிச்

செவிக்குமோழி யைந்தெங்கே சேக்கிழா னெந்தை

புகிக்குவர லின்றேற் புகல்.

எடுத்தாண்ட நூல்களும் உடனுதவும் நூல்களும்

1. பெரியபுராணம் — சைவகித்தாந்தமகாசமாஜம்
2. பெரியபுராணம் — ஆறுமுகநாவலர்
3. பெரியபுராணம் — ஆறுமுகத்தமபிரான்
4. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி — மகாதேவமுதலியாரி
5. சேக்கிழார் — கா. கப்பிரமணியரிசௌ
6. சேக்கிழார் — C. K. கப்பிரமணியமுதலியாரி
7. சேக்கிழார்கால ஆராய்ச்சி — மா. இராசமாணிக்கனூர்
8. பெரியபுராணசெரந்பொழுவு — சைவகித்தாந்தநூற்பதிப்பு

HINDU CIVILIZATION

C. S. Kularatnam

Sri Subramania Book Depot
235, K. K. S. Road,
JAFFNA.